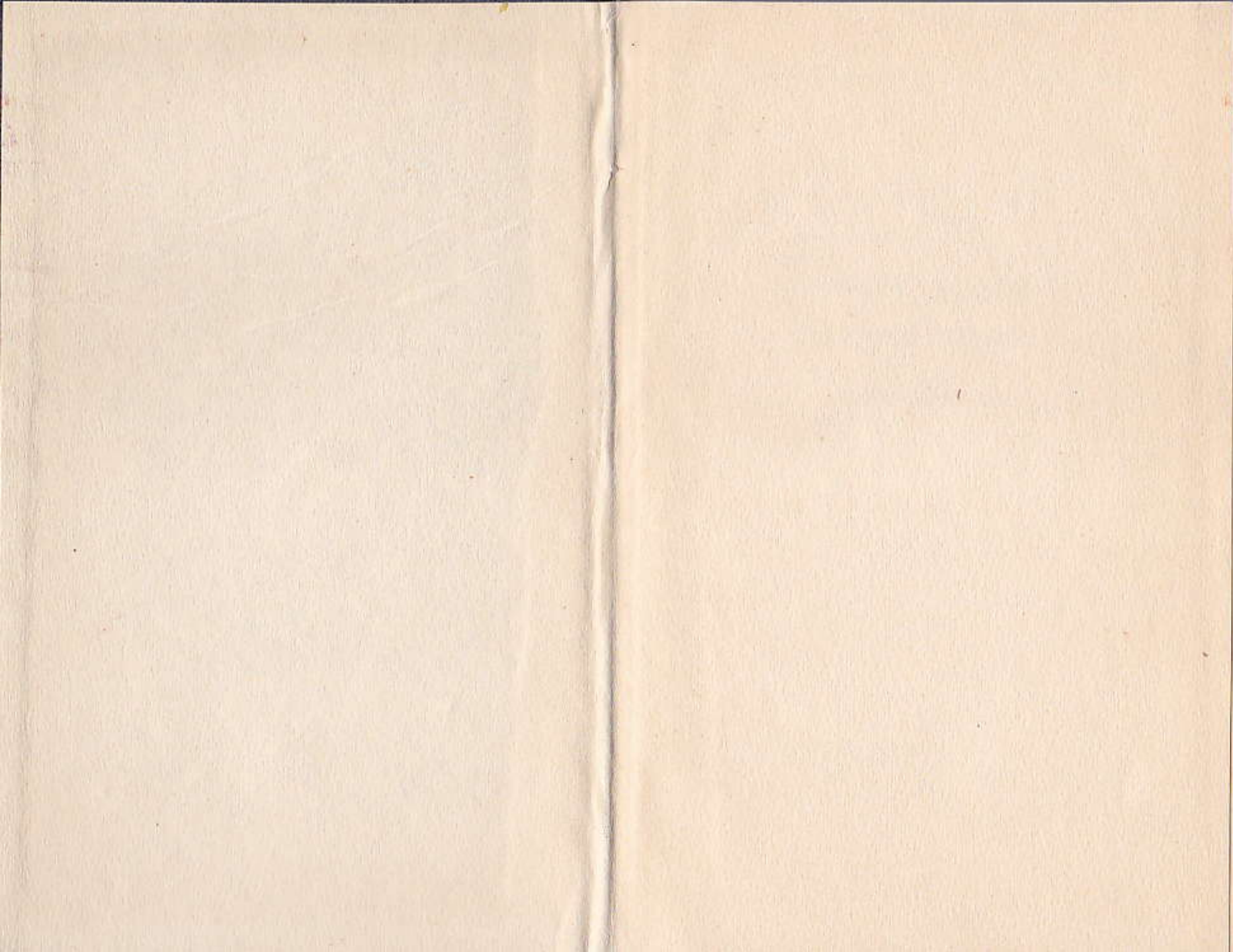

MAO TZE-DUN

1

MAO TZE-DUN

1

Proletari din toate țările, uniți-vă!

MAO ȚZE-DUN

OPERE ALESE

ÎN PATRU VOLUME

毛澤東選集

第一卷

MAO TZE-DUN

OPERE ALESE

VOLUMUL

1

EDITURA PENTRU
LITERATURĂ POLITICĂ
1 9 5 3

Prezenta traducere a fost întocmită în colectivul de redacție al Editurii pentru literatură politică după traducerea din limba chineză în limba rusă apărută în Editura pentru literatură străină Moscova, 1952.

DIN PARTEA EDITURII

Ediția de față reprezintă traducerea integrală a culegerii în patru volume a operelor alese ale tovarășului Mao Tze-dun, care se editează în limba chineză la Pechin.

Principalele date cu privire la ediția care apare la Pechin sunt cuprinse în prefața Comisiei C.C. al P.C.C. pentru editarea operelor alese ale tovarășului Mao Tze-dun.

毛澤東

PREFAȚA LA EDIȚIE

Culegerea de față a operelor alese ale tovarășului Mao Țze-dun cuprinde lucrările sale mai importante, scrise în diferitele perioade ale revoluției chineze. Diferitele ediții ale „Operelor alese ale lui Mao Țze-dun”, apărute acum câțiva ani într'o serie de localități, nu erau revăzute de autor. În rânduirea materialului nu era păstrată consecvența necesară, și în text se întâlneau greșeli cu caracter redacțional. Unele lucrări importante nu erau incluse în aceste ediții.

Lucrările cuprinse în această culegere sunt dispuse în ordine cronologică, în conformitate cu cele cinci perioade ale istoriei Partidului Comunist Chinez. Aici au fost incluse, pe cât a fost posibil, și lucrările importante care n'au intrat în edițiile anterioare.

Toate lucrările incluse în prezenta culegere au fost revăzute de către autor, care a introdus în ele unele îndreptări cu caracter stilistic, iar în unele lucrări — completări și îndreptări de conținut.

Dăm mai jos unele informații cu privire la ediția de față.

1. Această culegere nu este completă. Clica gomină danistă reacționară a distrus documentele revoluției chineze; multe documente ale revoluției s'au pierdut în anii îndelungați de război și nici până acum nu s'a dat încă de urma tuturor lucrărilor tovarășului Mao Tze-dun; aceasta se referă îndeosebi la o mulțime de scrisori și telegrame scrise de el (ele constituie o parte importantă a lucrărilor tovarășului Mao Tze-dun).

2. Unele dintre lucrările răspândite în trecut, de pildă „Studiu asupra satului“, conform dorinței autorului, n'au fost incluse în culegerea de față, iar din lucrarea „Probleme economice și financiare“, deasemenea conform dorinței autorului, a fost inclus în culegere numai primul capitol („Despre principalele rezultate ale muncii efectuate“).

3. Lucrările cuprinse în culegere sunt însoțite de adnotări. Unele dintre acestea sunt informații referitoare la temele lucrărilor și sunt date sub formă de note de subsol la titlurile lucrărilor; altele, cu caracter politic și redacțional, sunt publicate la sfârșitul fiecărei lucrări*.

4. Culegerea de față apare în două ediții — într'un volum și în patru volume. Ediția într'un volum cuprinde

* Ordinea indicată de publicare a adnotărilor a fost păstrată și în ediția rusă. În afară de aceasta, volumul de față este însoțit de note ale redacției ediției ruse, care explică unele cuvinte și expresii necunoscute cititorului rus. Ediția de față cuprinde și un tabel de unități monetare și unități de măsură chineze, publicat la sfârșitul primului volum. (Nota redacției ediției ruse.)

lucrări scrise în toate cele cinci perioade. În ediția în patru volume aceste lucrări sunt rânduite după cum urmează: primul volum cuprinde operele scrise în perioada primului și a celui de al doilea război civil revoluționar; în volumul al doilea și al treilea sunt publicate lucrările scrise în perioada războiului antijaponez, iar în volumul al patrulea — lucrările scrise în perioada celui de al treilea război civil revoluționar și operele scrise după constituirea Republicii Populare Chineze.

*Comisia Comitetului Central al
Partidului Comunist Chinez pentru
editarea operelor alese ale lui
Mao Tze-dun.*

25 August 1951

PERIOADA
PRIMULUI RĂZBOI
CIVIL REVOLUȚIONAR

PERIODA
PRIMULUI RAZBOI
CIVIL REVOLUȚIONAR

DESPRE CLASELE SOCIETĂȚII CHINEZE*

(Martie 1926)

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

* Acest articol al tovarășului Mao Țze-dun a fost îndreptat împotriva celor două devieri existente pe atunci în partid. Partizanii primei devieri, al cărei reprezentant era Cen Du-siu, tindeau numai spre colaborarea cu gomindanul și uitau de țărânișe.

Acesta era oportunismul de dreapta. Partizanii celei de a doua devieri, al cărei reprezentant era Cian Go-tao, acordau atenție numai mișcării muncitorești și deasemenea uitau de țăranime. Acesta era oportunismul „de stânga”. Partizanii ambelor acestor curente oportuniste simțeau că forțele care luptau de partea revoluției erau insuficiente, dar nu știau unde să caute forțele necesare, unde să găsească un aliat de masă. Tovarășul Mao Tze-dun a arătat că aliatul cel mai de masă și cel mai credincios al proletariatului chinez este țăranimea, rezolvând astfel una dintre cele mai importante probleme ale revoluției chineze — problema aliatului. Totodată tovarășul Mao Tze-dun a prevăzut că în rândurile burgheziei naționale, care în acea perioadă era o clasă șovăelnică, se va produce în momentul avântului revoluției o sciziune și că aripa ei dreaptă va aluneca în lagărul imperialismului. Evenimentele din 1927 au confirmat acest lucru.

Cine sunt dușmanii noștri și cine sunt prietenii noștri? Iată o chestiune care are o însemnătate primordială în revoluție. Cauza principală pentru care în trecut toate luptele revoluționare din China n'au dat decât rezultate foarte neînsemnate consta în nepriceperea revoluționarilor de a uni în jurul lor pe adevărații prieteni pentru a da o lovitură adevăraților dușmani. Partidul revoluționar este conducătorul masselor, și n'a existat în istorie niciun caz când o revoluție dusă de partidul revoluționar pe o cale greșită să nu fi fost înfrântă. Pentru a avea convingerea că noi nu ducem revoluția pe o cale greșită și că vom avea neapărat succes, trebuie să ne îngrijim să unim în jurul nostru pe adevărații noștri prieteni pentru a da o lovitură adevăraților noștri dușmani. Pentru a deosebi pe adevărații prieteni de adevărații dușmani, trebuie să analizăm în linii generale situația economică a claselor din care se compune societatea chineză și atitudinea lor față de revoluție.

Prin ce se caracterizează, așa dar, diferitele clase ale societății chineze?

Clasa moșierilor și burghezia compradoră. În China semicolonială, înapoiată din punct de vedere economic, moșierii și burghezia compradoră

sunt în adevăratul sens al cuvântului vasalii burgheziei internaționale. Existența și dezvoltarea acestor clase este subordonată intereselor imperialismului. Aceste clase întruchipează cele mai înapoiate și mai reacționare relații de producție și împiedică dezvoltarea forțelor de producție ale Chinei. Interesele lor sunt absolut incompatibile cu țelurile revoluției chineze. Aceasta se referă în special la marii moșieri și la marii compradori, care întotdeauna se situează de partea imperialismului și constituie prin excelență o forță contrarevoluționară. Reprezentanții lor politici sunt naționaliștii¹ și gomindaniștii de dreapta.

Burghezia mijlocie. Ea întruchipează relațiile de producție capitaliste din China. Atitudinea ei față de revoluția chineză este contradictorie: simțind în mod dureros asupra sa grelele lovituri ale capitalului străin și jugul militaristilor, ea este interesată în revoluție și are o atitudine favorabilă față de mișcarea revoluționară, îndreptată împotriva imperialismului și a militaristilor; de îndată însă ce proletariatul autohton începe să participe în mod curajos și hotărât la revoluție, de îndată ce proletariatul internațional începe să dea revoluției un ajutor activ din afară, burghezia mijlocie începe să-și dea seama că realizarea visului ei scump — de a se ridica la situația marii burghezii — este amenințată, ea începe să fie cuprinsă de îndoieli în ceea ce privește revoluția. Burghezia mijlocie este așa numita burghezie națională. Platforma ei politică este crearea unui stat în care trebuie să domine o singură clasă — burghezia națională.

Cineva, care se intitulează „adept ortodox“ al lui Dai Tzi-tao², a făcut în ziarul „Cenbao“³ din Pechin următoarea declarație: „Ridică mâna stângă pentru a zdrobi

imperialismul, iar dreapta pentru a zdrobi partidul comunist“. Aceste cuvinte exprimă în mod viu poziția contradictorie a burgheziei naționale și teama de care ea este cuprinsă. Această clasă se ridică împotriva interpretării principiului gomindanist al prosperității naționale prin prisma teoriei luptei de clasă, împotriva realizării de către gomindan a unei politici de alianță cu Rusia și a admiterii în gomindan a comuniștilor⁴ și a elementelor de stânga. Dar năzuința acestei clase de a crea un stat în care să domine burghezia națională este absolut irealizabilă, întrucât actuala situație internațională se caracterizează prin aceea că în lume are loc înclăștarea hotărâtă a două forțe uriașe — revoluția și contrarevoluția. Aceste două forțe uriașe au ridicat două steaguri: unul este steagul revoluționar, steagul roșu, ridicat sus de Internaționala a III-a, care chiamă toate clasele asuprite din lume să se unească sub steagul ei; celălalt este steagul contrarevoluționar, steagul alb, ridicat de Liga Națiunilor, care chiamă toate forțele contrarevoluționare din lume să se unească sub steagul ei. În rândurile claselor intermediare va avea loc în mod inevitabil foarte curând o sciziune: unele o vor lua spre stânga, spre revoluție, altele o vor lua spre dreapta, spre contrarevoluție. Posibilitatea de a ocupa o poziție „independentă“ este exclusă pentru ele. Deaceia concepția burgheziei mijlocii chineze, care visează la o revoluție „independentă“ în care această clasă ar fi personajul principal, este o pură iluzie.

Mica burghezie. Din ea fac parte categorii ca țărani-proprietari⁵, proprietarii de întreprinderi meșteșugărești, păturile inferioare ale intelectualității — studențimea, profesorii dela școlile medii și învățătorii, func-

¹ — Mao Tze-dun. Opere alese, vol. I

ționarii de stat inferiori, micii funcționari de birou, micii avocați, micii comercianți. Atât din punctul de vedere al numărului ei, cât și din punctul de vedere al naturii ei de clasă, mica burghezie merită o atenție deosebită. Gospodăria atât a țăranilor-proprietari cât și a proprietarilor de întreprinderi meșteșugărești se caracterizează prin proporțiile reduse ale producției. Deși diferitele pături ale micii burghezii se află în aceeași situație economică, caracteristică micii burghezii, ele se împart totuși în trei grupuri.

Primul grup îl constituie oamenii cu o oarecare stare; cu alte cuvinte, după satisfacerea nevoilor proprii, le rămân anual unele surplusuri din venitul pe care li-l aduce munca lor fizică sau intelectuală. La acești oameni tendința de a se îmbogăți este extrem de puternică, ei fiind cei mai zeloși adoratori ai „excelenței sale“ *Ciao Gun-min*⁶. Fără să viseze la mari bogății, ei năzuiesc totuși să se ridice la situația burghezii mijlocii. Privind la gospodăria înstăriți, care se bucură de stimă, adesea ei nu mai pot de invidie. Ei sunt oameni fricoși: se tem de autorități, dar se tem și de revoluție. Fiind prin situația lor economică foarte apropiați de burghezia mijlocie, ei sunt înclinați să dea crezare propagandei burghezii mijlocii, în timp ce față de revoluție nutresc neîncredere. Acest grup formează o parte neînsemnată a micii burghezii și constituie aripa ei dreaptă.

Al doilea grup îl constituie oamenii a căror situație economică le dă posibilitatea să-și satisfacă, în linii generale, nevoile. Acești oameni se deosebesc mult de cei care alcătuiesc primul grup. Și ei visează să se îmbogățească, dar *Ciao Gun-min* nu le permite cătuși de puțin acest lucru, iar asuprirea și exploatarea la care sunt su-

puși din partea imperialismului, a militariștilor, a moșierilor feudali și a marii burghezii compradore, asuprire și exploatare care s'au intensificat considerabil în ultimul timp, i-au făcut să simtă că vechile timpuri s'au dus. Ei își dau seama că în prezent, cheltuind tot atâta muncă ca și înainte, nu vor mai putea, probabil, să-și ducă existența. Pentru aceasta ei sunt nevoiți acum să-și lungească ziua de lucru, să trudească din zori până'n noapte, să-și dubleze eforturile. Și iată că ei încep să blesteme: pe străini îi numesc „diavoli de peste mare“, pe militariști — „principalii jecmănitari“, iar pe tuhao-i și leșen-i* — „jupuitari“. Cât privește mișcarea antiimperialistă și antimilitaristă, ei se îndoiesc de succesul ei final (prea mare e, chipurile, puterea străinilor și militariștilor) și, neriscând să participe la ea, preferă să ocupe o poziție neutră; ei nu se ridică însă nicidecum împotriva revoluției. Acest grup este foarte numeros: el reprezintă aproximativ jumătate din întreaga mică burghezie.

Din grupul al treilea fac parte oamenii ale căror condiții de viață se înrăutățesc din zi în zi. Mare parte din

* Tuhaio-i și leșen-i, din rândurile cărora făceau parte moșierii despoți și lipitorile satelor, erau cei mai crunți exploatare și asupritori ai țăranimii chineze; ei acționau prin metodele celei mai brutale violențe și ale celui mai brutal șantaj.

Exploatând pe țărani — pe arendași și pe semiarendași — pe pământurile proprii și pe cele gentilice și fiind strâns legați de autoritățile reacționare locale, tuhao-i și leșen-i domneau în fapt, tăind și spânzurând necontrolați, în vechiul sat chinez.

„Militariștii, birocratii, tuhao-i și leșen-i — scrie Mao Tze-dun în lucrarea „Cum să stabilim apartenența de clasă la sate“ —, fiind reprezentanții politici ai clasei moșierilor, sunt cei mai înrațiți dintre moșieri“.

acești oameni au fost cândva asigurați, în linii generale, din punct de vedere material, dar le-a venit tot mai greu s'o scoată la capăt, și acum ei alunecă treptat la fund. De fiecare dată când fac bilanțul activității lor gospodărești la sfârșitul anului, ei exclamă îngroziți: „Vai, iarăși deficit!“ Și cum în trecut ei au trăit binișor, dar apoi cu fiecare an au scăpătat tot mai mult, s'au înglodat în datorii și, în cele din urmă, au început să ducă o viață de mizerie, după cum se spune, „numai la gândul viitorului îi trec toate sudorile“. Acești oameni îndură suferințe morale deosebit de mari în legătură cu faptul că păstrează vii amintirile unor zile mai bune, atât de puțin asemănătoare celor de azi. Ei joacă un rol destul de important în mișcarea revoluționară, întrucât numărul lor este destul de mare. Aceasta este aripa stângă a micii burghezii.

În timp de pace cele trei grupuri menționate ale micii burghezii au față de revoluție o atitudine diferită, dar când vin timpuri de război, adică perioada de avânt a revoluției, și deja se întrevăd zorile victoriei, la revoluție iau parte nu numai elementele de stânga ale micii burghezii, ci și acele pături ale ei care ocupă o poziție de mijloc; și chiar elementele de dreapta, cuprinse de valul acțiunilor revoluționare ale proletariatului și ale elementelor de stânga ale micii burghezii, se văd silite să se alăture revoluției. Experiența mișcării din 30 Mai 1925⁷ și experiența mișcării țărănești din diferite localități dovedesc justetea acestei afirmații.

Semiproletariatul. În semiproletariat noi includem aici: 1) majoritatea covârșitoare a țăranilor semiarendăși⁸; 2) țăranii săraci; 3) micii meseriași; 4) funcționarii comerciali⁹; 5) vânzătorii de stradă. Ma-

ioritatea covârșitoare a țăranilor semiarendăși, împreună cu țăranii săraci, alcătuiesc o masă imensă ca număr. Și ceea ce se numește problema țărănească este în fond problema acestor pături. Gospodăria țăranilor semiarendăși, a țăranilor săraci și a micilor meseriași se caracterizează prin proporțiile încă și mai reduse ale producției. Deși majoritatea covârșitoare a țăranilor semiarendăși, la fel ca și țăranii săraci, fac parte din semiproletariat, totuși, prin situația lor economică, aceste două categorii, luate laolaltă, se împart la rândul lor într'un grup superior, unul mijlociu și unul inferior. Țăranii semiarendăși o duc mai greu decât țăranii-proprietari, întrucât cerealele pe care le au le ajung de obicei numai pentru o jumătate de an, și pentru a obține mijloace suplimentare ei sunt nevoiți să ia în arendă pământ străin, sau să-și vândă parțial forța de muncă, sau, în sfârșit, să se ocupe cu micul negoț. La sfârșitul primăverii și începutul verii, când vechea recoltă e pe sfârșite, iar cea nouă e încă în picioare, ei trebuie să împrumute bani cu dobânzi cămătărești și să cumpere alimente la prețuri ridicate. Această parte a țăranimii, firește, o duce mai greu decât țăranii-proprietari, care nu depind de nimeni, dar cu toate acestea semiarendășii sunt mai bine asigurați decât țăranii săraci. Întrucât țăranii săraci nu au pământ propriu, ei lucrează pământ străin, primind pentru munca lor numai jumătate, iar câteodată chiar mai puțin de jumătate din recolta obținută de pe acest pământ. Deși țăranii semiarendăși primesc și ei numai jumătate sau mai puțin de jumătate din recolta obținută de pe partea de pământ pe care o iau în arendă, în schimb recolta de pe pământul propriu le aparține în întregime. De aceea țăranii semiarendăși au o stare

de spirit mai revoluționară decât țărani-proprietari, dar mai puțin revoluționară decât țărani săraci.

Țărani săraci sunt arendași și sunt exploatați de către moșieri. După situația economică, țărani săraci pot fi împărțiți în două grupuri. Primul grup posedă relativ suficient inventar agricol și unele mijloace bănești. Acești țărani primesc o parte din recoltă, care câteodată atinge jumătate din cantitatea totală a roadelor muncii lor. Ei completează ceea ce nu le ajunge semănând diferite culturi de mâna a doua, prinzând pește, crescând păsări și porci sau vânzându-și parțial forța de muncă, și astfel își duc cu chiu cu vai existența. Trăind în condiții materiale grele, ei nu se gândesc decât cum s'o scoată la capăt până la noua recoltă. Ei trăiesc mai greu decât țărani semiarendași, dar totuși mai ușor decât al doilea grup de țărani săraci. Ei au o stare de spirit mai revoluționară decât țărani semiarendași, dar mai puțin revoluționară decât țărani săraci din grupul al doilea. Cât privește pe țărani săraci care fac parte din grupul al doilea, ei nu au nici inventar agricol suficient, nici mijloace bănești, duc lipsă de îngrășămintă, strâng recolte slabe și, după ce plătesc arenda, nu le mai rămâne aproape nimic. Deaceia ei trebuie și mai des încă să recurgă la vânzarea forței lor de muncă. În anii de foamete și în lunile grele, ei cerșesc cu împrumut dela rudele și prietenii lor câteva măsuri de grâu pentru a o scoate la capăt măcar trei-patru zile; datoriile lor cresc mereu și se transformă într'o povară insuportabilă. Acest grup de țărani săraci reprezintă cea mai obișnuită parte a țărânimii; el este foarte receptibil în ceea ce privește propaganda revoluționară.

În categoria semiproletariatului, noi includem și pe micii meseriași, pentru că, deși posedă mijloace primitive de producție și se consideră reprezentanți ai profesiilor „libere”, totuși și ei sunt adeseori nevoiți să-și vândă forța de muncă; situația lor economică corespunde aproximativ situației țărănilor săraci. Povara grea a cheltuielilor pentru întreținerea familiei, disproporția dintre câștig și minimul de trai necesar, veșnicele lipsuri și teama de a rămâne fără lucru — toate acestea deasemenea îi apropie de țărani săraci.

Funcționarii comerciali sunt salariați ai întreprinderilor comerciale și își întrețin familiile dintr'un salariu modest; dar, întrucât prețurile mărfurilor cresc din an în an, în timp ce mărirea salariului are loc adeseori numai odată la câțiva ani, acești oameni pot fi veșnic auziți plângându-se de soarta lor. Situația lor nu se deosebește întru nimic de situația țărănilor săraci și a micilor meseriași, ei fiind foarte receptibili în ceea ce privește propaganda revoluționară.

Vânzătorii de stradă, indiferent dacă fac comerț ambulant sau vând la tarabă, au un capital infim și realizează o brumă de câștig care nu le ajunge pentru trai. Ei se găsesc aproximativ în aceeași situație ca și țărani săraci și sunt în aceeași măsură interesați într'o revoluție care ar schimba ordinea existentă a lucrurilor.

Proletariatul. Proletariatul industrial contemporan din China numără circa două milioane de oameni. Slaba dezvoltare numerică a proletariatului industrial contemporan se explică prin starea de înapoiere economică a țării. Acești muncitori sunt ocupați în linii generale în cinci ramuri — transportul feroviar, industria minieră, transportul maritim, industria textilă și industria

construcțiilor navale —, o mare parte din ei aflându-se în robia patronilor străini. Și deși proletariatul industrial nu este numeros, tocmai el întruchiează noile forțe de producție și este cea mai progresistă clasă din China contemporană, clasă care a devenit forța conducătoare a mișcării revoluționare. Studiul grevelor care au avut loc în cursul ultimilor patru ani, de pildă greva marinarilor¹⁰, a feroviarilor¹¹, a muncitorilor dela minele de cărbuni Cailuan și dela minele din Tziaotzo¹², greva dela Șamian¹³, precum și marile greve care au avut loc la Șanghai și Honcong¹⁴ după evenimentele dela 30 Mai 1925, arată în mod convingător cât de mare este rolul proletariatului industrial în revoluția chineză. Proletariatul industrial poate juca acest rol, în primul rând, datorită concentrării sale; niciun alt grup de oameni nu se poate compara cu el în ceea ce privește gradul de concentrare. În al doilea rând, el poate juca acest rol pentru că muncitorii industriali se află în cea mai grea situație economică. Ei sunt lipsiți de mijloace de producție, nerămânându-le decât brațele de muncă; ei n'au nicio speranță de a se îmbogăți; ei sunt supuși unui tratament extrem de crunt din partea imperialiștilor, militariștilor și a burgheziei și de aceea sunt deosebit de apți pentru luptă. Forțele cooliilor dela orașe deasemenea merită o serioasă atenție. În acest grup majoritatea o constituie hamalii din porturi și ricșalele; tot din el fac parte gunoierii și măturătorii de stradă. Oamenii care fac parte din acest grup nu posedă nimic în afară de brațele lor de muncă. Prin situația lor economică, ei se apropie de muncitorii industriali, fiind inferiori acestora din urmă numai prin gradul de concentrare și prin rolul pe care-l au în producție.

Agricultura capitalistă modernă în China este încă

slab dezvoltată. Prin proletariat agricol se înțeleg muncitorii agricoli care lucrează permanent, cu luna sau cu ziua. Acești muncitori agricoli nu numai că nu posedă pământ și inventar agricol, dar nu au niciun fel de mijloace bănești și pot să trăiască numai vânzându-și forța de muncă. Sub raportul duratei zilei de muncă, al salariului de mizerie, al condițiilor rele de muncă, al faptului că nu au asigurată o muncă permanentă, ei se află în condiții chiar mai rele decât ceilalți muncitori. Acest grup de populație agricolă îndură cele mai grele lipsuri și are în mișcarea țărănească un rol tot atât de important ca și țărani săraci.

Pe lângă acesta, mai există un grup destul de important de elemente declasate. Aceștia sunt țărani care și-au pierdut pământul și muncitorii din atelierele meșteșugărești lipsiți de posibilitatea de a găsi de lucru. Ei se numără printre elementele societății care au situația cea mai precară.

Ei au pretutindeni organizații secrete. Asociații ca „Triada” („Sanhehuei”) în provinciile Fuțzian și Guandun, „Asociația fraților” („Ghelaohuei”) în provinciile Hunan, Hubei, Guiciou și Săciuan, „Asociația marilor săbii” („Dadaohuei”) în provinciile Anhuei, Henan și Șandun, „Asociația moralității” („Tzailihuei”) în provincia Cili și în cele trei provincii de Est, „Clanul albastru” („Tinban”) în Șanghai și în alte localități¹⁵ erau organizații de ajutor reciproc în lupta politică și în cea economică. Organizarea acestui grup de oameni constituie una dintre cele mai grele probleme care stau în fața Chinei. Acești oameni sunt în stare să ducă cea mai curajoasă luptă, dar au înclinații spre acțiuni de distrugere: dacă

sunt însă conduși în mod just, ei pot deveni o forță revoluționară.

Din toate cele spuse mai sus se poate vedea că toți militaristi, burocratii, compradorii, marii moșieri, care s'au unit strâns cu imperialismul, precum și partea reacționară a intelectualității legată de ei, sunt dușmanii noștri. Proletariatul industrial este forța conducătoare a revoluției noastre. Toți semiproletarii și mica burghezie sunt cei mai apropiați prieteni ai noștri. Aripa de dreapta a șovăelniceii burghezii mijlocii poate fi dușmanul nostru, iar aripa ei de stânga — prietenul nostru; totuși noi trebuie să fim în permanentă vigilență să nu dăm posibilitate burgheziei mijlocii de a dezorganiza frontul nostru.

ADNOTĂRI

¹ E vorba de un pumn de joscici politicieni fascizanți care au organizat Uniunea tineretului naționalist din China, denumită ulterior Partidul junilor chinezi. Primind subvenții din partea diferitelor grupări reacționare aflate la putere, precum și din partea imperialiștilor, naționaliștii s'au specializat în acțiuni contrarevoluționare împotriva Partidului Comunist Chinez și împotriva Uniunii Sovietice.

² Dai Tzi-tao — unul dintre vechii membri ai gomindanului; s'a ocupat împreună cu Cian Kai-și de speculații la bursă. După moartea lui Sun Iat-sen în 1925, a dus o campanie de persecutare a Partidului Comunist Chinez și a pregătit astfel din punct de vedere moral lovitura de stat contrarevoluționară a lui Cian Kai-și din 1927. În decursul unei lungi perioade a fost câinele credincios al lui Cian Kai-și, complicele lui în activitatea contrarevoluționară. În Februarie 1949, văzând că falimentul dominației lui Cian Kai-și este inevitabil și că situația sa este absolut fără ieșire, Dai Tzi-tao s'a sinucis

³ „Cenbao” — organ editat la Pechin al așa zisului „Grup de cercetători”, una dintre grupările politice care sprijineau dominația militaristilor beiani (din Nord).

⁴ În 1923 Sun Iat-sen, cu concursul Partidului Comunist Chinez, a luat hotărârea cu privire la reorganizarea gomindanului, la colaborarea gomindanului cu partidul comunist și la admiterea comuniștilor în gomindan, iar în Ianuarie 1924, la primul congres al gomindanului, convocat la Canton, el a formulat cele trei principii politice fundamentale: alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist, sprijinirea țăranilor și muncitorilor. La lucrările acestui congres au participat tovarășul Mao Tze-dun și tovarășii Li Da-ciao, Lin Bo-țiu și Tui Tiu-bo. Participarea lor la lucrările congresului a avut un rol important, în sensul că a ajutat gomindanului să păsească în acea perioadă pe calea revoluționară. Chiar atunci ei au fost aleși membri sau membri supleanți ai Comitetului Executiv Central al gomindanului.

⁵ Tovarășul Mao Tze-dun are în vedere aici pe țăranii care se ocupă cu producția agricolă pe pământul propriu.

⁶ Ciao Gun-min — zeu al bogăției în mitologia populară chineză.

⁷ E vorba de mișcarea antiimperialistă care a cuprins întreaga țară și care a izbucnit în semn de protest împotriva reprimărilor bestiale a populației chineze de către poliția engleză din Șanghai la 30 Mai 1925. Lupta grevistă care s'a încins în Mai 1925 într-o serie de fabrici textile japoneze din Tindao și Șanghai și care a luat o mare amploare a fost înăbușită de imperialiștii japonezi și de acoliții lor — militaristi beiani. La 15 Mai, în urma represiunii organizate de către patroni împotriva muncitorilor din fabricile textile din Șanghai, a fost ucis muncitorul Gu Cien-hun și au fost răniți peste 10 muncitori. La 20 Mai, din ordinul autorităților reacționare, au fost uciși 8 muncitori la Tindao. La 30 Mai peste 2.000 de studenți din Șanghai au desfășurat pe teritoriul concesiunilor străine o agitație pentru sprijinirea muncitorilor greviști și pentru restituirea concesiunilor Chinei. După aceasta, în fața clădirii direcției poliției engleze a Settlementului s'au adunat circa 10.000 de locuitori ai Șan-

halului. Demonstrații au strigat tare lozincile: „Jos imperialismul!”, „Unește-te, popor chinez!” etc. Poliția engleză a deschis focul, fapt în urma căruia au fost uciși și răniți numeroși studenți. Aceste evenimente au devenit cunoscute sub numele de „evenimentele sângeroase dela 30 Mai”. Această represiune bestială a provocat ura întregului popor chinez; țara a fost cuprinsă de un val de demonstrații și greve ale muncitorilor, studenților și negustorilor, val care s'a transformat într'o foarte largă mișcare antiimperialistă.

- 8 Tovarășul Mao Tze-dun are în vedere aici pe țărani care, având puțin pământ propriu, sunt nevoiți să ia în arendă pământ străin.
- 9 Funcționarii comerciali din China se împart în categorii care au o situație diferită. Tovarășul Mao Tze-dun are în vedere aici majoritatea funcționarilor comerciali; în ceace privește restul — funcționarii comerciali din categoria inferioară — ei au aceeași situație materială ca și proletarii.
- 10 E vorba de greva marinarilor din Honcong și de greva muncitorilor din transporturile de pe fluviul Ianțzi dela începutul anului 1922. Greva marinarilor din Honcong a durat 8 săptămâni; în urma luptei lor îndârjite, sângeroase, autoritățile imperialiste engleze din Honcong au fost silit să satisfacă revendicările greviștilor cu privire la mărirea salariilor, la restabilirea sindicatelor, la eliberarea muncitorilor arestați și la acordarea de ajutoare muncitorilor care au avut de suferit și familiilor celor care au pierit. După aceasta, matrozii și muncitorii portuari de pe fluviul Ianțzi au început o grevă care a durat două săptămâni și care deasemenea s'a terminat cu victoria greviștilor.
- 11 După întemeierea sa în 1921, Partidul Comunist Chinez a desfășurat o muncă organizatorică în rândurile muncitorilor feroviari; în anii 1922—1923, la principalele căi ferate din țară a început lupta grevistă, condusă de partidul comunist. Cea mai cunoscută este greva generală a muncitorilor dela calea ferată Pechin-Hancou, care a început la 4 Februarie 1923 sub

semnul luptei pentru libertatea organizării unui sindicat unit. La 7 Februarie prepușii imperialismului englez — militariștii belani U Pei-fu și Siao lao-nan — au supus pe muncitorii greviști unor crunte represiuni, cunoscute în istoria Chinei sub numele de „evenimentele sângeroase dela 7 Februarie”.

- 12 Minele de cărbuni Caipun — denumire comună a minelor de cărbuni din Caipun și Luanciou, provincia Hebei, ce formează un mare bazin carbonifer în care lucrează peste 50.000 de muncitori. După acapararea minelor de cărbuni din Caipun de către imperialiștii englezi în timpul mișcării boxerilor din 1900, întreprinzătorii chinezi au creat compania carboniferă din Luanciou. Ulterior a fost creată o administrație comună a minelor din Caipun și Luanciou, și unele mine și altele trecând astfel în întregime în proprietatea imperialiștilor englezi. Greva minerilor dela aceste mine a avut loc în Octombrie 1922.

Minele de cărbuni din Tziiaoțzo — cunoscut bazin carbonifer care mai înainte făcea parte din provincia Henan, iar în prezent ține de partea de Vest a provinciei Pinuan. Greva dela Tziiaoțzo a avut loc între 1 Iulie și 9 August 1925.

- 13 Șamian (Șamin) — fostă concesiune a imperialiștilor englezi la Canton. În Iulie 1924 imperialiștii englezi care stăpâneau la Șamian au introdus noi reguli polițienești, conform cărora cetățenii chinezi care locuiau la Șamian trebuiau să prezinte la intrarea și la ieșirea din concesiune actul de identitate cu fotografie. Această cerință nu se extindea asupra străinilor. La 15 Iulie muncitorii din Șamian au declarat grevă, protestând împotriva acestei discriminări. Ca rezultat, imperialiștii englezi au fost nevoiți să desființeze noile lor reguli polițienești.
- 14 După evenimentele dela Șanghai din 30 Mai 1925, la 1 Iunie a izbucnit la Șanghai greva generală, iar la 19 Iunie a început greva generală la Honcong. La greva dela Șanghai au participat peste 200.000 de oameni, iar la cea dela Honcong — 250.000. Greva generală dela Honcong, care s'a bucurat de sprijinul întregului popor chinez și care a durat 1 an și 4 luni, a fost cea mai lungă grevă din istoria mișcării muncitorești mondiale.

¹⁵ Asociația „Triada” („Sanhehuei”), „Asociația fraților” („Ghe-laohuei”), „Asociația marilor săbii” („Dadaohuei”), „Asociația moralității” („Tzailihuei”), „Clanul albastru” („Tinban”) — organizații secrete primitive care aveau răspândire în masele populației. Aceste organizații se compuneau mai ales din țărani ruinați, din meseriași șomeri și din lumpenproletari. În epoca feudală principiul care unea toate aceste elemente îl constituiau adesea prejudecățile religioase. În asociațiile create sub diferite denumiri exista o strictă ierarhie; unele dintre aceste asociații dispuneau de arme. Membrii acestor asociații căutau să asigure prin intermediul lor ajutorul reciproc în diferite ocazii ale vieții, iar în anumite momente foloseau aceste asociații pentru a organiza lupta împotriva asupritorilor — birocrații și moșierii. Este limpede, însă, că participarea la aceste organizații înapoiate în ceea ce privește caracterul lor nu putea să constituie pentru țărani și meseriași o ieșire din situație. Adeseori moșierii și celelalte elemente reacționare instituiau fără greutate controlul lor asupra acestor organizații înapoiate și le foloseau în scopurile lor interesate. În plus, în aceste asociații se observa înclinația spre distrugerea oarbă, din care cauză unele dintre ele s'au transformat într'o forță reacționară. În 1927, săvârșind lovitura sa de stat contrarevoluționară, Cian Kai-și a folosit aceste organizații înapoiate ca instrument de distrugere a unității poporului muncitor și de subminare a revoluției. Din momentul în care a început puternica creștere a forțelor proletariatului industrial contemporan, țărănimea, sub conducerea clasei muncitoare, și-a creat treptat organizații proprii absolut noi, și existența unor asemenea organizații primitive și înapoiate și-a pierdut sensul.

RAPORT CU PRIVIRE LA STUDIAREA MIȘCĂRII ȚĂRĂNEȘTI DIN PROVINCIA HUNAN*

(Martie 1927)

* Acest articol al tovarășului Mao Tze-dun este un răspuns la reproșurile și atacurile care s'au făcut auzite în sânul partidului însuși și înafara lui împotriva luptei revoluționare a țărănimii.

Penru a da o ripostă acestor reproșuri și atacuri, tovarășul Mao Tze-dun a vizitat provincia Hunan.

Încet acolo timp de trezeci și două de zile cercetări și a scris acest raport. În acea perioadă, oportuniștii de dreapta din rândurile partidului, în frunte cu Cen Dusiu, nu voiau să accepte punctul de vedere al tovarășului Mao Tze-dun și persistau în vederile lor greșite. Greșala lor consta mai ales în faptul că, speriați de valul reacțiunii gomindaniste, ei nu îndrăsneau să sprijine acțiunile țărănimii în marea ei luptă revoluționară, atât cele care începuseră, cât și cele care abia începeau. Pentru a fi pe placul gomindanului, ei au preferat să îndepărteze de ei pe principalul aliat — țărănimea —, ducând astfel clasa muncitoare și partidul comunist la o situație de izolare. Dacă în vara anului 1927 gomindanul și-a permis să comită o trădare, să pornească o campanie „de curățire a partidului” și să înceapă războiul antipopular, aceasta se explică, în primul rând, prin faptul că el a reușit să folosească tocmai acest punct slab al partidului comunist

SERIOZITATEA PROBLEMEI ȚĂRĂNEȘTI

În cursul recentei călătorii pe care am făcut-o în provincia Hunan¹, am cercetat la fața locului situația în cinci județe: Siantan, Siansian, Henșan, Lilin și Cianșa. Timp de 32 de zile — dela 4 Ianuarie până la 5 Februarie inclusiv — am strâns în sate și în centrele județene, pentru a sta de vorbă cu ei, țărani cu o bogată experiență de viață și activiști ai mișcării țărănești și am plecat cu atenție urechea la cele spuse de ei; aceasta mi-a permis să adun un material destul de bogat. Multe lucruri privitoare la mișcarea țărănească s'au dovedit aici a fi în totală contradicție cu ceea ce am avut ocazia să aud din partea șenși-lor * la Hancou și Cianșa. Am vă-

* Șenși — un fel de stare socială care s'a format în China feudală. Șenși (literal „bărbați care poartă cordon de funcționar”), „oameni de vază” — acea parte a bogătașilor dela sate care, stăpânind pământuri, posedând adesea titluri „academice”, obținute la examene de stat speciale, și ocupând posturi de funcționari, formau vârfurile cărmuitoare în vechiul sat chinez.

Starea șenși-lor nu era omogenă; ea se compunea din cei mai crunți exploataitori ai țărănimii — leșen-li (în sens literal „șenși răi”; vezi adnotarea din pag. 19), din moșierii mijlocii și bogătașii, grupați în jurul leșen-ilor și al autorităților județene, din moșieri mici sau sărăciți și din vechii intelectuali chinezi. Înainte denumirea de „șenși” se traducea de obicei prin cuvântul englez „gentry”.

zut și am auzit multe lucruri uimitoare, pe care înainte n'am avut ocazia nici să le văd, nici să le aud. Cred că asemenea fenomene există în foarte multe locuri.

Trebue să punem capăt cât se poate mai repede diferitelor raționamente împotriva mișcării țărănești, să îndreptăm cât se poate mai repede toate măsurile greșite luate de autoritățile revoluționare cu privire la această mișcare. Numai așa putem contribui la desfășurarea mai departe a revoluției. Căci în momentul de față avântul mișcării țărănești are o foarte mare însemnătate. Va trece foarte puțin timp, și în toate provinciile Chinei centrale, de Sud și de Nord se vor ridica sute de milioane de țărani; mișcarea lor va fi vijelioasă și de nebiruit, ca un uragan, și nicio forță n'o va putea opri. Ei vor sfărâma toate lanțurile care îi leagă și vor înainta spre eliberare. Ei vor săpa mormântul tuturor imperialiștilor, militaristilor, funcționarilor — delapidatori de bani publici și corupți, tuhao-ilor și leșen-ilor. Ei vor verifica toate partidele și grupurile revoluționare, pe toți revoluționarii, fie pentru a-i accepta, fie pentru a-i respinge.

Să pășim oare în fruntea lor, pentru a-i conduce? Să rămânem oare în urmă, pentru ca, încrucișând brațele, să-i criticăm? Sau să stăm în calea lor, pentru a lupta împotriva lor?

Fiecare Chinez este liber să aleagă una dintre aceste trei căi, dar desfășurarea evenimentelor va sili pe fiecare să se grăbească cu alegerea.

SE ORGANIZEAZĂ

Dezvoltarea mișcării țărănești în Hunan în ceea ce privește județele centrale și de Sud ale provinciei, unde ea s'a și desfășurat, poate fi împărțită în linii generale în două etape. Prima — din Ianuarie până în Septembrie anul trecut — a fost etapa organizării. Această etapă se împarte în perioada ilegalității — din Ianuarie până în Iunie — și în perioada activității fățișe — din Iulie până în Septembrie — când armata revoluționară a alungat pe generalul Ciao Hen-ti². Pe atunci uniunile țărănești numărau în total 300.000—400.000 de membri, iar masa aflată sub conducerea lor directă reprezenta în total un milion și ceva de oameni; lupta la sate încă nu începuse, și de aceea uniunile țărănești nu fuseseră încă supuse criticii de către diferitele pături ale societății. Intrucât membrii uniunilor țărănești ajutau armata care participa la Campania din Nord, servind în calitate de călăuze, cercetași și hamali, uneori ofițerii din armată apreciau în mod favorabil munca lor.

Perioada Octombrie anul trecut — Ianuarie anul acesta constituie cea de a doua etapă a dezvoltării mișcării țărănești, etapa acțiunilor revoluționare. Numărul membrilor uniunilor țărănești a crescut impetuos la 2 milioane, iar masele conduse de ele în mod direct — la 10 milioane de oameni. Intrucât la intrarea în uniunile țărănești în majoritatea cazurilor se înregistra numai un singur membru al familiei, masa totală cuprinsă de uniunile care numărau 2 milioane de membri reprezenta circa 10 milioane de oameni. Au fost organizați în uniuni aproape jumătate din numărul total al țăranilor din provincia Hunan, iar în unele județe, ca Siantan, Siansian,

Liuan, Cianşa, Lilin, Ninsian, Pinţian, Sianin, Henşan, Henian, Leian, Censian şi Anhua, aproape toţi ţăranii fac parte din uniunile ţărăneşti şi se află sub conducerea lor. Fiind cuprinşi într'o largă reţea de organizaţii, ţăranii au trecut dintr'odată la acţiune, şi iată că în decurs de patru luni în satele din Hunan s'a desfăşurat o revoluţie fără precedent prin amplexarea ei.

RĂSTURNAREA TUHAO-IIOR ŞI IEŞEN-ILOR, TRĂCEREA ÎNREGII PUTERI ÎN MÂNA UNIUNILOR ȚĂRĂNEȘTI

Lovitura ţăranilor se îndreaptă în primul rând împotriva tuhao-ilor şi leşen-ilor, împotriva moşierilor care se dedau la excese, dar în treacăt ea se îndreaptă şi împotriva ideologiei patriarhale şi rânduelilor patriarhale de tot felul, funcţionarilor — delapidatori de bani publici şi corupţi, la oraşe, şi împotriva relelor obiceiuri la sate. Prin forţa ei, această lovitură este asemenea unui uragan, în faţa căruia totul trebuie sau să se plece, sau să piară. Ca rezultat, privilegiile milenare ale moşierilor feudali sunt făcute ţandări. Praf şi pulbere se alege din prestigiul şi puterea lor de altădată. Odată cu răsturnarea puterii moşierilor, uniunile ţărăneşti au devenit singurele organe ale puterii; ele înfăptuiesc lozınca: „Întreaga putere uniunilor ţărăneşti!”. Acum la uniunile ţărăneşti se merge chiar cu mărunţişuri ca certurile dintre soţ şi soţie. Nicio chestiune nu se rezolvă fără reprezentanţii uniunii ţărăneşti. Uniunile ţărăneşti domnesc la sate, literalmente totul este în mâna lor; la ele este într'adevăr, cum se spune, „zis şi făcut”. Şi celor care sunt în afara uniunilor nu le rămâne decât să spună că uniunile sunt bune, ei nu pot spune nimic rău despre uniuni.

Iar tuhao-ii, leşen-ii şi moşierii care se dedau la excese sunt complect lipsiţi de dreptul de vot şi niciunul dintre ei nu îndrăzneşte nici măcar să crâcnească. De frica uniunilor ţărăneşti, tuhao-ii şi leşen-ii cei mai mari au fugit la Şanghai, cei mai puţin mari — la Hancou, cei mai mici — la Cianşa, cei şi mai mici — în centrele judeţene, iar cei mai mărunţi din această specie, care au rămas la sate, s'au lăsat în voia uniunilor ţărăneşti. Micul leşen se roagă: „Sunt gata să plătesc zece iuani, numai permiteţi-mi să intru în uniune!”.

„Dar cine are nevoie de banii tăi murdari!” — răspund la aceasta ţăranii.

Mulţi moşieri mijlocii şi mici, chiaburi şi ţărani mijlocaşi care înainte s'au ridicat împotriva uniunilor ţărăneşti ar fi fericiţi acum să poată intra în uniune. În diferite localităţi am avut adeseori prilejul să întâlnesc asemenea oameni, şi ei mi se adresau cu rugămintea: „Vă rugăm ca împuternicit dela centrul provinciei să garanteze pentru noi”.

Sub dinastia Ţin *, în timpul recensămintelor populaţiei, în provincie se întocmeau două liste: o listă principală şi una specială. Oamenii de încredere erau trecuţi pe lista principală, iar bandiţii şi tot soiul de elemente dubioase — pe cea specială. Şi iată că acum, după exemplul acelor timpuri, ţăranii din unele localităţi ameninţă pe cei care înainte s'au ridicat împotriva uniunilor ţărăneşti: „Să fie trecuţi pe lista specială!”.

Cei care se tem să apară pe „lista specială” încearcă

* Dinastia Ţin (manciuriană) a cărmuit China din 1644 până în 1911.

În fel și chip să intre într-o uniune țărănească și nu se liniștesc decât atunci când sunt trecuți în listele de membri ai uniunii. Adesea însă uniunile țărănești le refuză cu brutalitate acest lucru, și ei trăiesc într-o teamă permanentă; rămași la porțile uniunilor țărănești, ei se simt ca niște ostracizați fără adăpost; la sate li s'a spus din această cauză „oameni fără căpătâi”. Într'un cuvânt, aceleași uniuni țărănești pe care numai cu patru luni în urmă mulți le disprețuiau se bucură acum de cel mai mare respect. Toți cei care înainte se ploconeau în fața puterii șenși-lor, astăzi se pleacă în fața puterii țărănilor. Nu există om care să nu recunoască că Octombrie anul trecut a marcat hotarul a două lumi.

„FOARTE RĂU” ȘI „FOARTE BINE”

Răscoalele țărănești dela sate au turburat somnul dulce al șenși-lor. De îndată ce veștile dela sate au ajuns la oraș, șenși-i dela oraș s'au alarmat. Sosind la Cianșa, am întâlnit acolo diferiți oameni și am auzit o mulțime de zvonuri diferite. Reprezentantii păturilor mijlocii și superioare ale societății și gomindaniștii de dreapta caracterizau cu toții într'un singur glas situația prin cuvintele: „Foarte rău!”. Sub influența acestei atmosfere, pe care au creat-o la oraș prin zvonurile lor cei care spun „foarte rău”, chiar oamenii cu o stare de spirit foarte revoluționară, închizând ochii și imaginându-și situația dela sate, își pierdeau curajul și nu considerau posibil să se nege faptul că lucrurile stau „rău”. Și chiar oamenii foarte înaintași se mărgineau să spună: „În timpul revoluției acest lucru este inevitabil, deși este rău”. În

general nimeni nu considera posibil să se nege în întregime acest „rău”.

În realitate însă este vorba de faptul că, așa cum s'a spus mai sus, masele largi ale țărănimii s'au ridicat pentru a-și îndeplini misiunea lor istorică; s'au ridicat forțele democratice ale satului pentru a răsturna forțele lui feudale. Tuhao-ii și leșen-ii feudalo-patriarhali, moșierii care se dedau la excese constituie baza absolutismului, care a existat timp de milenii, sprijinul imperialiștilor, militariștilor și funcționarilor — delapidatori de bani publici și corupți. Tocmai răsturnarea acestor forțe feudale constituie adevăratul scop al revoluției naționale. Sun Iat-sen și-a închinat toate forțele timp de patruzeci de ani revoluției naționale; dar ceeace el a năzuit și ce n'a putut să înlătuie, țărani au realizat în câteva luni. Aceasta este o faptă de eroism fără seamăn, care în trecut n'a putut fi săvârșită nici în patruzeci de ani, nici chiar timp de milenii. Aceasta este foarte bine. Și în aceasta nu e nimic „rău”, nu e absolut nimic „foarte rău”.

Este absolut evident că acest „foarte rău” reprezintă părerea unor oameni care luptă pentru interesele moșierilor, împotriva țărănilor care au ridicat capul; este absolut evident că aceasta este părerea clasei moșierești, care încearcă să mențină rânduelile vechi, feudale și să împiedice instaurarea unor rândueli noi, democratice; este absolut evident că aceasta e o părere contrarevoluționară. Niciun tovarăș revoluționar nu trebuie să repete această absurditate. Dacă aveți vederi revoluționare statornicite și, în plus, dacă ați avut prilejul să mergeți măcar odată la sate și să vedeți ce se întâmplă acolo, trebuie, desigur, să simțiți o bucurie deosebită: masa de multe milioane a țărănilor înroșiți se răfuește cu duș-

manii ei înverșunați — lipitorile. Țăranii acționează absolut just, ei procedează foarte bine. „Foarte bine“ este părerea țăranilor și a celorlalți partizani ai revoluției. Toți tovarășii revoluționari trebuie să înțeleagă că revoluția națională necesită o mare revoluție la sate. Această revoluție n'a fost făcută în timpul revoluției din Sinhai³ și deaceia ea a suferit o înfrângere. Acum această revoluție are loc, și acesta este un factor important, necesar pentru desăvârșirea cu succes a revoluției. Toți tovarășii revoluționari trebuie să sprijine această revoluție; în caz contrar, ei se vor situa în lagărul contrarevoluției.

PROBLEMA AȘA ZISELOR „EXCESE“

Unii declară: „Uniuni țărănești trebuie create; dar acum, într'adevăr, poate că ele întrec măsura“. Așa judecă adeptii liniei „de mijloc“. Ce se întâmplă însă în realitate? La sate țăranii acționează într'adevăr destul de „fără jenă“. Devenind putere supremă, uniunile țărănești nu permit moșierilor nici gura s'o deschidă; ele au spulberat prestigiul de altădată al moșierilor; e ca și cum l-ar fi trântit pe moșier la pământ și apoi l-ar mai fi călcat în picioare. Amenințând pe tuhao-i și leșen-i că-i vor trece pe „lista specială“, țăranii îi amendează, îi impun la taxe, nu le permit să se folosească de palanchine. În casele tuhao-ilor și leșen-ilor care s'au ridicat împotriva uniunilor țărănești năvălesc o mulțime de oameni: taie porcii, iau grânelor. Câteodată țăranii vin la tuhao-i sau leșen-i și se năpustesc asupra paturilor așternute cu grijă ale fiicelor și nurorilor lor. Adeseori ei înșfacă pe tuhao-i și leșen-i, le pun pe cap coifuri înalte și îi poartă prin sate; țăranii fac tot ce vor, spunând: „Iată, acum

vei ști cine suntem noi, leșen-ule!“ Toate s'au întors acum pe dos. Astfel la sate se creează o atmosferă de teroare. Tocmai aceasta este ceea ce unii numesc „excese“, „exagerări“, „fapte scandaloase“.

Aparent raționamentele lor par judicioase, dar în realitate și ele sunt greșite.

În primul rând, țăranii au fost împinși la astfel de acte chiar de către tuhao-i, leșen-i și de către moșierii care se dedau la excese. Țăranii au început să dea o ripostă hotărâtă numai pentru că tuhao-ii, leșen-ii și moșierii care se dedau la excese, sprijinindu-se pe forță, stăpâneau din timpuri imemorabile la sate și îl chinuiau pe țăran. Acțiunile țărănești au caracterul cel mai hotărât și turburările iau amploarea cea mai mare tocmai acolo unde tuhao-ii, leșen-ii și moșierii care se dedau la excese au dat dovadă de cea mai mare cruzime. Ochiul țăranului nu greșeste. Țăranii își dau perfect de bine seama cine este primejdios și cine nu este primejdios, cine a fost deosebit de crud și cine s'a purtat ceva mai blând, cine trebuie pedepsit cu asprime și cine mai ușor; rareori se întâmplă ca pedeapsa să nu corespundă vinei.

În al doilea rând, revoluția nu este o masă mare, nu este o creație literară, nu este un desen sau o broderie; ea nu poate fi făcută atât de elegant, atât de liniștit și de delicat, atât de ceremonios și de politicos. Revoluția este un act de violență, ea reprezintă acțiunile necruțătoare ale unei clase care răstoarnă puterea altei clase. Revoluția la sate este răsturnarea puterii feudalo-moșierești de către țărănime. Fără a depune cele mai mari eforturi, țărănimea nu va putea să răstoarne puterea moșierilor, care a prins rădăcini adânci de-a-lungul milenilor. Numai un puternic avânt revoluționar la sate este în

stare să pună în mișcare masele de milioane ale țărănimii și să provoace aceste eforturi mari. „Excesele” despre care s'a vorbit mai sus își au obârșia tocmai în aceste eforturi ale țăranilor, provocate de puternicul avânt revoluționar dela sate. În a doua perioadă a mișcării țărănești (perioada acțiunilor revoluționare), ele sunt absolut necesare. În această perioadă trebuie să se instaureze puterea nelimitată a țăranilor, să nu se permită atacurile înverșunate împotriva uniunilor țărănești, să se răstoarne complect puterea șenși-lor, iar șenși-i înșiși să fie trântiți la pământ și chiar călcați în picioare. În a doua perioadă toate „excesele” au o semnificație revoluționară. Ca să vorbim pe șleau, în fiecare sat este necesară o scurtă perioadă de teroare. În caz contrar, va fi absolut imposibil să fie innăbușită activitatea elementelor contrarevoluționare la sate și să fie răsturnată puterea șenși-lor. Pentru a îndrepta, trebuie să îndoi în direcție opusă; dacă nu îndoi în direcție opusă, nu poți să îndrepti⁴.

Deși raționamentele celor care critică „excesele” se deosebesc în aparență de raționamentele primului grup, ele pornesc în fond dela unul și același punct de vedere: este aceeași teorie moșierească, care stă de strajă intereselor claselor privilegiate. Împotriva acestei teorii, care împiedică avântul mișcării țărănești și care în ultimă analiză subminează revoluția, trebuie să ducem o luptă hotărâtă.

ASA NUMITA „MIȘCARE A GOLANILOR”

Gomindaniștii de dreapta afirmă: „Mișcarea țărănească este o mișcare a golanilor, o mișcare a trântorilor”. Asemenea afirmații au o destul de largă circulație

în Cianșa. La sate am avut prilejul să aud șenși spunând: „Uniuni țărănești se pot crea, dar oamenii care activează în ele acum nu sunt buni; oamenii trebuie schimbați!”. Aceste raționamente nu se deosebesc prin nimic de atacurile gomindaniștilor de dreapta: ele se reduc toate la afirmația că mișcarea țărănească, zice-se, poate să fie organizată (întrucât ea a și început, nimeni nu indrasnește să spună că nu trebuie organizată), dar că oamenii care se alină acum în fruntea mișcării țărănești nu sunt buni. O deosebită ură poartă șenși-i activiștilor uniunilor țărănești din veriga inferioară, numindu-i pe toți „golani”. Așa dar, toți cei pe care înainte șenși-i îi disprețuiau, pe care îi tâneau în noroi, pentru care nu se găsea loc în societate, care nu aveau dreptul să spună o vorbă, au ridicat acum dintr'odată capul, și nu numai că au ridicat capul, dar au luat puterea în mâna lor. În uniunile țărănești de plasă (veriga inferioară), ei sunt stăpâni pe situație. În mâna lor uniunile s'au transformat într'o forță de temut. Ei au ridicat mâinile lor înăsprite de muncă asupra capetelor șenși-lor, ei leagă pe leșen-i cu frânghii, le pun pe cap coifuri înalte și îi poartă prin plasă (la Siantan și Siansian aceasta se numește „a purta prin sate”, iar la Lilin — „a purta peste haturi”). Acuzații necruțătoare, pe care țăranii le aduc cu glas tare, ajung în fiecare zi la urechile șenși-lor. Țăranii dispun de toată lumea și comandă tuturor. Înainte ei erau mai prejos de toată lumea, iar acum au devenit mai presus de toată lumea. De aici și afirmațiile că toate au fost răsturnate cu josu'n sus.

AVANGARDA REVOLUȚIONARĂ

Din păreri contrare asupra unui fenomen oarecare sau a unui om decurg în mod corespunzător și aprecieri contrare asupra lui. Drept exemplu în această privință pot servi asemenea aprecieri ca „foarte rău” și „foarte bine”, „golani” și „avangardă revoluționară”.

S'a spus mai sus că țărani au înfăptuit o operă revoluționară care n'a putut fi înfăptuită mulți ani, că țărani au desfășurat o importantă activitate pentru înfăptuirea revoluției naționale. Dar oare întreaga țărănie a participat la această măreață operă revoluționară, la această importantă activitate revoluționară? Nu. Țăranii se împart în chiaburi, mijlocași și țărani săraci. Deosebindu-se unul de altul prin situația lor, aceste trei grupuri au o atitudine diferită față de revoluție. În prima perioadă, chiaburii, auzind că armatele Campaniei din Nord ar fi suferit la Țziansi o înfrângere totală, că Cian Kai-și ar fi fost rănit la picior⁵ și ar fi făcut cale întoarsă în provincia Guandun⁶, că U Pei-fu⁷ ar fi pus din nou stăpânire pe orașul Iueciou, au ajuns la concluzia că uniunile țărănești, fără îndoială, nu vor dura mult și că din cele trei principii populare⁸ deasemenea nu va ieși nimic bun, pentru că niciodată n'a existat ceva asemănător. Și atunci când activiștii uniunilor țărănești (în majoritatea lor așa numiții „golani”) veneau cu lista de membri ai uniunilor acasă la chiabur și-i spuneau: „Vă rugăm să intrați în uniunea țărănească”, — ce le răspundea la aceasta chiaburul? „Uniune țărănească? Locuiesc aici de zeci de ani, de zeci de ani lucrez pământul, n'am văzut niciun fel de uniuni țărănești și totuși am ce-mi trebuie. Eu v'aș sfătui să nu vă pierdeți vremea cu acest

lucru”. Așa răspundeau chiaburii ceva mai îngăduitori. Iar chiaburii dușmănoși declarau: „Ce uniune țărănească? Uniunea acelorora cărora le vor sbura capetele! Nu nenorociți oamenii!”.

Dar, lucru ciudat, uniunile țărănești au continuat totuși să existe timp de multe luni și îndrănesc chiar să se ridice împotriva șenșiilor. Pentru refuzul de a preda pipele de opiu, uniunile țărănești arestează pe șenși-ii locali și-i poartă în batjocură prin sate; în centrele județene mari șenși au fost chiar executați, ca, de pildă, șenși-ul Ian Jun-țiu la Siantan și Ian Ci-țze la Ninsian. În fiecare plasă un număr de aproximativ 10.000 de țărani cu steaguri, cobilițe și sape au participat în mod organizat, într'un șuvoi neîntrerupt și sgomotos, la demonstrația de masă în cinstea aniversării Revoluției din Octombrie, au participat la meetingurile antiengleze și la festivitățile organizate cu ocazia succeselor Campaniei din Nord. Deabia atunci chiaburii s'au alarmat. La festivitățile organizate cu ocazia succeselor Campaniei din Nord, ei au auzit și că Țziuțianul a fost luat, și că Cian Kai-și nu este rănit, și că U Pei-fu a fost în cele din urmă zdrobit. Mai mult, ei au văzut lozincile scrise cu grijă pe hârtie roșie și verde: „Cele trei principii populare vanskii!”, „Uniunile țărănești vanskii!”, „Țăranii vanskii!” etc. Acolo chiaburii au fost cuprinși de o neliniște înspăimântătoare: „Țăranii vanskii? Și aceștia au devenit acum vanskii?” *

* „Vanskii” în sens literal înseamnă „zece mii de ani”. Este întrebuintat în sens de „trăiască!”, „ura!”. Acelaș cuvânt era întrebuintat înainte ca formulă cu care te adresai suveranului, asemenea formulei „majestatea voastră”; de aici jocul de cuvinte: „țărani vanskii?”, adică „și țărani au devenit acum suverani?”.

Și iată că uniunile țărănești s'au simțit stăpâne pe situație. Activiștii uniunilor țărănești au început să declare chiaburilor: „Vă vom trece pe lista specială” sau „Va mai trece o lună, și pentru intrarea în uniune veți plăti și câte 10 iuani!”. Abia atunci chiaburii au început încetul cu încetul să intre în uniunile țărănești⁹, unii dintre ei plătind ca taxă de intrare câte o jumătate de iuan și chiar câte un iuan (în timp ce se cereau numai 100 de veni), iar alții obținând aprobarea pentru a intra în uniune prin intermediul cunoscuților lor. Există și mulți chiaburi încăpățânați, care până acum n'au intrat în uniune. Majoritatea chiaburilor care intră în uniunile țărănești se tem de mobilizarea în armată și de aceea trimit din familiile lor să se înscrie în uniune bătrâni de 60—70 de ani. Intrând în uniune, chiaburii nu manifestă dorința de a participa la activitatea ei și se mențin întotdeauna într'o atitudine de pasivitate.

Dar mijlocașii? Ei manifestă nehotărâre, considerând că revoluția nu le va aduce un folos deosebit. În cazan ei au întotdeauna orez, nimeni nu bate noaptea la ei în poartă pentru datorii. Și ei se gândesc dacă a existat înainte ceva asemănător și, încruntând din sprâncene, se întreabă în sinea lor: „Și oare se va menține, într'adevăr, această uniune țărănească? O să iasă oare ceva din cele trei principii populare?” „Nu prea cred!” — hotărâsc ei. Considerând că totul depinde de voința cerului, ei gândesc: „Se creează uniuni țărănești... Dar cine știe dacă aceasta este pe placul cerului?”. În prima perioadă, când activiștii uniunilor țărănești veneau la mijlocași cu listele și spuneau: „Vă invităm să intrați în uniunea țărănească”, aceștia răspundeau: „Nu vă pripiti!”. Ei au început să intre în uniunile țărănești abia în a doua pe-

rioadă, când uniunile deveniseră o mare forță. În uniuni ei se poartă mai bine decât chiaburii, dar deocamdată nu sunt prea activi și încă se mai codesc. Este absolut necesar ca uniunile țărănești să lupte pentru atragerea mijlocașilor și să intensifice munca de lămurire în mijlocul lor.

Forța principală în această luptă cumplită și înverșunată care se duce la sate o constituie pretutindeni țăranii săraci. Și în cursul perioadei de ilegalitate, și în perioada activității deschise, ei au dus o luptă activă. Ei urmează partidul mai bucuros decât toți. Ei sunt dușmani de moarte ai tuhao-ilor și leșen-ilor și atacă fără cea mai mică șovăială lagărul lor. Ei declară chiaburilor: „Noi am intrat încă demult în uniunea țărănească, voi însă de ce mai zăboviți?”. Iar aceia răspund batjocoritor: „Păi de, vă dă mâna să intrați în uniunea țărănească! Doar voi nu aveți deasupra capului măcar o bucată de acoperiș, iar sub picioare măcar un petec de pământ cât să înfigeți un ac!”. Și, într'adevăr, țăranii săraci n'au nimic de pierdut. Mulți dintre ei, într'adevăr, n'au deasupra capului măcar o bucată de acoperiș, iar sub picioare măcar un petec de pământ cât să înfigă un ac. De ce să nu le dea mâna să intre în uniunile țărănești?

După datele cercetărilor, în județul Cianșa țăranii săraci reprezintă 70% din populația rurală, mijlocașii — 20%, moșierii și chiaburii — 10%. Țăranii săraci, care reprezintă 70%, se împart în două grupuri: desculții¹⁰ și sărăcimea¹¹. Desculții, care reprezintă 20% din populația rurală, sunt oameni oare n'au niciun fel de ocupație, adică n'au nici pământ, nici bani, nici orice alte mijloace de existență și sunt nevoiți să se facă soldați, sau să se tocmească la lucru, sau să cerșească. Din să-

răcime, care reprezintă 50% din populația rurală, fac parte muncitorii din atelierile meșteșugărești, țăraniii arendași (cu excepția arendașilor bogați) și țăraniii semi-arendași: ei sunt asigurați cu lucru numai parțial; cu alte cuvinte, ei au ceva pământ sau ceva mijloace, dar roadele muncii lor nu le ajung pentru existență: ei trăiesc tot anul cu griji apăsătoare. Massa imensă a țăranilor săraci, care reprezintă 70% din populația rurală, constituie scheletul principal al uniunilor țărănești, avangarda în lupta pentru răsturnarea forțelor feudale și pionierul glorios al unei mărețe opere revoluționare, care mulți ani a rămas nedesăvârșită. Fără țăraniii săraci („golani”, cum îi numesc șenși-i) revoluția dela sate n'ar fi putut niciodată să ia amploarea pe care o are astăzi; fără ei nu pot fi răsturnați tuhao-ii și leșen-ii și nu poate fi desăvârșită revoluția democratică. Fiind elementul cel mai revoluționar, țărănimea săracă a ocupat o situație conducătoare în uniunile țărănești. În prima și în a doua perioadă, aproape toate posturile de președinți și membri ai conducerilor uniunilor țărănești din veriga inferioară erau ocupate de țărani săraci (în județul Henșan 50% din numărul activiștilor uniunilor țărănești de plasă îl constituie desculții, 40% — sărăcimea și 10% — intelectualii nevoiași). Acest rol conducător al țărânimii sărace în uniunile țărănești este absolut necesar. Fără țărănimea săracă n'ar exista nici revoluție. A nu recunoaște țărănimea săracă înseamnă a nu recunoaște revoluția, a lovi în țărănimea săracă înseamnă a lovi în revoluție.

Linia revoluționară generală pe care o înfăptuește țărănimea săracă a fost mereu justă. Ea a subminat prestigiul tuhao-ilor și leșen-ilor, a trântit la pământ pe tuhao-ii și leșen-ii mari și mici și i-a călcat în picioare.

O serie întreagă de așa zise „excese” comise de ea în perioada acțiunilor revoluționare au constituit în fond o necesitate revoluționară directă. Autoritățile județene, comitetele de partid¹² și uniunile țărănești din unele județe ale provinciei Hunan au comis până acum o serie de greșeli; unele dintre ele au mers până acolo încât la cerea moșierilor au trimis soldați să aresteze pe activiștii uniunilor țărănești din veriga inferioară. În județele Henșan și Siansian au fost aruncați în închisoare mulți președinți și membri ai conducerilor uniunilor țărănești de plasă. Aceasta este o greșală extrem de gravă; ea aduce apă la moară reacționarilor. Pentru a ne convinge că este o greșală, e suficient să privim cum jubilează moșierii locali care se dedau la excese și cum se întetește atmosfera de reacțiune atunci când sunt arestați președinții sau membrii conducerii unei uniuni țărănești. Trebuie să luptăm împotriva raționamentelor contrarevoluționare despre „mișcarea golaniilor”, despre „mișcarea trântorilor” și mai ales să veghem să nu se săvârșească acțiuni greșite, care ar ajuta pe tuhao-i și leșen-i în lupta lor împotriva sărăcimii satelor.

Ce-i drept, printre țăraniii săraci care ocupă posturi de conducere în uniunile țărănești au existat într'adevăr oameni cu lipsuri, dar acum cea mai mare parte din aceste lipsuri au fost îndreptate. Ei înșiși luptă energic împotriva jocurilor de noroc și lichează banditismul. Întărirea puterii uniunilor țărănești a dus pretutindeni la lichidarea jocurilor de noroc și la stârpirea banditismului. Există locuri unde, după cum se spune, „nu se ia ceeace s'a pierdut pe drum și noaptea nu se încuie ușile”. După datele cercetărilor făcute în județul Henșan, acolo 85% dintre țăraniii săraci care ocupă posturi de condu-

cere în uniunile țărănești au devenit oameni foarte pozitivi, conducători capabili și energici, și numai 15% din ei nu s'au dezbărat încă complect de unele deprinderi rele. Pe aceștia din urmă trebuie să-i includem în categoria puțin numeroaselor elemente nesănătoase, dar este absolut inadmisibil a-i numi pe toți în bloc „golani“, așa cum fac tuhao-ii și leșen-ii. Pentru rezolvarea problemei acestor „puțin numeroase elemente nesănătoase“, nu există decât o singură cale: sub lozincă întăririi disciplinei în uniunile țărănești, să ducem muncă de masă, să educăm pe acești oameni, să organizăm disciplina în uniunile țărănești, dar în niciun caz să nu trimitem cu dela noi putere soldați pentru a aresta pe acești oameni, să nu subminăm prestigiul țărănimii sărace, să nu dăm apă la moară tuhao-ilor și leșen-ilor. Acestui lucru trebuie să-i acordăm o atenție deosebită.

CELE PATRUSPREZECE MARI CUCERIRI

Oamenii care condamnă uniunile țărănești spun că aceste uniuni au pricinuit mult rău. Am arătat mai sus că, atunci când țărani lovesc în tuhao-i și leșen-i, ei fac un lucru cu adevărat revoluționar, și în aceasta nu e nimic de condamnat. Țărani au făcut foarte mult, și, pentru a răspunde celor care îi condamnă, trebuie să ne orientăm bine în toate acțiunile lor și să vedem care sunt rezultatele acestor acțiuni. Voi face bilanțul activității desfășurate de țărani în diferitele domenii în ultimele câteva luni; sub conducerea uniunilor țărănești, țărani au obținut următoarele 14 mari cuceriri.

1. Organizarea țaranilor în uniuni țărănești

Aceasta este prima mare cucerire a țaranilor. Pe locul întâi în această privință se situează județe ca Siantan, Siansian, Henșan, unde aproape toți țărani sunt organizați și unde cred că nu există „colțuri pierdute“, în care țărani să nu se fi răsculat încă. Locul al doilea îl ocupă județe ca Lian și Huajun, unde țărani în majoritatea lor sunt organizați, dar mai există și un mic număr de țărani neorganizați. Pe locul al treilea se situează județe ca Cenbu și Linlin, unde este organizată numai o minoritate a țaranilor, în timp ce majoritatea nu este încă organizată. Locul al patrulea îl ocupă un raion din partea de Vest a provinciei Hunan, aflat sub puterea lui Iuan Tzu-min¹³, unde agitația uniunilor țărănești n'a pătruns încă și unde în multe județe țărănimia nu este deloc organizată. În general, în fruntea tuturor în ceea ce privește organizarea se află județele din partea centrală a provinciei Hunan, cu centrul la Cianșa, apoi urmează județele din partea de Sud a Hunanului; în partea de Vest însă organizarea abia începe.

Potrivit datelor uniunii țărănești provinciale referitoare la luna Noembrie anul trecut, din cele 75 de județe ale provinciei Hunan în 37 au fost organizate uniuni țărănești, al căror număr total de membri este de 1.367.727. Dintre ei circa un milion de oameni au intrat în uniuni în Octombrie și Noembrie anul trecut, în perioada creșterii impetuoase a puterii uniunilor țărănești, în timp ce până în Septembrie se numărau numai 300.000—400.000 de țărani organizați. În Decembrie și Ianuarie s'a observat un puternic avânt al mișcării țără-

nești, la sfârșitul lui Ianuarie numărul membrilor uniunilor țărănești crescând până la cel puțin două milioane. Deoarece în majoritatea cazurilor, la intrarea în uniune, din fiecare familie țărănească se înregistrează numai un singur membru, masa cuprinsă de uniuni, dacă o familie se compune în medie din 5 oameni, reprezintă circa 10 milioane de oameni. Tocmai această creștere uimitoare, tot mai rapidă a uniunilor țărănești a fost cauza pentru care tuhao-ii și leșen-ii, funcționarii — delapidatori de bani publici și corupți au fost izolați, și societatea uimită a văzut că în locul vechii lumi a apărut o lume nouă, că la sate a început o mare revoluție. Aceasta este prima mare cucerire obținută de țărani sub conducerea uniunilor țărănești.

2. Lovitura politică dată moșierilor

După ce și-au creat organizații proprii, țărani își îndreaptă primele acțiuni spre subminarea prestigiului politic al clasei moșierilor, în special al tuhao-ilor și leșen-ilor, adică spre răsturnarea puterii moșierilor, putere bazată pe poziția lor socială la sate, și spre instaurarea puterii țărănești. Aceasta este cea mai serioasă, cea mai importantă formă de luptă. Ea ocupă locul principal în a doua perioadă, adică în perioada acțiunilor revoluționare. Fără victoria în această luptă nu este posibilă nici victoria în lupta economică — lupta pentru reducerea arenzii și a dobânzii, pentru pământ, pentru celelalte mijloace de producție etc. Nu încapă niciun fel de îndoială că în multe părți ale provinciei Hunan, de pildă în județele Siansian, Henșan și Siantan, a fost instaurată puterea absolută a țăranilor, iar puterea moșierească

a fost în întregime răsturnată. Dar în județul Lilin și în alte câteva județe mai există localități (de pildă, în raioanele de Vest și de Sud ale județului Lilin) unde puterea moșierilor, deși în aparență cedează în fața celei țărănești, în realitate se opune pe ascuns puterii țăranilor, din cauză că acolo lupta politică nu este încă destul de ascuțită. Nu se poate spune că în aceste localități țărani au și repurtat victoria politică; aici lupta politică trebuie dusă cu o energie îndoită până când țărani vor răsturna definitiv puterea moșierilor.

Metodele prin care țărani dau moșierilor lovituri politice se reduc în general la următoarele:

Controale. Având în atribuția lor administrarea fondurilor obștești locale, tuhao-ii și leșen-ii de cele mai multe ori le delapidau pe ascuns și încurcau scriptele. Și iată că țărani au folosit controalele pentru a se răfui cu mulți tuhao-i și leșen-i. Intr'o serie de localități au fost create comisii de control special pentru a trage la răspundere pe tuhao-i și leșen-i. E suficient ca tuhao-ii și leșen-ii să vadă o asemenea comisie, pentru ca dintr'odată să-i apuce tremuratul. Campania controalelor a luat o mare amploare în toate județele în care s'a desfășurat mișcarea țărănească; rostul ei este nu atât de a da de urma sumelor care lipsesc, cât de a da publicității crimele comise de tuhao-i și leșen-i, pentru ca pe această cale să-i lîpsească de influența politică și socială.

Amenzi. În urma controalelor au fost scoase la iveală cazuri de abuzuri, de comportare bestială față de țărani în trecut, de activitate de subminare desfășurată împotriva uniunilor țărănești în prezent, de încălcare a interdicției jocurilor de noroc și a dispoziției cu privire la predarea pipelor de opiu. Împotriva celor acuzați de

aceste infracțiuni, țărani pronunță sentința lor: cutare tuhao va fi amendat cu atât, cutare leșen cu atât. Se aplică amenzi care variază între câteva zeci și câteva mii de iuani. Se înțelege că tuhao-ii și leșen-ii amendați de țărani sunt definitiv discreditati în sat.

Impunere bănească. Față de moșierii avizi și cruzi se aplică impunerea bănească; banii strânși în felul acesta sunt folosiți pentru ajutorarea celor săraci, pentru organizarea de cooperative, de casse de împrumut țărănești și pentru alte nevoi. Impunerea bănească este și ea un fel de măsură de pedepsire, atât numai că este ceva mai blândă decât amenda. Există și destui moșieri care, pentru a evita neplăcerile, plătesc de bunăvoie bani uniunilor țărănești.

„Interogatorii“. Cât privește persoanele care nu s'au făcut atât de serios vinovate de subminarea uniunilor țărănești prin vorbe sau fapte, țărani dau buzna în grupuri în casele lor și îi supun la interogatorii într'o formă nu prea severă. Ca urmare, majoritatea acestor persoane scriu o „declarație“, prin care își recunosc vina și se angajează să înceteze orice acțiuni împotriva uniunilor țărănești și orice activitate îndreptată spre subminarea prestigiului acestora.

„Demonstrații de forță“. Destul de des în casele tuhao-ilor și leșen-ilor care manifestă o atitudine dușmănoasă față de uniunile țărănești se organizează demonstrații de forță a masei. Țărani se înfățișează în mod organizat la acești oameni și cer să fie ospătați. În asemenea cazuri nu se poate să nu se ajungă la tăierea porcilor și la scotocirea rezervelor. De curând, în satul Mațziahe, județul Siantan, o mulțime de vreo 15.000 de persoane s'a răfuit în felul acesta cu 6 leșen-i. În patru

zile, acestora li s'au tăiat peste 130 de porci. În majoritatea cazurilor, aceste demonstrații se termină și cu aplicarea unei amenzi.

„Plimbare cu coifuri înalte“. Această măsură se aplică pretutindeni foarte des. Tuhao-ului sau leșen-ului i se pune un coif înalt de hârtie cu inscripția: tuhao-ul cutare sau leșen-ul cutare — și este dus de frânghie în mijlocul unei mulțimi de oameni. Pentru a atrage atenția asupra acestei procesiuni, se bate în acelaș timp în gonguri și se poartă steaguri. O asemenea pedeapsă înspăimântă cel mai mult pe tuhao-i și leșen-i. Cel căruia i s'a pus chiar o singură dată coiful înalt pierde orice considerație, încetează de a mai fi considerat om. Deaceea bogătașii preferă de obicei să plătească amendă decât să pună coiful. Dar când țărani le refuză acest schimb, ei trebuie, vrând nevrând, să pună coiful. Foarte ingenios a procedat o uniune țărănească de plasă. Ea a arestat pe un oarecare leșen și i-a declarat că în aceea zi i se va pune coiful. Leșen-ul s'a îngălbenit de frică. Dar apoi uniunea țărănească a hotărât să nu-i pună coiful în aceea zi, socotind că, dacă îi va pune coiful atunci, el se va îndârji pe dată și va înceta să se teamă de pedeapsă, și că deci e mai bine să-i dea drumul acasă, amânând pedeapsa. Neștiind când anume i se va pune coiful, acest leșen n'a mai avut liniște nicio clipă și nu-și găsea locul.

Detențiune în închisorile județene. Această măsură de pedepsire este și mai grea decât punerea coifului. Tuhao-ii și leșen-ii arestați sunt trimiși la închisorile de pe lângă administrațiile județene și șefii județelor sunt obligați să-i ia sub pază și să-i pedepsească. În ceace privește detențiunea în închisoare,

acum lucrurile nu mai stau ca înainte: înainte șenși-i trimiteau la închisoare pe țărani, pe când acum țăraniii trimis pe șenși.

Izgonire. Pe tuhao-ii și leșen-ii care au comis crime flagrante, țăraniii nu sunt înclinați să-i izgonească, ci caută să-i aresteze sau să-i pedepsească. Temându-se de arestare sau de pedeapsă, acești tuhao-i și leșen-i se salvează prin fugă. Din județele în care s'a desfășurat mișcarea țărănească, aproape toți marii tuhao-i și leșen-i au fugit, fapt care echivalează cu izgonirea. Tuhao-ii și leșen-ii cei mai mari au fugit la Șanghai, cei mai puțin mari la Hancou, cei mai mici la Cianșa, iar cei și mai mici în centrele județene. Dintre toți acești tuhao-i și leșen-i, cei mai în siguranță au fost aceia care au fugit la Șanghai. La Hancou, de pildă, au fost arestați și trimiși înapoi la locul de baștină trei leșeni care fugiseră din județul Huajun. Pentru cei care au fugit la Cianșa e și mai greu: ei trăiesc tot timpul sub amenințarea de a fi prinși de către studenții din județele lor care studiază la Cianșa. Afându-mă la Cianșa, am văzut cu ochii mei cum au fost prinși doi leșen-i. În centrele județene s'au ascuns tuhao-ii și leșen-ii cei mai mici. Ei sunt foarte ușor de descoperit, deoarece acolo sunt foarte multe urechi și foarte mulți ochi țărănești. Că țăraniii nu tolerează ca tuhao-ii și leșen-ii să rămână la sate o dovedesc și plângerile organelor financiare din provincia Hunan cu privire la greutățile pe care le întâmpină în încasarea banilor din cauză că țăraniii au izgonit pe bogătașii dela sate.

Impușcare. Această măsură este aplicată de țărani împreună cu restul populației numai față de tuhao-ii și leșen-ii foarte mari. Așa, de pildă, sub pre-

siunea țăranilor și a altor cercuri ale populației, autoritățile au împușcat pe Ian Ci-tze (județul Ninsian); Ciou Tzia-gan (județul Iueian), Fu Dao-nan și Sun Bo-ciu (județul Huajun). În județul Siantan șeful județului, sub presiunea țăranilor și a altor pături ale populației, l-a predat pe Ian Jun-tiu, care stătea la închisoare, și țăraniii l-au împușcat ei înșiși. În județul Ninsian țăraniii au ucis ei înșiși pe Liu Ciao; Pân Ci-fan (județul Lilin), Ciou Tian-tziue, Tao Iun (județul Iian) așteaptă acum sentința „tribunalului special pentru procesele tuhao-ilor și leșen-ilor“. Impușcarea unui asemenea tuhao sau leșen mare provoacă fierbere în întregul județ și contribuie la lichidarea scârnaviei feudale. În fiecare județ se numără câțiva asemenea tuhao-i și leșen-i, iar pe alocuri și câteva zeci. În fiecare județ trebuie împușcați măcar câțiva tuhao-i și leșen-i dintre cei mai cruzi și mai criminali. Acesta este singurul mijloc eficace de înăbușire a reacțiunii. Când forța era de partea tuhao-ilor și leșen-ilor, ei ucideau pe țărani fără să clipească. În plasa Sincancien (județul Cianșa), He Mai-tiuan, șeful mintuan-elor*, a comandat detașamentele mintuan timp de zece ani. De mâna lui au pierit circa o mie de țărani săraci, uciși sub pretextul plauzibil al „exterminării bandiților“. Șefii mintuan-elor din plasa Intiancien din județul meu natal Siantan — Tan Tziun-ian și Lo Șu-lin — au ucis în 14 ani, începând din 1913, peste 50 de oameni, iar pe alți patru i-au îngropat de vii. Cei dintâi au fost uciși doi cerșetori, care nu erau vinovați de nimic. Tan Tziun-ian

* Mintuan — detașamente înarmate, întreținute din fondurile moșierilor și folosite de către aceștia din urmă pentru apărarea intereselor lor și pentru reprimarea mișcării țărănești.

a spus : „Cu acești doi zdrențăroși vom începe răfuia!“. Astfel cei doi oameni și-au luat rămas bun dela viață. Și dacă tuhao-ii și leșen-ii dădeau dovadă în trecut de atâta cruzime, dacă ei exercitau la sate teroarea albă, cum pot fi blamați țărani pentru că au împușcat câțiva tuhao-i și leșen-i și exercită pe o scară foarte redusă teroarea în scopul innăbușirii contrarevoluției?

3. Lovitura economică dată moșierilor

Interzicerea vânzării orezului în afară și a urcării prețurilor la orez, interzicerea acaparării și dosirii orezului în scop de speculă. Aceasta este o mare cucerire obținută de țărani din Hunan în cursul luptei economice din ultimele luni. Incepând din Octombrie anul trecut, țărănimea săracă nu permite moșierilor și chiaburilor să vândă orez în afară, le-a interzis să-i ridice prețul și să-l dosească în scop de speculă. Ca urmare, țărănimea săracă și-a atins în întregime scopul : scurgerea orezului dela sate a încetat cu desăvârșire, prețurile s'au redus simțitor și s'a pus capăt dosirii orezului.

Interzicerea urcării arenzii și a garanției pentru pământ și desfășurarea agitației pentru reducerea lor. In Iulie și August anul trecut, când uniunile țărănești erau încă slabe, moșierii, acționând după vechea metodă a exploatării crunte, au avertizat unul după altul pe arendași că vor urca neapărat arenda și garanția pentru pământ. Incepând însă din Octombrie, când influența uniunilor țărănești a crescut simțitor și când țărani au început să se

ridice în unanimitate împotriva urcării arenzii și a garanției, moșierii nu mai îndrăsnesc să sufle un cuvânt despre aceasta. După Noembrie, când țărani au devenit mai puternici decât moșierii, ei au mers și mai departe și au început să desfășoare agitația pentru reducerea arenzii și a garanției. Țărani declară : „Ce păcat că vara trecută, când s'a plătit arenda, uniunile țărănești nu erau încă atât de puternice, căci altfel arenda ar fi fost redusă chiar atunci“. Acum ei desfășoară o largă agitație pentru reducerea arenzii, care trebuie plătită în toamna acestui an ; moșierii, la rândul lor, încearcă să afle cum se va efectua reducerea arenzii. Cât privește reducerea garanției pentru pământ, în județele Henșan și în alte câteva județe ea se și efectuează în prezent.

Interzicerea de a se lua dela arendași pământul pe care l-au luat în arenda. In Iulie și August anul trecut, moșierii luau încă adeseori pământul dela unii arendași și-l dădeau altora. Din Octombrie niciunul dintre ei nu mai îndrăsnesc să procedeze astfel. Acum nici vorbă nu poate fi de luarea pământului și de darea lui altor arendași ; greutăți se ivesc numai în cazurile când moșierul refuză pe arendaș cu scopul de a lucra pământul cu forțe proprii. In unele localități țărani interzic moșierilor să ia pământul dela arendaș chiar dacă moșierul intenționează să-l lucreze el însuși. In alte localități țărani permit acest lucru dacă moșierul își lucrează într'adevăr el însuși pământul, dar atunci apare amenințarea șomajului în rândurile arendașilor. In această chestiune nu există încă o soluție unitară.

Reducerea dobânzii. In județul Anhua dobânda a și fost redusă pretutindeni ; reducerea se efec-

tuează și în alte județe. Acolo însă unde uniunile țărănești sunt foarte puternice, moșierii, temându-se de „socializarea averilor“, refuză complect să acorde țăranilor împrumuturi, la sate aproape ne mai existând cazuri de acordare de împrumuturi. În prezent reducerea dobânzii a fost extinsă numai asupra vechilor datorii. La aceste datorii nu numai că a fost redusă dobânda, dar creditorilor li se interzice să constrângă pe datornici să înapoieze banii. Țăranul sărac spune : „Nu face nimic, nu face nimic, cum ai așteptat atâția ani, ai să mai aștepți și până la anul“.

4. Răsturnarea dominației feudale a tuhao-ilor și leșen-ilor — lichidarea vechilor organe ale puterii raionale și de plasă

Vechile organe ale puterii în raion („du“) și plasă („tuan“) ¹⁴, mai ales în raion — unitate administrativă care urmează ca mărime după județ —, se aflau aproape în întregime în mâinile tuhao-ilor și leșen-ilor. Organele raionale ale puterii aveau sub administrația lor între 10.000 și 50—60.000 de locuitori. Raioanele își aveau forțele lor armate — mintuan-ele —, se bucurau de dreptul de a impune în mod de sine stătător populația la impozite, de pildă la taxa funciară ¹⁵ etc., aveau justiție proprie; ele puteau, de pildă, să aresteze cu dela sine putere pe țărani, să-i închidă în închisoare, să interogheze și să pedepsească. Leșen-ii cuibăriți în aceste organe ale puterii erau literalmente niște prințișori la sate. Țăranii aveau mai puțină considerație pentru președintele republicii, pentru duțziun-i ¹⁶ și pentru șefii de județ decât pentru acești stăpâni locali; numai ei erau adevă-

rata „autoritate“; era suficient ca asemenea „autoritate“ să tușească, și țăranii știau deja că trebuie să fie cu ochii în patru. Acum însă, în urma răscoalei care a avut loc la sate, s'a pus pretutindeni capăt puterii moșierilor; se înțelege că au căzut și toate organele administrative dela sate aflate în mâna tuhao-ilor și leșen-ilor. Șefii de raioane și plăși s'au ascuns și nu îndrănesc să-și arate nasul; pe cei care li se adresează în vreo chestiune locală, acești șefi îi trimit la uniunea țărănească, declarând : „Aceasta nu mă privește“.

Când în discuții vine vorba de acești șefi, țăranii spun cu mânie : „Tălharii ăia ? S'a isprăvit cu ei !“.

Această expresie — „s'a isprăvit cu ei“ — caracterizează în modul cel mai exact situația vechilor organe administrative în localitățile rurale prin care a trecut valul revoluției.

5. Lichidarea forțelor armate moșierești și crearea forțelor armate țărănești

În partea centrală a provinciei Hunan forțele armate moșierești sunt relativ puțin numeroase, în partea de Vest și în cea de Sud însă ele sunt mai numeroase; socotind câte 600 de puști pe județ, în 75 de județe se vor strânge 45.000 de puști; în realitate însă numărul lor, poate, este și mai mare. În partea centrală și în cea de Sud a provinciei Hunan, adică în raioanele cu o mișcare țărănească dezvoltată, ca, de pildă, în județele Ninsian, Pințzian, Liuian, Cianșa, Lilin, Siantan, Siansian, Anhua, Henșan, Henian, țărănimea s'a ridicat cu o forță atât de uriașă, încât moșierii n'au fost în stare s'o răpună, iar detașamentele armate moșierești au trecut în majoritatea

lor de partea uniunilor țărănești și s'au pus în slujba apărării intereselor lor. O mică parte din detașamentele moșierești păstrează neutralitatea, dar înclină să capituleze în fața țăranilor, de pildă în județul Baojin și altele. O altă parte — mică — din aceste detașamente are o poziție dușmănoasă față de uniunile țărănești (județele Ician, Linu, Tziahe), dar în momentul de față suferă loviturii simțitoare din partea țăranilor și, după toate probabilitățile, va fi nimicită în cel mai scurt timp. Forțele armate smulse din mâinile moșierilor reacționari vor fi reorganizate în cete permanente de miliție pe gospodării¹⁷ și care se vor afla în subordinea noilor organe de autoadministrare dela sate — organele de administrare sătești, care exercită puterea țărănimii. Atragerea vechilor forțe armate de partea țăranilor nu reprezintă decât o latură a muncii pentru crearea forțelor armate țărănești.

Cealaltă latură, latura nouă a acestei munci, o constituie organizarea „sobiaodui-elor” — detașamente înarmate cu sulițe pe lângă uniunile țărănești. Sulița „sobiao” este o prăjină lungă, la capătul căreia e fixat un cuțit cu două tăişuri. Numai în județul Siansian există 100.000 de astfel de sulițe. În alte județe (Siantan, Henșan, Lilin, Ciansa) numărul variază între 30.000—40.000 și 70.000—80.000 pe județ. În toate județele cuprinse de mișcarea țărănească, numărul detașamentelor „sobiaodui” crește rapid. Detașamentele țărănești înarmate cu sulițe se vor transforma în cete nepermanente de miliție pe gospodării. Aceste uriașe detașamente înarmate cu sulițe sunt mai puternice decât vechile detașamente înarmate, menționate mai sus; și această nouă forță care se naște îi și face să tremure pe toți tuhao-ii și leșen-ii. Autoritățile revoluționare din provincia Hunan trebuie să extindă cum se cu-

vine această formă de organizare a forțelor armate, în scopul de a cuprinde pe cei peste 20 de milioane de locuitori din toate cele 75 de județe; e necesar ca fiecare tânăr și fiecare țăran adult să aibă o suliță. Nu trebuie să se limiteze efectivul detașamentelor de teamă că acestea ar putea speria pe cineva. Trebuie să fii prea mare fricos pentru a îngheța de spaimă la vederea acestor detașamente. De ele se tem numai tuhao-ii și leșen-ii; revoluționarii n'au de ce să se teamă de ele.

6. Răsturnarea puterii domnului șef de județ și a slugilor lui

Administrația județeană va putea fi curățată numai dacă țăranii înșiși se vor răscula. Aceasta a și dovedit-o exemplul județului Haifan din provincia Guandun și o dovedește și mai concret exemplul actual al Hunanului. În județele în care puterea a fost uzurpată de către tuhao-i și leșen-i, oricine devine șef de județ se dovedește aproape întotdeauna a fi un delapidator de bani publici și corupt; în județele în care țăranii s'au răsculat, șeful, oricine ar fi el, lucrează cinstit. În unele județe în care am fost, șefii de județe cer întotdeauna sfatul în orice chestiune în primul rând uniunilor țărănești. În județele în care mișcarea țărănească este deosebit de puternică, cuvântul uniunii țărănești are o forță de-a-dreptul magică. Dacă uniunea cere în cursul dimineții ca un tuhao sau un leșen să fie arestat, șeful județului nu îndrăznește să amâne acest lucru până la amiază; dacă uniunea cere ca arestarea să se facă la amiază, șeful nu va îndrăzni s'o amâne până seara.

În stadiul inițial al instaurării puterii țărănești la

sate, șefii județelor erau înțeleși cu tuhao-ii și leșen-ii și luptau împreună împotriva țăranilor. Când puterea țărănească a ajuns egală ca forță cu cea moșierească, șefii județelor s'au situat pe o poziție de duplicitate: unele hotărâri ale uniunilor țărănești le adoptau, iar pe altele le respingeau. Ceeace am spus mai sus despre forța magică a cuvântului uniunii țărănești se referă la perioada în care puterea moșierească a fost în întregime răsturnată de către puterea țăranilor. Acum situația organelor puterii în județele Siansian, Siantan, Lilin și Henșan este următoarea:

1. Toate chestiunile sunt rezolvate la consfăturile șefului de județ cu reprezentanții organizațiilor revoluționare de masă. Aceste consfătuiri convocate de șeful de județ se țin la administrația județeană. În unele județe ele se numesc „consfătuiri comune ale organelor obștești și administrative”, în altele „consfătuiri asupra treburilor județului”. La aceste consfătuiri asistă, în afară de șeful de județ, reprezentanții diferitelor organizații obștești — uniunea țărănească județeană, consiliul județean al sindicatelor, uniunea județeană a comercianților, uniunea județeană a femeilor, uniunea județeană a corpului didactic și a funcționarilor din instituțiile de învățământ, uniunea județeană a elevilor și comitetul județean al gominandului¹⁸. În cursul acestor consfătuiri, reprezentanții organizațiilor obștești de masă, expunându-și părerile, exercită o presiune asupra șefului de județ, și acesta se supune întotdeauna voinței lor. Așa dar, nu încapă îndoielă că în provincia Hunan, în organele județene ale puterii, poate fi realizat un sistem democratic de administrare de tip colectiv. Atât în ceea ce privește forma, cât și în ceea ce privește conținutul, actualele organe județene

ale puterii au și fost considerabil democratizate. Această situație s'a statornicit în ultimele 2—3 luni, adică după ce țărănimea, care s'a ridicat pretutindeni la sate, a răsturnat puterea tuhao-ilor și leșen-ilor. Numai după ce au văzut că vechiul sprijin le-a fost smuls de sub picioare și că nu se vor menține în posturi dacă nu vor găsi un nou sprijin, șefii județelor au început să se dea bine pe lângă organizațiile de masă, fapt în urma căruia s'a și creat situația arătată mai sus.

2. Judecătorii au rămas fără treabă. Sistemul judiciar în provincia Hunan este astfel organizat încât justiția tot mai intră prin cumul în atribuția șefului de județ, pe care judecătorul îl ajută să rezolve chestiunile judiciare. Șefii de județ și ajutorii lor s'au îmbogățit prin abuzuri săvârșite la perceperea impozitelor și a taxelor, prin diferite mașinații cu prilejul atragerii populației la prestații pentru nevoile armatei, precum și prin falsuri și șantaj la dezbaterile proceselor civile și penale. Acest ultim capitol constituia pentru ei cea mai permanentă și mai sigură sursă de câștig. În ultimele luni, odată cu căderea tuhao-ilor și leșen-ilor, au dispărut și profesioniștii în chestiunile judiciare. Și deoarece toate chestiunile țăranilor — și cele mari și cele mici — sunt rezolvate de uniunile țărănești, judecătorii au rămas literalmente fără treabă. Un judecător din județul Siansian mi-a spus: „Pe vremea când nu existau uniuni țărănești, la cancelaria șefului de județ se judecau în medie până la 60 de procese civile și penale pe zi, în timp ce dela apariția uniunilor se judecă numai 4—5 procese”. Șefii de județ și ajutorii lor trebuie să se împace cu ideea că pungile lor se golesc.

3. Toți agenții secreți, polițiștii, funcționarii adminis-

trațiilor județene s'au ascuns și nu mai îndrăsnesc să umble prin sate și să se ocupe cu șantajul. Înainte locuitorii dela sate se temeau de cei dela oraș, iar acum locuitorii dela orașe se tem de cei dela sat; îndeosebi însă se teme de ei haita odioasă de polițiști, agenți secreți și slugi întreținuți de autoritățile județene. Ei se tem să umble prin sate, iar dacă se află acolo, nu mai îndrăsnesc să se ocupe cu șantajul: ei tremură de frică la vederea suflilor țărănești.

7. Răsturnarea puterii gentilice — puterea templului strămoșilor și a șefilor ginții; răsturnarea puterii religiei — puterea duhului — păzitorul orașului și a duhurilor locale; răsturnarea puterii soțului

Bărbații din China se află de obicei sub puterea a trei forțe, care reprezintă sisteme ierarhice unitare, și anume: 1) sistemul statal — organele centrale, provinciale, județene și de plasă ale puterii de stat (puterea politică); 2) sistemul gentilic — templul strămoșilor întregii ginți, templul strămoșilor ramificației ginții, capul familiei (puterea gentilică); 3) sistemul religios, reprezentat de: a) forțele subpământene — stăpânul suprem al infernului, duhurile — păzitorii orașelor și duhurile locale, și b) forțele cerești — zeii și sfinții, dela stăpânul suprem al cerului până la tot felul de duhuri posibile. Toate laolaltă alcătuiesc sistemul forțelor supranaturale (puterea religiei). Femeia însă, pe lângă toate acestea, se mai află și sub puterea bărbatului (puterea soțului). Aceste patru feluri de puteri — politică, gentilică, puterea religiei și puterea soțului — reflectă ideologia și rânduelile feudalo-patriarhale și constituie

cele mai teribile legături care încătușează poporul chinez, în special țărănimea.

S'a arătat mai sus cum țărani răsfoarnă la sate puterea moșierilor. Puterea moșierească constituie pivotul pe care se sprijină toate forțele enumerate. Odată cu răsturnarea moșierilor este zdruncinată și puterea ginții, și puterea religiei, și puterea soțului. Acolo unde influența uniunilor țărănești este puternică, șefii ginții și ordonatorii fondurilor templului strămoșilor nu mai îndrăsnesc să asuprească pe membrii mai tineri ai ginții și să jefuiesc fondurile templului strămoșilor. Cei mai răi dintre ei au și fost răsturnați odată cu tuhao-ii și leșen-ii. Acum ei nu mai îndrăsnesc să aplice crudele pedepse corporale și torturi care existau înainte — să biciuiască pe oameni, să-i înnece, să-i îngroape de vii. A fost desființat și vechiul obicei după care femeile și săracii nu aveau dreptul să participe la mesele dela templul gentilic. În localitatea Baigo, județul Henșan, femeile au venit în mare număr la templu, s'au așezat acolo fără nicio jenă și au luat parte la masă, iar venerabilului șef al ginții nu i-a rămas altceva de făcut decât să le lase în voia lor. În altă localitate, în semn de protest împotriva aceleiași interdicții, țărani săraci au dat busna în templu și au organizat acolo un asemenea ospăț, încât tuhao-ii și leșen-ii — toți domni simandicoși în halate lungi — au fugit de frică.

Odată cu dezvoltarea mișcării țărănești, puterea religiei este zdruncinată pretutindeni. Într'o serie întreagă de localități uniunile țărănești iau templele și le folosesc ca sedii pentru uniuni. Pretutindeni uniunile țărănești locale insistă asupra confiscării averilor templelor pentru organizarea de școli țărănești și pentru acoperirea

cheltuelilor uniunilor țărănești, denumind aceste fonduri „venituri de pe urma superstițiilor”. În județul Lilin s'a extins pe scară destul de largă mișcarea pentru interzicerea riturilor superstițioase și pentru desființarea chipurilor de zeități; în raioanele de Nord ale acestui județ, țărani interzic să se meargă din casă în casă cu chipuri de zeități și să se strângă cu acest prilej danii. În templul orașelului Fubolin, raionul Lucou, din lipsă de loc pentru sediul comitetului raional al gomindanului, toate chipurile zeităților au fost aruncate claie peste grămadă într'un colț al templului, fără ca aceasta să provoace niciun fel de obiecții din partea țăranilor. După aceasta numărul persoanelor care făceau slujbe religioase la moartea rudelor (închinarea la duhuri, rugăciuni, pomenirea sufletului) s'a redus simțitor. Inițiatorul acestei acțiuni a fost Sun Siao-șan, președintele uniunii țărănești, pe care clerul local a prins acum o ură teribilă. În al 3-lea raion de Nord țărani și învățătorii dela școala elementară din târgușorul Lunfănan au tăiat chipurile de zeități, folosindu-le ca lemne de foc. La templul Dunfusî din raionul de Sud, școlarii împreună cu țărani au ars peste 30 de statui de lemn. Au scăpat neatinsse numai două figurine mici ale „venerabilului Bao-gun” *, pe care le-a înșfăcat un țăran bătrân. „Nu pângăriți!” — a zis el. În localitățile în care țărani au ieșit învingători, numai bătrânii și femeile au rămas credincioși; tineretul și bărbații de vârstă mijlocie au încetat de a mai crede. Și cum uniunile țărănești se află

* Bao-gun — judecător care a trăit în secolul al XI-lea și care era renumit prin cinstea sa incoruptibilă; era venerat ca zeitate a echității.

tocmai în mâna tineretului și a bărbaților adulți, ele duc pretutindeni o muncă de lichidare a puterii religiei și a superstițiilor.

Cât privește puterea soțului, în familiile de țărani săraci ea era totdeauna mai slabă, întrucât în aceste familii femeile sunt nevoite, în virtutea situației economice a țăranimii sărace, să participe într'o mai mare măsură la muncă decât femeile din clasele avute, și deaceia ele capătă mai des drept de vot — și chiar deliberativ — la ele în familie. În ultimii ani, datorită ruinării crescânde a agriculturii, a fost subminată însăși baza supunerii femeii față de bărbat. În ultimul timp, odată cu apariția actualei mișcări țărănești, femeile au creat în multe localități uniuni ale țăranelor; a venit și pentru ele vremea să ridice capul, puterea soțului slăbind din zi în zi. Într'un cuvânt, odată cu creșterea puterii țăranilor au fost zdruncinate toate ideile și stările de lucruri feudalo-patriarhale. Dar acum eforturile principale ale țăranilor sunt îndreptate spre zdrobirea puterii politice a moșierilor. Acolo unde această sarcină a și fost îndeplinită, țărani au început ofensiva și împotriva sistemului gentilic, și împotriva religiei, și împotriva relațiilor existente între bărbat și femei în cadrul familiei; dar ofensiva lor se află încă în stadiul inițial, deoarece acestor trei rele li se va putea pune capăt numai după victoria deplină a țăranilor în lupta economică. Deaceia noi trebuie să orientăm acum pe țărani spre lupta politică hotărâtă pentru răsturnarea definitivă a puterii moșierești. Paralel cu aceasta, trebuie începută imediat lupta economică pentru a rezolva în mod radical problema pământului și celelalte probleme economice ale țăranimii sărace.

Cât privește sistemul gentilic, superstițiile religioase și relațiile defectuoase dintre bărbat și femei în cadrul familiei, ele vor dispărea dela sine odată cu victoria în lupta politică și economică. Dacă însă ne vom apuca să distrugem toate acestea prea energic, în mod brutal, fără a ține seama de nimic, tuhao-ii și leșen-ii nu vor întârzia să se folosească de acțiunile noastre pentru a submina mișcarea țărănească și, cedându-se la o agitație contrarevoluționară, vor începe să țipe că „uniunile țărănești nu venerează pe strămoși”, „uniunile țărănești își bat joc de zei și desființează religia”, „uniunile țărănești vor să socializeze femeile”. Un exemplu viu îl pot constitui în această privință recente cazuri de folosire a țăranilor de către moșieri în lupta împotriva distrugerii chipurilor de zeități în județul Siansian, provincia Hunan, și în județul Iansin, provincia Hubei. Aceste statui au fost ridicate chiar de către țărani, și va veni o vreme când tot cu mâinile lor ei le vor arunca, — amestecul prematur din afară nu duce în cazul de față la niciun rezultat. În agitația pe care o fac în această chestiune, comuniștii trebuie să adopte următoarea linie: „Să întindă coarda, dar să nu sloboadă săgeata”¹⁹. Trebuie ca țăranii înșiși să arunce chipurile de zeități și să distrugă templele văduvelor credincioase, care și-au urmat soțul în mormânt, și arcurile ridicate în cinstea femeilor caste și supuse; a te substitui țăranilor în această acțiune este greșit.

Și eu am avut prilejul să fac agitație la sate împotriva superstițiilor. Eu spuneam:

„Crezând în horoscopuri, oamenii speră într'o soartă mai bună; crezând în geomancie*, oamenii speră în fericirea pe care le-o vor aduce mormintele strămoșilor. Anul acesta țăranii au răsturnat în câteva luni puterea tuhao-ilor, leșen-ilor și funcționarilor — delapidatori de bani publici și corupți. Oare în ultimele câteva luni tuturor tuhao-ilor, leșen-ilor și funcționarilor venali li s'a schimbat dintr'odată soarta, și mormintele strămoșilor au încetat brusc să le mai aducă fericire, dacă înainte de aceasta soarta îi proteja, iar mormintele le aduceau fericirea? Despre uniunile voastre țărănești tuhao-ii și leșen-ii vorbesc în felul următor: «Mare minunăție! Azi lumea a devenit o lume a comitetelor. Gândește-te numai: pe unde te sucești, dai peste un comitet». Și într'adevăr, la orașe și la sate, în sindicate, în uniunile țărănești, în gomindan, în partidul comunist — peste tot există membri ai comitetelor executive. Lumea a devenit cu adevărat o lume a comitetelor. Dar oare toate acestea se datoresc tot soartei și mormintelor strămoșilor? Mare minunăție! Soarta a început dintr'odată să protejeze pe calicii satelor, și mormintele strămoșilor au început tot dintr'odată să le aducă fericire. Pe zei, de, puteți să-i respectați, dar oare tuhao-ii și leșen-ii puteau fi răsturnați fără uniunile țărănești, numai cu zeul vitejiei militare și cu zeița carității? Jalnici zei și jalnice zeițe. I-ați respectat sute de ani, dar ei n'au răsturnat de dragul vostru niciun singur tuhao, niciun singur leșen! Acum vreți să efectuați reducerea

* Geomancie — sistem de idei superstițioase despre influența locului și a părților lumii asupra vieții și soartei omului. La serviciile geomantilor se recurgea în China când se alegea locul pentru mormânt, pentru construirea unei case etc.

arenzii; dar spuneți-mi și mie, cum aveți de gând să obțineți acest lucru — prin credința în zei sau prin credința în uniunile țărănești?”

Aceste cuvinte îi făceau pe țărani să râdă.

8. Desfășurarea agitației politice

Oare am fi putut, chiar creând zeci de mii de școli politice, să luminăm politicește într'un termen atât de scurt pe toți bărbații și pe toate femeile, dela tânăr până la bătrân, în cele mai pierdute sate, în cele mai îndepărtate colțuri, cum au făcut acum uniunile țărănești? Cred că nu. Lozincile politice „Jos imperialismul!”, „Jos militaristii!”, „Jos funcționarii — delapidatori de bani publici și corupți!”, „Jos tuhao-ii și leșen-ii!” într'adevăr zboară fără aripi; ele străbat în masele fără număr ale tinerețului sătesc, ale adulților, bătrânilor, copiilor și femeilor, se gravează în conștiința lor, iar apoi se ivesc pe buzele lor. Dacă vedeți un grup de copii care se joacă, și unul dintre ei, holbând ochii, bătând din picioare și dând din mâini, se repede mândios la un altul, veți auzi neapărat un strigăt ascuțit: „Jos imperialismul!”

Odată, în raionul Siantan, niște copii care păzeau vacile au început să se joace de-a războiul. Unul dintre ei reprezenta pe Tan Șen-ci, altul pe E Kai-sin²⁰. Și iată că unul a fost înfrânt, iar celălalt a început să-l urmărească. Urmăritorul era Tan Șen-ci, iar urmăritul — E Kai-sin. Cântecele „Jos puterile imperialiste!” îl cântă, după cum se știe, aproape toți copiii dela orașe și chiar foarte mulți copii dela sate.

La sate sunt țărani care cunosc pe dinafară testamentul lui Sun Iat-sen. Zi de zi ei folosesc când trebuie

și când nu trebuie expresii luate din testament ca „libertate”, „egalitate în drepturi”, „cele trei principii populare”, „tratate întemeiate pe inegalitatea în drepturi”. Odată, un om, după înfățișare un șenși, s'a întâlnit pe o cărare cu un țaran și, dându-și importanță, n'a vrut să se dea la o parte pentru a-l lăsa să treacă. Țăranul i-a spus mândios: „Mă tuhao-ule, leșen-ule! N'ai auzit de cele trei principii populare?”. Când duceau zarzavaturi pentru vânzare în orașul Cianșa, grădinarii din împrejurimi erau întotdeauna maltratați de poliție. Dar acum ei au găsit un mijloc de apărare. Când polițiștii încep să lovească și să înjure pe grădinari, aceștia pentru a se apăra pun imediat în funcție cele trei principii populare — și polițiștii nu mai au ce zice. În județul Siantan o uniune țărănească raională nu s'a înțeles pentru nu știu care motiv cu o uniune țărănească de plasă, și atunci președintele acesteia din urmă a declarat: „Suntem împotriva tratatelor întemeiate pe inegalitatea în drepturi, pe care ni le impune uniunea țărănească raională!”

Extinderea agitației politice la sate este meritul exclusiv al partidului comunist și al uniunilor țărănești. Afișele și desenele simple, larg răspândite și ușor de înțeles, precum și cuvântările, exercită asupra țăranilor o influență ca și cum ar învăța la o școală politică. După comunicările tovarășilor care activează la sate, o largă agitație politică s'a desfășurat în cursul celor trei campanii de masă — demonstrațiile antiengleze, sărbătorirea aniversării Revoluției din Octombrie și festivitățile cu ocazia succeselor Campaniei din Nord. În aceste campanii agitația politică, desfășurată pretutindeni unde există uniuni țărănești, a pus în mișcare sate întregi și a dat rezultate importante. Trebuie ca pe viitor să se acorde

atenție folosirii oricărui prilej pentru a da lozincilor simple despre care am vorbit mai sus un conținut tot mai concret, pentru a le face mai clare și mai accesibile.

9. Interdicțiile aplicate de țărani

De îndată ce uniunile țărănești, conduse de partidul comunist, au instaurat la sate puterea lor, țărani au început să aplice interdicții și restricții față de tot ceea ce nu aprobă. Cărțile și celelalte jocuri de noroc, precum și fumatul opiuului, sunt interzise în modul cel mai strict.

Cărțile de joc. În localitățile în care uniunile țărănești au dobândit o mare forță, jocul de cărți, precum și cel de mașian și de zaruri, este cu desăvârșire interzis. În cel de al 14-lea raion al județului Siansian, o uniune țărănească raională a ars două coșuri de zaruri pentru mașian.

La sate nu se mai joacă cărți, cei care încalcă această interdicție fiind pedepsiți imediat și fără nicio indulgență.

Celelalte jocuri de noroc. Foștii jucători înveterați interzic ei înșiși jocurile de noroc; acolo unde uniunile țărănești sunt puternice, orice jocuri de noroc, la fel ca și cele de cărți, au fost stârpite cu desăvârșire.

Fumatul opiuului. A fost strict interzis. Când uniunile țărănești au dat ordin să fie predate pipele de opiu, nimeni n'a îndrăsnit să nu asculte. În județul Lilin a fost arestat un leșen pentru nepredarea pipelor și drept pedeapsă a fost purtat prin sate.

Campania dusă de țărani pentru „dezarmarea“ fumatului de opiu nu este mai prejos prin fermitatea ei de campania pentru dezarmarea trupei lor lui U Pei-fu și

Sun Ciuan-fan²¹ de către armata Campaniei din Nord. „Vansui“-i (așa îi numesc leșen-ii în bătaie de joc pe țărani) „au dezarmat“ în familiile ofițerilor din armata revoluționară pe mulți bătrâni respectabili, fumători incorrigibili de opiu, care toată viața nu s'au despărțit de pipă. „Vansui“-i interzic nu numai să se semene mac și să se fumeze opiu, dar și ca acesta să fie transportat. În județele Baoțin, Siansian, Iusian și Lilin din provincia Hunan a fost confiscat și ars mult opiu, care era transportat din provincia Guiciou în provincia Ţziansi. Acest lucru este contrar intereselor organelor financiare ale guvernului. Lucrurile s'au terminat prin aceea că uniunea țărănească provinc'ală, ținând seama de necesitatea asigurării armatei Campaniei din Nord cu alimente, a dat dispoziție uniunilor țărănești din veriga inferioară „să amâne temporar aplicarea interzicerii transporturilor de opiu“. Țărani înșă au rămas foarte nemulțumiți de aceasta.

Alături de cele menționate, mai există multe alte interdicții și restricții. Să cităm măcar câteva dintre ele.

„H u a g u“ — reprezentații teatrale obscene. Ele au fost interzise în multe localități.

Palanchinele. În multe județe se observă cazuri de atacare a palanchinelor; e vorba mai ales de județul Siansian. Țărani urăsc profund pe oamenii care folosesc palanchine și sunt totdeauna gata să-i lovească, dar uniunile țărănești interzic acest lucru. Activiștii uniunilor țărănești explică țăranilor: „Atacând palanchinele, nu faceți decât să-i ajutați pe bogătași să economisească bani, iar pe purtători îi lipsiți de lucru. Oare cui faceți rău dacă nu vouă înșivă?“ Țărani au înțeles foarte bine acest lucru și au inventat alt mijloc de pedepsire a bogă-

tașilor — au ridicat considerabil salariul purtătorilor de palanchine.

Fabricarea rachiuului și a melasei. Țăranii au interzis pretutindeni să se facă rachiu din orez și să se fiarbă melasă; aceasta a provocat nesfârșite plângeri din partea proprietarilor de distilerii și de întreprinderi pentru prepararea melasei. Iar în orașelul Futianpu (județul Henșan) nu s'a interzis să se facă rachiu, dar s'a stabilit un preț atât de scăzut la el, încât distilatorii, neobținând un profit, s'au văzut nevoiți să înceteze lucrul.

Creșterea porcilor. Numărul porcilor în gospodărie este limitat, deoarece pentru hrana lor este nevoie de grăunțe.

Avicultura. În județul Siansian s'a interzis să se crească găini și rațe, dar aceasta a provocat obiecții din partea femeilor. La Iantan (județul Henșan) se permite să se țină numai trei găini de gospodărie, iar la Futianpu — cinci. În multe localități este absolut interzis să se crească rațe, deoarece ele provoacă și mai multe pagube decât găinile: ele nu numai că mănâncă grăunțe, dar aduc și stricăciuni orezului încolțit.

Ospețele. Ospetele bogate sunt oprite peste tot. În orașelul Șaoșan (județul Siantan) s'a hotărât să se dea oaspeților numai mâncăruri preparate din găini, pește și carne de porc. Este oprit să se prepare mâncăruri din lăstare de bambus, varză marină și fidea „de Sud“. În județul Henșan prânzul nu trebuie să se compună din mai mult de opt feluri; în al 3-lea raion de Est al județului Lilin se permite să se servească la masă numai 5 feluri; în al 2-lea raion de Nord — 3 feluri cu carne și 3 de legume; în al 3-lea raion de Vest este in-

terzis să se facă tratații cu ocazia sărbătoririi Anului nou. În județul Siansian este oprit să se servească oaspeților tăietei cu ouă, deși aceasta nu constituie deloc o tratație prea luxoasă. Când în al 2-lea raion din județul Siansian s'a pregătit la o nuntă o asemenea tratație, o mulțime de țărani au dat busna în casa celui care a încălcat interdicția și au transformat în lături toate mâncărurile care așteptau să fie servite. La Țiamucien (județul Siansian) oamenii se abțin dela mâncăruri alese și folosesc pentru aducerea de jerlfe strămoșilor numai fructe.

Vitele de muncă. Bivolul sau vaca este comoara țaranului. Zicala „acela care taie o vacă va deveni el însuși în viața viitoare vacă“ a devenit literalmente o poruncă religioasă, deaceia vitele de muncă nu pot fi tăiate. Cât timp țărani nu veniseră la putere, ei puteau să acționeze numai prin argumente religioase și nu erau în stare să interzică tăierea vitelor de muncă. Când uniunile țărănești s'au dezvoltat, ele au luat sub controlul lor și vitele de muncă, interzicând tăierea lor și la oraș. În orașul Siantan, unde înainte existau 6 măcelării pentru vânzarea cărnii de vacă, acum au fost închise 5, iar în măcelăria care a rămas se vinde numai carne de bivoli și de vaci care au slăbit sau care nu sunt buni de muncă. În tot județul Henșan tăierea vitelor de muncă este categoric interzisă. Când vaca unui țaran și-a rupt piciorul, țaranul n'a îndrăsnit s'o taie până când n'a primit aprobarea uniunii țărănești. Când în orașul Ciuciou camera de comerț a tăiat, fără să se gândească la consecințe, o vacă, țărani au venit la oraș și au cerut pedepsirea vinovaților; camera de comerț a trebuit să

plătească o amendă, să ceară scuze și să organizeze un foc de pocnitori *.

V a g a b o n d a j u l. In județul Lilin este interzis să se cerșească, mergând din casă în casă pentru a slăvi primăvara, pentru a slăvi duhurile locale, pentru a se cânta cântece cu acompaniament de castaniete. In diferite județe aceste forme de cerșetorie sau sunt interzise, sau au dispărut dela sine, deoarece nimeni nu se mai ocupă cu ele. Inainte mai existau așa numiții „cerșetori șantajști” sau „vagabonzi”, care comiteau, de obicei, tot felul de nelegiuiri, dar acum și ei au trebuit să se supună uniunilor țărănești. La Șaoșan (județul Siantan) există un templu al zeului ploii, în care de multă vreme se strângeau vagabonzii, care nu recunoșteau nicio autoritate, dar odată cu apariția uniunilor țărănești, ei s'au ascuns cu toții care pe unde. In acelaș raion uniunea țărănească din plasa Hut a arestat trei vagabonzi și i-a pus să care argilă și să ardă cărămizi.

S'a hotărât deasemenea să se interzică excesele în cursul vizitelor de Anul nou.

Paralel cu aceasta, în diferite localități au fost introduse foarte multe interdicții mărunte: de pildă, în județul Lilin este interzis să se organizeze procesiuni și să se ardă mirodenii în cinstea duhurilor, să se ofere cunoscuților produse scumpe și dulciuri, să se ardă haine de hârtie cu prilejul pomenirii strămoșilor și să se lipească pe uși de Anul nou chipurile sfinților care păzesc casa de duhurile rele. In localitatea Gușui, județul

* In China există din timpuri străvechi obiceiul de a se aprinde pocnitori umplute cu pulbere, în timpul multor sărbători populare, ceremonii religioase și cu ocazia unor evenimente de însemnătate publică.

Siansian, este interzis să se fumeze din narghilea; în al 2-lea raion al acestui județ este interzis să se aprindă pocnitori și să se tragă cu pistolul de rachete cu trei focuri: în primul caz se aplică o amendă de 1 iuan și 2 țziao, iar în al doilea — de 2 iuani și 4 țziao. In raioanele al 7-lea și al 20-lea sunt interzise tradiționalele mese de înmormântare costisitoare, în raionul al 18-lea este interzis să se dea daruri la înmormântări. Toate acestea sunt denumite interdicții țărănești, și numărul lor este atât de mare, încât e cu neputință să le enumerăm.

Prin aceste interdicții se urmăresc două scopuri importante: 1) lupta împotriva deprinderilor sociale dăunătoare — ca jocul de cărți și celelalte jocuri de noroc, fumatul opiului —, care au apărut în condițiile mârșavei dominații politice a moșierilor și care dispar odată cu căderea puterii moșierești; 2) apărarea împotriva exploatării de către comercianții dela oraș.

Această apărare se realizează, de pildă, prin interzicerea de a se organiza ospete, de a se cumpăra produse și dulciuri scumpe etc. In condițiile scumpetei mărfurilor industriale și ale prețurilor scăzute la produsele agricole, țăraniii îndură lipsuri extreme și sunt crunt exploatați de către comercianți; pentru a se autoapăra, țăraniii sunt nevoiți să se restrângă în toate. Cât privește însă interdicția menționată mai sus de a se vinde orez în afară, ea a fost determinată de faptul că țăraniilor săraci nu le ajunge orezul pe care-l au, sunt nevoiți să-l cumpere dela piață și deaceia nu admit urcarea prețurilor la produsele alimentare. Toate acestea au fost determinate de pauperizarea țăraniilor și de contradicțiile dintre oraș și sat, și nu înseamnă cătuși de puțin o boicotare

de către țărani a mărfurilor industriale sau un refuz de a face comerț cu orașul din atașament față de teoria „exclusivității culturii Orientului“²². În scopul apărării intereselor lor economice, țăranii trebuie să creeze cooperative de consum pentru organizarea achiziționării mărfurilor în comun. Este necesar deasemenea ajutorul guvernului în opera de creare de către uniunile țărănești a cooperativelor de credit (de împrumut). Atunci țăranii, firește, nu vor mai trebui să recurgă la interdicții în ceea ce privește vânzarea orezului în afară pentru a limita prețurile produselor alimentare, nu vor mai trebui, pentru a-și apăra interesele economice, să lupte împotriva pătrunderii la țară a unor mărfuri industriale.

10. Lichidarea banditismului

Cred că, începând cu Iui și Tan, Ven-van și U-van * și terminând cu împărații dinastiei manciuriene și cu președinții Republicii Chineze, n'a existat în China niciun cărmuitor care să posede o forță atât de mare ca aceea de care dau dovadă acum uniunile țărănești în acțiunea de lichidare a banditismului. Acolo unde uniunile țărănești sunt puternice, n'a rămas nici urmă de bandiți. Este demn de remarcat faptul că în multe locuri n'au mai rămas nici măcar micii pungăși care se îndeletniceau cu furtul de zarzavaturi de prin grădini. Pe alocuri mai există mici borfași, dar banditismul a fost lichidat în

* Iui și Tan — cărmuitori legendari ai Chinei din mileniul al III-lea și al II-lea înainte de era noastră. În literatura istorică chineză, Ven-van este socotit ca fiind cărmuitorul principatului Ciou, iar fiul său U-van — cuceritorul statului In și primul domnitor din dinastia Ciou (1122--255 î.e.n.).

toate județele prin care am avut ocazia să trec, chiar acolo unde înainte existau numeroși bandiți. Aceasta se explică prin următoarele cauze:

1. Bandiții n'au mai avut unde să se ascundă, deoarece pretutindeni există membri ai uniunilor țărănești; „sulițele lungi“ și „măciucile scurte“ se strâng cu sutele la prima chemare.

2. Odată cu dezvoltarea mișcării țărănești, prețurile la orez au scăzut brusc: în primăvara anului trecut 1 dan de orez (nedecorticat) costa 6 iuani, iar în iarnă numai 2 iuani; situația în ceea ce privește alimentarea populației s'a ușurat simțitor.

3. Membrii asociațiilor secrete²³ au intrat în uniunile țărănești și acolo își manifestă față și pe căi legale curajul și își exprimă nemulțumirea care s'a acumulat în ei; așa dar, a dispărut necesitatea existenței organizațiilor secrete ale „munților, templelor, tămâiei și apelor“²⁴. Țăranii și-au vărsat îndeajuns mânia asupra tuhao-ilor și leșen-ilor care i-au asuprit, impunându-i la taxe și amenzi grele și tăindu-le porcii și oile.

4. În timpul recrutării în armată, mulți „flăcăi iuți din fire“ s'au făcut soldați.

Ca urmare a tuturor acestor împrejurări, odată cu apariția mișcării țărănești, banditismul a dispărut cu desăvârșire. Această latură a activității uniunilor țărănești o aprobă chiar și șenși-i și bogătașii. Ei spun: „Uniunile țărănești? Cinstit vorbind, sunt și ele de un oarecare folos“.

Prin interzicerea jocurilor de noroc și a fumatului opiului, precum și prin lichidarea banditismului, uniunile țărănești și-au câștigat simpatia unanimă.

11. Desființarea impozitelor impovărătoare și angaralelor

Cât timp țara nu este încă unită, cât timp n'au fost încă răsturnate forțele imperialiștilor și ale militariștilor, nu este posibil să salvăm pe țărani de povara grea a impozitelor de stat, sau, cu alte cuvinte, de povara cheltuelilor militare ale armatei revoluționare. Dar odată cu avântul mișcării țărănești și cu căderea puterii tuhao-ilor și leșen-ilor, angaralele grele — ca, de pildă, taxa funciară — la care erau impuși țărani pe vremea când administrația rurală se afla în mâinile tuhao-ilor și leșen-ilor au fost lichidate sau cel puțin reduse. Și acest lucru trebuie considerat ca fiind unul dintre meritele uniunilor țărănești.

12. Mișcarea pentru cultură

În China cultura a fost din vremurile străvechi apajul moșierilor; ea era inaccesibilă țăranilor. Dar întreagă această cultură moșierească își datora existența țăranilor, deoarece toate elementele ei constitutive au fost create prin sângele și sudoarea țăranilor. 90% din populația Chinei încă nu a fost culturalizată, n'a primit niciun fel de instrucțiune. Majoritatea covârșitoare a acestor oameni o formează țărani.

Odată cu căderea puterii moșierilor a început la sate mișcarea țăranilor pentru cultură. Priviți cu cât entuziasm țărani, care au urât întotdeauna școlile, deschid acum școli serale. Înainte țărani nu se puteau obișnui deloc cu „școlile de peste mări“. Încă pe vremea când studiam și veneam prin locurile natale, am avut ocazia să

observ acțiuni ale țăranilor împotriva „școlilor de peste mări“, dar pe atunci eu cântam la unison cu toți elevii „de peste mări“ și profesorii „de peste mări“ și apăram și eu aceste școli; mi se părea că țărani intrucâtva n'aveau dreptate. Abia în 1925, după ce am stat o jumătate de an la țară, când devenisem deja comunist și-mi însușisem concepția marxistă despre lume, am înțeles că eram greșit și că țărani aveau dreptate. Manualele folosite în școlile elementare sătești erau întocmite în întregime pe baza unei tematici orășenești și nu corespundeau nevoilor satului. Învățătorii școlilor elementare se purtau foarte rău cu țărani: ei nu numai că nu ajutau pe țărani, dar, dimpotrivă, prin comportarea lor îi ridicau împotriva lor. Deaceia țărani preferau școlilor de stat (pe care ei le numeau „de peste mări“) școlile particulare de tip vechi (aceste școli ei le numeau „chinezesti“), iar învățătorilor dela școlile elementare de stat pe învățătorii particulari.

Acum țărani înființează pretutindeni școli serale proprii, pe care le denumesc școli țărănești. În unele localități asemenea școli au și fost deschise, în altele se fac pregătiri în vederea deschiderii lor. În medie revine o școală de fiecare plasă. Țărani înființează cu mare entuziasm asemenea școli și numai pe ele le consideră ca fiind într'adevăr ale lor. Fondurile pentru întreținerea școlilor serale sunt luate din „veniturile de pe urma superstițiilor“, din fondurile templelor strămoșilor și din veniturile libere de pe urma altor terenuri și averi publice. Secșiile de învățământ județene sperau să folosească aceste fonduri pentru școlile de stat, adică „de peste mări“, care nu corespund nevoilor țăranilor; țărani însă voiau să le folosească pentru școlile țărănești. În

urma acestei dispute fondurile au fost împărțite între părți, iar în unele localități au fost în întregime remise țăranilor. Odată cu dezvoltarea mișcării țărănești, nivelul cultural al țăranilor s'a ridicat rapid. Nu este departe vremea când pretutindeni în provincii se vor ivi zeci de mii de școli sătești. Aceasta nu mai este pălăvrăgeala unor intelectuali și a unor așa ziși „oameni ai culturii“ despre „învățământul general“, care, oricât de mare zarvă ar fi făcut ei, rămânea o vorbă goală.

13. Mișcarea cooperatistă

Țăranii simt în sensul cel mai adevărat al cuvântului nevoia de a organiza cooperative, în special cooperative de consum, de desfacere și de credit. Când țăranul cumpără mărfuri, el este exploatat de către negustor, când vinde produsele gospodăriei sale, el este stors de acelaș negustor, iar când ia cu împrumut orez sau bani, este crunt exploatat de către cămătar. Deaceea țăranul este vital interesat în rezolvarea problemelor cumpărării, desfacerii și creditului. În iarna anului trecut, când din cauza operațiunilor militare de pe fluviul Ianțzi legăturile comerciale au fost întrerupte și în provincia Hunan s'a scumpit sarea, țăranii au organizat numeroase cooperative pentru satisfacerea nevoii lor de sare.

În legătură cu faptul că moșierii refuză să acorde țăranilor împrumuturi, în multe localități se fac încercări de a se organiza casse de împrumut. Principala greutate constă acum în lipsa unui statut normal amănunțit al acestor organizații. Organizațiile create în localități din inițiativa țăranilor înșiși adeseori nu corespund principiilor cooperației; deaceea activității mișcării țără-

nești cer tot timpul în mod insistent un statut. Având o conducere corespunzătoare, mișcarea cooperatistă poate, pe măsură ce uniunile țărănești cresc, să se dezvolte pretutindeni.

14. Repararea drumurilor și a zăgazurilor

Această muncă este tot un merit al uniunilor țărănești. Înainte de apariția uniunilor țărănești, drumurile de țară erau într'o stare extrem de neîngrijită. Neexistând fonduri, drumurile nu puteau fi reparate, iar bogătașii nu dădeau bani, și drumurile erau condamnate la distrugere. Dacă pe alocuri se efectuau unele reparații, ele se făceau sub forma de binefacere: oamenilor care doreau „să facă o binefacere, de care se va ține seama pe lumea cealaltă“, li se cereau bani, și cu acești bani se construiau drumuri înguste și proaste. Odată cu apariția uniunilor țărănești, a fost emisă o ordonanță care obligă pe fiecare moșier ale cărui domenii se întind de-a-lungul unui drum să repare porțiunea sa de drum, lărgimea drumului fiind stabilită în fiecare caz în funcție de nevoile locale: trei ci, cinci ci, șapte ci sau un cian. Atunci când ordonanța este publicată, cine va îndrăzni să nu i se supună? În scurt timp au apărut multe drumuri comode. Aceasta nu mai e binefacere, ci constrângere, dar această neînsemnată constrângere n'a dat, ce-i drept, rezultate proaste.

La fel stăteau lucrurile și cu zăgazurile; moșierul inuman nu se gândea decât cum să stoarcă dela arendaș cât mai mult și nu voia să cheltuiască câțiva golo-gani pentru repararea zăgazului, condamnând astfel iazurile la secare, iar pe arendași la moarte prin înfo-

metare. El n'avea altă grijă decât să strângă arenda. Dar iată că au apărut uniunile țărănești și au început, fără multă vorbă, să publice ordonanțe care constrâng pe moșieri să repare zăgazurile. Dacă moșierul refuză, uniunea țărănească îi declară neturburată: „Bine! De vreme ce nu vrei să-l reparați dumneavoastră înșivă, aduceți câte un dou de orez pentru fiecare zi de muncă efectuată de un om!”. Dar cum pentru moșier acest lucru este puțin avantajos, el se grăbește să repare zăgazul singur. Astfel, multe zăgazuri înainte neglijate au fost aduse în bună stare.

Acestea sunt cele 14 cuceriri obținute de țărani sub conducerea uniunilor țărănești. Judecă singur, cititorule, dacă măcar într'una din ele există ceva rău în ceea ce privește spiritul, însemnătatea revoluționară. Socot că o atitudine negativă față de ele au numai tuhao-ii și leșen-ii! Foarte ciudat sună comunicatul din Nancian²⁵ care glăsuște că domnii Cian Kai-și și Cian Tzin-țzian²⁶ privesc foarte dezaprobator acțiunile țăranilor din provincia Hunan, iar leaderul celor de dreapta din provincia Hunan—Liu Iue-ci²⁷ — și compania lui, solidarizându-se cu ei, declară: „Doar aceasta este o adevărată bolșevizare!”. Eu însă gândesc astfel: oare s'ar putea vorbi de o revoluție națională dacă n'ar exista această parte minimă de bolșevizare? Nu amintesc oare chemările emfatică de fiecare zi cu privire la „trezirea masselor populare” și spaima de moarte, atunci când aceste masse se ridică cu adevărat, de cunoscuta poveste despre dragostea lui E-gun pentru dragoni?²⁸

ADNOTĂRI

- 1 Provincia Hunan era în acea perioadă principalul focar al mișcării țărănești din țară.
- 2 Ciao Hen-ti era agent al clicii militariste belane și cărmula provincia Hunan. În 1926 puterea lui a fost răsturnată în urma acțiunilor armatei Campaniei din Nord.
- 3 Revoluția din Sinhai, adică revoluția din 1911, a dus la răsturnarea dinastiei despotice Ţin (manciuriene). La 10 Octombrie 1911 o parte a Noii armate, aflată sub influența organizațiilor revoluționare burghize și mic-burghize, s'a răscolit în orașul Ucian. Răscoala se extinse dintr'o provincie într'alta și în scurt timp dinastia manciuriană Ţin căzu. La 1 Ianuarie 1912 a fost creat în orașul Nanchin guvernul provizoriu al Republicii Chineze; președinte provizoriu a fost ales Sun Iat-sen. Revoluția din 1911 a reperat victoria datorită alianței burgheziei cu țărănimea, cu muncitorii și cu mica burghezie orășenească. Dar ca rezultat al faptului că blocul aflat în fruntea revoluției, bloc împăciulitorist prin caracterul său, n'a dat în realitate nimic țăranilor și a cedat presiunii imperialismului și a forțelor feudale, puterea a ajuns în mâinile militaristului beian Iuan Și-kai, și revoluția a suferit, în ultima analiză, o înfrângere.
- 4 Zicala „Atunci când îndrepti, trebuie să îndoi în direcție opusă...” înseamnă că oamenii, în cursul îndreptării unor greșeli, merg prea departe; în trecut această zicală era folosită adeseori pentru a lega pe oameni de mâini și de picioare, îngăduindu-le numai să îndrepte vechile norme sociale, iar nicidecum să le sfărâme. Acțiunile care se mențineau în limitele îndreptării vechilor norme erau numite juste, „sincere”, în timp ce acțiunile care sfărâmă în întregime vechile norme erau numite „exagerări!”. Aceasta este teoria reformiștilor și oportuniștilor din rândurile revoluției. Tovarășul Mao Tze-dun condamnă aici teoriile reformiste de soiul acesta. „Pentru a îndrepta, trebuie să îndoi în direcție opusă; dacă nu îndoi în

direcție opusă, nu poți să îndrepti" are în textul respectiv următorul sens: pentru a pune capăt războiului vechi, feudale, este necesar să aplici metodele acțiunii revoluționare a maseilor, iar nu metodele reformiste ale îndreptărilor.

- ⁵ În perioada iernii anului 1926 și a primăverii anului 1927, când armatele Campaniei din Nord au atins bazinul fluviului Iantzi, fața contrarevoluționară a lui Cian Kai-și nu fusese încă suficient demascată și masele țărănești tot îl mai considerau revoluționar; moșierii și chiaburii însă erau nemulțumiți de el și răspândeau zvonuri că armata Campaniei din Nord ar suferi înfrângeri, iar Cian Kai-și ar fi rănit la picior.

Cian Kai-și a fost în întregime demascată ca contrarevoluționar numai după ce, săvârșind la 12 Aprilie 1927 lovitură de stat contrarevoluționară de la Șanghai și din alte locuri, s'a dat acte de reprimare a muncitorilor, a început să innăbușe mișcarea țărănească și să persecute partidul comunist. Din acel moment moșierii și chiaburii au început să-l sprijine pe Cian Kai-și.

- ⁶ Provincia Guandun a fost prima bază a revoluției în perioada primului război civil revoluționar.

- ⁷ U Pei-fu — unul dintre cunoscuții reprezentanți ai clicii militariste beiane. Ca și Tao Cun, care în 1923, dând și luând mită, a obținut să fie ales președinte, U Pei-fu aparținea clicii ciliene a militariștilor beiani; el l-a promovat pe Tao Cun ca leader al acestei clicii. Contemporanii îi numeau cu numele comun „Tao U“. Infrângând în 1920 pe Duan Ţi-ju, care aparținea clicii militariste anhoiene, U Pei-fu a ocupat o poziție de conducere în guvernul militariștilor beiani, acționând ca agent al imperialismului anglo-american. La 7 Februarie 1923 el a supus unor crunte represiuni pe muncitorii greviști de la calea ferată Pechin-Hancou. În 1924 el a fost înfrânt în războiul fratricid ciliano-mucdenez împotriva lui Cian Ţzo-lin și a pierdut puterea la Pechin. Dar în 1926, sub presiunea imperialismului japonezi și englezi, el a intrat în alianță cu Cian Ţzo-lin, ceea ce i-a permis să apară din nou pe scenă. U Pei-fu

a fost primul dușman pe care l-a zdrobit armata Campaniei din Nord după acțiunea din provincia Guandun din 1926.

- ⁸ Cele trei principii populare — principiile fundamentale ale programului formulat de Sun Iat-sen în vederea revoluției burghezo-democratice chineze: naționalism, putere populară și propășire populară. În 1924, în „Manifestul primului Congres pe întreaga Chină al gomindanului“, Sun Iat-sen a dat acestor trei principii o nouă interpretare, explicând că naționalism înseamnă lupta împotriva imperialismului. Tot acolo el a declarat că este necesar să se acorde un sprijin activ mișcării muncitorilor și țăranilor. Astfel, cele trei principii populare vechi s'au transformat în trei principii populare noi, care exprimă trei directive politice fundamentale: alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinirea muncitorilor și țăranilor. Aceste trei principii populare noi, care exprimă trei directive politice fundamentale, au devenit baza politică a colaborării Partidului Comunist Chinez cu gomindanul în perioada primului război civil revoluționar. Vezi despre aceasta în mod amănunțit în lucrarea „Despre noua democrație“, capitolul 10.
- ⁹ Chiaburii nu trebuiau admiși în uniunile țărănești. În perioada anului 1927 masele țărănești nu știau încă acest lucru.
- ¹⁰ În categoria „desculții“, despre care vorbește tovarășul Mao Tze-dun, intră muncitorii agricoli (proletariatul sătesc) și elementele declasate de la sate.
- ¹¹ Aici e vorba de semiproletarii agricoli.
- ¹² E vorba de comitetele județene din acel timp ale gomindanului.
- ¹³ Iuan Ţzu-min — militarist din Guiciou, care stăpânea în acel timp în partea de Vest a provinciei Hunan.
- ¹⁴ „Du“ și „tuan“ în provincia Hunan înseamnă respectiv „raion“ și „plasă“. Vechile organe administrative din „du“ și „tuan“ erau un instrument al moșierilor, care le foloseau pentru întărirea dominației lor asupra țăranilor.

Cărmuitorii „du-ului” și „tuan-ului” erau numiți „șeful du-ului” („duțzun”) și „șeful tuan-ului” („tuanțzun”).

- 15 E vorba de faptul că organele puterii, care se aflau în mâinile tuhao-ilor și leșen-ilor, exploatând cu cruzime pe țărani, nu se mărgineau la perceperea impozitului funciar stabilit și impuneau suplimentar fiecare mu de pământ la o taxă funciară.
- 16 „Duțziun-i” se numeau comandanții militari puși de către clica dominantă militaristă beiană în fiecare provincie. Duțziun-ul avea puteri militare și politice depline în provincie și în fapt era dictatorul provinciei. Acționând în înțelegere cu imperia-liștii, duțziun-ii sprijineau pe patrimoniile lor rânduelile milita-risto-feudale.
- 17 Cetele permanente de miliție pe gospodării — una din varia-tățile organizațiilor armate din acel timp. Cuvântul „pe gos-podării” înseamnă că aproape fiecare gospodărie era obligată să participe la miliție. După înfrângerea revoluției din 1927, miliția pe gospodării a ajuns în multe locuri în mâinile mo-șierilor și a fost transformată în organizații armate contra-revoluționare.
- 18 În multe locuri comitetele județene ale gomindanului acționau în acel timp sub conducerea Comitetului Central Executiv din Uhan al gomindanului; multe dintre ele reprezentau or-ganizații care transpuneau în viață cele trei directive politice fundamentale ale lui Sun Iat-sen — alianță cu Rusia, alianță cu partidul comunist și sprijinirea țăranilor și muncitorilor — și erau organe ale blocului revoluționar al comuniștilor, go-mindaniștilor de stânga și al celorlalte elemente revoluționare.
- 19 Această sentință aparține lui Mân-tzi (filozof chinez din se-colul al IV-lea î.e.n.). Sensul ei general este următorul: un arcaș experimentat, atunci când învață pe alții, întinde numai coarda, dar nu sloboade săgeata, deși pare că este gata-gata s'o sloboadă. Autorul folosește acest citat pentru a arăta comuniștilor că trebuie la început să trezească conștiința poli-tică a țăranilor și apoi să aștepte până când țăranii înșiși, de bunăvoie și din proprie inițiativă, vor renunța la superstițiile

religioase și la celelalte obiceiuri și prejudecăți dăunătoare, iar nu să obțină aceasta prin metoda ordinelor și directivelor. Co-muniștii nu trebuie să se substituie în această privință țăranilor.

- 20 Tan Șen-ci — general care în perioada Campaniei din Nord a luptat de partea revoluționarilor; E Kai-sin — general din clica militaristă beiană, care a luptat împotriva revoluției.
- 21 Sun Ciuan-fan — militarist care guverna în acel timp cele cinci provincii din China de Sud-Est, călău care a înăbușit răscoala muncitorilor din Șanghai. Grosul forțelor sale a fost zdrobit în iarna anului 1926 de armata Campaniei din Nord în raionul Nancian—Țziuțzian (provincia Țziansi).
- 22 Teoria „exclusivității culturii Orientului” — teorie reacționară, ai cărei adepți insistă asupra menținerii sistemului înapoiat de producție agricolă și a culturii feudale a Orientului și se opun folosirii cuceririlor științei contemporane.
- 23 Vezi adnotarea 15 la lucrarea „Despre clasele societății chi-neze”.
- 24 „Șan” (munte), „tan” (templu), „sian” (tămâie) și „șui” (apă) — cuvinte care figurau în denumirile unor secte ce făceau parte din primele asociații secrete.
- 25 Orașul Nancian a fost ocupat de armata Campaniei din Nord în Noembrie 1926. La Nancian, Cian Kai-și, folosind un mo-ment favorabil, și-a organizat marele său stat-major. Strân-gând pe gomindaniștii de dreapta și pe unii politicieni din rândurile clicii militariste beiane, el a intrat împreună cu ei în înțelegere cu imperialiștii și a pregătit la Nancian o lovi-tură de stat contrarevoluționară în vederea acțiunii împotriva Uhanului, pe atunci revoluționar. În cele din urmă, la 12 Aprilie 1927, Cian Kai-și a săvârșit la Șanghai o lovitură de stat contra-revoluționară, însoțită de un val de represii, trădând astfel revoluția.
- 26 Cian Țzin-țzian — una dintre căpeteniile gomindaniștilor de dreapta și principalul consilier al lui Cian Kai-și.

27 Liu Iue-ci — leader al asociației „Tzoșe”, principala organizație anticomunistă din acel timp din provincia Hunan.

28 În cartea lui Liu Sian „Sin Siui”, scrisă în epoca dinastiei Han, există o poveste despre E-gun, care iubea dragonii:

„E-gun iubea dragonii: arma lui, instrumentele și sculpturile din casă — toate aveau chip de dragon. Despre aceasta a aflat un dragon adevărat, care a coborât din nori și a privit prin fereastră la E-gun, iar coada și-a strecurat-o prin ușă. Văzând dragonul, E-gun a aruncat totul și a rupt-o la fugă, înnebunit de groază; totul i s'a întunecat înaintea ochilor. S'a dovedit că E-gun nu iubea deloc dragonii, ci iubea doar tot ceea ce semăna a dragon”.

Tovarășul Mao Tze-dun asemuește aici cu E-gun pe cian-kaiștii, care pălăvrăgeau despre revoluție, dar în realitate se temeau de revoluție, erau împotriva revoluției.

PERIOADA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI CIVIL REVOLUȚIONAR

**DECE POATE EXISTA
PUTEREA ROȘIE IN CHINA? ***

(5 Octombrie 1928)

* Din rezoluția celei de a 2-a conferințe de partid a Regiunii de graniță Hunan-Ţziansi, rezoluție scrisă de tovarășul Mao Ţze-dun. Această rezoluție a fost intitulată „Problemele politice și sarcinile organizațiilor de partid din Regiunea de graniță”.

1. SITUAȚIA POLITICĂ DIN ȚARĂ

Actuala dominație a noilor militariști, militaristiilor gomindaniști, reprezintă, ca și în trecut, dominația burgheziei compradore la oraș și a tuhao-ilor și leșen-ilor la sat; în politica externă aceasta înseamnă capitulare în fața imperialismului, în cea internă — înlocuirea vechilor militariști cu alții noi și intensificarea mai departe a exploatării economice și a asupririi politice a muncitorilor și țăranilor. Compradorii, tuhao-ii și leșen-ii au acaparat la jumătatea drumului conducerea revoluției burghezo-democratice, care începuse în provincia Guandun, și au îndreptat-o imediat pe calea contrarevoluției; iar muncitorii, țăranii, poporul simplu din întreaga țară și chiar burghezia¹ îndură ca și înainte jugul regimului contrarevoluționar, fără a scăpa câtuși de puțin din robia politică și economică.

Înainte de ocuparea Pechinului și a Tianțzinului, între cele patru clici ale noilor militariști, gomindaniști — Cian Kai-și, guansiții, Fân Iui-sian și Ian Si-șan² — exista o alianță vremelnică împotriva lui Cian Ţzo-lin³. După ocuparea Pechinului și a Tianțzinului, alianța lor s'a destrămat dintr'odată, și între aceste patru clici a început o luptă înverșunată; se prevede chiar un război între clica lui Cian Kai-și și cea a guansiților. Contra-

dicțiile și lupta dintre diferitele clici ale militariștilor din China sunt o reflectare a contradicțiilor și a luptei dintre diferitele state imperialiste. Deaceea atâta timp cât în urma luptei dintre imperialiștii din diferitele țări China va fi scindată, posibilitatea unei înțelegeri între clicile militariste este cu desăvârșire exclusă, iar orice compromisuri între ele vor avea numai un caracter vremelnic. Compromisul vremelnic la care s'a ajuns acum poartă în sine un nou război, de proporții și mai mari.

Pentru China revoluția burghezo-democratică constituie o necesitate arzătoare, și ea nu poate fi înfăptuită decât sub conducerea proletariatului. Ca urmare a faptului că proletariatul nu a dat dovadă de hotărâre în exercitarea hegemoniei sale, compradorii, tuhao-ii și leșen-ii au pus mâna pe conducerea revoluției, care se întinsese în anii 1926—1927 din provincia Guandun în bazinul fluviului Iantzi, locul revoluției fiind luat de contrarevoluție. Revoluția burghezo-democratică a suferit o înfrângere vremelnică. Această înfrângere a dat o serioasă lovitură proletariatului chinez și țărănimii chineze; a fost dată o lovitură și burgheziei chineze (dar nu și compradorilor, tuhao-ilor și leșen-ilor). În ultimele luni, însă, în China de Sud și de Nord s'au desfășurat, sub conducerea partidului comunist, greve organizate ale muncitorilor la orașe și răscoale ale țărănilor la sate. Din cauza foametei, în rândurile soldaților din armatele militariste se coc tulburări serioase. În acelaș timp, burghezia, inspirată de gruparea lui Van Tzin-vei și Cen Gun-bo, desfășoară larg în raioanele de pe litoral și în bazinul fluviului Iantzi mișcarea pentru reforme⁴. Dezvoltarea acestei mișcări reprezintă un fenomen nou,

Potrivit indicațiilor Internaționalei Comuniste și ale Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, conținutul revoluției democratice din China îl constituie răsturnarea dominației imperialismului și a uneltei lui — militariștii, desăvârșirea revoluției naționale și înfăptuirea revoluției agrare, care lichidează exploatarea feudală a țărănimii de către tuhao-i și leșen-i. În practică acest gen de mișcare revoluționară a început să ia amploare din zi în zi după evenimentele sângeroase din Mai 1928 dela Tzinan⁵.

2. CAUZELE APARIȚIEI ȘI EXISTENȚEI PUTERII ROȘII⁶ ÎN CHINA

Existența îndelungată în țară a uneia sau a câtorva mici regiuni ale puterii roșii, încercuite din toate părțile de un teritoriu în care domnește puterea albă, reprezintă un fenomen fără precedent în istoria universală. Pentru ca un asemenea fenomen neobișnuit să poată apărea, sunt necesare cauze speciale, el putând să existe și să se dezvolte mai departe numai acolo unde există condițiile corespunzătoare.

1. El nu poate să apară în niciun stat imperialist și în nicio țară colonială⁷ care se află sub dominația directă a unei puteri imperialiste. El poate să apară numai într-o țară semicolonială, înapoiată din punct de vedere economic, cum este China, care se află sub dominația indirectă a imperialismului, deoarece un asemenea fenomen neobișnuit poate să apară numai ca însoțitor al unui alt fenomen neobișnuit — războaiele dintre diferitele grupări ale reprezentanților puterii albe. Războaiele dintre diferitele clici ale noilor și vechilor

militariști, sprijiniți de imperialiști, precum și de com-pradori, tuhao-i și leșen-i, războaie care durează fără în-terupere chiar din primul an de existență a republicii *, constituie una dintre particularitățile Chinei semicoloniale. Un asemenea fenomen nu vom întâlni nu numai în niciun stat imperialist din lume, dar nici chiar în vreuna din coloniile aflate sub dominația directă a imperialismului; el poate să existe numai într-o țară ca China, care se află sub dominația indirectă a imperialismului. Acest fenomen a apărut ca urmare a două cauze: în primul rând, fărâmițarea țării în regiuni izolate cu o economie agrară (la noi nu există o economie capitalistă unică în întreaga țară) și, în al doilea rând, politica imperialistă de scindare și exploatare a Chinei prin împărțirea ei în sfere de influență. Discordia îndelungată și războaiele din lagărul puterii albe au creat condiții în care o regiune sau câteva mici regiuni roșii, conduse de partidul comunist, pot să apară și să se mențină inconjurate fiind din toate părțile de teritorii ale puterii albe. Regiunea smulsă ** de la hotarul provinciilor Hunan și Tziansi este una dintre numeroasele regiuni mici de acest fel. În momentele grele și primejdioase, unii tovarăși sunt cuprinși adeseori de îndoieli în ceea ce privește posibilitatea existenței acestei puteri roșii și se lasă copleșiți de pesimism. Aceasta se întâmplă pentru că ei n'au știut să găsească o explicație justă a cauzelor apariției și existenței acestei puteri roșii. E destul să înțelegi că discordia și războaiele din lagărul puterii albe din China au un caracter cronic, pentru ca

* Anul 1912.

** Vezi adnotarea 10 la lucrarea „Dintr'o scânteie poate izbucni un incendiu”.

posibilitatea apariției, existenței și dezvoltării neîncetate a puterii roșii să nu-ți provoace niciun fel de îndoială.

2. Puterea roșie în China apare în primul rând și poate să existe vreme îndelungată nu în regiunile care nu au suferit influența revoluției democratice, de exemplu în provinciile Sâciuan, Guiciou, Iunnan sau în provinciile din Nord, ci acolo unde în anii 1926—1927, în cursul revoluției burghezo-democrate, a existat un puternic avânt al masei largi de muncitori, țărani și soldați, ca, de pildă, în provinciile Hunan, Guandun, Hubei, Tziansi etc. În multe regiuni din aceste provincii a existat la timpul său o largă rețea de organizații sindicale și de uniuni țărănești, a fost larg desfășurată lupta politică și economică a muncitorilor și țăranilor împotriva moșierilor, tuhao-ilor, leșen-ilor și burgheziei⁸. Deaceia la Canton a apărut și a existat timp de 3 zile puterea populară, iar în județele Haifân și Lufân din provincia Guandun, în raioanele de Est și de Sud ale provinciei Hunan, la hotarul provinciilor Hunan și Tziansi, în județul Huanan din provincia Hubei au existat baze revoluționare create de țărani. În ceea ce privește Armata roșie, ea s'a desprins din armata națională revoluționară, care a căpătat o pregătire politică în spirit democrat și care se afla sub influența masei muncitorești și țărănești. Trupe ca armatele lui Ian Si-șan și Cian Tzo-lin, care n'au primit deloc o asemenea educație politică în spirit democrat și n'au suferit influența masei muncitorești-țărănești, în prezent nu pot nicidecum să furnizeze material uman pentru formarea de unități ale Armatei roșii.

3. Chestiunea dacă puterea masei populare în regiuni mici va putea să existe vreme îndelungată se re-

zolvă în funcție de faptul dacă situația revoluționară se dezvoltă în întreaga țară. Dacă situația revoluționară se dezvoltă în întreaga țară, posibilitatea existenței îndelungate a micilor regiuni roșii este în afară de orice îndoială; mai mult, ele vor deveni inevitabil una dintre numeroasele forțe care asigură cucerirea puterii în întreaga țară. Dacă însă situația revoluționară din întreaga țară nu se dezvoltă, ci, dimpotrivă, urmează o perioadă relativ lungă de stagnare, existența îndelungată a micilor regiuni roșii devine cu neputință. În prezent, în legătură cu discordia și războaiele care continuă în lagărul compradorilor, tuhao-ilor și leșen-ilor, precum și în lagărul burgheziei internaționale, situația revoluționară din China continuă să se dezvolte. Deaceea posibilitatea existenței îndelungate a micilor regiuni roșii este în afară de orice îndoială; mai mult, ele se vor lărgi, apropiind treptat ziua când vom cuceri puterea în întreaga țară.

4. O condiție indispensabilă a existenței puterii roșii este existența unei Armate roșii regulate, îndeajuns de puternice. Numai cu detașamentele locale ale Gărzii roșii⁹, fără o Armată roșie regulată, se poate veni de hac doar cetelor moșierești pe gospodării, dar nu și armatelor albe regulate. Deaceea, chiar existând masse muncitorești-țărănești active, fără forțe armate regulate suficient de puternice este absolut imposibil să se creeze baze revoluționare și cu atât mai mult este imposibil să se asigure existența lor îndelungată și dezvoltarea lor neîncetată. Deaceea ideea creării unor baze revoluționare și a întăririi lor cu forțe armate ale muncitorilor și țăranilor este foarte importantă, și de această idee trebuie să se pătrundă toți comuniștii, precum și massele

de muncitori și țărani de pe teritoriul bazelor revoluționare.

5. Posibilitatea existenței îndelungate și a dezvoltării puterii roșii mai depinde, pe lângă condițiile arătate mai sus, de încă o condiție importantă: este necesar ca organizația partidului comunist să fie puternică, iar politica lui justă.

3. CREAREA BAZEI REVOLUȚIONARE LA HOTARUL DINTRE PROVINCIIILE HUNAN ȘI TZIANSI ȘI INFRĂNGEREA DIN AUGUST

Discordia și războaiele dintre militariști au dus la slăbirea puterii albe. Ca urmare a acestui fapt, s'a ivit posibilitatea apariției puterii roșii în mici regiuni în momente favorabile pentru aceasta. Dar în războaiele dintre militariști există și întreruperi. De fiecare dată când într'una sau câteva provincii are loc o stabilizare vremelnică a puterii albe, clasele dominante din această provincie sau din aceste provincii se unesc întotdeauna și aruncă toate forțele lor pentru nimicirea puterii roșii. Și acolo unde încă nu există toate condițiile necesare pentru crearea și întărirea puterii roșii, se ivește pericolul răsturnării ei de către dușmani. Tocmai din această cauză, puterea roșie, care a apărut într'un moment favorabil pentru aceasta înainte de Aprilie anul trecut, în asemenea locuri cum sunt Cantonul, Haifânul și Lufânul, la hotarul dintre provinciile Hunan și Tziansi, în partea de Sud a provinciei Hunan, în județele Lilin și Huanan, a fost nimicită de forțele puterii albe. Crearea după Aprilie a bazei revoluționare dela hotarul dintre provinciile Hunan și Tziansi a avut loc într'o perioadă de sta-

bilizare vremelnică a puterii claselor dominante în Sud; expedițiile trimise din provinciile Hunan și Tziansi pentru „operațiuni de pedepsire” numărau de regulă cel puțin 8—9 regimente, iar câteodată și până la 18 regimente. Forțele noastre armate însă, care nu numărau nici 4 regimente, au luptat împotriva inamicului timp de 4 luni, lărgind zi de zi teritoriul bazei revoluționare, adâncind revoluția agrară, extinzând organizarea puterii masselor populare, sporind efectivul Armatei roșii și al Gărzii roșii; toate acestea au fost rezultatul politicii juste a organizațiilor de partid (locale și din armată) din Regiunea de graniță Hunan-Tziansi. Politica comitetului special de partid și a comitetului de partid din armată a constatat atunci: în lupta hotărâtă împotriva dușmanilor; în crearea de organe ale puterii în partea centrală a lanțului muntos Losiaoșan¹⁰; în lupta împotriva tendinței de a răspândi panică; în adâncirea revoluției agrare pe teritoriul bazei revoluționare; în acordarea de ajutor de către organizațiile de partid din armată organizațiilor locale de partid în ceea ce privește creșterea lor; în acordarea de ajutor de către trupele regulate în ceea ce privește desfășurarea forțelor armate locale; în concentrarea unităților Armatei roșii pentru a da la momentul potrivit lovituri inamicului care ataca; în lupta împotriva fărâmițării trupelor, pentru a nu fi zdrobite de inamic pe părți; în aplicarea tacticii înaintării în valuri pentru lărgirea bazei de sprijin; în lupta împotriva tacticii ofensivei cu scop de rupere etc. Numai justetea acestor principii tactice îmbinată cu relieful favorabil pentru luptă al regiunii și cu inexistența unei unități depline în rândul trupelor inamice care înaintau din provinciile Hunan și Tziansi ne-a asigurat timp de 4 luni

— din Aprilie până în Iulie — o serie de victorii militare. Deși forțele inamicului întreceau de câteva ori forțele noastre, el nu numai că n'a putut să nimicească baza revoluționară, dar n'a putut să împiedice nici extinderea ei mai departe, influența acestei baze asupra provinciilor Hunan și Tziansi crescând din zi în zi. Singura cauză a înfrângerii din August a fost faptul că o parte dintre tovarăși, neînțelegând că în acea perioadă a survenit o stabilizare vremelnică în lagărul claselor dominante, au aplicat o strategie care trebuie aplicată în perioadele de sciziune politică în sânul claselor dominante și au întreprins o ofensivă cu scop de rupere cu forțe dispersate; aceasta a dus la înfrângere atât în Regiunea de graniță, cât și în Sudul provinciei Hunan. Tov. Du Siu-tzin, reprezentantul Comitetului de partid al provinciei Hunan, neanalizând situația existentă pe atunci și ignorând hotărârea ședinței comune a comitetului special de partid, a comitetului de partid din armată și a comitetului județean de partid din Iunsin, nu voia să știe de nimic în afară de îndeplinirea întocmai a directivei Comitetului provinciei Hunan și s'a lăsat influențat de stările de spirit existente în regimentul 29 al Armatei roșii, care căuta să se eschiveze dela luptă și să se întoarcă în locurile de baștină; aceasta a fost o greșală dintre cele mai grosolane. Situația primejdioasă care s'a creat în urma înfrângerii a fost remediată numai datorită măsurilor luate după Septembrie de comitetul special de partid și de comitetul de partid din armată, pentru îndreptarea greșelii comise.

4. INSEMĂNĂTATEA BAZEI REVOLUȚIONARE HUNAN – TZIANSI PENTRU PROVINCIILE HUNAN, HUBEI ȘI TZIANSI

Crearea și întărirea Regiunii de graniță Hunan-Tziansi, cu centrul la Ningan, cu ajutorul forței armate a muncitorilor și țăranilor, are importanță nu numai pentru cele câteva județe de graniță. Acest fapt are o importanță enormă și pentru desfășurarea insurecției muncitorilor și țăranilor din provinciile Hunan, Hubei și Tziansi în scopul luării puterii în aceste trei provincii. Trebuie să fie extinsă influența revoluției agrare și a puterii populare din Regiunea de graniță asupra raioanelor de Nord din provinciile Hunan și Tziansi și chiar asupra provinciei Hubei, să fie mărit neîncetat efectivul Armatei roșii și să fie îmbunătățită calitativ Armata roșie în cursul luptelor, pentru ca aceasta să poată îndeplini — în insurecția generală ce se apropie în cele trei provincii menționate — sarcina care i-a fost încredințată; să fie mărit efectivul și să fie îmbunătățite calitativ forțele armate locale din județe — Garda roșie și detașamentele de răsculați formate din muncitori și țărani, pentru ca în prezent ele să poată lupta împotriva cetelor moșierești și împotriva micilor unități militare, iar în viitor să fie paza puterii în Regiunea de graniță; să fie micșorată treptat dependența cadrelor locale de ajutorul activiștilor Armatei roșii, pentru ca aceste cadre să poată acționa absolut independent, să ducă ele însele munca în Regiunea de graniță, iar în viitor să poată completa cadrele Armatei roșii și să dea activiști pentru noile teritorii ale bazei revoluționare. Acestea sunt sarcinile mai importante ale organizației de partid din Regiunea de graniță în desfășurarea insurecției în provinciile Hunan, Hubei și Tziansi.

5. O PROBLEMĂ ECONOMICĂ

În condițiile incercuirii complete de către forțele albe, lipsa obiectelor de primă necesitate și a numerarului în armată și în rândurile populației a devenit o problemă foarte serioasă. Lipsa acută permanentă și scumpirea considerabilă în Regiunea de graniță a puterii roșii a unor obiecte de primă necesitate, ca sarea, țesăturile și medicamentele, drept urmare a intensificării blocadei dușmane în ultimul an, au făcut ca existența masselor de muncitori, țărani și ale micii burghezii¹¹, precum și a ostașilor Armatei roșii, să fie complet neasigurată. Armata roșie trebuie să lupte și în același timp să-și procure alimente. Fondurile nu ajung nici chiar pentru a da zilnic ostașilor cei 5 fâni pentru hrană caldă ca supliment la orez; alimentația este insuficientă, în armată sunt mulți bolnavi; în mod deosebit suferă ostașii răniți din spitale. Bineînțeles că atât timp cât nu am cucerit puterea în întreaga țară, aceste greutăți sunt inevitabile, dar este extrem de necesar să căutăm, în măsura posibilităților, să le învingem și să îmbunătățim condițiile de viață, în special să îmbunătățim, pe cât posibil, aprovizionarea Armatei roșii. Dacă organizația de partid din Regiunea de graniță nu va găsi rezolvarea cuvenită a problemei economice și dacă perioada de stabilizare a forțelor dușmane va dura relativ mult, opera de întărire a acestei regiuni va întâmpina greutăți foarte mari. Fiecare comunist este dator să-și concentreze în sensul deplin al cuvântului atenția asupra rezolvării juste a acestei probleme economice.

6. CHESTIUNEA BAZELOR MILITARE

În fața organizației de partid din Regiunea de graniță stă încă o sarcină — consolidarea bazelor militare din raioanele Uțzin¹² și Țziulun. Regiunea de munte Uțzin dela punctul de întâlnire al hotarelor dintre județele Iunsin, Linsian, Ningan și Suiciuan, precum și regiunea de munte Țziulun dela punctul de întâlnire al hotarelor dintre județele Iunsin, Ningan, Cialin și Lianhua, posedă un relief minunat, mai ales Uțzin, unde terenul este foarte greu de străbătut și, în afară de aceasta, armatei i-a și fost asigurat sprijinul masselor populare. Ele constituie importante baze militare nu numai în prezent, când este vorba de Regiunea de graniță, dar vor rămâne baze militare importante și în viitor, când se va desfășura insurecția în cele trei provincii — Hunan, Hubei și Țziansi. Pentru consolidarea acestor baze este necesar: 1) să se construiască fortificații sigure; 2) să se stocheze o cantitate suficientă de alimente; 3) să se creeze un spital bine amenajat pentru Armata roșie.

Organizația de partid din Regiunea de graniță trebuie să depună toate eforturile pentru a înfăptui cum se cuvine aceste trei sarcini.

ADNOTARI

- ¹ Tovarășul Mao Tze-dun are în vedere aici burghezia națională. Deosebirea dintre burghezia națională și marea burgheză compradoră a fost explicată în mod amănunțit de tovarășul Mao Tze-dun în lucrările sale „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez” (Decembrie 1935) și „Revoluția chineză și Partidul Comunist Chinez” (Decembrie 1939).

- ² Clica lui Cian Kai-și, clica guansită (în fruntea căreia se aflau militariștii Li Țzun-jen și Bai Ciun-si), clica lui Fân lui-sian și a militaristului șansian Ian Si-șan duceau război împreună împotriva lui Cian Țzo-lin și în Iunie 1928 au ocupat Pechinul și Tianțzinul.
- ³ Cian Țzo-lin — căpetenia clicii militariste fântianeze (muedeneze) — era un instrument docil în mâinile imperialiștilor japonezi. După înfrângerea lui U Pei-fu în cel de al doilea război dintre militariștii fântianezi și cilieni (1924), Cian Țzo-lin a devenit cel mai puternic dintre militariștii din China de Nord. În 1926, în alianță cu U Pei-fu, el a ocupat Pechinul. În Iunie 1928 a fost silit să părăsească Pechinul și a plecat înapoi spre Nord-Est, dar pe drum a fost ucis de imperialiștii japonezi, care au organizat aruncarea în aer a trenului său.
- ⁴ După ocuparea orașului Țzinan, la 3 Mai 1928, de către cetro-pitorii japonezi, când Cian Kai-și a pășit în mod fățiș și nerușinat pe calea politicii de conciliere cu Japonezii, o parte a burgheziei naționale, care sprijinise la timpul său lovitură de stat contrarevoluționară din 1927, a început treptat să creeze o opoziție oficială puterii lui Cian Kai-și, urmărind totodată numai interesele ei egoiste. În această gașcă acționa grupa contrarevoluționară a speculanților politici Van Țzin-vei, Cen Gun-bo și a altora de teapa lor, care a creat în sânul gomin-danului clica „reorganizaționiștilor”.
- ⁵ În 1928 Cian Kai-și a intrat, cu sprijinul imperialiștilor anglo-americani, în China de Nord pentru a da o lovitură lui Cian Țzo-lin. Încercând să împiedice extinderea influenței anglo-americane în China de Nord, imperialiștii japonezi au ocupat cu forța armată capitala provinciei Șandun — orașul Țzinan — și au tăiat calea ferată Tianțzin-Pucou. La 3 Mai ocupanții japonezi au organizat la Țzinan un masacru crunt în cursul căruia au pierit o mulțime de cetățeni chinezi. Acest masacru a căpătat denumirea de „evenimentele sângeroase dela Țzinan”.
- ⁶ Prin forma sa organizatorică, puterea roșie din China se apropia de Puterea Sovietică. Sovietele, adică adunările de deputați, ca formă a puterii politice au fost create pentru întâia oară de clasa muncitoare din Rusia în timpul revoluției din

1905. Pe baza teoriei marxiste, Lenin și Stalin au ajuns la concluzia că republica sovietică este cea mai bună formă de organizare politică a societății în perioada de trecere de la capitalism la socialism. În 1917, ca rezultat al Revoluției Socialiste din Octombrie în Rusia, a fost creată pentru întâia oară în lume, sub conducerea Partidului Bolșevic al lui Lenin-Stalin, dictatura proletariatului — Republica Sovietică Socialistă. De la înfrângerea revoluției chineze în 1927, când au izbucnit în diferite locuri răscoale revoluționare ale maselor populare sub conducerea Partidului Comunist Chinez în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun, puterea politică a maselor populare a luat forma adunărilor de deputați. Dar în etapa actuală a revoluției din China această putere este, prin caracterul ei, o dictatură democratică a poporului, care înfăptuește noua revoluție democratică antiimperialistă și antifeudală, condusă de proletariat; în aceasta constă deosebirea dintre ea și puterea din U.R.S.S., care, prin caracterul ei, este o dictatură a proletariatului.

⁷ În timpul celui de al doilea război mondial, o serie de țări coloniale din Extremul Orient, care se aflau înainte sub dominația imperialismului englez, american, francez și olandez, au fost ocupate de imperialiștii japonezi. Sub conducerea partidelor comuniste, muncitorii, țărani, mica burghezie orășenească și o parte din burghezia națională din aceste țări, folosind contradicțiile dintre imperialismul englez, american, francez și olandez, pe de o parte, și imperialismul japonez, pe de altă parte, au organizat un larg front unit de luptă împotriva agresiunii fasciste, au creat baze antijaponeze și au dus un înverșunat război de partizani antijaponez. Aceasta a pus bazele schimbării situației politice existente înaintea celui de al doilea război mondial. După terminarea celui de al doilea război mondial, imperialiștii japonezi au fost alungați din aceste colonii, însă imperialiștii americani, englezi, francezi și olandezi încearcă să-și mențină acolo dominația lor colonială din trecut. Dar popoarele din colonii au creat încă în cursul războiului antijaponez forțe armate destul de însemnate și nu mai vor să trăiască ca în trecut. Totodată, în urma întăririi puterii Uniunii Sovietice și a înfrângerii sau slăbirii în război a tuturor sta-

telor imperialiste, în afară de S.U.A., precum și în urma victoriei revoluției chineze, care a dus la ruperea frontului imperialist în China, întregul sistem imperialist mondial a fost serios zdruncinat. Astfel, popoarele din țările coloniale din Orient, cel puțin unele dintre ele, au căpătat posibilitatea, la fel cum s'a întâmplat și în China, să mențină vreme îndelungată baze revoluționare de diferite proporții și puterea revoluționară, să ducă cu perseverență un îndelungat război revoluționar, satele răsculate să încercuiască orașele și treptat să treacă la ocuparea orașelor și la cucerirea victoriei depline în țările lor. În legătură cu această situație nouă a fost modificată aprecierea făcută de tovarășul Mao Tze-dun în 1928 asupra posibilității apariției puterii revoluționare în coloniile aflate sub dominația directă a imperialiștilor.

⁸ E vorba de contraloviturile pe care masele populare, sub conducerea partidului comunist, le-au dat în diferite locuri forțelor contrarevoluționare în prima perioadă după trădarea lui Cian Kai-și din 1927, iar după aceea a lui Van Tzin-vei. La 11 Decembrie 1927 muncitorii și soldații revoluționari s'au răscolat la Canton, au creat o putere populară și au dus lupte înverșunate împotriva trupelor contrarevoluționare, care se bucurau de sprijinul direct al imperialiștilor. Ca urmare însă a prea marii inegalități de forțe, această răscoală populară a fost înfrântă. Încă în perioada 1923—1925 țărani din județele Haifân și Lufân din zona de litoral a părții de Est a provinciei Guandun au desfășurat, sub conducerea comunistului Pân Bai, o puternică mișcare, care a dat armatei național-revoluționare din Canton un ajutor foarte important în cursul celor două campanii împotriva clictii contrarevoluționare a lui Cen Tziun-min. După lovitura de stat contrarevoluționară a lui Cian Kai-și din 12 Aprilie 1927, țărani din aceste regiuni s'au răscolit de 3 ori — în Aprilie, Septembrie și Octombrie — și au creat în județele Haifân și Lufân o putere revoluționară care s'a menținut până în Aprilie 1928. Țărani din partea de Est a provinciei Hunan, care s'au răscolit în Septembrie 1927, au pus stăpânire pe teritoriul județelor Liuian, Pințian, Lilin și Ciuciu. În acelaș timp, câteva zeci de mii de țărani au pornit o insurecție armată în județele Siaogan, Macen și Huanan din partea

de Nord-Est a provinciei Hubei și au ținut în mâinile lor centrul județean Huanan mai bine de 30 de zile. În partea de Sud a provinciei Hunan, țărani răsculați din județele Ician, Cenciou, Leian, Iunsin și Tzâsin au creat în Ianuarie 1928 o putere revoluționară, care a existat timp de 3 luni.

- 9 Garda roșie — forțele armate populare de pe teritoriul bazelor revoluționare. Ostașii Gărzii roșii făceau serviciu fără să-și părăsească munca în producție.
- 10 Losiaoșan — mare lanț muntos la granița provinciilor Tziansi și Hunan; partea lui centrală o formează munții Tzinganșan.
- 11 Prin mica burghezie, despre care vorbește tovarășul Mao Tze-dun, se înțelege, pe lângă țărănime, și meseriașii, micii negustori, liberii profesioniști și reprezentanții intelectualității — cei proveniți din mica burghezie. În China reprezentanții acestor pături sociale trăiesc mai ales la orașe, dar și la sate numărul lor este destul de mare. Vezi lucrarea „Despre clasele societății chineze”.
- 12 Prin regiunea de munte Uțzin—Tzinganșan se înțelege regiunea Dațzin—Siaoțzin—Șanțzin—Ciunțzin—Siațzin, situată între cele patru județe: Iunsin, Ningan și Suiciuan, din partea de Vest a provinciei Tziansi, și Linsian, din partea de Est a provinciei Hunan.

LUPTA DIN TZINGANȘAN *

(25 Noembrie 1928)

* Raport prezentat de tovarășul Mao Tze-dun Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez.

**CREAREA UNEI BAZE REVOLUȚIONARE
LA HOTARUL DINTRE PROVINCILE HUNAN ȘI ȚZIANSI
ȘI INFRĂNGEREA DIN AUGUST**

Existența îndelungată în țară a uneia sau a câtorva mici regiuni ale puterii roșii încercuite din toate părțile de regiuni ale puterii albe se poate observa în lumea contemporană numai în China. Una dintre cauzele acestui fapt constă, după părerea noastră, în discordia și războaiele neîncetate care au loc în China în lagărul compradorilor, tuhao-ilor și leșen-ilor. Atâta timp cât discordia și războaiele din acest lagăr vor continua, bazele revoluționare create de forțele armate ale muncitorilor și țăranilor pot să se mențină și să se dezvolte. În afară de aceasta, pentru ca aceste baze să se mențină și să se dezvolte, se mai cere să avem: 1) masse populare active; 2) o organizație de partid puternică; 3) o Armată roșie îndeajuns de puternică; 4) un teren favorabil pentru ducerea operațiunilor de război; 5) resurse economice suficiente.

Din punct de vedere strategic, poziția bazelor revoluționare față de clasele dominante în regiunile care încercuesc aceste baze trebuie să fie diferită în perioadele de stabilizare vremelnică a puterii claselor dominante și în perioadele de sciziune în sânul lor.

În perioadele de sciziune în sânul claselor dominante, ca, de pildă, în timpul războiului dintre Li Țzun-jen și

Tan Şen-ci în provinciile Hubei și Hunan¹, al războiului dintre Cian Fa-cu și Li Tzi-şen în provincia Guandun², putem să ne orientăm din punct de vedere strategic spre o înaintare mai impetuoasă; lărgirea teritoriului bazelor revoluționare prin folosirea forței armate se poate face pe o scară relativ largă. Dar și în acest timp noi trebuie să acordăm atenție creării unei baze trainice în Regiunea centrală, pentru a întâmpina bine pregătiți teroarea albă. În perioadele de stabilizare relativă a puterii claselor dominante însă, așa cum a fost, de pildă, în provinciile din Sud după Aprilie anul acesta, suntem obligați să ne orientăm din punct de vedere strategic spre o înaintare treptată. În operațiunile militare din aceste perioade trebuie mai ales să evităm fărâmițarea forțelor și operațiunile cu scop de rupere. În domeniul muncii pe teren (împărțirea pământului, crearea de organe ale puterii, lărgirea organizațiilor de partid și formarea de forțe armate locale) cel mai mare pericol îl reprezintă fărâmițarea forțelor și lipsa de atenție față de sarcina creării unei baze trainice în Regiunea roșie centrală.

Infrângerile suferite de unele mici regiuni ale puterii roșii fie că au fost determinate de lipsa condițiilor obiective favorabile, fie că au fost consecința unor greșeli tactice subiective. Iar tactica a fost greșită pentru că noi nu înțelegeam clar deosebirea dintre cele două perioade — perioada de stabilizare vremelnică a puterii claselor dominante și perioada de sciziune din sânul lor. Unii tovarăși au fost și în perioada stabilizării vremelnice a puterii claselor dominante pentru concentrarea forțelor, pentru o înaintare impetuoasă și chiar pentru organizarea apărării regiunilor mari numai cu forțele Gărzii roșii,

ca și cum n'ar fi știut deloc că inamicul, pe lângă cetele moșierești, concentrase, în vederea unei lovituri, și unități militare regulate. În domeniul muncii pe teren, tovarășii au neglijat însă cu desăvârșire sarcina creării unei baze trainice în Regiunea centrală și, neținând seama de posibilitățile subiective, au tins numai spre lărgirea nelimitată a teritoriului. Ei taxau drept „conservatori“ pe toți aceia care propuneau ca în operațiunile militare să se meargă pe linia desfășurării treptate a operațiunilor, iar în munca pe teren să se concentreze forțe în vederea creării unei baze trainice în Regiunea centrală pentru a fi la adăpost de eventualitatea unei infrângeri. Aceste concepții greșite au și fost cauza principală a infrângerii suferite în August anul acesta în Regiunea de graniță Hunan—Tziansi și a infrângerii concomitente a corpului al 4-lea al Armatei roșii în partea de Sud a provinciei Hunan.

Munca în Regiunea de graniță Hunan—Tziansi a început din Octombrie anul trecut. Pe atunci în județe nu rămăseseră deloc organizații de partid, iar dintre forțele armate locale numai detașamentele lui Iuan Ven-țai și Van Tzo, situate în apropiere de Tzinganşan, aveau câte 60 de puști, și acelea tot uzate; iar în patru județe — Iunsin, Lianhua, Cialin și Linsian — tuhao-ii și leşen-ii luaseră detașamentelor țărănești de autoapărare toate armele; ștarea de spirit revoluționară a maselor populare a fost înăbușită. Dar încă în Februarie anul acesta în județele Ningian, Iunsin, Cialin și Suicuan au fost create comitete județene de partid, în Linsian — comitetul raionului special, iar în Lianhua s'a trecut la crearea unei organizații de partid și a fost stabilită legătura cu comitetul județean de partid din Vanan. În

toate județele, în afară de Linsian, au apărut mici detașamente armate locale. În județele Ningan, Cialin, Suiciuan și Iunsin, în special în ultimele două, erau întreprinse adeseori acțiuni armate de partizani destul de reușite, care aveau ca scop răsturnarea tuhao-ilor și leșen-ilor și ridicarea masselor. Pe atunci revoluția agrară nu luase încă un caracter îndeajuns de profund. Organele puterii purtau denumirea de „guverne ale muncitorilor, țăranilor și soldaților”. În armată au fost organizate comitete de soldați³. Atunci când unitățile militare acționau dispersat, pentru conducerea lor erau create comitete de campanie. Organul de partid superior de conducere era în acea perioadă comitetul de front (secretar al comitetului era Mao Tze-dun), numit de comitetul de partid al provinciei Hunan în timpul „Răscoalei recoltei de toamnă”. La începutul lui Martie acest comitet de front a fost reorganizat, la cererea comitetului special de partid al părții de sud a Hunanului, într'un comitet de divizie (secretar al comitetului a devenit He Tin-in) — organ de partid care conducea numai organizațiile de partid din armată și nu avea dreptul să se amestece în treburile organizațiilor de partid locale. În același timp, la cererea comitetului special de partid din Hunanul de Sud, unitățile militare aflate sub comanda lui Mao Tze-dun au fost mutate în partea de Sud a Hunanului, fapt în urma căruia Regiunea de graniță a fost ocupată de inamic și s'a aflat mai bine de o lună în mâna lui. La sfârșitul lui Martie trupele noastre din Hunanul de Sud au fost înfrânte, iar în Aprilie unitățile lui Ciu De și Mao Tze-dun, precum și detașamentele de țărani din Hunanul de Sud, s'au retras în județul Ningan și au trecut la crea-

rea și consolidarea unei noi baze revoluționare de sprijin la hotarul dintre provinciile Hunan și Tziansi.

Crearea după Aprilie a bazei revoluționare la hotarul dintre provinciile Hunan și Tziansi a avut loc într'o perioadă de stabilizare vremelnică a puterii claselor dominante în Sud; expedițiile trupelor reacționare trimise din provinciile Hunan și Tziansi pentru „operațiuni de pedepsire” numărau cel puțin 8—9 regimente, iar câteodată și până la 18 regimente. Dar forțele noastre armate, care nu numărau nici 4 regimente, au luptat împotriva inamicului timp de 4 luni, lărgind zi de zi teritoriul bazei revoluționare, adâncind revoluția agrară, lărgind organizarea puterii masselor populare, sporind efectivul Armatei roșii și al Gărzii roșii; toate acestea au fost rezultatul politicii juste a organizațiilor de partid (locale și din armată) din Regiunea de graniță Hunan-Tziansi. Politica comitetului special de partid al Regiunii de graniță (secretar Mao Tze-dun) și a comitetului de partid din armată (secretar Cen I) consta pe atunci: în lupta hotărâtă împotriva dușmanilor; în crearea de organe ale puterii în partea centrală a lanțului muntos Losiaoșan; în lupta împotriva tendinței de a semăna panică; în adâncirea revoluției agrare pe teritoriul bazei revoluționare; în acordarea de ajutor de către organizațiile de partid din armată organizațiilor de partid locale în creșterea lor; în acordarea de ajutor de către trupele regulate în dezvoltarea forțelor armate locale; în aplicarea tacticii defensive în ceea ce privește provincia Hunan, unde puterea claselor dominante este relativ puternică, și în aplicarea tacticii ofensive în ceea ce privește provincia Tziansi, unde puterea acestora este mai slabă; în statornicirea noastră prin toate mijloacele în

raionul Iunsin și în întărirea bazei de sprijin din Iunsin cu forțele masselor; în pregătirea condițiilor pentru o luptă îndelungată; în concentrarea unităților Armatei roșii pentru a da la momentul potrivit lovituri dușmanului care ataca; în lupta împotriva dispersării trupelor, pentru a nu fi zdrobite de inamic pe părți; în aplicarea tacticii înaintării în valuri pentru lărgirea bazei de sprijin; în lupta împotriva tacticii ofensivei cu scop de rupere. Numai justeja acestor principii tactice îmbinată cu relieful favorabil pentru luptă al Regiunii de graniță și cu lipsa unității depline în rândurile trupelor inamice care înaintau din provinciile Hunan și Tziansi ne-a asigurat timp de 4 luni, din Aprilie până în Iulie, o serie de victorii militare și lărgirea bazei de sprijin revoluționare cu forțele masselor populare.

Deși forțele inamicului întreceau de câteva ori forțele noastre, el nu numai că n'a putut să nimicească această bază revoluționară, dar n'a putut nici să împiedice lărgirea ei mai departe, influența acestei baze asupra provinciilor Hunan și Tziansi crescând din zi în zi. Singura cauză a înfrângerii din August a fost faptul că o parte dintre tovarăși, neînțelegând că în această perioadă a survenit o stabilizare vremelnică în lagărul claselor dominante, au dus o politică care trebuie aplicată în perioadele de sciziune politică în sânul claselor dominante și au întreprins o ofensivă cu scop de rupere cu forțe dispersate în partea de Sud a Hunanului; aceasta a dus la înfrângere atât în Regiunea de graniță, cât și în Sudul provinciei Hunan. Du Siu-țzin, reprezentantul comitetului de partid al provinciei Hunan, și Ian Kai-min, secretarul comitetului special de partid al Regiunii de graniță, numit în acest post de comitetul provinciei Hunan, au

profitat de faptul că Mao Tze-dun, Iuan Si-sian și alți tovarăși, care susțineau energic un alt punct de vedere, se aflau în timpul acela departe, în Iunsin. Neanalizând situația existentă pe atunci și ignorând hotărîrea ședinței comune a comitetului special de partid, a comitetului de partid din armată și a comitetului județean de partid din Iunsin (care nu erau de acord cu părerea comitetului provinciei Hunan), Du Siu-țzin și Ian Kai-min nu voiau să știe de nimic în afară de îndeplinirea întocmai a directivei comitetului provinciei Hunan cu privire la înaintarea în direcția părții de Sud a Hunanului. Ei s'au lăsat influențați de stările de spirit din regimentul 29 al Armatei roșii (format din țărani din județul Ician), care căuta să se eschiveze dela luptă și să se întoarcă la locurile de baștină; aceasta a dus la înfrângere atât în Regiunea de graniță, cât și în partea de Sud a Hunanului.

Încă înainte, în preajma lui 10 Iulie, corpul al 8-lea al trupelor din Hunan ale inamicului, de sub comanda lui U Șan, a invadat județul Ninggan, iar apoi a înaintat în județul Iunsin, dar neputând să angajeze o luptă (în acest timp trupele noastre s'au deplasat pe căi lăturalnice și s'au îndepărtat de inamic) și temându-se de populația de pe teritoriul nostru s'a retras în grabă prin Lianhua în Cialin. Între timp principalele forțe ale Armatei roșii, care înaintau din Ninggan în județele Linsian și Cialin, și-au schimbat la Linsian planul și s'au îndreptat spre partea de Sud a Hunanului, iar cele cinci regimente ale corpului al 3-lea al trupelor din Tziansi ale inamicului, de sub comanda generalilor Van Tziun și Tzin Han-din, precum și cele șase regimente ale corpului al 6-lea, de sub comanda generalului Hu Ven-dou, au început îm-

preună ofensiva împotriva Iunsinului. Noi aveam în acest timp în Iunsin numai un singur regiment, care, sprijinit fiind de masele largi și folosind metoda loviturilor concentrice, caracteristică războiului de partizani, a încercuit și a ținut în loc timp de 25 de zile în împrejurimile capitalei de județ Iunsin, pe o rază de 30 de li, 11 regimente ale inamicului. Numai în urma unui atac inversunat al inamicului au căzut la început Iunsinul, iar apoi Lianhua și Ningantul. În acest timp, în rândurile trupelor din Tziansi ale inamicului au izbucnit pe neașteptate disensiuni interne, corpul al 6-lea al lui Hu Ven-dou s'a retras în grabă și a angajat lângă Cianșu o luptă cu corpul al 3-lea al lui Van Tziun. Celelalte 5 regimente din Tziansi s'au retras și ele în grabă în orașul Iunsin. Dacă forțele noastre principale n'ar fi fost aruncate din Tziansi în partea de Sud a Hunanului, am fi putut să zdrobim pe acest inamic, să lărgim teritoriul bazei de sprijin într'atât încât să înglobeze județele Tzian, Anfu și Pinsian și să unim acest teritoriu cu județele Pințzian și Liurian. Dar forțele noastre principale nu mai erau aici, iar singurul regiment care ne rămăsese era extrem de extenuat, și deaceia s'a hotărît ca o parte din trupe împreună cu detașamentele lui Iuan Ven-țai și Van Tzo să fie lăsate pentru apărarea Tzinganșanului, iar eu să plec cu unitățile mele în județul Guidun pentru a întâlni forțele noastre principale și a le întoarce înapoi. În acest timp forțele noastre principale se retrăseseră din partea de Sud a Hunanului în Guidun și la 23 August am făcut joncțiunea cu ele în Guidun.

Încă dela mijlocul lui Iulie, când principalele forțe ale Armatei roșii abia sosiseră în Linsian, întreg efectivul regimentului 29, care se distingea prin instabilitatea sa

politică, a început să ceară să fie trimis acasă, în Hunanul de Sud, și a refuzat să se supună ordinelor; regimentul 28 obiecta împotriva plecării în Hunanul de Sud, dar fiindcă dorea să meargă în Sudul Tziansiului nici el nu voia să se întoarcă în Iunsin. Du Siu-țzin ațâța stările de spirit nesănătoase din regimentul 29, iar comitetul de partid din armată n'a știut să împiedice acest lucru, și principalele forțe ale Armatei roșii au plecat la 17 Iulie din Linsian în direcția Cenciou. La 24 Iulie ele au intrat în luptă lângă Cenciou cu trupele inamice ale lui Fan Și-șen. Această luptă a început cu șanse de succes pentru principalele noastre forțe, dar s'a terminat cu o înfrângere, și ele au ieșit din luptă. După aceasta regimentul 29 a plecat în mod samavolnic acasă, în Ician, fapt în urma căruia o parte din el a fost nimicită la Lecian de banda lui Hu Fân-cian, iar o altă parte s'a împrăștiat prin județele Cenciou și Ician, ne mai aflându-se ulterior nimic despre soarta ei; în ziua aceea s'au întors în rândurile armatei cel mult 100 de oameni. Din fericire, regimentul 28, care alcătuia grosul forțelor noastre, suferise pierderi mici, și la 18 August trupele noastre au pus stăpânire pe Guidun. La 23 August s'a făcut joncțiunea principalelor forțe cu unitățile sosite din Tzinganșan și s'a hotărît să ne întoarcem din nou în Tzinganșan prin Ciunii și Șaniu. La sosirea în Ciunii comandantul de batalion Iuan Ciun-țiuian ne-a trădat și a luat cu sine o companie și o baterie de artilerie; și deși noi i-am ajuns din urmă și am întors înapoi ambele subunități, în această acțiune a pierit comandantul regimentului Van Er-cio. La 30 August unitățile trupelor din Hunan și Tziansi ale inamicului, profitând de faptul că trupele noastre nu reușiseră încă să se întoarcă, au

atacat Țzinganșanul. Garnizoana noastră, care se compunea din mai puțin de un batalion, folosind terenul greu accesibil, a opus rezistență și a zdrobit pe inamic, apărând astfel această bază.

Infrângerea din August a fost provocată de următoarele cauze: 1) de pierderea de către comandanții și ostașii uneia dintre unitățile noastre a capacității de luptă din cauza instabilității și a tendinței de a se întoarce acasă; de insuficienta activitate a comandanților și ostașilor unei alte unități, care nu doreau să meargă în partea de Sud a Hunanului; 2) de istovirea ostașilor noștri în urma marșului lung în timpul celei mai mari arșițe; 3) de izolarea trupelor noastre, provocată de faptul că ele au întreprins o înaintare impetuoasă la sute de li de Linsian și au pierdut legătura cu Regiunea de graniță; 4) de transformarea ofensivei în cea mai pură aventură militară, întrucât masele populare din partea de Sud a Hunanului nu se ridicaseră; 5) de lipsa de informații cu privire la situația inamicului; 6) de neînțelegerea de către comandanți și ostași a însemnătății operațiunii, ca urmare a faptului că munca de pregătire a fost dusă prost.

SITUAȚIA ACTUALĂ A BAZEI REVOLUȚIONARE DE SPRIJIN

Începând din Aprilie anul acesta, regiunea roșie s'a mărit treptat. După ce la 23 Iunie în lupta dela Luniancou (la hotarul dintre județele Iunsin și Ningan) am zdrobit pentru a patra oară trupele din Țziansi ale inamicului, Regiunea noastră de graniță a cunoscut o perioadă de mare înflorire; în acest timp ea cuprindea în total

trei județe — Ningan, Iunsin și Lianhua — mici părți din județele Țzian și Anfu, precum și partea de Nord a județului Suiciuan și partea de Sud-Est a județului Linsian; cea mai mare parte a pământului fusese împărțită și se efectua împărțirea pământului rămas; pretutindeni erau create organe județene și de plasă ale puterii; în județele Ningan, Iunsin, Lianhua și Suiciuan existau organe județene ale puterii și a fost format un guvern al Regiunii de graniță; pretutindeni erau organizate la sate detașamente de răsculați formate din muncitori și țărani, iar în raioane și județe — detașamente ale Gărzii roșii. În Iulie a început ofensiva trupelor din Țziansi ale inamicului, iar în August trupele din Hunan și Țziansi au atacat cu forțe unite Țzinganșanul. Capitalele de județ și părțile de șes ale tuturor județelor Regiunii de graniță au fost ocupate în întregime de inamic. Detașamentele pentru „paza liniștei” și cetele moșierești, care erau complici ai inamicului, au deslănțuit o teroare neînfrănată; în orașe și sate domnea teroarea albă. Majoritatea organizațiilor de partid și guvernammentale au fost zdrobite. Chiaburii și elementele strecurate în partid au trecut unul după altul de partea inamicului. Trupele din Hunan ale inamicului au început să se retragă spre Linsian numai după lupta dela Țzinganșan din 30 August, dar trupele din Țziansi păstrau ca și înainte capitalele de județ și cea mai mare parte a satelor. Inamicul n'a reușit însă să ocupe raioanele de munte, în mâinile noastre rămânând raionul de Vest și raionul de Nord din județul Ningan, raionul Tianlun la Nordul, raionul Siaositzian la Vestul și raionul Vannianșan la Sudul județului Iunsin, raionul Șansi din județul Lianhua, raionul Țzinganșan din județul Suiciuan,

raioanele Ținșigan și Daiuan din județul Linsian. În Iulie și August un regiment al Armatei roșii în cooperare cu detașamentele județene ale Gărzii roșii a luptat de zeci de ori cu inamicul și în cele din urmă s'a retras în raionul de munte, pierzând numai 30 de puști.

În timp ce unitățile noastre se întorceau în Țzinganșan prin județele Ciunii și Șaniu, divizia a 7-a a lui Lău Și-i, care se afla în partea de Sud a Țziansiului, ne-a urmărit până la Suiciuan. La 13 Septembrie trupele noastre, zdrobind pe Liu Și-i și capturând câteva sute de puști, au ocupat Suiciuanul și la 26 Septembrie s'au întors în Țzinganșan. La 1 Octombrie, după ce am raportat victoria în lupta de lângă Ningan asupra brigăzii lui Ciou Hun-ian din divizia lui Siun Și-huei, am recucerit întreg județul Ningan. În acest moment 126 de oameni din subunitatea lui Ian Ciun-sin, care aparținea trupelor din Hunan ale inamicului și care se afla în județul Guidun, au trecut de partea noastră, și din ei a fost format un batalion cu destinație specială, al cărui comandant a fost numit Bi Cian-iun. La 9 Noembrie trupele noastre au zdrobit lângă Ningan și Luniuancou un regiment din brigada lui Ciou Hun-ian. În ziua următoare am ocupat lunsinul, iar apoi ne-am retras din nou în Ningan. În prezent regiunea noastră constituie un teritoriu compact, care se întinde ca o fâșie îngustă dinspre Sud spre Nord, dela versanții sudici ai Țzinganșanului în județul Suiciuan până la hotarul județului Lianhua la Nord, înglobând întreg județul Ningan și părți din județele Suiciuan, Linsian și lunsin. În afară de aceasta, în mâna noastră se află raionul Șansi din județul Lianhua, raioanele Tianlun și Vannianșan din județul Iunsin, deși acestea din urmă nu sunt destul de trainic unite cu teri-

toriul principal. Inamicul încearcă să nimicească baza noastră pe calea ofensivei armate și a blocadei economice, iar noi ne pregătim să zdrobim ofensiva lui.

PROBLEME MILITARE

Lupta Regiunii de graniță a luat forme pur militare, partidul și masele trebuind să fie militarizate. Chestiunea cum trebuie să fie respins dușmanul, cum trebuie să luptăm a devenit o chestiune fundamentală a vieții noastre de fiecare zi. Crearea și statornicirea bazei revoluționare necesită forță armată. Acolo unde nu există forțe armate sau nu sunt suficiente, sau unde în lupta împotriva inamicului se aplică o tactică greșită, acolo inamicul pune imediat stăpânire pe teritoriu. Această luptă se ascute pe zi ce trece, în fața noastră ridicându-se probleme extraordinar de complexe și de serioase.

Armata roșie a Regiunii de graniță s'a format : 1) din vechile unități ale lui E Tin și He Lun venite din Ciaociou și Svatou⁴; 2) din fostul regiment de pază al guvernului național din Ucian⁵; 3) din țărani din județele Pințzian și Liuan⁶; 4) din țărani din partea de Sud a Hunanului⁷ și din muncitori din Șuicoușan⁸; 5) din soldații luați prizonieri din unitățile generalilor Siui Chesian, Tan Șen-ci, Bai Ciun-si, Ciu Pei-de, U Șan, Siun Și-huei; 6) din țărani din diferite județe ale Regiunii de graniță. Dar după un an și ceva de lupte, din efectivul inițial al vechilor unități ale lui E Tin și He Lun, al regimentului de pază și al detașamentelor de țărani din județele Pințzian și Liuan n'a mai rămas decât o treime. Pierderile în morți și răniți în rândurile țăranilor veniți în armată din Hunanul de Sud sunt deasemenea mari.

Deaceea, deși primele patru categorii constituie până astăzi scheletul corpului 4 al Armatei roșii, totuși, în ceea ce privește efectivul lor, ele sunt mult inferioare ultimelor două categorii. Majoritatea acestor două categorii o constituie soldații luați prizonieri dela inamic; dacă n'ar fi fost aceste complectări, problema efectivului uman s'ar fi pus la noi în mod foarte acut. Totuși la noi există un decalaj între creșterea efectivului în oameni și creșterea numărului de puști: arme se pierd relativ puține, în timp ce efectivul uman suferă pierderi mari — răniți, morți, bolnavi și dezertori. Sperăm foarte mult că comitetul de partid al provinciei Hunan își va ține promisiunea de a ne trimite muncitori din Aniuan⁹.

Armata roșie se compune parte din muncitori și țărani, parte din elemente declasate. Existența unui prea mare număr de elemente declasate în rândurile Armatei roșii constituie, se înțelege, un fenomen negativ. Dar acești oameni știu să lupte, și în asemenea împrejurări, când zilnic au loc lupte și pierderile în morți și răniți sunt însemnate, n'ar fi deloc rău dacă am reuși să găsim chiar și astfel de complectări. Singura soluție, dată fiind actuala stare de lucruri, este de a intensifica educația politică.

Majoritatea soldaților au venit la noi din armatele de mercenari, dar venind în Armata roșie ei se transformă dintr'odată. În primul rând, faptul că în Armata roșie a fost desființat sistemul angajării face să se nască în rândurile soldaților conștiința că ei nu luptă pentru alții, ci pentru ei înșiși, pentru popor. În Armata roșie nu există până în prezent o plată regulată a salariului; se distribuie numai o rație de orez, bani pentru hrană caldă și mici sume pentru cheltuelile-mărunte. Toți comandanții

și ostașii Armatei roșii proveniți dintre localnicii din Regiunea de graniță primesc loturi de pământ; oarecare greutate sunt întâmpinate numai în legătură cu împărțirea pământurilor celor originari din regiunile îndepărtate.

Datorită desfășurării muncii de educație politică, ostașii Armatei roșii capătă conștiință de clasă, înțeleg necesitatea împărțirii pământului, a creării de organe ale puterii, a înarmării muncitorilor și țăranilor; ei știu că luptă pentru ei înșiși, pentru muncitori și țărani; deaceea, cu toate condițiile grele de luptă, ei nu se plâng. În companii, batalioane și regimente există comitete de soldați, care reprezintă interesele ostașilor și care duc muncă politică în unitățile lor și muncă în rândurile populației locale.

Instituția comisarilor de partid¹⁰, după cum a arătat experiența, nu trebuie desființată, mai ales în companii, deoarece celula de partid se creează tocmai în companie, comisarul de partid jucând aci un rol deosebit de important. El trebuie să îndrumeze munca politico-educativă a comitetului de soldați, să conducă munca în rândurile populației locale și în acelaș timp să îndeplinească funcția de secretar al celulei de partid. După cum a arătat experiența, acolo unde comisarul de partid al companiei este mai bun, acolo și compania este mai sănătoasă. Comandantului de companie i-ar fi greu să se achite de aceste sarcini politice mari. Intrucât pierderile în rândurile comandanților inferiori sunt foarte mari, în posturile de comandanți de plutoane și de companii trebuie să fie numiți adesea foști soldați luați de curând prizonieri dela inamic; unii dintre soldații luați prizonieri în lunile Februarie și Martie anul acesta au și devenit co-

mandanți de batalioane. La prima vedere s'ar părea că, din moment ce ne numim Armată roșie, am putea să ne lipsim de comisari. Dar aceasta este o greșală dintre cele mai grosolane. În regimentul 28, pe vremea când se afla în partea de Sud a Hunanului, a fost desființată instituția comisarilor de partid, dar apoi ea a fost reînființată. A schimba denumirea comisarilor în instructori înseamnă a da prilej ca ei să fie confundați cu instructorii gomindaniști, pe care soldații luați prizonieri îi urăsc atât de mult. În plus, prin schimbarea denumirii nu se schimbă esența sistemului. Deaceia am hotărît să nu le schimbăm denumirea. Ținând seama de faptul că pierderile în morți și răniți în rândurile comisarilor de partid sunt foarte mari, am înființat cursuri pentru pregătirea de comisari. Dar totodată așteptăm din partea Comitetului Central și a comitetelor de partid ale ambelor provincii să ne trimită cel puțin 30 de tovarăși care să poată fi numiți comisari de partid.

Soldatul obișnuit nu poate să lupte decât după ce a fost instruit timp de o jumătate de an sau de un an, în timp ce soldatul nostru, intrat abia ieri în rândurile armatei, astăzi trebuie să intre în luptă literalmente fără niciun fel de pregătire. Soldații noștri stăpânesc foarte slab tehnica artei militare și în luptă îi salvează numai vitejia. Un răgaz îndelungat pentru a organiza instrucția nu este posibil; nu rămâne decât să căutăm mijloace pentru a evita unele lupte și astfel să rupem timp pentru instrucție, dar deocamdată e greu de spus dacă acest lucru va reuși. Pentru pregătirea de comandanți inferiori a fost creat acum un detașament-școală, format din 150 de oameni; intenționăm să practicăm această formă de instrucție și în viitor. Așteptăm din partea Comitetului

Central și a comitetelor de partid ale ambelor provincii să ne trimită un număr cât mai mare posibil de cadre de comandă — comandanți de plutoane, de companii și de unități mai mari.

Comitetul de partid al provinciei Hunan cere ca noi să acordăm atenție condițiilor materiale de trai ale soldaților, obținând ca nivelul lor de trai să fie măcar cu ceva mai ridicat decât nivelul de trai al muncitorilor și țăranilor obișnuiți. Or, în momentul de față situația se prezintă invers: peste rația de orez, fiecărui om îi revin câte 5 fâni pe zi pentru hrană caldă, dar chiar și cu această rație este greu să rezisti. Numai pentru plata banilor pentru hrană caldă avem nevoie de mai bine de 10.000 de iuan lunar, și noi îi obținem exclusiv storcând bani dela tuhao-i¹¹. În cece privește aprovizionarea întregii armate de 5.000 de oameni cu echipament de iarnă, avem vată, dar nu ne ajunge pânza. Cu tot frigul care s'a lăsat, mulți ostași merg încă în echipamentul de vară, îmbrăcând un rând de haine peste altul. E bine că ne-am deprins cu greutățile și că în aceste împrejurări toți îndură aceleași lipsuri: fiecare, dela comandantul de corp de armată până la bucătar, primește ca supliment la rația de orez câte 5 fâni pentru hrană caldă; dacă pentru cheltuelile mărunte se dau câte 20 de fâni, toți primesc câte 20, dacă se dau câte 40 — toți primesc câte 40¹². Deaceia ostașii nu se plâng de nimic.

După fiecare luptă sunt răniți. Din cauza subnutriției, a frigului și din alte cauze, mulți comandanți și ostași se îmbolnăvesc. Spitalul Armatei roșii este situat în munți; acolo oamenii sunt tratați după regulile medicinei chineze și europene, dar medicii și medicamentele nu ajung. Acum în spital se află pentru tratament peste 800 de oa-

meni. Comitetul de partid al provinciei Hunan a promis că ne va ajuta cu medicamente, dar până acum nu le-a trimis. Rugăm din nou Comitetul Central și ambele comitete provinciale de partid să ne trimită câțiva medici care cunosc medicina europeană și o cantitate oarecare de iod în tablete.

Cu toată aprovizionarea și echiparea sărăcăcioasă și cu toate luptele nesfârșite, noi ne menținem ca și înainte ferm, și aceasta se explică nu numai prin rolul conducerii de partid, dar și prin aplicarea în armată a principiilor democratice. Comandanții nu bat pe ostași; ostașii și comandanții sunt aprovizionați în mod egal; soldații se bucură de libertatea întrunirilor și a cuvântului; au fost desființate ceremoniile inutile; treburile gospodărești sunt conduse în văzul tuturor. Ostașii se ocupă ei înșiși de aprovizionare, reușind ca din cei 5 fâni care li se dau zilnic pentru hrană caldă să mai economisească ceva bani pentru cheltuelile mărunte, această așa zisă „economie de merinde“ reprezentând circa 60—70 de veni de om pe zi. Toate acestea plac foarte mult ostașilor, în special celor noi din rândurile prizonierilor, care simt că armata gomindanistă și trupele noastre reprezintă două lumi diferite. Deși ei văd că în Armata roșie condițiile materiale sunt mai proaste decât în cea albă, în schimb aici ei sunt eliberați din punct de vedere spiritual. Influența principiilor democratice face ca soldatul care încă ieri, când lupta de partea inamicului, nu dădea dovadă de curaj, astăzi să lupte în mod strălucit în rândurile Armatei roșii. Armata roșie este asemenea unui cuptor în care soldații luați prizonieri sunt supuși dintr'odată retopirii. În China democrația este necesară nu numai poporului, ea este necesară și armatei, Regimul democratic din armată

va constitui un foarte important instrument de zdrobire a armatei feudale mercenare¹³.

Acum în organizația de partid există patru verigi — celulele de companie, comitetele de batalion, comitetele de regiment și comitetul de corp. În companie se creează celula, iar în grupă — grupa de partid. Dacă Armata roșie, luptând în cele mai grele condiții, rămâne de neînvins, una din condițiile principale ale acestui fapt o constituie principiul organizării celulelor în companii. Acum doi ani organizațiile noastre din armata gomindanistă nu exercitau deloc influența asupra masei soldaților; chiar în unitățile lui E Tin¹⁴ nu exista celulă decât în regiment; deaceia nu am putut să rezistăm unor încercări serioase. Acum raportul numeric dintre membrii de partid și cei fără partid din Armata roșie este aproximativ 1 : 3, adică în medie la fiecare patru oameni unul este membru de partid. De curând a fost adoptată hotărârea de a mări numărul membrilor de partid în unitățile din armata de operații, în așa fel ca în ele să existe un număr egal de comuniști și de nemembri de partid¹⁵. În momentul de față ducem lipsă de secretari de celulă de companie buni și rugăm Comitetul Central să ne trimită pentru această muncă cât mai mulți oameni dintre activiștii pentru care e primejdios să rămână acolo unde lucrează acum. Aproape toți activiștii care au venit la noi din partea de Sud a Hunanului duc muncă de partid în armată. În August însă o parte din oamenii noștri s'au împrăștiat în Hunanul de Sud și acum nu avem pe cine să desemnăm pentru această muncă.

Forțele noastre armate locale se împart în detașamente ale Gărzii roșii și detașamente de răsculați formate din muncitori și țărani. Detașamentele de răsculați sunt

inarmate cu sulite și puști cu alice. Din punct de vedere organizatoric, unitatea este plasa; în fiecare plasă există un detașament al cărui efectiv depinde de mărimea plășii. Aceste detașamente au ca sarcină să reprime contrarevoluția, să păzească organele puterii de plasă, iar atunci când apare inamicul să ajute unitățile Armatei roșii și detașamentele Gărzii roșii în luptă. Detașamentele de răsculați au fost create pentru prima oară în Iunsin, la început ca organizație ilegală, iar după cucerirea puterii în întregul județ ca organizație legală. Acest sistem a fost extins acum în toate județele Regiunii de graniță, vechile denumiri ale detașamentelor fiind menținute fără schimbări. Detașamentele Gărzii roșii sunt înarmate în special cu puști cu cinci focuri, dar au și puști cu nouă focuri și cu un foc. Numărul puștilor pe județe este următorul: județul Ningan — 140, Iunsin — 220, Lianhua — 43, Cialin — 50, Linsian — 90, Suiciuan — 130, Vanan — 10; în total — 683. Cea mai mare parte a puștilor a fost primită dela Armata roșie; o parte mai mică a fost capturată dela dușman. Detașamentele Gărzii roșii din toate județele duc în majoritatea lor lupte permanente cu detașamentele pentru „paza liniștei“ și cu cetele create de către tuhao-i și leșen-i, capacitatea de luptă a Gărzii roșii crescând din zi în zi.

Înainte de „putsch-ul dela 21 Mai“¹⁶ în toate județele existau detașamente țărănești de autoapărare. Numărul puștilor de care dispuneau era următorul: Iusian — 300, Cialin — 300, Linsian — 60, Suiciuan — 50, Iunsin — 80, Lianhua — 60, Ningan — 60 (detașamentele lui Iuan Ven-țai), Țzinganșan — 60 (detașamentele lui Van Țzo); în total — 970. După „putsch-ul dela 21 Mai“, numai detașamentele lui Iuan Ven-țai și Van-Țzo și-au păstrat ar-

mele; în afară de aceasta au mai rămas încă 6 puști în județul Suiciuan și una în județul Lianhua, toate celelalte arme fiind luate de tuhao-i și leșen-i. Faptul că detașamentele țărănești de autoapărare n'au fost în stare să-și păstreze armele este rezultatul unei linii oportuniste. Acum detașamentele Gărzii roșii din județe tot mai duc o lipsă acută de arme; ele au mult mai puține puști decât tuhao-ii și leșen-ii; deaceia Armata roșie trebuie să ajute ca și înainte detașamentele Gărzii roșii cu arme. Armata roșie trebuie să ajute prin toate mijloacele populația să se înarmeze, cu condiția ca aceasta să nu ducă la scăderea propriei ei capacități de luptă.

Conform regulamentului adoptat de noi, fiecare batalion al Armatei roșii se compune din 4 companii cu 75 de puști de companie; incluzând însă compania cu destinație specială, compania de mitraliere și compania de aruncătoare de mine, statul-major al regimentului și cele trei state-majore ale batalioanelor, revin pe regiment 1.075 de puști. Puștile capturate în luptă sunt date, după posibilități, pentru înarmarea detașamentelor locale. Comandanții Gărzii roșii sunt numiți dintre oamenii trimiși de județe în detașamentul-școală organizat de Armata roșie și care au căpătat acolo o pregătire. Trebuie să se reducă treptat trimiterea din Armata roșie a oamenilor originari din regiunile depărtate în calitate de comandanți ai detașamentelor locale. Ciu Pei-de, la rândul său, își înarmează detașamentele pentru „paza liniștei“ și cetele moșierești; prin efectivul și capacitatea lor de luptă, detașamentele înarmate ale tuhao-ilor și leșenilor din toate județele Regiunii de graniță reprezintă o forță destul de considerabilă; cu atât mai mult, deci, spo-

rirea forțelor noastre armate roșii locale nu poate să sufere nici cea mai mică amânare.

Principiul Armatei roșii este concentrarea forțelor, în timp ce principiul Gărzii roșii este dispersarea forțelor. În actuala perioadă de stabilizare relativă a puterii reacționare, când inamicul este în stare să strângă și să arunce împotriva Armatei roșii forțe armate însemnate, dispersarea forțelor Armatei roșii este dezavantajoasă. Experiența noastră ne arată că, în condițiile dispersării forțelor, noi suferim aproape întotdeauna înfrângeri, în timp ce, în condițiile concentrării forțelor împotriva unui inamic care dispunea de forțe mai mici, egale sau ceva mai mari decât ale noastre, noi repurtăm de obicei victorii. Regiunea pe care, potrivit indicației Comitetului Central, acțiunile detașamentelor de partizani trebuiau să o cuprindă se întinde pe o suprafață de câteva mii de li și este prea mare pentru noi; noi credem că o asemenea directivă a Comitetului Central se explică prin supraaprecierea forțelor noastre. Pentru detașamentele Gărzii roșii este mai avantajos însă să-și disperseze forțele, și acum în toate județele ele aplică metoda ducerii operațiunilor cu forțe dispersate.

Cele mai eficace forme ale propagandei noastre în rândurile trupelor inamicului s'au dovedit a fi eliberarea prizonierilor și tratarea soldaților răniți ai inamicului. În rândurile soldaților și comandanților de batalioane, companii și plutoane ai inamicului care au căzut prizonieri la noi ducem imediat muncă de agitație și îi împărțim în două grupuri: într'unul includem pe cei care doresc să rămână, iar în celălalt pe cei care doresc să plece; pe aceștia din urmă îi lăsăm să plece, dându-le bani de drum. Aceasta desminte dintr'odată propagandă

mincinoasă a inamicului, care susține că, chipurile, „bandiții comuniștiucid pe toată lumea fără discernământ“. Iată de ce organul lui Ian Ci-șen, revista „Divizia a 9-a“, vorbind despre metodele noastre, remarcă cu mâhnire: „Ce perfidie!“ Ostașii Armatei roșii înconjoară cu grijă pe prizonieri, și la plecare îi conduc cu căldură, iar soldații prizonieri care pleacă, în cuvântările pe care le rostesc la „adunările de rămas bun în cinstea noilor frați“, își exprimă recunoștința lor fierbinte față de noi.

Tratarea soldaților răniți ai inamicului este deosebit de eficientă. Dușmanii mai cu scaun la cap, de felul lui Li Ven-bin, au început în ultimul timp să ne imite: ei nu mai ucid pe prizonieri și au început să trateze pe răniții căzuți prizonieri. Totuși în luptele ulterioare se întâmplă că oamenii noștri se întorc cu arme cu tot; au și fost semnalate în două rânduri asemenea cazuri.

În afară de aceasta, noi folosim intens mijloace vizuale de propagandă — afișe etc. De îndată ce sosim într'o localitate oarecare, zidurile ei se acoperă de lozincile noastre. Dar nouă ne lipsesc oameni care să știe să deseneze, și rugăm Comitetul Central și comitetele de partid ale ambelor provincii să ne trimită câțiva pictori.

Bazele militare. Prima bază o constituie munții Tžinganșan, situați la hotarul dintre cele patru județe — Ninggan, Linsian, Suiciuan și Iunsin. Pe versantul de Nord al acestor munți se află satul Maopin din județul Ninggan, pe versantul de Sud — satul Huaniao din județul Suiciuan; distanța dintre aceste așezări este de 90 de li. Pe versantul de Est se află satul Nașan din județul Iunsin, pe cel de Vest se află satul Șuicou din județul Lin-

sian ; distanța dintre ultimele două așezări este de 80 de li. Circonferința bazei este de 550 de li, începând dela Nașan prin Luniuancou (județul Iunsin), Sincen, Maopin, Dalun (județul Ningan), Șidu, Șuicou, Siațun (județul Linsian), Inpansiu, Daițiapu, Dafen, Duițâțian, Huaniao, Udouțzian, Ceiao (județul Suiciuan) și până la Nașan. În munți — la Dațzin, Siaoțzin, Șanțzin, Ciunțzin, Siațzin, Tâpin, Siaciuan, Sinciou, Tăopin, Bainihu, Lofu — există câmpuri irigabile și sate ; aci se ascundeau înainte bandiții și trupele înfrânte ; acum această regiune a devenit o bază a noastră. Dar populația numără aci mai puțin de 2.000 de locuitori, iar cereale se strâng mai puțin de 10.000 de dani ; deaceia aprovizionarea armatei cu alimente depinde în întregime de livrările din județele Ningan, Iunsin și Suiciuan. În punctele importante din punct de vedere militar din munți au fost construite fortificații. Aci se găsesc spitalele noastre militare, atelierele de croitorie, depozitele de armament și serviciile de spate ale regimentelor. Acum proviziile se aduc în munți din județul Ningan. Dacă aprovizionarea va fi îndeajuns de bine organizată, dușmanul nu va pătrunde aici. A doua bază o constituie munții Tziulunșan, dela punctul de întâlnire al hotarelor dintre județele Ningan, Iunsin, Lianhua și Cialin. Ca importanță, această bază vine după cea din Tzinganșan, dar ea este cea mai adâncă bază de spate a forțelor armate locale din cele patru județe amintite, și aici deasemenea au fost construite fortificații. Pentru bazele de sprijin roșii, înconjurate din toate părțile de teritorii ale puterii albe, folosirea ținuturilor muntoase greu de străbătut constituie o necesitate vitală.

PROBLEMA AGRARĂ

Situația pământurilor în Regiunea de graniță. Aproximativ peste 60% din întreg pământul se află în mâna moșierilor și mai puțin de 40% în mâna țăranilor. În provincia Tziansi, cea mai mare concentrare a posesiunilor funciare este în județul Suiciuan, unde circa 80% din pământ aparține moșierilor. După acesta urmează județul Iunsin, unde în mâna moșierilor este concentrat aproximativ 70% din pământ. În județele Vanan, Ningan și Lianhua sunt ceva mai mulți țărani proprietari, dar și aci cea mai mare parte a pământului, circa 60%, aparține moșierilor, în timp ce țăranilor le aparține numai 40%. În județele Cialin și Linsian din provincia Hunan, în mâna moșierilor se află circa 70% din pământ.

Despre păturile intermediare. Dată fiind această situație a pământurilor, marea majoritate a populației poate să sprijine confiscarea și împărțirea întregului pământ¹⁷. Dar populația rurală se împarte în general în trei categorii de clasă, și anume: clasa moșierilor mari și mijlocii, pătura intermediară a micilor moșieri și a chiaburilor și clasa mijlocașilor și a țăranilor săraci. Interesele chiaburilor coincid adeseori cu interesele micilor moșieri. Pământul chiaburilor constituie o parte mică din întregul pământ, dar laolaltă cu pământul micilor moșieri el reprezintă destul de mult. La fel stau, probabil, lucrurile și în întreaga țară. În Regiunea de graniță se duce o politică de confiscare completă și de reîmpărțire radicală a pământului, deaceia aci sub lovitură cad atât tuhao-ii și leșen-ii, cât și păturile intermediare. Aceasta este politica noastră ; aplica-

rea ei practică întâmpină însă piedici serioase din partea păturilor intermediare. În perioada inițială a revoluției, păturile intermediare capitulează în aparență în fața țărânimii sărace, în fapt însă ele folosesc situația lor socială din trecut și relațiile gentilice cu scopul de a intimida țărâtimea și a târăgăni împărțirea pământului. Atunci însă când devine imposibil să mai târăgăneze, micii moșieri și chiaburii sau ascund adevărata întindere a posesiunilor lor, sau își opresc pământul mai fertil și îl dau pe cel mai prost. În această perioadă țărâanii săraci, aflându-se sub influența asupririi de veacuri și neavând încredere în victoria revoluției, se lasă adeseori antrenați de sfaturile păturilor intermediare și nu îndrănesc să treacă la acțiuni energice. Acțiunile energice împotriva păturilor intermediare la sate încep numai odată cu avântul revoluției, după ce puterea a fost cucerită într'unul sau chiar în câteva județe, după ce trupele reacțiunii au fost de repetate ori înfrânte și după ce Armata roșie și-a demonstrat în repetate rânduri forța. De pildă, în partea de Sud a județului Iunsin, unde păturile intermediare sunt mai numeroase, cazurile de târăgănire a împărțirii pământului, precum și de tăinuire a întinderii posesiunilor funciare sunt mai frecvente. În fapt împărțirea a început aci numai după ce Armata roșie a repurtat la 23 Iunie marea victorie dela Luniuancou, iar organele raionale ale puterii au pedepsit pe câțiva oameni care târăgăneau împărțirea pământului. În toate județele însă sunt larg răspândite relațiile feudalo-gentilice; adeseori populația unui sat întreg și chiar a câtorva sate poartă unul și același nume, procesul delimitării definitive a forțelor de clasă și al des-

ființării relațiilor gentilice neputând fi desăvârșit într'un termen scurt.

Trădarea păturilor intermediare în condițiile teroarei albe. În perioada de avânt al revoluției păturile intermediare sunt lovite, și odată cu deslănțuirea teroarei albe trec imediat de partea dușmanului. În județele Iunsin și Ningan tocmai micii moșieri și chiaburii au servit drept călăuze trupelor reacționare, care au incendiat casele țărănilor cu stare de spirit revoluționară. La ordinul reacționarilor, micii moșieri și chiaburii incendiau ei înșiși casele și ridicau pe oameni, dând dovadă cu acest prilej de un curaj puțin obișnuit.

Când Armata roșie s'a întors în Ningan, Sincen, Gucen, Lunși, câteva mii de țărani, influențați de agitația reacționarilor care afirmă că „partidul comunist îi va ucide”, au fugit împreună cu reacționarii în Iunsin. Și numai când am început să desfășurăm propaganda, explicând că noi nu ucidem pe țărâanii care au fugit la dușman și că salutăm întoarcerea lor pentru strângerea recoltei, o parte din țărani s'au întors treptat.

În perioada de reflux al revoluției în întreaga țară, imposibilitatea de a ține în mână păturile intermediare constituie cea mai mare greutate pentru bazele revoluționare. Principala cauză a trecerii lor de partea dușmanului o constituie faptul că loviturile date acestor pături de revoluție sunt peste măsură de grele. Dar în perioada de avânt al revoluției în întreaga țară, țărâtimea săracă, simțind că are un sprijin suficient, începe să acționeze cu mai mult curaj, iar păturile intermediare, de frică, nu îndrănesc să se dedea la ieșiri dușmănoase. Când războiul dintre Li Tžun-jen și Tan Șen-ci s'a mutat

în Hunan, micii moșieri din județul Cialin au propus pace țăranilor, iar unii au dăruit țăranilor în ajunul Anului nou carne de porc (deși în acel timp Armata roșie plecaseră din Cialin în Suiciuan). Dar odată cu terminarea războiului dintre Li Tzun-jen și Tan Șen-ci toate acestea au încetat. Acum, când în țară se ridică valul contrarevoluției, păturile intermediare, care au simțit pe propria lor piele loviturile revoluției, s'au alăturat aproape în întregime în regiunile albe tuhao-ilor și leșen-ilor, țăranimea săracă rămânând izolată. Aceasta este într'adevăr o problemă foarte serioasă ¹⁸.

Trădarea păturilor intermediare sub influența lipsurilor materiale. Regiunile roșii și albe aflate în luptă sunt oarecum două state dușmane. Ca rezultat al blocadei extrem de înverșunate instituite de inamic și al atitudinii noastre greșite față de mica burghezie, comerțul dintre aceste regiuni a încetat aproape complet: articolele de primă necesitate — sare, țesături, medicamente — nu ajung și s'au scumplit; nu se mai poate exporta lemn, ceai, ulei și alte produse ale gospodăriei țărănești, afluxul de bani spre țăranii a încetat, — și toate acestea se răsfrâng asupra populației în ansamblu. Sărăcimea mai poate suporta aceste greutăți, dar păturile mijlocii nu rezistă și capitulează în fața tuhao-ilor și leșen-ilor. Dacă în lagărul tuhao-ilor, leșen-ilor și militariștilor se va pune capăt discordiei și războaielor, dacă situația revoluționară nu se va dezvolta în întreaga țară, micile baze de sprijin roșii ale revoluției vor fi supuse unei extrem de puternice presiuni economice și posibilitatea menținerii lor vreme îndelungată va fi pusă sub semnul întrebării. Doar nu numai păturile mijlocii nu pot suporta o asemenea presiune eco-

nomică — nu este exclusă posibilitatea ca într'o bună zi să n'o mai poată suporta nici muncitorii, nici sărăcimea, nici chiar Armata roșie. În județele Iunsin și Ningan nu se găsea sare, țesăturile și medicamentele dispăruseră cu desăvârșire, iar despre celelalte nici să nu mai vorbim. Acum există sare în comerț, dar ea este extrem de scumpă; țesături și medicamente însă, ca și înainte, nu se găsesc. Ca și înainte, nu se poate exporta lemn, ceai și ulei, care sunt produse mai ales în partea de Vest a județelor Ningan și Iunsin și în partea de Nord a județului Suiciuan (toate aceste regiuni fac parte acum din teritoriul bazei revoluționare) ¹⁹.

Criteriile folosite la împărțirea pământului. La împărțirea pământului se ia ca unitate plasa, iar în regiunile de munte, unde pământul arabil este puțin, ca, de pildă, în raionul Siaoțzian, județul Iunsin, se iau ca unitate 3—4 plăși; ce-i drept, aceste cazuri sunt foarte puține. Pământul se împarte în mod egal tuturor locuitorilor din fiecare sat — bărbați și femei, bătrâni și tineri. Acum, în conformitate cu instrucțiunile Comitetului Central, am adoptat ca criteriu capacitatea de muncă: celor care pot să muncească li se dă de două ori mai mult pământ decât celor care nu pot ²⁰.

Problema concesiilor față de țăranii proprietari. Această problemă nu a fost încă discutată în mod amănunțit. Chiaburii din rândurile țăranilor proprietari cer ca la împărțirea pământului să se aplice drept criteriu posibilitățile de producție, adică să se dea mai mult pământ aceluia care au mai multe brațe de muncă și mai mult capital (inventar agricol etc.). Chiaburii își dau seama că împărțirea pământului în mod egal sau după numărul celor care pot să muncească este

la fel de dezavantajoasă pentru ei. Ei consideră că, dând dovadă de mult zel în muncă și având capital, ei pot să strângă recolte mai bogate. Deaceia ei sunt împotriva împărțirii egalitare a pământului, căci în cazul acesta zelul lor deosebit și surplusurile de capital nu sunt luate în considerație. În această chestiune noi urmăm, ca și înainte, directivele trasate de Comitetul Central. Totuși problema mai trebuie încă discutată, iar despre rezultatul discuției vom raporta suplimentar atunci când vom trage anumite concluzii.

Impozitul funciar. Impozitul funciar care se percepe în județul Ningnan reprezintă 20% din recoltă, ceea ce depășește cu 5% cota prevăzută în instrucțiunile Comitetului Central. Nu este indicat să se introducă schimbări acum, când perceperea impozitului se și efectuează; cota va fi redusă anul viitor. În afară de aceasta, în acele părți ale județelor Suiciuan, Linsian și Iunsin care fac parte din teritoriul bazei revoluționare, regiune în întregime muntoasă, țăranii trăiesc într-o mizerie neagră, și dela ei nu trebuie să se ia impozit. Fondurile necesare pentru acoperirea cheltuelilor guvernului și ale Gărzii roșii le stoarcem dela tuhao-ii din regiunile albe. În ceea ce privește aprovizionarea Armatei roșii, orezul poate fi luat deocamdată din ceea ce încasează în contul impozitului în județul Ningnan, iar banii trebuie storși în întregime dela tuhao-i. În Octombrie, în cursul unui raid de partizani prin județul Suiciuan, am obținut pe această cale mai bine de 10.000 de iuani. Acești bani vor ajunge pentru un timp, iar pe urmă vom vedea.

PROBLEMA ORGANELOR PUTERII

Au fost create pretutindeni organe județene, raionale și de plasă ale puterii populare, dar denumirile lor nu corespund esenței lor. În multe locuri nu există adunări de deputați ai muncitorilor, țăranilor și soldaților. Comitetele executive de plasă, raionale, ba chiar și cele județene, sunt alese la un fel de meetinguri de massă. La asemenea meetinguri de massă, convocate fără o pregătire prealabilă, nu se pot discuta problemele și ele nu pot fi un mijloc de educare politică a masselor. În plus, la aceste meetinguri ies ușor învingători reprezentanții intelectualității sau elementele infiltrate. În unele locuri adunările de deputați sunt privite numai ca organe vremelnice, a căror funcție principală este de a alege comitetele executive; după alegeri întreaga putere este concentrată în comitete și adunările sunt date uitării. Nu se poate spune că nu avem deloc adunări de deputați ai muncitorilor, țăranilor și soldaților a căror esență să corespundă denumirii lor; avem, dar foarte puține. Aceasta se explică tocmai prin faptul că popularizarea noului sistem de conducere și munca educativă corespunzătoare n'au fost făcute într-o măsură suficientă. Blestematele tradiții ale epocii feudale, cu metodele ei dictatoriale, s'au înrădăcinat adânc în conștiința masselor populare și chiar a membrilor de partid și nu pot fi stărpitate dintr'odată; rezolvând problemele, oamenii caută să aibă cât mai puțină bătaie de cap; nu le este pe plac un sistem democratic în care există „multe tărăgăneli”. Sistemul centralismului democratic se va înrădăcina în organizațiile de massă pretutindeni și cum trebuie numai atunci când el își va arăta eficacitatea în practica luptei

revoluționare și când masele vor înțelege că el mobilizează cel mai bine forțele poporului și contribuie cel mai mult la lupta lui. Noi elaborăm acum un statut organizatoric amănunțit al adunărilor de deputați de toate gradele (în conformitate cu directivele generale ale Comitetului Central) și treptat îndreptăm greșelile trecutului. Adunările de deputați de toate gradele ai soldaților din Armata roșie se transformă acum și ele în organe care funcționează regulat; noi îndreptăm greșala din trecut, care a constat în aceea că aveam numai comitete de soldați, dar nu aveam adunări de deputați ai soldaților.

Prin denumirea de „guvern al muncitorilor, țăranilor și soldaților“, care este acum larg cunoscută în popor, se înțelege un comitet, deoarece oamenii încă nu știu că adunările de deputați sunt investite cu putere și consideră că adevărata putere o reprezintă numai comitetele. Comitetele executive care nu se sprijină pe adunările de deputați rezolvă adeseori problemele fără a avea legătură cu masele, dau dovadă de nehotărâre și conciliatorism în problemele confiscării și împărțirii pământului. În aceste comitete executive există risipă și mituire; de teama albilor ele se eschivează dela lupta împotriva lor sau dau dovadă de nehotărâre în această luptă. Până și plenarele comitetelor executive se întrunesc foarte rar, toate chestiunile fiind rezolvate de biroul comitetului. În cadrul comitetelor raionale și de plasă se întrunește rar chiar biroul — treburile sunt conduse personal de președinte, de secretar, de șeful secției financiare și de comandantul detașamentului Gărzii roșii (sau al detașamentului de răsculați); acești patru oameni sunt activiștii permanenți ai comitetului. Așa dar, principiul

centralismului democratic nu s'a încetățenit nici chiar în munca organelor guvernamentale.

În perioada inițială micii moșieri și chiaburii caută în fel și chip să pătrundă în comitetele executive, mai ales în cele de plasă. Punându-și banderole roșii și făcând pe entuziaștii, ei se strecoară prin înșelăciune în comitetele executive și acaparează totul în mâinile lor, transformând pe membrii comitetelor care reprezintă țăranimea săracă în simpli statisticieni. Acești oameni pot fi scoși din comitete numai smulgându-li-se în cursul luptei masca și ridicând împotriva lor țăranimea săracă. Deși asemenea fenomene nu se manifestă pretutindeni, totuși ele au fost constatate în multe locuri.

Partidul se bucură de un imens prestigiu în rândurile masei, dar prestigiul organelor guvernamentale este departe de a fi satisfăcător. Aceasta se întâmplă din cauză că organele de partid, străduindu-se să-și simplifice munca, rezolvă multe probleme singure, peste capul organelor puterii. Aceste cazuri sunt foarte frecvente. Încă nu peste tot există fracțiuni comuniste în organele puterii, iar acolo unde ele există nu sunt folosite în măsură suficientă. În viitor partidul trebuie să îndeplinească sarcina de a conduce organele puterii; directivele și măsurile partidului, în afară de propagandă, trebuie transpuse în viață prin organele guvernamentale. Trebuie evitată practica defectuoasă a gomindanului, care dictează direct ordinele sale organelor guvernamentale.

SITUAȚIA ÎN ORGANIZAȚIILE DE PARTID

Desfășurarea luptei împotriva oportunismului. Înainte și după „putsch-ul din 21 Mai“ 1927 organizațiile de partid din județele Regiunii de

graniță se aflau, putem spune, în întregime în mâna oportuniștilor. În momentul izbucnirii contrarevoluției, numai în rare cazuri se ducea o luptă hotărâtă împotriva ei. În Octombrie anul trecut, când Armata roșie (regimentul 1 din divizia 1-a a corpului 1 al Armatei revoluționare muncitorești-țărănești) a sosit în județele Regiunii de graniță, rămăseseră acolo numai unii membri de partid care au reușit să se ascundă de urmărire, în timp ce organizațiile de partid fuseseră în întregime zdrobite de dușman. Din Noembrie anul trecut până în Aprilie anul acesta s'a desfășurat refacerea organizațiilor de partid, iar din Mai ele au început să crească vertiginos. În ultimul an, manifestări de oportunism în partid s'au observat, ca și înainte, pretutindeni: unii membri de partid nu dădeau dovadă de hotărâre în luptă și la apropierea inamicului plecau departe în munți, ceea ce se numea „a se pune la pândă”; alții, în dorința lor de a duce o activitate intensă, alunecau pe calea putschismului. Toate acestea sunt manifestări ale ideologiei mic-burgheze. În procesul călirii îndelungate în luptă și al educării în spirit partinic, aceste manifestări dispar treptat. Aceste manifestări ale ideologiei mic-burgheze au loc și în Armata roșie. La ofensiva inamicului propunerile se făceau fie în sensul înfruntării unui risc extrem, fie în sensul salvării prin fugă. Și o părere și alta erau exprimate adeseori de către una și aceeași persoană în cursul discutării problemelor de conducere a operațiilor militare. Numai în cursul unei îndelungate lupte interne de partid și numai trăgând învățăminte din faptele obiective — atunci când, de pildă, riscul extrem a dus la pierderi mari, iar fuga a dus la înfrângere — situația este îndreptată treptat.

Tendențele de patriotism local. Economia Regiunii de graniță are un caracter agrar, iar în unele părți se află încă în stadiul patriarhal „al piuei și pisălogului” (în regiunile de munte pentru măcinatul orezului se folosește mai ales piua și pisălogul, și numai în văi există râșnițe de mână). În viața socială domnește pretutindeni organizarea gentilică, în cadrul căreia oamenii care poartă același nume formează o unitate independentă. Se întâmplă adeseori ca în organizațiile de partid sătești, organizații create după principiul teritorial, toți membrii celei să poarte același nume, iar adunarea celei să fie pur și simplu o adunare a ginții. În aceste condiții este într'adevăr greu să crezi un „partid bolșevic combativ”! Oamenii nu-și dau seama destul de limpede că pentru partidul comunist nu există granițe de stat și provinciale; ei nu-și dau seama destul de limpede deasemenea că pentru partidul comunist nu există nici hotare județene, raionale și de plasă. Instrăinarea dintre județe, instrăinare provocată de tendințele de patriotism local, este foarte puternică; ea există și între raioanele, și chiar între plășile unuia și aceluiaș județ. Munca de lămurire îndreptată împotriva acestor tendințe dă în cel mai bun caz rezultate infime; în fond însă în această chestiune ne ajută în mod obiectiv ofensiva forțelor albe, care nu țin seama de niciun fel de granițe. De pildă, „expedițiile comune de pedepsire” ale forțelor contrarevoluționare din două provincii unesc pe oamenii noștri în lupta împotriva lor, și numai în felul acesta se lichidează treptat instrăinarea locală. Datorită unei serii întregi de asemenea învățăminte, tendințele de patriotism local au început să dispară.

Problema populației locale și a ce-

lei venite din alte părți. În județele Regiunii de graniță există încă o problemă specifică : problema discordiei dintre populația locală și cea venită din alte părți. Între populația băștinașă și locuitorii originari din alte provincii, care au venit aci din Nord acum câteva sute de ani, există o adâncă discordie, domnește o puternică dușmănie, care are rădăcini istorice și care câteodată ia forma unei lupte înverșunate. Această populație venită din alte părți și stabilită dela hotarul provinciilor Fuțzian și Guandun de-a-lungul hotarului provinciilor Hunan și Tziansi până în partea de Sud a provinciei Hubei numără câteva milioane de suflete. Locuitorii veniți din alte părți și stabiliți în munți au fost supuși persecuțiilor de către populația băștinașă, care ocupă șesurile, și din timpuri străvechi nu aveau niciun fel de drepturi politice. Revoluția națională care a avut loc acum doi ani și anul trecut a fost întâmpinată cu bucurie de populația venită din alte părți, care socotea că vor veni timpuri mai bune. Dar revoluția a fost înfrântă și locuitorii veniți din alte părți sunt supuși, ca și înainte, persecuțiilor de către populația băștinașă.

În regiunea noastră — în județele Ningan, Suiciuan, Linsian și Cialin — ne lovim pretutindeni de problema relațiilor dintre populația băștinașă și cea venită din alte părți, această problemă punându-se deosebit de acut în județul Ningan. Acum doi ani și anul trecut, o parte a populației băștinașe din județul Ningan cu stare de spirit revoluționară, unindu-se cu populația venită din alte părți, a răsturnat, sub conducerea partidului comunist, puterea tuhao-ilor și leșen-ilor proveniți din rândurile populației băștinașe, luând în mână sa întreg județul. În Iunie anul trecut guvernul provincial din

Tziansi al lui Ciu Pei-de s'a ridicat împotriva revoluției, iar în Septembrie tuhao-ii și leșen-ii au condus trupele lui Ciu Pei-de într'o „expediție de pedepsire“ împotriva Ninganului, și din nou au provocat lupta între populația băștinașă și cea venită din alte părți. O asemenea discordie între populația băștinașă și cea venită din alte părți n'ar trebui, în fond, să existe în rândurile claselor exploatare, muncitorii și țărani, și cu atât mai mult n'ar trebui să se răsfrângă asupra relațiilor dinăuntrul partidului comunist. În fapt, însă, datorită rămășițelor străvechi, această discordie continuă să existe. De pildă, în August, când noi am fost înfrânți în Regiunea de graniță, iar tuhao-ii și leșen-ii proveniți din rândurile populației băștinașe au adus trupe reacționare în Ningan și au început să răspândească zvonul că populația venită din alte părți va ucide populația băștinașă, o parte însemnată a țăranilor din rândurile populației băștinașe au trecut de partea dușmanului, și-au pus banderole albe și au condus trupele albe să dea foc caselor și să organizeze operațiuni de curățire în munți. Iar când în Octombrie—Noembrie Armata roșie a zdrobit pe albi, țăranii băștinași au fugit împreună cu reacționarii, și atunci avutul celor fugiți a fost luat de țăranii care aparțineau populației venite din alte părți. Această stare de lucruri se oglindea în viața organizațiilor de partid, ceea ce ducea adesea la o luptă absurdă. Metoda noastră de acțiune se reduce la următoarele : pe de o parte, desfășurăm o muncă de propagandă, explicând că noi nu ucidem pe țăranii care au fugit la dușman și că, dacă un țăran fugit se întoarce, el va primi pământ deopotrivă cu ceilalți ; în felul acesta ajutăm pe țăranii fugiți să se elibereze de influența tuhao-ilor și leșen-

ilor și să se întoarcă liniștiți acasă. Pe de altă parte, autoritățile județene au silit pe țărani aparținând populației venite din alte părți să restituie vechilor posesori avutul lor, declarând că țărani din rândurile populației băștinase sunt luați sub protecția autorităților. Iar cât privește organizațiile de partid, noi intensificăm munca de educare, căutând prin toate mijloacele să realizăm unirea membrilor de partid aparținând ambelor grupe.

Trădarea elementelor care s'au strecurat și speculează momentul politic. În perioada de avânt al revoluției (Iunie), profitând de primirea pe scară largă în partid, în rândurile noastre au pătruns multe elemente străine: numărul membrilor de partid în Regiunea de graniță a trecut repede de 10.000. Printre cadrele de conducere ale celulelor și comitetelor raionale predominau noii membri de partid, și deaceia nu reușeam să organizăm cum trebuie munca educativă de partid. Odată cu deslănțuirea teroarei albe, elementele strecurate ne-au trădat și au început să denunțe pe tovarășii noștri reacționarilor, ceea ce a dus la căderea celei mai mari părți a organizațiilor de partid din regiunile albe.

După Septembrie noi am întreprins o curățire energetică a partidului și am început să reglementăm în mod strict compoziția lui. În județele Iusin și Ningan organizațiile de partid au fost complect dizolvate și s'a procedat la reînregistrarea membrilor. Numărul membrilor de partid a scăzut considerabil, în schimb capacitatea de luptă a organizațiilor de partid a crescut. În trecut toate organizațiile de partid erau legale, dar după Septembrie am început să înființăm o organizație ilegală, care să poată funcționa chiar după venirea forțelor reac-

ționare. În acelaș timp noi căutăm în fel și chip să pătrundem în regiunile albe pentru a duce muncă în însuși lagărul dușmanului. Dacă nu avem încă poziții trainice în orașele din apropiere, în primul rând, pentru că la orașe dușmanul este relativ puternic, iar în al doilea rând pentru că la timpul lor trupele noastre, ocupând aceste orașe, au lezat prea mult interesele burgheziei, fapt în urma căruia este greu pentru un membru de partid să se stabilească acolo. În prezent noi îndreptăm aceste greșeli și căutăm în fel și chip să creăm în orașe organizații de ale noastre, dar deocamdată încă nu am reușit să obținem prea mult în această direcție.

Organele conducătoare de partid. Birourile celulelor și-au schimbat denumirea în comitete. Celulele sunt subordonate comitetului raional, iar comitetul raional — celui județean. În împrejurări speciale se creează ca verigă intermediară între comitetele raionale și cele județene comitete de raioane speciale; așa sunt, de pildă, comitetele de raioane speciale care cuprind unul partea de Nord, iar altul partea de Sud-Est a județului Iusin. În total în Regiunea de graniță există cinci comitete județene — în Ningan, Iusin, Lianhua, Suiciuan și Linsian. Înainte exista un comitet județean și în Cialin, dar din cauză că n'a știut să organizeze bine munca, cea mai mare parte a organizațiilor create iarna trecută și primăvara aceasta au fost zdrobite de albi, în ultima jumătate a anului activitatea comitetului limitându-se numai la raioanele de munte care se învecinează cu județele Ningan și Iusin; iată de ce comitetul județean din Cialin a fost transformat în comitet de raion special. Pentru a ajunge în județele Iusian și Aniuian trebuie să treci prin Cialin. Am trimis acolo oa-

meni, dar s'au întors fără niciun rezultat. Iar în ceea ce privește comitetul județean din Vanan, cu care am ținut în Ianuarie anul acesta o ședință comună la Suiciuan, e mai bine de o jumătate de an de când albi l-au izolat de noi, și n'am reușit să intrăm în legătură cu el decât o singură dată, în Septembrie, în timpul acțiunilor de partizani întreprinse de unitățile Armatei roșii lângă Vanan. Împreună cu unitățile noastre au plecat de acolo în Țzinganșan 80 de țărani cu stare de spirit revoluționară, și din ei a fost creat acum detașamentul vanianez al Gărzii roșii. În județul Anfu nu există organizații de partid. Județul Țzian este situat în vecinătatea județului Iunsin, dar cu toate acestea comitetul de partid din județul Țzian a intrat în legătură cu noi numai de două ori și nu ne-a dat niciun ajutor. Aceasta este extrem de ciudat. În raionul Șatian din județul Guidun s'a făcut de două ori împărțirea pământului — în Martie și în August — și au fost create organizații de partid, care sunt subordonate comitetului special din Hunanul de Sud cu centrul la Șierdun (raionul Lunsî). Comitetele județene sunt subordonate comitetului special al Regiunii de graniță Hunan — Țziansî. La 20 Mai, în satul Mao-pin (județul Ningân) s'a ținut prima conferință de partid a Regiunii de graniță, care a ales primul comitet special, alcătuit din 23 de persoane, cu Mao Țze-dun ca secretar. În Iulie comitetul de partid al provinciei Hunan a trimis pe Ian Kai-min, care a fost însărcinat să îndeplinească funcția de secretar. În Septembrie Ian Kai-min s'a îmbolnăvit, iar funcția de secretar a îndeplinit-o Tan Cien-lin. În August, când principalele forțe ale Armatei Roșii s'au îndreptat în partea de Sud a Hunanului, iar albi începuseră să exercite o puternică pre-

siune asupra Regiunii de graniță, am ținut la Iunsin o consfătuire extraordinară. Iar când Armata Roșie s'a întors în Octombrie în Ningân, a fost convocată la Mao-pin a 2-a conferință de partid a Regiunii de graniță. La această conferință, care s'a deschis la 14 Octombrie și care a durat 3 zile, a fost adoptată rezoluția „Problemele politice și sarcinile organizațiilor de partid din Regiunea de graniță” și alte hotărâri. La conferință a fost ales al doilea comitet special, format din 19 membri. Din el făceau parte Tan Cien-lin, Ciu De, Cen I, Lun Ciao-șin, Ciu Cian-țze, Liu Tian-șian, Iuan Pan-ciu, Tan Si-șun, Tan Bin, Li Țiue-fei, Sun I-iue, Iuan Ven-șai, Van Țzonun, Cen Cien-jen, Mao Țze-dun, Iuan Si-sian, Van Țzo. Ian Kai-min și He Tin-in. În birou au fost alese 5 persoane, în frunte cu Tan Cien-lin (muncitor) ca secretar și Cen Cien-jen (intelectual) ca secretar adjunct. La 14 Noembrie s'a întrunit cea de a 6-a conferință de partid pe întreaga armată, care a ales comitetul de armată format din 23 de oameni și biroul compus din 5 oameni, în frunte cu Ciu De ca secretar. Comitetele special și comitetele de armată sunt subordonate comitetului de front. Din comitetul de front, care a fost reînființat la 6 Noembrie, făceau parte, conform indicației Comitetului Central al partidului, Mao Țze-dun, Ciu De, secretarul comitetului local de partid (Tan Cien-lin), un tovarăș dintre muncitori (Sun Țiao-șen) și un tovarăș dintre țărani (Mao Che-ven) — în total 5 persoane; ca secretar a fost ales Mao Țze-dun. În cadrul comitetului de front au fost create temporar: un secretariat, o secție de propagandă, o secție organizatorică, o comisie pentru mișcarea sindicală și o comisie militară. Comitetele de front conduc organizațiile locale de partid. Necesitatea existenței co-

mitetului special de partid n'a dispărut, deoarece comitetul de front trebuie câteodată să se deplaseze împreună cu trupele.

Suntem conștienți de faptul că problema rolului conducător al ideologiei proletare este excepțional de importantă. Organizațiile de partid din județele Regiunii de graniță sunt alcătuite aproape în întregime din țărani, și fără conducerea ideologică a proletariatului ele pot s'o apuce pe un drum greșit. Trebuie să se acorde cea mai mare atenție mișcării sindicale în capitalele de județ și în localitățile mari; în afară de aceasta trebuie mărit procentul reprezentanților muncitorilor în organele puterii. Trebuie deasemenea mărită greutatea specifică a muncitorilor și țăranilor săraci în toate organele conducătoare de partid.

DESPRE CARACTERUL REVOLUȚIEI

Noi suntem întru totul de acord cu hotărârile Internaționalei Comuniste în problema chineză. În prezent China trece încă, într'adevăr, prin etapa revoluției burghezo-democratice. Programul revoluției democratice consecvente din China prevede: în domeniul politicii externe — răsturnarea dominației imperialiștilor și eliberarea națională deplină; în domeniul politicii interne — lichidarea burgheziei compradore la orașe, desăvârșirea revoluției agrare, desființarea relațiilor feudale la sate și răsturnarea guvernului militaristilor. Numai printr'o astfel de revoluție democratică se poate crea o adevărată bază pentru trecerea la socialism. Luptând în cursul ultimului an în diferite regiuni, noi am simțit profund descreșterea valului revoluționar în țară în întregul ei.

Pe de o parte, în câteva mici regiuni există putere roșie, iar pe de altă parte poporul în întregul său nu se bucură încă de drepturile democratice obișnuite; muncitorii, țăranii și cercurile democratice ale burgheziei nu au libertatea cuvântului și a întrunirilor, iar apartenența la partidul comunist este considerată drept cea mai gravă crimă. Oriunde ar sosi Armata roșie, masele îi fac o primire rece, și numai după ce se duce muncă de agitație populația devine treptat mai primitoare. Cu oricare unități ale dușmanului ne-am întâlnit, trebuia să ducem lupte înverșunate împotriva lor; cazuri de trecere de partea noastră sau de răscoale în sânul armatei dușmane deocamdată n'au avut loc. Așa stau lucrurile chiar cu corpul 6 al inamicului, cu toate că în timpul „putschului dela 21 Mai“ el a recrutat cel mai mult pe „rebeli“. Noi resimțim foarte profund izolarea noastră și așteptăm cu nerăbdare să-i vină sfârșitul. Dar calea care duce spre un avânt impetuos al revoluției în întreaga țară trece neapărat prin etapa desfășurării luptei politice și economice pentru democrație, atrăgându-se în această luptă mica burghezie orășenească.

Cât privește politica noastră față de mica burghezie, până în Februarie anul acesta ea a fost relativ justă. În Martie a fost la Ningan președintele comitetului special de partid din Hunanul de Sud, care ne-a criticat pentru faptul că am fi deviat, chipurile, prea mult spre dreapta, că incendiem și ucidem prea puțin, că nu înfăptuim așa zisa politică de „transformare a micilor burghezi în proletari, pentru ca apoi să-i silim să se alăture revoluției“. Din această cauză conducerea comitetului de front a fost destituită, și politica noastră a fost schimbată brusc. În Aprilie, când întreaga armată a sosit în Regiunea de

graniță, noi incendiam și ucideam, ca și înainte, puțin, dar procedam cu o severitate extraordinară la confiscarea avutului negustorilor mijlocii la orașe și impunerea bănească a micilor moșieri și a chiaburilor la sate. Lozinca comitetului special de partid din Hunanul de Sud „toate întreprinderile — muncitorilor“ a căpătat deosemena o largă răspândire. Această politică stângistă de lovire în mica burghezie a aruncat cea mai mare parte a ei în lagărul tuhao-ilor și al leșen-ilor. Această parte a micii burghezii și-a pus banderole albe și a luptat împotriva noastră. În ultimul timp însă, în legătură cu schimbarea treptată a politicii, situația s'a îmbunătățit întrucâtva. Rezultate deosebit de bune au fost obținute în județul Suiciuan, unde negustorii din capitala județului și din centrele de plasă nu se tem de noi și nu se ascund, iar unii aduc laude Armatei roșii. În orașele Țaolinsiui și Șanfânsiui (unde odată la trei zile este târg) se adună la târguri până la 20.000 de oameni — cifră absolut fără precedent. Acest fapt dovedește că politica noastră are o orientare justă. Impozitele și taxele pe care tuhao-ii și leșen-ii le strângeau dela populație erau foarte grele; pentru bucata de drum de 70 de li dintre Huaniao și Țaolinsiui, „detașamentul de reprimare“²¹ din Suiciuan lua de cinci ori vamă la orice produse agricole. Noi am zdrobit acest „detașament de reprimare“, am lichidat vama și prin aceasta am câștigat sprijinul tuturor țăranilor, al negustorilor mijlocii și mici.

În legătură cu faptul că Comitetul Central ne cere să publicăm un program politic care să țină seama de interesele micii burghezii, la rândul nostru rugăm Comitetul Central să elaboreze pentru conducerea pe teren un pro-

gram politic general al revoluției democratice, care să prevadă interesele muncitorilor, revoluția agrară și eliberarea națională.

Trăsătura distinctivă a revoluției care are loc în China — țară în care predomină agricultura în economie — o constituie deslănțuirea răscoalelor cu forțe armate. Noi propunem ca Comitetul Central să se ocupe în mod serios de munca militară.

DESPRE BAZA REVOLUȚIONARĂ

Lanțul muntos Losiaoșan trece prin partea de Nord a provinciei Guandun, de-a-lungul hotarului provinciilor Hunan și Țziansi, până în partea de Sud a provinciei Hubei. Noi am străbătut întreg acest lanț muntos, și dacă este să comparăm diferitele părți ale lanțului, partea lui de mijloc, cu centrul la Ningnan, este cea mai favorabilă pentru crearea bazei noastre militare. În partea de Nord a lanțului, condițiile reliefului sunt mai puțin favorabile pentru ofensivă și apărare decât în partea centrală; în afară de aceasta, partea de Nord este prea aproape de marile centre politice, și, dacă nu intenționăm să ocupăm rapid orașele Cianșa sau Uhan, este foarte riscant să plasăm cea mai mare parte a forțelor noastre armate în regiunea județelor Liuiian, Lilin, Pinsian și Tungu. În partea de Sud a lanțului, relieful este mai favorabil pentru noi decât în partea de Nord, dar baza de masă aici este mai slabă decât în partea centrală; posibilitățile de a exercita o influență politică asupra provinciilor Hunan și Țziansi sunt mai limitate aici decât în partea centrală, unde fiecare acțiune a noastră poate să exercite o influență asupra raioanelor de Nord ale ambelor provincii. Avantajele părții centrale a lanțului

Losiaoșan: 1) existența unui sprijin în masele populare, cu care am lucrat mai bine de un an; 2) existența unei organizații de partid relativ puternice; 3) existența unor forțe armate locale care posedă o bogată experiență de luptă, — crearea lor a necesitat mai mult de un an; aceasta este bunul nostru cel mai de preț; împreună cu corpul 4 al Armatei roșii ele constituie o forță pe care niciun dușman nu va putea s'o nimicească; 4) existența unei minunate baze militare — Tzinganșan — și a bazelor forțelor armate locale în toate județele; 5) posibilitatea de a exercita o influență asupra celor două provincii, și tocmai asupra raioanelor lor de Nord; în comparație cu partea de Sud a Hunanului sau cu partea de Sud a Tziensiului, de unde se poate exercita influență numai asupra unei provincii, și încă numai asupra părții ei de Sud și asupra unor regiuni uitate în funduri de provincie, regiunea părții centrale a lanțului Losiaoșan are o însemnătate politică incomparabil mai mare. O lipsă a acestei regiuni o constituie greutatea economică excepțională, mai ales în ceea ce privește banii; aceasta se explică prin lupta îndelungată pentru crearea și statornicirea aici a unei baze revoluționare și prin faptul că în jurul ei sunt concentrate mari forțe ale inamicului.

În decurs de câteva săptămâni, în Iunie și Iulie, Comitetul de partid al provinciei Hunan și-a schimbat de trei ori directivele cu privire la planul de acțiune în regiunea noastră. Prima oară când a venit la noi Iuan De-șen, el a aprobat planul creării unei puteri în partea centrală a lanțului Losiaoșan. A doua oară au venit Du Siu-țzin și Ian Kai-min, care au propus ca Armata roșie să plece fără niciun fel de șovăială în partea de Sud a Hunanului, lăsând pentru apărarea Regiunii de graniță

numai 200 de baionete și detașamentele Gărzii roșii, declarând că aceasta este „o linie absolut justă“. A treia oară, cam după 10 zile, a venit din nou Iuan De-șen; de data aceasta, într'o scrisoare în care eram copleșiți de insulte, ni se propunea să ducem Armata roșie în partea de Est a Hunanului, arătându-se din nou că aceasta este „o linie absolut justă“ și propunându-ni-se să acționăm „fără cea mai mică șovăială“. Primind aceste indicații categorice, ne-am aflat într'adevăr într'o situație foarte grea: a nu te supune însemna a încălca o directivă, a te supune însemna a suferi cu siguranță o înfrângere. La primirea celei de a doua scrisori a fost convocată o ședință comună a comitetului de partid de armată, a comitetului special de partid și a comitetului județean de partid din Iunsin. Această ședință a apreciat că efectuarea unei campanii în partea de Sud a Hunanului este periculoasă și a hotărât să nu îndeplinească directivele comitetului provincial.

După câteva zile Du Siu-țzin și Ian Kai-min, traducând cu încăpățănare în fapt punctul de vedere al comitetului provincial și folosind starea de spirit a ostașilor din regimentul 29, care doreau să se întoarcă în satele lor, au atras Armata roșie într'o ofensivă împotriva Cencioului; aceasta a dus la pierderea unui teritoriu din Regiunea de graniță și la înfrângerea Armatei roșii. Armata roșie a pierdut circa jumătate din efectivul său; în Regiunea de graniță a fost incendiat un număr imens de case și au fost uciși o mulțime de oameni; dușmanul a cucerit județ după județ, noi nereușind încă nici până acum să le luăm înapoi în întregime.

Cât despre o campanie în partea de Est a Hunanului, atât timp cât în cercurile guvernante ale tuhao-ilor și

leşen-ilor din provinciile Hunan, Hubei și Țziansi nu se va produce o sciziune, nici acolo nu trebuie să trimitem sub niciun motiv forțele principale ale Armatei roșii. Dacă n'ar fi fost campania din Iulie împotriva părții de Sud a Hunanului, am fi reușit nu numai să evităm înfrângerea din August din Regiunea de graniță, dar să și folosim încăierarea dintre corpul 6 gomindanist și trupele lui Van Țziun de lângă Cianșu, provincia Țziansi, pentru a zdrobi unitățile inamicului în Iunsin și a ocupa județele Țzian și Anfu; iar aceasta ar fi dat posibilitate unităților noastre înaintate să se apropie de Pinsian și să stabilească legătura cu corpul 5 al Armatei roșii, care acționa în partea de Nord a lanțului. Dar chiar și în acest caz ar fi trebuit să păstrăm Ninganul ca bază principală, iar în partea de Est a Hunanului să trimitem numai unități de partizani. Intrucât în lagărul tuhao-ilor și leșen-ilor n'a început războiul și marile unități ale inamicului se mai află în județele Pinsian, Cialin și Iusian, la granița dintre provinciile Hunan și Țziansi, transportarea principalelor noastre forțe în Nord ar fi fost inevitabil folosită de inamic. Comitetul Central ne invită să chibzuim asupra unei înaintări în partea de Est sau de Sud a Hunanului, dar transpunerea în fapt a acestui plan este extrem de primejdioasă. Ce-i drept, n'am încercat să înfăptuim varianta Hunanului de Est, în schimb experiența variantei Hunanului de Sud a fost foarte convingătoare. Această amară experiență trebuie s'o ținem minte întotdeauna.

În prezent în lagărul tuhao-ilor și leșen-ilor încă nu s'a produs o sciziune, iar trupele inamicului care au încercuit Regiunea de graniță și care întreprind împotriva noastră operațiuni „de pedepsire”, tot numără încă mai

mult de 10 regimente. Totuși, dacă vom reuși și în viitor să găsim nămerar (alimentele și îmbrăcămintea nu mai constituie pentru noi o problemă acută), atunci, sprijinindu-ne pe baza din Regiunea de graniță, vom putea să ținem piept acestor forțe și chiar unor forțe mai importante ale inamicului. Pentru Regiunea de graniță plecarea Armatei roșii ar putea să ducă dintr'odată la repetarea înfrângerii din August. Chiar dacă detașamentele Gărzii roșii nu vor fi nimicite în întregime, în schimb organizațiile de partid și cele de masă vor fi zdrobite cu cruzime, și, în afară de unele secloare muntoase ale bazei revoluționare, va trebui pretutindeni să trecem în ilegalitate, așa cum s'a întâmplat în August și în Septembrie. Dacă însă Armata roșie nu va pleca, atunci, sprijinindu-ne pe baza pe care am și creat-o, vom putea să lărgim treptat teritoriul regiunii noastre în toate direcțiile, perspectivele în această privință fiind foarte promițătoare.

În ceea ce privește Armata roșie, creșterea ei este posibilă numai dacă ea va duce o luptă îndelungată împotriva inamicului în regiunea care înconjoară Țzingansanul, unde există o bază de masă, adică în județele Ningan, Iunsin, Linsian și Suiciuan, profitând în această luptă de împrejurarea că grupările din Hunan și Țziansi ale inamicului au interese contrarii, că inamicul este nevoit să se asigure împotriva unui atac din toate părțile și nu are posibilitatea să-și concentreze forțele. Aplicând o tactică justă, adică fie neangajându-ne în luptă, fie acționând la sigur și luând neapărat prizonieri și trofee, noi vom putea treptat să sporim forțele Armatei roșii. Luând în considerație pregătirea pe care masele populare din Regiunea de graniță au primit-o în perioada

Aprilie-Iulie, putem fi siguri că, dacă principalele forțe ale Armatei roșii nu ar fi plecat în partea de Sud a Hunanului, până în August forțele noastre ar fi crescut considerabil. În pofida acestei greșeli, Armata roșie a reușit să se întoarcă din nou în Regiunea de graniță, care prezintă pentru noi avantaje din punctul de vedere al condițiilor geografice și al stării de spirit al masselor; astfel, perspectivele noastre nu sunt chiar atât de proaste. Numai dacă se va hotărî ferm să pornească la luptă și se va înarma cu curaj pentru bătălii îndelungate într'un loc ca Regiunea de graniță, Armata roșie va putea să-și sporească înarmarea și să educe ostași buni.

S'a împlinit un an de când deasupra Regiunii de graniță flutură steagul roșu; el provoacă ura tuhao-ilor și leșen-ilor din provinciile Hunan, Hubei și Tziansi și din întreaga țară; totodată el devine treptat speranța muncitorilor, țăranilor și soldaților din provinciile din apropiere. Intrucât militariștii acordă o mare importanță „expedițiilor de pedepsire” în Regiunea de graniță și asemenea declarații ale lor ca: „De ani de zile pe bandiți îi pedepsim și pentru aceasta milioane cheltuim” (Lu Di-pin) și „Ei au mulți ostași și aceștia sunt bine înarmați” (Van Tziun) — atrag treptat asupra noastră atenția soldaților și a ofițerilor inferiori din rândurile trupelor inamice, care nu văd o ieșire din situație, numărul celor care ni se predau de bună voie prizonieri va crește din zi în zi, și aceasta va deveni încă un izvor de complectare a Armatei roșii. Invincibilitatea steagului roșu al Regiunii de graniță dovedește nu numai forța partidului comunist, dar și falimentul claselor dominante, și aceasta exercită o enormă influență asupra situației politice din întreaga țară. Deaceia noi am considerat în-

totdeauna și considerăm că linia care preconizează crearea unei puteri în sectorul central al lanțului Losiaoșan și a extinderii mai departe a acestei puteri este o linie absolut necesară și absolut justă.

A D N O T Ă R I

- 1 Acest război a avut loc în Octombrie 1927.
- 2 Acest război a avut loc în Noembrie—Decembrie 1927.
- 3 Sistemul adunărilor de deputați ai soldaților și al comitetelor de soldați în Armata roșie a fost desființat ulterior. Incepând din 1947 a fost din nou introdus sistemul conferințelor militarilor și al comitetelor de soldați, în fruntea cărora se află corpul de comandă.
- 4 Aici este vorba de trupele tovarășilor E Tin și He Lun, care s'au răscolit în Nancian la 1 August 1927 (vezi adnotarea 14). După înfrângerea acestor trupe în cursul ofensivei împotriva Ciaocioului și Svatoului, o parte din ele, sub comanda tovarășilor Ciu De, Lin Biao și Cen I, s'a retras din Guandun prin Tziansi în partea de Sud a Hunanului pentru a duce un război de partizani. În Aprilie 1928 aceste unități au venit în Tzinganșan și au făcut joncțiune cu unitățile tovarășului Mao Tze-dun.
- 5 Corpul de comandă al regimentului de pază al guvernului național din Ucian din perioada revoluției, în 1927, era format în majoritate din comuniști. După ce Van Tzin-vei și cu alții au trădat revoluția, acest regiment de pază a părăsit la 3 August 1927 Ucianul, intenționând să se unească cu unitățile răscolite din Nancian. Aflând la jumătatea drumului că unitățile răscolite din Nancian au plecat spre Sud, acest regiment s'a îndreptat spre județul Siușui, unde s'a alăturat detașamentelor țărănești din județele Pintzian și Liuian.

6 In primăvara anului 1927 s'au format în regiunea județelor Pințzian și Liuian, din provincia Hunan, detașamente țărănești înarmate, destul de puternice. La 21 Mai 1927 Siui Che-sian a declanșat o rebeliune contrarevoluționară la Cianșa („putsch-ul dela 21 Mai”), masacrând masele revoluționare. La 31 Mai detașamentele țărănești din regiunea județelor Pințzian și Liuian au pornit în direcția Cianșa, pregătindu-se să dea o ripostă contrarevoluționarilor, dar înaintarea lor a fost oprită de oportunistul Cen Du-siu, și ele s'au întors înapoi. Dintr'o parte a detașamentelor țărănești a fost format curând după aceea un regiment independent, care a dus un război de partizani. După răscoala din Nancian dela 1 August 1927, aceste detașamente țărănești s'au unit în regiunea județelor Siușui, Tungu, Pințzian și Liuian cu fostul regiment de pază al guvernului național din Ucian și împreună cu forțele armate ale minerilor din Pinsian au declanșat „Răscoala recoltei de toamnă”. Aceste detașamente de răsculați au venit în Octombrie, sub comanda tovarășului Mao Tze-dun, în Tzinganșan.

7 La începutul anului 1928, pe vremea când tov. Ciu De conducea acțiunile revoluționare ale partizanilor în Sudul Hunanului, în județele Ician, Cenciu, Leian, Iunsin și Tzâsin, unde se desfășurase o mișcare țărănească, s'au format detașamente țărănești. Ulterior aceste detașamente țărănești, de sub comanda tov. Ciu De, au venit în Tzinganșan și s'au unit cu unitățile tovarășului Mao Tze-dun.

8 Șuicoușan — raion de munte din județul Ciannin, provincia Hunan; în acest raion se află importante zăcăminte de mineuri de plumb. Minerii din Șuicoușan au organizat încă din 1922, sub conducerea partidului comunist, syndicate și au luptat timp de câțiva ani împotriva contrarevoluției. După „Răscoala recoltei de toamnă” din 1927 mulți mineri au intrat în Armata roșie.

9 Minele de cărbuni din Aniuian, situate în județul Pinsian, provincia Tziansi, fac parte din Combinatul metalurgic din Hanepin. În acea perioadă, în Aniuian lucrau 12.000 de mineri. Comitetul provincial din Hunan al Partidului Comunist Chinez,

care și-a trimis începând din 1921 reprezentanți ai săi la Aniuian pentru a duce muncă în rândurile minerilor, a creat acolo o organizație de partid și o organizație sindicală.

10 Din 1929 comisarii de partid din Armata roșie au început să fie numiți comisari politici, iar din 1931 comisarii politici de companie au primit denumirea de instructori politici.

11 Metoda „stoarcerii” dela tuhao-i a banilor necesari pentru întreținerea trupelor prin aplicarea de amenzi putea să rezolve problema numai vremelnic și parțial. Când armata s'a mărit și teritoriul s'a lărgit, a devenit necesară și posibilă aplicarea metodei străngerii de impozite pentru obținerea fondurilor necesare întreținerii armatei.

12 Acest sistem a existat în Armata roșie foarte mult timp, și pe atunci era necesar; mai târziu au fost introduse unele deosebiri în legătură cu funcția deținută.

13 Tovarășul Mao Tze-dun subliniază aici în mod deosebit necesitatea existenței democratismului în cadrul trupelor revoluționare, întrucât în perioada inițială a creării Armatei roșii, fără introducerea perseverență a principiilor democratice, nu putea fi stimulată activitatea revoluționară a țăranilor nou intrați în rândurile armatei și a soldaților din armata albă luați prizonieri, nu puteau fi stărpite deprinderile militariste pe care cadrele noastre de comandă le-au împrumutat dela trupele reacționare. Se înțelege că democratismul în rândurile trupelor era admisibil numai în limitele îngăduite de disciplina militară și trebuia să fie folosit spre întărirea, iar nu spre slăbirea disciplinei; de aceea, încurajând democratismul necesar în rândurile trupelor, trebuia să se ducă în acelaș timp o luptă împotriva încălcărilor disciplinei, încălcări care se explicau prin tendința spre ultrademocratism. Aceste fenomene constituiau un pericol serios pentru Armata roșie în perioada inițială. Vezi lucrarea „Despre desrădăcinarea concepțiilor greșite din partid”, în care este înfățișată lupta tovarășului Mao Tze-dun împotriva ultrademocratismului din armată.

- 14 Unitățile tov. E Tin, care constituiau în perioada Campaniei din Nord din 1926 un regiment independent, al cărui schelet îl formau comuniștii, s'au acoperit de glorie în luptele din timpul acestei campanii. După ocuparea Ucianului de către trupele revoluționare, regimentul a fost transformat în divizia a 24-a, iar după răscoala din Nancian în corpul 11.
- 15 În fapt s'a dovedit că este suficient să existe în Armata roșie un grup de membri de partid care să constituie aproape o treime din efectivul total al armatei; ulterior, în Armata roșie și în Armata populară de eliberare a fost atins aproximativ acest raport.
- 16 La 21 Mai 1927 generalii gomindaniști contrarevoluționari din Hunan, Siui Che-sian, He Țzian și alții, acționând la ordinul lui Cian Kai-și și Van Țzin-vei, au săvârșit în orașul Cianșa un atac împotriva consiliului provincial al sindicatelor din Hunan, împotriva comitetului provincial al uniunii țărănești și a tuturor organizațiilor revoluționare, masacrând pe comuniști și masele revoluționare ale muncitorilor și țăranilor. Aceste evenimente, cunoscute sub numele de „putsch-ul dela 21 Mai”, au fost semnalul pentru unirea pe față a contrarevoluționarilor gomindaniști din Uhan, în frunte cu Van Țzin-vei, cu contrarevoluționarii din Nanchin, în frunte cu Cian Kai-și.
- 17 E vorba de una din prevederile legii cu privire la pământ, introdusă în Regiunea de graniță Hunan—Țziansi în 1928. Ulterior, tovarășul Mao Țze-dun a arătat că orientarea spre confiscarea întregului pământ, iar nu numai a celui moșieresc era greșită, această greșală explicându-se prin faptul că în acea perioadă nu exista o experiență a luptei pentru pământ. În Aprilie 1929, în legea cu privire la pământ, adoptată în județul Singo, formularea „confiscarea întregului pământ” a fost înlocuită cu formularea „confiscarea pământurilor obștești și moșierești”.
- 18 Luând în considerație importanța pe care o avea în acea perioadă a revoluției câștigarea de partea ei a păturilor intermediare dela sate, tovarășul Mao Țze-dun a îndreptat în scurt timp politica greșită, care dădea lovituri prea grele păturilor

- intermediare. Poziția tovarășului Mao Țze-dun față de păturile intermediare se poate vedea, în afară de acest articol, din tezele sale prezentate la cea de a 6-a conferință de partid a Armatei roșii, care a avut loc în Noembrie 1928, teze care cuprind puncte ca „interzicerea incendiilor și omorurilor necugetate”, „apărarea intereselor negustorilor mijlocii și mici” etc.; din apelul corpului 4 al Armatei roșii din Ianuarie 1929, în care se spunea printre altele: „Negustorii din oraș să-și vadă de treburile lor, și dacă ni se vor supune nu ne vom atinge de ei”; din legea cu privire la pământ, adoptată în județul Singo în Aprilie 1929 (vezi adnotarea 17) etc.
- 19 Pe măsura dezvoltării războiului revoluționar și a lărgirii bazelor de sprijin revoluționare, precum și datorită politicii de încurajare a industriei și comerțului de către guvernul revoluționar, situația descrisă putea fi schimbată; ea a și fost schimbată ulterior. Principalul era aici încurajarea hotărâtă a industriei naționale și a comerțului și lupta împotriva tendințelor stângiste.
- 20 Metoda împărțirii pământului după principiul capacității de muncă este greșită. De fapt pe teritoriul regiunilor roșii s'a aplicat un timp îndelungat principiul împărțirii egalitare a pământului după numărul de guri.
- 21 „Delașamente de reprimare” — forțe contrarevoluționare locale.

DESPRE DESRĂDĂCINAREA CONCEPȚIILOR GREȘITE DIN PARTID *

(Decembrie 1929)

* Această lucrare reprezintă o hotărîre a celei de a 9-a conferințe de partid a corpului 4 al Armatei roșii chineze, hotărîre întocmită de tovarășul Mao Tze-dun. Armata populară a Chinei a străbătut în cursul fărîrării ei un drum greu. Armata roșie a Chinei (în perioada războiului anti-japonez — armata a 8-a și Noua

armată a 4-a, iar acum — Armata populară de eliberare) a luat naștere în timpul răscoalei din Nanchang dela 1 August 1927. De atunci și până în Decembrie 1929 au trecut mai bine de doi ani. În această perioadă organizațiile de partid din Armata roșie, luptând împotriva diferitelor concepții greșite, au învățat mult și au acumulat o experiență destul de bogată. Hotărîrea întocmită de tovarășul Mao Tze-dun face bilanțul acestei experiențe. Această hotărîre a dat o bază marxist-leninistă întregii munci de construire a Armatei roșii, curățînd-o pe aceasta din urmă de orice influență a vechilor armate. Ea a fost transpusă în viață nu numai în cadrul corpului 4, dar treptat și în celelalte unități ale Armatei roșii, ceea ce a permis ca întreaga Armată roșie chineză să fie transformată într-o armată cu adevărat populară. În cei peste 20 de ani care s'au scurs, munca de partid și munca politică în unitățile Armatei populare a Chinei a continuat să se dezvolte, îmbogățindu-se cu multe elemente noi. Acum această muncă este dusă cu totul altfel decît înainte, linia ei fundamentală rămânînd însă linia trasată de această hotărîre.

În organizația de partid a corpului 4 al Armatei roșii există tot felul de concepții neproletare. Aceasta împiedică foarte mult aplicarea liniei juste a partidului. Nu încapе îndoială că, fără desrădăcinarea definitivă a acestor concepții, corpul 4 al Armatei roșii nu va fi în stare să îndeplinească sarcinile pe care i le pune în față marea luptă revoluționară din China. Apariția unor concepții greșite în organizația de partid a corpului 4 are, desigur, ca izvor faptul că această organizație de partid este alcătuită mai ales din elemente țărănești și din alte elemente mic-burgheze; dar faptul că organele conducătoare de partid n'au dus o luptă unanimă și intransigentă împotriva acestor concepții greșite, n'au educat îndeajuns pe membrii de partid în spiritul liniei juste a partidului, constituie și el o cauză serioasă a existenței și dezvoltării concepțiilor greșite. Pornind dela spiritul scrisorii din Septembrie a Comitetului Central și constatînd că în organizația de partid a corpului 4 au loc manifestări a tot felul de concepții neproletare, conferința de partid arată care sunt izvoarele acestor greșeli, indică metodele de desrădăcinare a lor și chiamă pe tovarăși la luptă pentru complecta lor lichidare.

DESPRE PSIHOLOGIA MILITARISTĂ

În rândurile unei părți a tovarășilor din Armata roșie este extrem de răspândită psihologia militaristă. Manifestările acestei psihologii sunt următoarele :

1. Oponerea factorului militar politicii și refuzul de a recunoaște faptul că factorul militar nu este decât unul dintre instrumentele de îndeplinire a sarcinilor politice. Mai mult, unii afirmă că „atunci când treburile militare merg bine, merg bine, firește, și treburile politice ; când însă treburile militare merg prost, nici treburile politice nu pot merge bine“. Prin aceasta se subliniază și mai mult ideea rolului conducător al factorului militar față de politică.

2. Afirmatia că sarcinile Armatei roșii ar fi analoge sarcinilor armatei albe și ar consta numai în a purta război ; neînțelegerea faptului că Armata roșie chineză este o organizație armată care îndeplinește sarcinile politice ale revoluției. Mai ales în prezent Armata roșie nu poate nicidecum să se mărginească numai să poarte război ; pe lângă lupta pentru nimicirea forțelor armate ale inamicului, ei îi mai revin sarcini importante în domeniul propagandei în masse, al organizării masselor, al înarmării masselor, al acordării de ajutor masselor în crearea puterii revoluționare și chiar în domeniul creării de organizații ale partidului comunist. Războiul pe care-l duce Armata roșie nu este un război dus exclusiv de dragul războiului, ci este un război pentru propagandă în masse, pentru organizarea masselor, pentru înarmarea masselor, pentru a le acorda ajutor în crearea puterii revoluționare ; renunțarea la aceste scopuri — la propaganda în masse, la organizarea și înarmarea masselor și

la crearea puterii revoluționare — ar face ca atât războiul, cât și însăși existența Armatei roșii să fie lipsite de sens.

3. De aci, în domeniul organizatoric — subordona-rea organelor care duc munca politică în Armata roșie organelor militare, lansarea lozincii „extinderii autorității comandanților asupra activității desfășurate în afara armatei“. Dezvoltarea mai departe a acestor idei poartă în sine primejdia ruperii de masse, a instituirii controlului armatei asupra organelor puterii, a ieșirii de sub conducerea proletariatului și, deci, a alunecării pe calea militaristă, pe care merge armata gomindanistă.

4. În domeniul muncii de agitație și propagandă — ignorarea importanței echipelor de agitatori. În domeniul organizării masselor — desconsiderarea muncii de organizare de comitete de soldați în armată și de organizații de masă muncitorești și țărănești locale, ceea ce are ca urmare restrângerea muncii de agitație și de propagandă și a muncii organizatorice.

5. Ingâmfare în caz de victorie, deprimare în caz de insucces.

6. Tendințe de patriotism local, adică grija în toate împrejurările numai pentru corpul 4 ; neînțelegerea faptului că una dintre cele mai importante sarcini ale Armatei roșii este înarmarea masselor peste tot. Este acelaș spirit de grup numai că pe o scară mai mare.

7. Faptul că unii tovarăși, închizându-se în cadrul îngust al corpului 4, socot că în afara corpului 4 n'ar exista în general alte forțe revoluționare. De aci, tendința neobișnuit de puternică de a păstra forțele și de a evita operațiuni de luptă. Acestea sunt rămășițe ale oportunistului.

8. Nedorința de a ține seama de condițiile subiective și obiective, febră revoluționară, refuzul de a duce o muncă perseverentă, mărunță, migăloasă în masse, vișări numai la mari fapte de eroism, pasiune pentru iluzii. Acestea sunt rămășițe ale putsch-ismului¹.

Cauzele apariției psihologiei militariste :

1. Nivelul politic scăzut. De aci, neînțelegerea rolului conducerii politice în armată, neînțelegerea deosebirii radicale dintre Armata roșie și armata albă.

2. Tendințele mercenariste. Ca urmare a faptului că în Armata roșie au intrat în mare număr prizonieri luați într-o serie de lupte și care au adus cu ei tendințe mercenariste adânc înrădăcinate, în verigile de jos s'a creat o bază pentru apariția unei psihologii militariste.

3. Din aceste două cauze izvorăște o a treia — încredere excesivă în forțele militare și neîncredere în forțele maselor populare.

4. Lipsa unei atenții permanente față de munca militară și a unei discutări active a acestei munci în partid a fost și ea o cauză a apariției unei psihologii militariste în rândurile unei părți dintre tovarăși.

Metodele de desrădăcinare :

1. Să ridicăm prin muncă de educație nivelul politic al membrilor de partid, să nimicim izvoarele ideologice ale psihologiei militariste, să lămurim deosebirea radicală dintre Armata roșie și armata albă. În același timp trebuie să lichidăm și rămășițele oportunismului și ale putsch-ismului și să punem capăt tendințelor de patriotism local în corpul 4.

2. Să intensificăm munca de educație politică a comandanților și soldaților, în special a acelor proveniți din foști prizonieri care se află în rândurile Armatei roșii.

Totodată să facem tot posibilul pentru ca organele locale ale puterii să aleagă reprezentanți ai muncitorilor și țărănilor care au experiența luptei și să-i trimită în rândurile Armatei roșii, făcând implicit să slăbească din punct de vedere organizatoric înseși rădăcinile psihologiei militariste până la complecta lor lichidare.

3. Organizațiile locale de partid să desfășoare critica organizațiilor de partid din Armata roșie, iar organele puterii populare — critica Armatei roșii, pentru a exercita astfel o influență asupra organizațiilor de partid din Armata roșie, asupra comandanților și ostașilor ei.

4. Partidul trebuie să urmărească în permanență munca militară și s'o discute în mod activ. Fiecare hotărâre adoptată de organizația de partid după o asemenea discutare trebuie să fie transpusă în viață cu ajutorul maselor.

5. Să elaborăm un regulament al Armatei roșii, în care să se stabilească în mod precis sarcinile Armatei roșii, relațiile dintre organele militare și cele politice, relațiile dintre Armata roșie și populație, competența comitetelor de soldați, precum și relațiile dintre ele și organele militare și politice.

DESPRE ULTRADEMOCRATISM

După ce s'au primit indicațiile Comitetului Central, în corpul 4 al Armatei roșii se înregistrează mult mai puține manifestări de ultrademocratism. Așa, de pildă, traducerea în viață a hotărârilor partidului a devenit mai ușoară, nu se mai formulează cererile greșite ca în Armata roșie să fie introdus așa numitul „sistem al centra-

lismului democratic de jos în sus", ca „la început să se discute jos, iar apoi să se ia hotărâri sus" etc. Dar în fapt această slăbire a ultrademocratismului este numai vremelnică și aparentă, ea neînsemnând cătuși de puțin lichidarea acestor tendințe. Aceasta înseamnă că rădăcinile ultrademocratismului sunt încă adânc înfipte în conștiința multor tovarăși. O dovadă în acest sens este, de pildă, lipsa de tragere de inimă cu care sunt îndeplinite hotărârile partidului.

Metodele de desrădăcinare :

I. Trebuie să arătăm inconsistența teoretică a ultrademocratismului și să lichidăm radical concepțiile de felul acesta. În primul rând trebuie să explicăm că ultrademocratismul poartă în sine primejdia subminării organizațiilor de partid până la complectă lor destrămare, primejdia slăbirii și chiar a distrugerii complete a capacității de luptă a partidului, ceea ce ar lipsi partidul de posibilitatea de a îndeplini sarcinile de luptă și, prin urmare, ar duce la înfrângerea revoluției. Trebuie să arătăm apoi că ultrademocratismul își are rădăcinile în dezordonarea mic-burgheză. Pătrunzând în partid, această dezordonare mic-burgheză alimentează concepțiile ultrademocratice în politică și în problemele organizatorice. Aceste concepții sunt absolut incompatibile cu sarcinile de luptă ale proletariatului.

II. Din punct de vedere organizatoric — să se înfăptuiască riguros principiile rânduelilor democratice ale vieții, conducerea fiind centralizată. Căile de înfăptuire a lor sunt următoarele :

1. Organele conducătoare de partid trebuie să înfăptuiască în munca lor o linie justă, trebuie să știe să gă-

sească soluția justă în orice problemă și astfel să devină adevărate centre conducătoare.

2. Organele superioare trebuie să aibă o idee clară despre situația din organele inferioare și despre viața maselor, ceea ce va crea o bază obiectivă pentru o conducere justă.

3. Organele de partid de toate gradele nu trebuie să ia hotărâri nechibzuite. Odată hotărârea luată, ea trebuie să fie transpusă în mod ferm în viață.

4. Toate hotărârile importante ale organelor superioare de partid trebuie aduse grabnic la cunoștința organelor inferioare și a întregii mase a membrilor de partid prin trimiterea de reprezentanți pentru a prezenta rapoarte la adunările activului sau la adunările generale ale celulelor, sau la adunările comunistilor din detașamente în timpul marșului (în funcție de situație).

5. Organele inferioare de partid și toți membrii de partid trebuie să discute temeinic indicațiile organelor superioare, străduindu-se să înțeleagă pe deplin sensul acestor indicații, și să stabilească metodele pentru aplicarea lor.

DESPRE CONȘTIINȚILE CONTRARE PRINCIPIILOR ORGANIZATORICE ALE PARTIDULUI

Conștiințele contrare principiilor organizatorice ale partidului, care există în organizația de partid a corpului 4, se manifestă în următoarele :

A. Minoritatea nu se supune majorității. De pildă, când o propunere a minorității este respinsă, partizanii ei nu vor să îndeplinească în mod cinstit hotărârea organizației de partid.

Metodele de desrădăcinare :

1. La adunări să se facă astfel ca toți participanții la adunare să aibă posibilitatea deplină de a-și spune părerea. Să fie clarificate toate chestiunile controversate și să nu se admită împăciuitoismul și superficialitatea. Dacă o problemă n'a fost rezolvată, ea trebuie discutată a doua oară (dacă aceasta nu împiedică munca), pentru a se ajunge la o hotărâre precisă.

2. Unul dintre principiile disciplinei de partid este susținerea minorității față de majoritate. Minoritatea, dacă punctul ei de vedere a fost respins, este obligată să sprijine hotărârea adoptată de majoritate. La nevoie, problema poate fi pusă din nou la o adunare ordinară, dar nicio acțiune contrară hotărârii adoptate nu este admisibilă.

B. Critica dezorganizatoare :

1. Critica internă de partid este o armă care ajută la întărirea organizației de partid și la sporirea capacității de luptă a partidului. Dar critica în organizațiile de partid din Armata roșie capătă în unele cazuri un alt caracter, adică se transformă în atacuri personale. Aceasta dăunează nu numai anumitor persoane, dar și organizațiilor de partid. Aceasta este o manifestare a individualismului mic-burghez. Pentru desrădăcinarea ei trebuie să ne străduim ca membrii de partid să înțeleagă că scopul criticii constă în întărirea capacității de luptă a partidului în vederea cuceririi victoriei în lupta de clasă, și să nu folosească critica ca instrument de atacuri personale.

2. Mulți membri de partid fac critică nu în cadrul partidului, ci înafara lui. Aceasta se explică prin faptul că nu toți membrii de partid înțeleg însemnătatea organizației de partid (a adunărilor etc.), crezând că critica fă-

cută în cadrul organizației nu se deosebește de critica făcută înafara ei.

Metodele de desrădăcinare: trebuie să cultivăm la membrii de partid înțelegerea rolului important al organizației de partid și înțelegerea faptului că critica comitetelor de partid sau a unor tovarăși trebuie făcută la adunările de partid.

DESPRE TENDINȚELE DE NIVELARE

Tendințele de nivelare au căpătat la un moment dat în Armata roșie o foarte largă răspândire. Așa, de pildă, atunci când se dau bani pentru cheltueli personale ostașilor răniți, oamenii cer să nu se facă deosebire între cei ușor și cei grav răniți și să li se dea la toți în mod egal. Dacă comandantul merge călare, nu se ține seama de faptul că acest lucru este în interesul serviciului, ci se consideră ca fiind o manifestare a inegalității. La distribuirea alimentelor se cere o nivelare deplină, fără să se țină seama de faptul că unora dintre oameni, care se află în condiții deosebite, trebuie să li se dea ceva mai mult. La transportarea orezului se cere ca toți să care deopotrivă, fără să se țină seama de cine este vorba — de un adult sau de un copil, de o persoană puternică sau de una slabă. La încartiruirea unităților se cere ca tuturor să li se repartizeze aceeași suprafață, și dacă chiar statul-major ocupă o încăpere ceva mai mare, oamenii încep să ocărăască. În cadrul serviciului se cer sarcini egale pentru toți, iar acei cărora le revine o sarcină ceva mai grea, nu vor s'o îndeplinească. Se întâmplă chiar ca atunci când pentru doi răniți nu există decât o singură targă, răniții să prefere să nu fie dus niciunul, decât

numai unul din ei. Toate acestea dovedesc că în rândurile comandanților și ostașilor Armatei roșii tendințele de nivelare sunt încă foarte puternice.

Tendințele de nivelare, la fel ca și ultrademocratismul în politică, își au rădăcinile în gospodăria meșteșugărească și în mica gospodărie țărănească, deosebirea dintre aceste fenomene constând numai în aceea că unul se observă în domeniul vieții politice, iar celălalt în domeniul vieții materiale.

Metodele de desrădăcinare : trebuie lămurit faptul că nivelarea deplină nu este decât o iluzie a țaranului mic-proprietar și nu numai în perioada în care capitalismul încă n'a fost desființat ; chiar și în socialism, atunci când repartiția bunurilor materiale se face după principiul „de la fiecare după capacitate, fiecăruia după muncă” și potrivit cu cerințele muncii, nu poate să existe niciun fel de așa-zisă nivelare deplină. Bunurile materiale trebuie să fie repartizate personalului Armatei roșii în linii generale în mod egal (de pildă, egalitatea în aprovizionarea comandanților și ostașilor), pentru că aceasta o cere actuala situație de luptă. Dar trebuie să luptăm împotriva pretențiilor absurde de nivelare, pentru că ea nu este determinată de nevoile luptei, ci, dimpotrivă, împiedică lupta.

DESPRE SUBIECTIVISM

Unii membri de partid sunt puternic molipsiți de subiectivism. Aceasta îi împiedică foarte mult să aprecieze în mod just situația politică și să conducă în mod just munca. Aprecierile subiectiviste ale situației politice și subiectivismul în conducerea muncii duc inevitabil fie

la oportunism, fie la putsch-ism. Critica subiectivistă în partid, pălăvrăgeala nefondată și tendința tovarășilor de a se lucra reciproc duc la intrigi fără de principii și la destrămarea organizațiilor de partid.

În ceea ce privește problema criticii interne de partid, trebuie să menționăm încă o împrejurare, și anume că în critica lor unii tovarăși își fixează atenția nu asupra a ceea ce este principal, ci asupra unor lucruri mărunte. Ei nu înțeleg că sarcina principală a criticii este de a arăta greșelile politice și organizatorice ale oamenilor. Iar în ceea ce privește lipsurile personale, apoi dacă ele nu sunt legate de greșeli politice și organizatorice, nu trebuie să fie criticate prea aspru, pentru ca tovarășii să nu-și piardă încrederea în muncă. În plus, este suficient să lăsăm această critică să se desfășoare, pentru ca atenția organizației de partid să se concentreze exclusiv asupra lipsurilor mărunte, oamenii să se transforme în pedanți care se afundă în lucruri de nimica, dând uitării sarcinile politice ale partidului ; acest lucru este foarte primejdios.

Metodele de desrădăcinare : principalul este ca membrii de partid să fie educați în așa fel încât concepțiile lor și întreaga viață internă de partid să capete o orientare politică și științifică precisă. Pentru aceasta se cere : 1) să educăm pe membrii de partid în așa fel încât să învețe să aplice metoda marxist-leninistă de analizare a situației politice și de apreciere a forțelor de clasă și să renunțe la analiza și aprecierile subiectiviste ; 2) să atragem atenția membrilor de partid asupra necesității de a cerceta și studia condițiile social-economice pe baza cărora trebuie stabilite tactica luptei și metodele de muncă ; să facem pe tovarăși să înțeleagă că renunțarea la studierea realității duc inevitabil în mocirla fantezismului și

a aventurilor ; 3) desfășurând critica în partid, trebuie să punem în gardă împotriva judecăților subiectiviste înfurmurate și împotriva bagatelizării criticii ; orice afirmație trebuie să fie întemeiată, iar critica trebuie să aibă un scop politic bine determinat.

DESPRE INDIVIDUALISM

Tendențele individualiste existente în organizațiile de partid ale Armatei roșii se manifestă în următoarele :

1. Spiritul de răzbunare. Membrul de partid care a fost criticat în organizația de partid de un tovarăș ostaș caută înafara organizației de partid un prilej pentru a se răzbuna împotriva lui ; loviturile și injurăturile — iată unul dintre mijloacele de răzbunare. Se caută posibilități de răzbunare și în cadrul organizației de partid : „M'ai criticat la această adunare — la adunarea următoare voi găsi și eu un motiv ca să mă leg de tine și să mă răzbun“. Acest spirit de răzbunare este generat exclusiv de concepțiile individualiste. El nu recunoaște nici interesele de clasă, nici interesele partidului. El este îndreptat nu împotriva claselor dușmane, ci împotriva tovarășilor din propriile rânduri. El roade ca o otravă organizația și face să scadă capacitatea ei de luptă.

2. Spiritul de grup. Este grija numai pentru interesele propriului grupuleț, desconsiderarea intereselor generale. Deși aparent aceasta se face nu de dragul intereselor unei persoane, în realitate este vorba de același individualism extrem. Spiritul de grup acționează tot atât de dizolvant și introduce la fel dezbinare în organizație ca și individualismul. Multă vreme epidemia spiritului de grup a fost foarte răspândită în Armata roșie ; acum, în urma criticii,

situația s'a îmbunătățit intrucâtva, dar mai există rămășițe ale spiritului de grup, și pentru lichidarea lor se cer noi eforturi.

3. Psihologia mercenaristă. Este neînțelegerea de către unii oameni a faptului că partidul și Armata roșie sunt instrumentele de realizare a sarcinilor revoluției și că fiecare dintre ei este el însuși o părțică a acestor colective, neînțelegerea faptului că ei sunt chemați să înfăptuiască revoluția și poartă răspunderea în fața revoluției, iar nu numai, așa cum li se pare lor, în fața superiorilor lor. Această atitudine pasivă, mercenaristă față de revoluție este și ea o manifestare a individualismului. Prin existența acestei psihologii se și explică faptul că noi nu avem încă prea mulți militanți activi, care să-și consacre fără rezervă toate forțele lor revoluției. Dacă nu vom lichida psihologia mercenaristă, rândurile activiștilor noștri nu vor crește și sarcinile grele ale revoluției vor apăsa numai pe umerii câtorva, lucru care va avea repercusiuni extrem de nefavorabile asupra luptei noastre.

4. Tendința spre plăceri. În Armata roșie există și destui oameni la care individualismul se manifestă în tendința spre plăceri. Ei vor întotdeauna ca trupele să meangă în orașele mari. Ei vor să ajungă acolo nu de dragul muncii, ci de dragul plăcerilor. Dar mai ales acestor oameni nu le place să lucreze în regiunile roșii, unde condițiile de viață sunt grele.

5. Pasivitatea și sustragerea dela muncă. Unii, dacă ceva nu le este pe plac, devin pasivi și refuză să muncească. Cauza acestui lucru este, în linii generale, insuficienta muncă de educație, uneori însă aceste lucruri se întâmplă din cauza atitudinii greșite a conducătorilor

în rezolvarea diferitelor probleme, în repartizarea muncii și în aplicarea măsurilor disciplinare.

6. Tendința de a pleca din armată. Pe zi ce trece crește numărul activiștilor din Armata roșie care cer să li se dea drumul din armată și să fie trecuți la muncă civilă. Aceasta nu se datorește întotdeauna numai unor cauze de ordin personal, ci se explică și prin faptul că :

- condițiile materiale de trai ale Armatei roșii sunt foarte grele ;
- oamenii au obosit în urma luptei îndelungate ;
- conducătorii abordează în mod greșit rezolvarea diferitelor probleme, repartizarea muncii sau aplicarea măsurilor disciplinare.

Metodele de desrădăcinare : în primul rând trebuie intensificată munca de educație pentru a lichida din punct de vedere ideologic individualismul. E necesar apoi să se obțină ca toate problemele să fie rezolvate cum trebuie, ca munca să fie repartizată în mod just și ca măsurile disciplinare să fie just aplicate. Paralel cu aceasta trebuie să se ia măsuri pentru îmbunătățirea condițiilor materiale ale Armatei roșii, să se folosească orice posibilitate pentru odihna trupelor, pentru a le pune în ordine, pentru a îmbunătăți astfel condițiile lor materiale. Analizând rădăcinile sociale ale individualismului, trebuie subliniat faptul că el este o reflectare în partid a ideologiei mic-burgheze și burgheze. Acest lucru trebuie să-l lămurim în munca noastră de educație.

DESPRE PORNIRILE DE VOLNIȚĂ HAIDUCEASCĂ

Ca urmare a prezenței în rândurile Armatei roșii a unui mare număr de elemente declasate, precum și a existenței unei mase uriașe de asemenea elemente în

țară, în special în provinciile din Sud, în Armata roșie au apărut porniri politice de volniță haiducească. Aceste porniri se manifestă : 1) în tendința de a extinde influența noastră politică nu printr'o muncă perseverentă pentru crearea de baze revoluționare și pentru instaurarea puterii masei populare, ci exclusiv prin metoda acțiunilor fulger de partizani ; 2) în tendința de a spori efectivul Armatei roșii nu prin sporirea efectivului detașamentelor locale ale Gărzii roșii și al unităților locale ale Armatei roșii, pe a căror bază pot crește și forțele principale ale Armatei roșii, ci pe calea recrutării oricui s'o nimeri, „la brodeală” ; 3) în lipsa de dorință de a duce cu răbdare o luptă grea, împreună cu masele, și în tendința de a ajunge cât mai repede într'un oraș mare pentru a benchetui acolo în voie. Toate aceste manifestări ale pornirilor de volniță haiducească împiedică extrem de mult Armata roșie să-și îndeplinească înaltele ei sarcini, și deaceia desrădăcinarea acestor tendințe este una dintre principalele sarcini ale luptei ideologice în sânul organizațiilor de partid. Trebuie să înțelegem că existența acestei volnițe haiducești, ca pe vremea lui Huan Cio² și Li Ciuan³, este inadmisibilă în situația actuală.

Metodele de desrădăcinare :

1. Să lichidăm pornirile de volniță haiducească prin intensificarea muncii de educație și prin criticarea conceptiilor greșite.

2. Să intensificăm munca de educație în rândurile efectivului de bază al unităților Armatei roșii și ale prizonierilor în vederea lichidării tendințelor de vagabondaj.

3. Să atragem în rândurile Armatei roșii activiști dintre muncitorii și țărani care au experiență de luptă și să schimbăm astfel compoziția Armatei roșii.

4. Să creăm noi unități ale Armatei roșii din rândurile muncitorilor și țăranilor aflați în luptă.

DESPRE RĂMĂȘIȚELE PUTSCH-ISMULUI

În organizațiile de partid din Armata roșie s'a dus și până acum o luptă împotriva putsch-ismului, dar într'o măsură insuficientă. Deaceea în rândurile Armatei roșii mai există rămășițe de tendințe putsch-iste. Ele se manifestă : 1) în acțiuni duse orbește, fără să se țină seama de condițiile subiective și obiective ; 2) în traducerea incompletă și nehotărâtă în fapt a politicii noastre la orașe; 3) în slăbirea disciplinei militare, mai ales în caz de insuccese militare ; 4) în incendierea caselor, care încă se mai practică de către unele unități ; 5) în practica împușcării dezertorilor și a pedepselor corporale, ceace constituie deasemenea un fel de rămășițe ale putsch-ismului. Putsch-ismul își are rădăcinile sociale în împletirea ideologiei lumpenproletariatului cu ideologia mic-burgheză.

Metodele de desrădăcinare :

1. Să lichidăm putsch-ismul prin mijloacele luptei ideologice.

2. Să punem capăt acțiunilor putsch-iste prin introducerea regulilor convenite și prin înlăptuirea directivelor politice corespunzătoare.

ADNOTĂRI

¹ După înfrângerea revoluției în 1927, în Partidul Comunist Chinez s'au manifestat câteva timp tendințe putsch-iste stângiste. Partizanii putsch-ismului considerau că, prin caracterul ei, revoluția chineză este o „revoluție permanentă”, că revoluția din

China se află într'o stare de „avânt neîntrerupt”. Deaceea ei respingeau retragerea organizată și încercau prin metodele defectuoase de pură administrare, bîzîndu-se numai pe un neînsemnat număr de membri de partid și pe sprijinul unei părți neînsemnate a populației, să deslănțue în țară o serie întreagă de răscoale locale, care nu aveau nici cele mai mici șanse de succes. La sfârșitul anului 1927 acțiunile putsch-iste de acest fel au căpătat o largă răspîndire, dar la începutul anului 1928 ele au încetat treptat. La unii membri de partid s'au mai menținut însă asemenea tendințe. Putsch-ismul este tot aventurism.

² Huan Ciao, originar din districtul Taociou, provincia Șandun, — conducătorul răscoalei țărănești care a avut loc la sfârșitul domniei dinastiei Tan. În 875, adică în al doilea an de domnie a împăratului Si-tzun, Huan Ciao, strîngînd în jurul său poporul, a sprijinit răscoala deslănțuită de Van Sian-ci, care era și el originar din acelaș district. După ce Van Sian-ci a căzut în luptă, Huan Ciao a unit rămășițele detașamentelor acestuia cu forțele sale și s'a proclamat „mare conducător de oști care ia cu asalt cerul”. Huan Ciao a întreprins cu forțele sale de răsculați două campanii dincolo de hotarele provinciei Șandun. În prima campanie el a trecut din provincia Șandun în Henan, de acolo în provinciile Anhuei și Hubei, iar apoi s'a întors în Șandun. În campania a doua a plecat din provincia Șandun prin Henan în Tziansi. Trecînd apoi prin partea de Est a provinciei Cețzian, el a intrat în provinciile Fuțzian și Guandun, de acolo prin Guansi și Hunan a trecut în provincia Hubei și s'a întors din nou spre Răsărit, în provinciile Anhuei și Cețzian. După aceasta, trecînd râul Huaihe, el a pătruns în provincia Henan, a luat orașul Loian, a ocupat prin luptă trecătoarea Tunguan și, în sfârșit, a cucerit orașul Cianan. După ocuparea Ciananului, Huan Ciao a declarat formarea imperiului Ţi și s'a proclamat împărat. Apoi în urma disensiunilor interne (comandantul său de oști Ciu Ven s'a predat împăratului din dinastia Tan) și a venirii trupelor lui Li Che-iun, conducătorul triburilor șato, Huan Ciao a pierdut Ciananul, s'a retras în provincia Henan și de acolo s'a întors în Șandun. În cele din urmă Huan Ciao a fost înfrînt și s'a sinucis. Războiul pe care l-a dus Huan Ciao

timp de zece ani a intrat în istoria Chinei ca unul dintre cele mai cunoscute războaie țărănești. În cronicile oficiale, ai căror autori aparțineau claselor dominante, se spune despre Huan Ciao că pe atunci „toți oamenii care sufereau de pe urma birurilor grele treceau de partea lui”. Dar Huan Ciao s'a limitat numai la operațiuni fulger și n'a creat baze de sprijin mai mult sau mai puțin trainice. Deaceea răsculații săi au fost supranumiți „volniță haiducească”.

- ³ Li Ciuan, sau Li Tzi-cen, originar din județul Mici, provincia Șensi,—conducătorul răscoalei țărănești care a avut loc la sfârșitul domniei dinastiei Min. În 1628, adică în primul an de domnie a împăratului Si-tzun, partea de Nord a provinciei Șensi a fost cuprinsă de un val de răscoale țărănești. Li Tzi-cen s'a alăturat detașamentului de răsculați de sub conducerea lui Gao In-sian, care din provincia Șensi a trecut în Henan, iar apoi în Anhwei și de acolo s'a întors din nou în Șensi. În 1636 Gao In-sian a murit și Li Tzi-cen a fost proclamat prinț, sub numele de Ciuan-van. Principala lozincă cu care Li Tzi-cen se adresa maselor populare era: „Cine este de partea lui Ciuan-van, acela nu va plăti dări”.

Li Tzi-cen menținea în trupele sale o disciplină severă. El a declarat: „Dacă cineva va ucide pe un bărbat, mă voi purta față de el ca față de ucigașul tatălui meu. Dacă cineva va silui o femeie, mă voi purta față de el ca față de cel ce a siluit-o pe mama mea”. Deaceea Li Tzi-cen avea mulți partizani și detașamentele lui au devenit principala forță a mișcării țărănești din acea vreme. Dar nici el nu crea baze mai mult sau mai puțin trainice și trecea din loc în loc. După proclamarea lui ca prinț, Li Tzi-cen a plecat cu trupele sale în provincia Săciuan, de acolo în partea de Sud a provinciei Șensi, iar apoi a străbătut provincia Hubei și a intrat în Henan. Curând după aceea a luat orașul Sianian din provincia Hubei, iar apoi, trecând prin Henan, s'a întors din nou în Șensi, unde a luat orașul Sian. În 1644 el a trecut prin provincia Șansi și a cucerit orașul Pechin, dar a fost zdrobit după puțin timp de forțele unite ale comandantului de oști U San-gui, partizan al dinastiei Min, și ale manciurienilor chemați de către acesta.

DINTR'O SCÂNTEIE POATE IZBUCNI UN INCENDIU *

(5 Ianuarie 1930)

* Scrisoare scrisă de tovarășul Mao Tze-dun în scopul criticării unor stări de spirit pesimiste existente pe atunci în partid.

O parte dintre tovarășii noștri comuniști încă nu apreciază cu totul just situația actuală și nu înțeleg cu totul just linia acțiunilor noastre care decurge din această situație. Ei au credința că va veni în mod inevitabil un avânt revoluționar, dar nu cred că acest lucru poate să se întâmple curând. Deaceia ei nu aprobă planul de ocupare a provinciei Ţziansi și sunt de acord numai cu acțiuni fulger de partizani în cele trei regiuni dela punctul de întâlnire a hotarelor provinciilor Fuțzian, Guandun și Ţziansi. Totodată ei nu sunt profund convingși de necesitatea creării unei puteri roșii în regiunile de partizani. Deaceia ei nu sunt profund convingși nici de necesitatea de a grăbi venirea avântului revoluționar în întreaga țară pe calea consolidării puterii roșii și a lărgirii teritoriului ei. După cum se vede, ei consideră că într'o perioadă în care avântul revoluționar este încă departe ar fi inutil să ducem această muncă extrem de grea pentru crearea puterii; ei sunt de părere ca la început să extindem influența noastră politică, folosind pentru aceasta un mijloc mai ușor — acțiunile fulger de partizani; iar atunci, spun ei, când munca de cucerire a masselor pe scara întregii țări va fi terminată în întregime sau într'o anumită măsură, vom organiza o insurecție armată în

întreaga Chină, și atunci vom arunca în talerul balanței forțele Armatei roșii, ceea ce va avea tocmai ca rezultat o mare revoluție, care va cuprinde întreaga țară.

Această teorie a lor, potrivit căreia în prealabil trebuie să cucerim masele în întreaga țară (adică în toate colțurile ei) și numai după aceea să instaurăm o nouă putere, nu corespunde condițiilor reale în care se desfășoară revoluția chineză. Izvorul acestei teorii îl constituie, în primul rând, neînțelegerea faptului că China este o țară semicolonială, pentru care se luptă între ele o serie de state imperialiste. Or, este suficient să înțelegem că China este o țară semicolonială, pentru care se luptă între ele multe state imperialiste, ca totul să devină clar: 1) va deveni clar de ce dintre toate țările lumii numai în China există neobișnuitul fenomen al îndelungatei lupte intestinale din lagărul claselor dominante; de ce această luptă intestinală se lărgiște și se ascute din zi în zi; de ce în China nu s'a reușit și nu se reușește să se instaureze o putere unică; 2) va deveni clară seriozitatea problemei țărănești și, prin urmare, vom putea înțelege de ce răscoalele la sate iau o amploare, ca acum, când ele au cuprins întreaga țară; 3) va deveni clară justețea lozincii puterii democratice muncitorești-țărănești; 4) va deveni explicabil și un alt fenomen neobișnuit care s'a ivit în legătură cu îndelungata luptă intestinală din lagărul claselor dominante — fenomen neobișnuit care dintre toate țările lumii există numai în China — și anume existența și creșterea Armatei roșii și a detașamentelor de partizani, iar paralel cu aceasta existența și dezvoltarea micilor regiuni roșii, care au crescut în încercuirea forțelor puterii albe (un asemenea fenomen neobișnuit nu se observă nicăieri în afară de

China); 5) va deveni deasemenea clar că crearea și creșterea Armatei roșii, a detașamentelor de partizani și a regiunilor roșii constituie în China semicolonială cea mai înaltă formă de luptă a țărănimii sub conducerea proletariatului, rezultatul inevitabil al dezvoltării luptei țărănești într-o țară semicolonială și, fără îndoială, cel mai important factor care grăbește începerea unui avânt revoluționar în întreaga țară; 6) în sfârșit, va deveni clar că numai politica acțiunilor fulger de partizani nu poate să îndeplinească sarcina grăbirii avântului revoluționar în toată țara și că, fără îndoială, este justă politica lui Ciu De — Mao Tze-dun, politica lui Fan Ci-min¹, care prevede formarea de baze, crearea sistematică de organe ale puterii, adâncirea revoluției agrare, desfășurarea forțelor armate ale poporului prin crearea de detașamente de plasă, raionale și județene ale Gărzii roșii și de trupe locale ale Armatei roșii în vederea creării unei Armate roșii regulate, lărgirea fermă în valuri a regiunilor puterii roșii etc. Numai astfel putem insufla masele cu stare de spirit revoluționară din întreaga țară aceeași credință pe care o insuflă Uniunea Sovietică întregii lumi. Numai astfel putem să punem clasele dominante în fața unor greutăți imense, să facem să le fugă pământul de sub picioare și să grăbim destrămarea lor internă. Și numai astfel putem crea în fapt o Armată roșie care se va transforma în cel mai puternic instrument al măreței revoluții ce va veni. Într'un cuvânt, numai astfel putem grăbi venirea unui avânt revoluționar.

Tovarășii care suferă de ultrarevoluționarism fac o greșală: ei supraapreciază forțele subiective ale revoluției² și subapreciază forțele contrarevoluției. O asemenea

apreciere este în fond urmarea unei atitudini subiectiviste și, fără îndoială, poate să ducă pe calea putsch-ismului. Pe de altă parte, ar fi deasemenea greșit să minimalizăm forțele subiective ale revoluției și să exagerăm forțele contrarevoluției, întrucât o asemenea apreciere greșită ar duce și ea inevitabil la rezultate negative, deși de altă natură. Deaceia la aprecierea situației politice din China trebuie să ținem seama de următoarele momente esențiale:

1. Dacă în prezent forțele subiective ale revoluției chineze sunt slabe, apoi pe de altă parte este slabă și întreaga organizare a claselor dominante reacționare (puterea, forțele armate, partidele etc.), organizare bazată pe sistemul social-economic înapoiat și subred al Chinei. Așa se și explică următoarea situație: deși în prezent forțele subiective ale revoluției în țările din Europa occidentală sunt, poate, mai puternice decât forțele subiective ale revoluției chineze, totuși, ca urmare a faptului că în aceste țări forțele claselor dominante reacționare depășesc de mai multe ori forțele claselor dominante reacționare din China, în Europa occidentală revoluția nu poate izbucni imediat. Și deși forțele subiective ale revoluției chineze sunt slabe în prezent, totuși, întrucât și forțele contrarevoluției sunt relativ tot slabe, avântul revoluției în China va surveni, fără îndoială, mai repede decât în Europa occidentală.

2. După înfrângerea revoluției în 1927, forțele subiective ale revoluției au slăbit într'adevăr foarte mult. Faptul că forțele rămase sunt neînsemnate, dacă le judecăm numai după unele manifestări exterioare, poate să producă, se înțelege, la unii tovarăși (care abordează tocmai astfel această problemă) stări de spirit pesimiste.

Dacă pornim însă dela esență, lucrurile se vor înfățișa cu totul altfel. Aci se poate aplica de minune vechiul proverb chinezesc: „Dintr'o scânteie poate izbucni un incendiu“. Aceasta înseamnă că, deși acum forțele revoluției nu sunt mari, dezvoltarea lor se va face extraordinar de rapid. În condițiile Chinei, creșterea acestor forțe este nu numai posibilă, dar și inevitabilă; aceasta o confirmă în întregime experiența mișcării dela 30 Mai 1925 și a marii revoluții care i-a urmat. Fiecare problemă trebuie abordată din punct de vedere al esenței sale, iar manifestările exterioare trebuie privite numai ca niște jaloane care arată calea spre pragul pe care, trecându-l, vom atinge esența problemei. Aceasta este singura metodă științifică sigură de analiză a fenomenelor.

3. Această teză rămâne valabilă și în cece privește aprecierea forțelor contrarevoluției: trebuie cercetată esența lor, și nicidecum numai manifestările exterioare. Atunci când noi abia începuserăm să creăm o bază revoluționară la hotarul dintre provinciile Hunan și Tziansi, unii tovarăși care au dat crezare în mod serios aprecierii greșite făcute de comitetul de partid de pe atunci al provinciei Hunan nu acordau nicio importanță dușmanului de clasă; și astăzi ne mai vine să zâmbim când ne aducem aminte de epitetul „totală dezorientare“ și „cea mai deplină panică“ la care comitetul de partid al provinciei Hunan nu s'a scumpit în acea perioadă (Mai-Iunie 1928), atunci când aprecia forțele lui Lu Di-pin³, guvernatorul provinciei Hunan. În politică aprecierile de felul acesta duc inevitabil la putsch-ism. Dar chiar în perioada dintre Noembrie 1928 și Februarie 1929, când inamicul, pornind cu a treia „expediție de pedepsire“⁴, se apropia de Tzinganșan (iar războiul dintre Cian Kai-și și clica guan-

sită încă nu izbucnise ⁵⁾, unii dintre tovarășii noștri își manifestau îndoiala : „Mult timp vom mai izbuti noi oare să păstrăm steagul roșu?”. În fapt, însă, în această perioadă lupta care se dădea în China între Anglia, S.U.A. și Japonia luase o formă absolut deschisă și se prevedea un război între Cian Kai-și, clica guansită și Fân Iui-sian. În fond acesta a fost începutul refluxului contrarevoluției și al unui nou avânt al revoluției. Și cu toate acestea pe atunci existau stări de spirit pesimiste nu numai în Armata roșie și în organizațiile locale de partid, dar până și în Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez, care în acea perioadă fusese indus în eroare de latura exterioară a evenimentelor și în declarațiile căruia răsunau note pesimiste. O dovadă în acest sens este scrisoarea din Februarie a Comitetului Central ⁶⁾, care reflecta aprecierea pesimistă — existentă pe atunci în partid — asupra situației.

4. Actuala situație obiectivă mai poate încă să inducă ușor în eroare pe tovarășii care privesc numai latura exterioară a fenomenelor și nu pătrund în esența lor. Aceasta se referă mai ales la oamenii noștri care activează în Armata roșie : e suficient ca o unitate oarecare să sufere un eșec în luptă, să ajungă în încercuire sau să fie urmărită de un inamic puternic, pentru ca acești tovarăși să înceapă, adeseori fără ca ei înșiși să bage de seamă, să generalizeze situația locală specifică ce se creează pentru scurt timp și să exagereze importanța ei, ca și cum situația din întreaga țară și din întreaga lume n'ar promite nimic bun, iar perspectiva victoriei revoluției s'ar fi îndepărtat foarte mult și ar fi învăluită în ceață. Această apreciere superficială, care ia în considerație numai latura exterioară a fenomenelor și care ignorează esența

lor, se explică prin faptul că acești tovarăși n'au supus unei analize științifice esența situației în ansamblul ei. Or, pentru a hotărî dacă în China va surveni în curând un avânt al revoluției nu există decât un singur mijloc : să studiem cu atenție situația și să urmărim dacă cresc într'adevăr diferitele contradicții care duc la un avânt al revoluției. În măsura în care pe arena internațională cresc contradicțiile dintre diferitele state imperialiste, dintre statele imperialiste și colonii, dintre imperialiști și proletariatul din țările lor, necesitatea de a lupta pentru China devine tot mai acută pentru imperialiști. Or, de îndată ce lupta imperialiștilor pentru China se ascute, în China însăși cresc contradicțiile dintre imperialism și China în ansamblul ei și contradicțiile dintre diferitele state imperialiste, dând naștere la războaie intestinale, care se lărgesc și se ascut zi de zi, între diferitele grupări ale forțelor reacționare dominante din China, adică determinând o continuă ascuțire a contradicțiilor dintre ele. Ascuierea contradicțiilor dintre diferitele grupări ale forțelor reacționare dominante, care-și găsește expresia în războaiele intestinale dintre militariști, aduce cu sine o creștere a poverii impozitelor. Aceasta, la rândul său, contribuie la o nouă creștere a contradicțiilor dintre masele largi ale contribuabililor și cercurile guvernante reacționare.

Contradicțiile dintre imperialism și industria națională chineză fac ca industria națională chineză să nu poată obține concesiile din partea imperialismului ; în urma acestui fapt se adâncesc contradicțiile dintre burghezia chineză și clasa muncitoare chineză, întrucât capitaliștii chinezi caută o ieșire în exploatarea nemiloasă a muncitorilor, iar muncitorii chinezi se opun acestui lucru. Invația de mărfuri din țările imperialiste, activitatea prădal-

nică a capitalului comercial chinez, creșterea impozitelor etc. sunt însoțite de adâncirea mai departe a contradicțiilor dintre clasa moșierilor și țărănime, adică de intensificarea exploatării țărănimii pe calea măririi arenzii și a dobânzii cămătărești; iar aceasta face să crească și mai mult ura țăranilor împotriva moșierilor. Inundarea pieței cu mărfuri străine, micșorarea extremă a capacității de cumpărare a maselor largi ale muncitorilor și țăranilor și creșterea impozitelor ruinează tot mai mult pe negustorii care fac comerț cu mărfuri indigene și pe micii producători independenți. Lărgirea nelimitată a armatei, efectuată de guvernul reacționar în condițiile lipsei de alimente și de bani, și războaiele intestinale, care devin mai dese în urma acestui fapt, condamnă în permanență masele de soldați la lipsuri grele. Creșterea impozitelor, mărirea de către moșieri a arenzii și a dobânzii, precum și calamitățile războiului, care cresc pe zi ce trece, aduc cu ele în întreaga țară foamete și banditism, masele largi ale țărănimii și ale sărăcimii orașelor aflându-se în urma acestui fapt într-o situație disperată. Lipsa fondurilor pentru întreținerea școlilor amenință pe mulți elevi să rămână fără învățătură, iar starea de înapoiere a producției lipsește de speranța de a primi de lucru pe mulți oameni care au terminat școala.

Văzând toate contradicțiile menționate, ne putem convinge cât de haotică și de alarmantă este situația în care se află China; și acest lucru ne permite să înțelegem că avântul revoluției îndreptate împotriva imperialismului, militaristilor și moșierilor este inevitabil și că el trebuie să înceapă în curând. Întreaga Chină este plină de material inflamabil, care foarte curând trebuie să se aprindă. „Dintr'o scânteie poate izbucni un incendiu” — iată pro-

verbul care caracterizează exact situația actuală. Este suficient să privești grevele muncitorilor, răscoalele țăranilor, revoltele soldaților, grevele studențești, care se extind în multe locuri, pentru a înțelege că dela „scânteie” până la „incendiu” nu mai este, fără îndoială, mult.

Ideile fundamentale expuse mai sus au fost cuprinse încă în scrisoarea comitetului de front adresată Comitetului Central la 5 Aprilie anul trecut. În această scrisoare se spunea:

„În scrisoarea sa (din 9 Februarie) Comitetul Central a făcut o apreciere prea pesimistă asupra situației obiective și asupra stării forțelor subiective. Cea de a treia «expediție de pedepsire» întreprinsă de gomindan împotriva provinciei Tzinganșan a fost expresia punctului culminant al contrarevoluției. Aceasta a fost însă limita după care începe refluxul treptat al contrarevoluției și avântul treptat al revoluției. Este adevărat că forțele de luptă și cele organizatorice ale partidului au slăbit, așa cum constată Comitetul Central, dar totuși, în condițiile refluxului treptat al contrarevoluției, refacerea lor va decurge, firește, extrem de repede și pasivitatea cadrelor de partid poate fi rapid lichidată. Nu încapă îndoială că masele ne vor urma. Metoda represuniilor sângeroase⁷ nu înseamnă altceva decât «a goni peștele către locul unde apa este mai adâncă»; reformismul nu mai poate nici el să atragă masele. Iluziile maselor în ceea ce privește gomindanul se vor spulbera, fără îndoială, curând. În condițiile care se creează, niciun partid nu va fi în stare să se măsoare cu partidul comunist în lupta pentru cucerirea maselor. Linia politică și linia organizatorică trăsate de Congresul al VI-lea al partidului⁸ sunt juste: în etapa actuală revoluția este democratică, și nu socialistă; în momentul de față sarcina partidului (ar trebui să se adauge: «în orașele mari») este de a lupta pentru a câștiga masele, iar nu de a organiza imediat o insurecție. Dar revoluția se va dezvolta foarte rapid, și în ceea ce privește propaganda și pregătirea insurecției armate trebuie să avem o poziție activă. În situația actuală, de complect haos, poți conduce masele numai cu ajutorul unor lozinci de luptă și al unor acțiuni energice și având o poziție activă. Re-

facerea forțelor de luptă ale partidului este posibilă exclusiv cu condiția unei asemenea poziții active... Singura cheie a victoriei revoluției o constituie conducerea proletară. Crearea unei baze proletare a partidului, organizarea de celule în întreprinderi în centrele orașenești — iată care este acum cea mai importantă sarcină organizatorică a partidului; dar în același timp desfășurarea luptei la sate, crearea puterii roșii în regiuni mici, formarea Armatei roșii și lărgirea rândurilor ei constituie condițiile fundamentale care favorizează lupta la orașe și care grăbesc avântul revoluției. De aceea renunțarea la luptă în orașe este o greșală; dar noi am considera o greșală deasemenea și frica de a desfășura mișcarea țărănească de teamă (dacă o asemenea teamă există în rândul membrilor de partid) ca nu cumva mișcarea țărănimii, care se desfășoară în ritm rapid, să copleșească forțele clasei muncitoare și să aibă repercusiuni nefavorabile asupra revoluției; căci în cursul revoluției, în condițiile Chinei semicoloniale, este posibil numai ca lupta țăranilor să se termine cu o înfrângere din cauza lipsei unei conduceri de către muncitori, dar nu este posibil ca lupta în plină desfășurare a țărănimii să copleșească forțele clasei muncitoare și să aibă repercusiuni nefavorabile asupra revoluției înseși“.

La problema tacticii pe care trebuie s'o urmeze Armata roșie, noi am dat în această scrisoare următorul răspuns :

„Comitetul Central propune: să nu oferim inamicului ținte mari; să împărțim trupele în unități mici; să le dispersăm prin sate. Ciu De și Mao Țze-dun să părăsească armata. Ni se propune să facem toate acestea în scopul menținerii Armatei roșii și al mobilizării maselor. Acest mod de a pune problema este cu totul rupt de realitate. Încă din iarna anului 1927 noi ne-am propus și am pus de multe ori în practică transformarea companiilor și batalioanelor în unități separate în vederea unor acțiuni de sine stătătoare, le-am dispersat prin sate, am aplicat tactica de partizan pentru mobilizarea maselor și pentru a nu oferi inamicului ținte mari, dar de fiecare dată am suferit înfrângeri. Aceasta se explică prin următoarele cauze: 1) spre deosebire de detașamentele locale ale Gărzii roșii, în majoritatea lor forțele principale ale Ar-

matei roșii nu sunt formate din localnici; 2) când unitățile sunt dispersate, conducerea lor slăbește, ele pierd capacitatea de a găsi o ieșire din situațiile nefavorabile și sunt înfrânte; 3) inamicul poate să ne nimicească fără greutate pe părți; 4) cu cât situația este mai nefavorabilă, cu atât este mai necesar ca trupele să fie concentrate, ca conducătorii să stea ferm la postul lor de luptă, — numai astfel putem obține o coeziune internă și să ținem piept inamicului. Dispersarea trupelor pentru acțiuni de partizan este posibilă numai în condiții favorabile, când conducătorii nu sunt atât de legați, cum e cazul în condiții nefavorabile, când ei nu trebuie să părăsească trupele nici pentru un minut“.

Considerațiile expuse mai sus au următoarea lipsă: toate argumentele invocate pentru a dovedi imposibilitatea dispersării trupelor au un caracter negativ, iar aceasta este cu totul insuficient. Iată un argument pozitiv în favoarea concentrării forțelor armate: nimicirea unor forțe mai mari ale inamicului și ocuparea de orașe este posibilă numai în cazul concentrării trupelor. Numai nimicind forțe mai mari ale inamicului și cucerind orașe putem ridica masele largi ale poporului și putem crea organe ale puterii pe un teritoriu cuprinzând câteva județe. Numai în felul acesta putem să influențăm mințile și sentimentele întregului popor (tocmai aceasta și înseamnă a lărgi influența politică) și să obținem rezultate practice în sensul grăbirii avântului revoluției. Un rezultat al politicii de concentrare a forțelor armate este, de pildă, organizarea de către noi a puterii în regiunea situată la hotarul dintre provinciile Hunan și Țziansi în 1928 sau în partea de Apus a provinciei Fuțzian în 1929°. Acestea sunt principiile generale. Dar există oare și cazuri când este necesară dispersarea trupelor? Da, există. În acea parte a scrisorii comitetului de front adresată Comitetului Central unde se vorbește despre tactica lup-

tei de partizani a Armatei roșii există o indicație cu privire la admisibilitatea dispersării trupelor pe o distanță mică dela bază.

„Tactica elaborată de noi în lupta dusă în ultimii trei ani se deosebește într'adevăr de tactica tuturor timpurilor și tuturor popoarelor. Aplicând tactica noastră, amploarea luptei maseelor crește pe zi ce trece, și nici cel mai puternic inamic nu ne poate învinge. Tactica noastră este tactica luptei de partizani. În esență ea se reduce la următoarele: «dispersarea trupelor pentru a ridica masele și concentrarea trupelor pentru a veni de hac inamicului»; «dușmanul înaintază — noi ne retragem, dușmanul s'a oprit — noi îl hărțuim, dușmanul a obosit — noi îl lovim, dușmanul se retrage — noi îl urmărim»; «când creăm regiuni smulse stabile¹⁰, aplicăm tactica înaintării în valuri; în caz că ne urmărește un inamic puternic, ne învârtim primprejur fără a pleca departe de bază»; «pierzând cât mai puțin timp, aplicând cele mai bune metode, să ridici masele cele mai largi». Această tactică este asemănătoare unui năvod pe care când trebuie îl poți întinde și când trebuie îl poți strânge; întinde — pentru cucerirea maseelor, strânge — pentru lupta împotriva dușmanului. În decursul ultimilor trei ani, noi am aplicat în mod invariabil tocmai această tactică”.

Aci „a întinde“ înseamnă a dispersa trupele pe o distanță nu prea mare de bază. Așa, de pildă, când am ocupat pentru prima oară orașul Iunsin în Regiunea de graniță Hunan—Țziansi, regimentele 29 și 31 au fost dispersate pe teritoriul județului Iunsin; când am ocupat Iunsinul pentru a treia oară, regimentul 28 a fost trimis la granița județului Anfu, regimentul 29 — la granița județului Lianhua, regimentul 31 — la granița județului Țzian. Ca exemplu se mai poate da dispersarea trupelor în județele din partea de Sud a provinciei Țziansi în Aprilie—Mai anul trecut sau în județele părții de Apus a provinciei Fuțzian în Iulie. În ceea ce privește dispersa-

rea trupelor la o mare depărtare de bază, aceasta este posibil numai când există următoarele două condiții: o situație suficient de favorabilă și organe conducătoare relativ puternice. Doar scopul dispersării trupelor constă în a cuceri cu mai mult succes masele, în a adânci revoluția agrară și a crea organe ale puterii, în a lărgi rândurile Armatei roșii și ale forțelor armate locale. Dacă atingerea acestor țeluri nu este posibilă sau dacă dispersarea trupelor atrage după sine înfrângerea și slăbirea Armatei roșii (așa cum s'a întâmplat, de pildă, în August 1928, când o parte a trupelor din Regiunea de graniță Hunan—Țziansi a fost trimisă pentru a da o lovitură împotriva orașului Cenciu), este mai bine să nu se recurgă deloc la dispersare. În caz însă că există cele două condiții menționate mai sus, trebuie, fără îndoială, să se recurgă la dispersarea trupelor, întrucât în acest caz ea este mai avantajoasă decât concentrarea.

Scrisoarea din Februarie a Comitetului Central a fost greșită prin spiritul ei: ea a exercitat o influență negativă asupra unei părți a tovarășilor din organizația de partid a corpului 4. În afară de aceasta, în acea perioadă Comitetul Central a arătat într'una din circularele sale că este posibil ca războiul dintre Cian Kai-și și clica guansită nici să nu izbucnească. Ulterior însă aprecierile Comitetului Central și indicațiile sale au fost în linii generale juste. În scopul îndreptării aprecierii nejuste a situației, apreciere făcută în circulara menționată, Comitetul Central a trimis o altă circulară, care conținea o rectificare a primei circulare. Și deși scrisoarea adresată Armatei roșii nu a fost rectificată, totuși în indicațiile următoare ale Comitetului Central nu au mai existat note pesimiste, iar punctul său de vedere în problema operațiu-

nilor Armatei roșii a început să coincidă cu al nostru. Totuși influența negativă exercitată de scrisoarea Comitetului Central asupra câtorva tovarăși mai persistă. Deaceia eu consider că și acum mai există necesitatea de a lămuri această problemă.

În Aprilie 1929 comitetul de front a prezentat Comitetului Central planul de cucerire în decursul unui an a provinciei Tziansi. Mai târziu în această problemă a fost adoptată hotărârea dela Iuidu. Argumentele aduse atunci au fost expuse în scrisoarea următoare adresată Comitetului Central:

„Trupele lui Cian Kai-și și ale clicii guansite se apropie de raionul Tziutjian; mari lupte pot începe în orice moment. Ca urmare a reluării luptei masselor populare și a creșterii contradicțiilor din interiorul lagărului reacționar dominant, în curând trebuie să înceapă un avânt al revoluției. Schițându-ne planurile în această situație, noi pornim dela faptul că în două din provinciile din Sud — Guandun și Hunan — forțele armate ale comradilor și ale moșierilor sunt foarte mari și că în provincia Hunan, din cauza greșelilor putsch-iste făcute de partid, cadrele lui au fost distruse și el aproape și-a pierdut baza sa de masă. Altă situație s'a creat în provinciile Fuțjian, Tziansi și Cețjian. În primul rând, în aceste trei provincii forțele armate ale inamicului sunt cele mai slabe. În provincia Cețjian există numai trupele provinciale de garnizoană ale lui Tzian Bo-cen¹¹, care au un efectiv mic. Deși în provincia Fuțjian există 5 formațiuni, compuse din 14 regimente, totuși brigada lui Go Fân-min¹² este deja zdrobită; unitățile lui Cen Go-huei și Lu Sin-min¹³ sunt formate din bandiți și capacitatea lor de luptă este foarte redusă; cele două brigăzi ale infanteriei marine, care se află pe coastă, nu au participat niciodată la lupte și capacitatea lor de luptă este fără îndoială redusă; o oarecare capacitate de luptă au numai trupele lui Cian Cen¹⁴, dar, potrivit datelor comitetului provincial de partid Fuțjian, și la Cian Cen numai două regimente au o capacitate de luptă relativ mare. În plus, în momentul de față, în provincia Fuțjian domnește un haos

complet, nu există unitate. În provincia Tziansi trupele lui Ciu Pei-de¹⁵ și Siun Și-huei¹⁶ numără în total 16 regimente. Forțele lor depășesc forțele militare ale provinciilor Fuțjian și Cețjian, dar sunt cu mult mai mici decât forțele existente în provincia Hunan. În al doilea rând, în aceste trei provincii s'au făcut relativ puține greșeli putsch-iste. Lăsând la o parte provincia Cețjian, unde situația nu ne este prea clară, putem spune că în provinciile Tziansi și Fuțjian organizațiile de partid și baza lor de masă sunt întrucâtva mai puternice decât în provincia Hunan. În ceea ce privește provincia Tziansi, în partea de nord a acesteia — în județele Dean, Siusui și Tungu — o oarecare bază de masă există. În partea de Apus a acestei provincii — în județele Ningan, Iunsin, Lianhua și Suiciuan — forțele partidului și ale detașamentelor Gărzii roșii există ca și înainte; în partea de Sud a provinciei Tziansi perspectivele noastre sunt și mai bune: forțele regimentelor 2 și 4 ale Armatei roșii din județele Tzian, Iunsin și Singo cresc din zi în zi; unitățile Armatei roșii de sub comanda lui Fan Ci-min nu sunt cătuși de puțin distruse. Așa dar, se creează premise pentru încercuirea orașului Nancian.

Noi facem Comitetului Central următoarea propunere: în timpul îndelungatului război dintre militaristii gomindaniști, noi vom desfășura lupta împotriva lui Cian Kai-și și a clicii guansite pentru cucerirea provinciei Tziansi și a părților de Apus ale provinciilor Fuțjian și Cețjian, vom spori efectivul unităților Armatei roșii din aceste trei provincii, vom crea aci o bază revoluționară și o vom întări cu forțele populației. Termenul îndeplinirii acestui plan este de un an.

În planul expus mai sus, de cucerire a provinciei Tziansi, stabilirea termenului de un an pentru îndeplinirea acestui plan este greșită. În ceea ce privește posibilitatea de a cuceri provincia Tziansi, în această scrisoare noi am condiționat această posibilitate, în afară de situația din provincia însăși, și de începerea în curând în întreaga țară a unui avânt al revoluției; căci dacă nu ar fi existat certitudinea că în curând trebuie să înceapă un avânt al revoluției, nu s'ar fi putut ajunge în niciun

caz la concluzia posibilității cuceririi provinciei Tziansi în cursul unui singur an. Lipsa de care suferă propunerea noastră constă în aceea că nu trebuia să se stabilească termenul de un an; acest lucru nu putea să nu imprime cuvintelor „în curând trebuie“ din expresia „în curând trebuie să înceapă un avânt al revoluției“ o anumită nuanță de nerăbdare.

În ceea ce privește condițiile subiective și obiective care există în provincia Tziansi, ele merită o atenție serioasă. În afară de condițiile subiective despre care se vorbește în scrisoarea adresată Comitetului Central, aci există și condiții obiective, dintre care pot fi arătate următoarele trei: 1) economia provinciei Tziansi este în esență o economie feudală, influența capitalului comercial este aci relativ mică, iar forțele armate moșierești din Tziansi sunt mai slabe decât în oricare alta dintre provinciile din Sud; 2) provincia Tziansi nu are trupe provinciale proprii, ea fiind păzită întotdeauna de trupe din alte provincii; dar trupele aduse din alte provincii în vederea „expedițiilor împotriva comunistilor“ și a „expedițiilor împotriva bandiților“ nu cunosc condițiile locale și nu sunt nici pe departe atât de interesate în aceste operațiuni ca trupele care operează în provinciile lor, — adesea ele nu manifestă un entuziasm deosebit; 3) influența imperialismului este aici mai slabă decât în provincia Guandun, care este situată în vecinătatea orașului Honcong și în care aproape întreaga viață se află sub controlul Englezilor.

Luând în considerație aceste trei împrejurări, putem să explicăm de ce rășcoalele fărănești din provincia Tziansi au un caracter mai general decât în oricare altă

provincie, iar unitățile Armatei roșii și trupele de partizani sunt aci mai numeroase decât oriunde.

Pe mulți tovarăși îi frământă problema înțelesului care trebuie dat cuvintelor „în curând trebuie“ din formula „în curând trebuie să înceapă un avânt al revoluției“. Marxiștii nu sunt oracole: când este vorba despre dezvoltarea și transformările din viitor ei pot și trebuie să indice numai direcția generală, dar nu pot și nu trebuie să stabilească în mod mecanic orele și zilele. Totuși formula mea: „în China trebuie să înceapă în curând un avânt al revoluției“ nu este deloc o frază goală, în genul formulării la care recurg unii oameni: „există posibilitatea venirii unui avânt revoluționar“, ceea ce nu exprimă deloc o tendință spre acțiune și prezintă avântul revoluției ca ceva fantomatic și inaccesibil.

Avântul revoluției este asemănător cu o corabie plutitoare, când vârful catargurilor sale se pot vedea deja la orizontul îndepărtat; el este asemănător discului solar, ale cărui raze strălucitoare, străpungând întunericul și luminând în răsărit, se pot vedea deja de pe culmile muntelui înalt; el este asemănător pruncului care se zbate deja în pântecul mamei și care în curând va vedea lumina zilei.

ADNOTĂRI

- 1 Tov. Fan Ci-min, originar din județul Ian, provincia Tziansi, — membru al celui de al 6-lea Comitet Central la Partidului Comunist Chinez, întemeietorul regiunii roșii din partea de Nord-Est a provinciei Tziansi și creatorul corpului 10 al Armatei roșii. În 1934 a condus unitățile de avangardă ale Armatei roșii în Nordul Chinei în vederea luptei împotriva cotropitorilor japonezi. În Ianuarie 1935 a fost luat prizonier într'o luptă

- Impotriva trupelor gomindaniste contrarevoluționare. A murit eroic în luna Iulie a aceluiaș an, fiind executat de gomindaniștii în Nancian.
- ² Prin „forțele subiective ale revoluției” tovarășul Mao Tze-dun înțelege în cazul de față forțele organizate ale revoluției.
- ³ Lu Di-pin — militarist gomindanist, guvernatorul provinciei Hunan în 1928.
- ⁴ E vorba de cea de a treia campanie a militariștilor gomindaniști din provinciile Hunan și Tziensi împotriva Tzinganșanului — bază a Armatei roșii — dela sfârșitul anului 1928 și începutul anului 1929.
- ⁵ E vorba de războiul care s'a desfășurat în perioada Martie-Aprilie 1929 între militariștii gomindaniști — clica dela Nanchin a lui Cian Kai-și — și clica guansită a lui Li Tzun-jen și Bai Ciun-si.
- ⁶ Scrisoarea din Februarie a C.C. — scrisoarea din 9 Februarie 1929 adresată de Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez, comitetului de front al partidului. Citatele reproduse în articolul de față, care sunt extrase din scrisoarea trimisă de comitetul de front Comitetului Central la 5 Aprilie 1929, redau în linii generale conținutul scrisorii Comitetului Central, în special în problemele aprecierii situației de atunci și tacticii operațiilor Armatei roșii. Părerea Comitetului Central exprimată în această scrisoare era greșită, și deaceia în scrisoarea pe care comitetul de front a adresat-o Comitetului Central a fost formulat un alt punct de vedere.
- ⁷ E vorba de metodele bestiale folosite de autoritățile contrarevoluționare pentru reprimarea forțelor revoluționare ale poporului.
- ⁸ E vorba de cel de al VI-lea Congres general al Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în Iulie 1928. Congresul a arătat că, după înfrângerea revoluției în 1927, revoluția chineză rămâne ca și până atunci, prin caracterul său, o revoluție bur-

ghezo-democratică antiimperialistă și antifendală și a subliniat inevitabilitatea începerii unui nou avânt al revoluției; întrucât însă acest nou avânt al revoluției nu începuse încă, linia generală a partidului în acea perioadă era lupta pentru mase. Congresul al VI-lea a lichidat linia capitulară oportunistă de dreapta promovată de Cen Du-siu în 1927 și a criticat putschismul stângist, care s'a manifestat în partid la sfârșitul anului 1927 și începutul anului 1928, după înfrângerea revoluției în 1927. Vezi partea a treia a „Rezoluției cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru”, anexată la volumul 3 al ediției de față.

- ⁹ În 1929 Armata roșie a întreprins o campanie, pornind din Tzinganșan înspre provincia Fuțzian, unde a creat o nouă bază revoluționară, instaurând puterea popular-revoluționară în județele Lunian, Iundin și Șanhan, în partea de Apus a provinciei Fuțzian.
- ¹⁰ „Regiuni smulse” erau denumite bazele revoluționare relativ stabile, create de Armata roșie.
- ¹¹ Tzian Bo-cen — comandantul din acea perioadă al trupelor gomindaniste „pentru paza liniștei” în provincia Cețzian.
- ¹² E vorba de brigada trupelor gomindaniste care se afla în provincia Fuțzian.
- ¹³ Cunoscuți bandiți din provincia Fuțzian, ale căror detașamente au fost transformate în unități gomindaniste.
- ¹⁴ Cian Cen — comandant al unei divizii a trupelor gomindaniste.
- ¹⁵ Ciu Pej-de — militarist gomindanist, guvernatorul de atunci al provinciei Tziensi.
- ¹⁶ Siun Și-huei — pe atunci comandantul unei divizii a trupelor gomindaniste care se afla în provincia Tziensi.

SĂ DĂM ATENȚIE MUNCII ECONOMICE*

(20 August 1933)

* Cuvântare rostită de tovarășul Mao Tze-dun la consfătuirea cu privire la construcția economică a reprezentanților din 17 județe din partea de Sud a provinciei Tziansi, care a avut loc în August 1933.

Dezvoltarea furtunoasă a războiului revoluționar ne cere să mobilizăm masele pentru a desfășura imediat o mișcare pe frontul economic și pentru a înfăptui o serie de măsuri necesare și posibile în domeniul construcției economice. Dece? În prezent întreaga noastră activitate trebuie să urmărească obținerea victoriei în războiul revoluționar și, în primul rând, a victoriei finale în lupta pentru zdrobirea celei de a cincina „campanii” a inamicului¹, crearea condițiilor materiale care să asigure posibilitatea întreținerii și aprovizionării Armatei roșii; îmbunătățirea traiului maselor populare pentru a face astfel să crească și mai mult activitatea lor în războiul revoluționar; organizarea maselor largi populare în vederea luptei pe frontul economic, educarea lor în scopul ca noi forțe populare să se ridice în sprijinirea războiului; întărirea, pe baza construcției economice, a alianței dintre muncitori și țărani, consolidarea dictaturii democratice a muncitorilor și țăranilor, întărirea conducerii proletare. Pentru toate acestea, trebuie să desfășurăm munca în domeniul construcției economice. Acest lucru trebuie să-l înțeleagă limpede toți cei care muncesc pentru cauza revoluției.

În trecut, unii tovarăși considerau că ei și așa abia fac față sarcinilor pe care le pune războiul revoluționar,

asa că de unde, spuneau ei, să-ți mai faci timp și pentru construcția economică? Deaceia ei tratau drept „deviator de dreapta” pe oricine vorbea de construcția economică. Ei considerau că în condițiile războiului revoluționar construcția economică nu este posibilă, că numai după victoria finală în acest război, numai în condiții de pace, de liniște vom putea să ne ocupăm de construcția economică. Tovarăși, aceste concepții sunt greșite. Cei ce judecă astfel nu înțeleg că, dacă nu ne vom ocupa de construcția economică, nu vom putea asigura condițiile materiale pentru ducerea războiului revoluționar și atunci, în decursul unui război de lungă durată, forțele poporului se pot epuiza. Intr’adevăr, dușmanul înfăptuește blocada economică, speculanții și reacționarii subminează finanțele noastre și comerțul, comerțul exterior al regiunilor noastre roșii se lovește de cele mai mari piedici. Oare toate aceste greutăți nu vor avea repercusiuni grele asupra războiului revoluționar dacă nu le vom veni de hac? Sarea este foarte scumpă, iar uneori nici nu se găsește. Toamna și iarna orezul este ieftin, dar primăvara și vara este îngrozitor de scump. Toate acestea se răsfrâng imediat asupra condițiilor de trai ale muncitorilor și țăranilor, nepermițându-ne să le îmbunătățim. Oare aceasta nu aduce prejudicii alianței dintre muncitori și țărani, a cărei asigurare constituie una dintre liniile fundamentale ale politicii noastre? Oare faptul că masele de muncitori și de țărani vor fi nemulțumite de condițiile lor de trai nu va avea repercusiuni negative asupra creșterii Armatei noastre roșii și asupra muncii de mobilizare a maselor în vederea participării la războiul revoluționar?

Deaceia este cu totul greșită părerea că, în condițiile războiului revoluționar, nu trebuie să ne ocupăm de con-

strucția economică. Oamenii care împărtășesc această părere afirmă totodată adesea că totul trebuie să fie subordonat războiului; ei nu înțeleg însă că renunțarea la construcția economică nu va însemna nicidecum că „totul este subordonat războiului”, ci, dimpotrivă, va însemna slăbirea eforturilor noastre militare. Numai prin desfășurarea muncii pe frontul economic și prin dezvoltarea economiei regiunilor roșii vom putea crea baza materială necesară pentru războiul revoluționar, vom putea desfășura cu succes operațiunile noastre ofensive de luptă și vom putea da inamicului lovituri puternice în „campațiile” sale; numai astfel vom putea dobândi forțe pentru lărgirea Armatei roșii și vom putea desfășura frontul nostru pe câteva mii de li, făcând ca, odată cu ivirea condițiilor favorabile, Armata noastră roșie să poată, fără a mai avea grijă de altceva, să dea luptele pentru Nancian și Tziuzian, ca Armata noastră roșie să nu mai aibă grija căutării de alimente și ca ea să-și poată concentra întreaga atenție asupra luptei împotriva inamicului; numai astfel vom putea obține ca masele largi populare să fie mai mult sau mai puțin satisfăcute de condițiile lor de trai și să se înroleze cu și mai mult elan în Armata roșie sau să îndeplinească o muncă sau alta pentru cauza revoluției. Numai acest fel de a privi lucrurile înseamnă „a subordona totul războiului”.

În momentul de față, numeroși activiști revoluționari din organizațiile locale nu înțeleg cât de importantă este construcția economică pentru războiul revoluționar, iar o serie de organe locale ale puterii nu au analizat încă în mod serios această problemă. Secțiile economice locale sunt încă slabe din punct de vedere organizatoric. Pe alocuri nici măcar nu există șefi de secție sau în această

muncă sunt trimiși oameni care nu sunt îndeajuns de capabili — numai și numai să nu rămână postul liber. Dezvoltarea cooperăției se află încă în stadiul inițial, iar munca de reglementare a aprovizionării cu alimente a fost începută numai în unele localități. În organizațiile locale încă nu este desfășurată propagarea sarcinilor construcției economice în masele largi (și aceasta este o sarcină foarte importantă), încă nu a fost creată o atmosferă de entuziasm în lupta pentru construcția economică. Toate acestea sunt o urmare a subaprecierii importanței construcției economice.

Discutând toate aceste probleme la consfătuirea de față și lămurindu-le pe teren la întoarcerea acasă, trebuie să creăm o atmosferă de avânt, pentru ca toți activiștii din instituțiile guvernamentale și masele largi de muncitori și țărani să fie pătrunși de dorința de a participa la construcția economică. Trebuie ca toți să înțeleagă importanța construcției economice pentru războiul revoluționar, să muncească energic pentru plasarea titlurilor împrumutului construcției economice, să extindă mișcarea cooperatistă, să construiască pretutindeni silozuri de cereale și să creeze hambare de rezervă pentru eventualitatea unor calamități naturale. Fiecare județ trebuie să creeze o secție de aprovizionare cu produse alimentare, iar în raioanele care au o importanță deosebit de mare și în satele-bazar² — subsecții de aprovizionare cu produse alimentare. Pe de o parte, trebuie să facem astfel ca pe teritoriile regiunilor roșii unde produsele alimentare sunt insuficiente să se aducă surplusurile de acolo de unde există și să nu admitem ca într'un loc să existe produse alimentare cu grămada, iar în altul să nu se găsească, sau ca într'un loc prețurile produselor să fie ex-

trem de scăzute, iar în altul — extrem de ridicate. Pe de altă parte, trebuie să ne străduim ca produsele alimentare de care dispunem din belșug să fie exportate în mod planificat (dar nu fără restricții), fără intermediul speculanților, care realizează profituri din aceasta, pentru ca să putem aduce mărfurile necesare din regiunile albe. Trebuie să dezvoltăm energic agricultura și producția meșteșugărească, să producem mai multe unelte agricole, var, să obținem mărirea recoltei în anul viitor și restabilirea nivelului anterior al extracției de minereu de wolfram, al producției de cherestea, de camfor, de hârtie, de tutun, de pânzeturi simple, de ulei de mentă și al altor feluri de produse locale, al stocării de ciuperci și al cultivării culturilor locale; trebuie să exportăm toate aceste mărfuri în mari cantități în regiunile albe.

Dacă vorbim despre volumul comerțului nostru exterior, principalul nostru articol de export îl constituie produsele alimentare. Noi exportăm anual circa trei milioane de dani de orez; aceasta înseamnă că fiecare din cele 3 milioane de oameni care alcătuiesc populația noastră dă în medie pentru export cel puțin un dan de orez pe an pentru schimbul pe obiecte de larg consum care se importă. Dar cine se ocupă de acest comerț? Exclusiv negustorii, care acționează ca intermediari și jefuesc crunt poporul. Anul trecut, țărani din județele Vanan și Taihe vindeau orezul negustorilor cu $\frac{1}{2}$ de iuan danul, iar negustorii desfăceau acest orez la Ganciou cu 4 iuani danul, realizând din această operațiune un profit de 700%. Sau iată încă un exemplu: cele 3 milioane de oameni care constituie populația noastră consumă anual o cantitate de sare în valoare de aproximativ 9 milioane de iuani și țesături în valoare de circa 6 milioane de iuani. În

trecut, cu importul acestor cantități de țesături și de sare, în sumă totală de 15 milioane de iuani, se ocupau, se înțelege dela sine, negustorii, iar noi nu ne-am ocupat deloc de acest lucru. Ocupându-se cu aceste operațiuni de mijlocire, negustorii jefuiau nemaipomenit populația. Așa, de pildă, negustorii cumpărau sare în Meisian, plătind 1 iuan pentru 7 țzini de sare, și o vindeau în raionul nostru, luând 1 iuan pentru $\frac{3}{4}$ țzin. Oare nu este asta un jaf revoltător? Acum va trebui să ne ocupăm de această problemă; pe viitor ne vom ocupa neapărat de ea noi înșine, și Direcția comerțului exterior din raioanele noastre va trebui să se ocupe temeinic de aceasta.

Cum va fi folosit împrumutul construcției economice emis pentru suma de 3 milioane de iuani? Noi intenționăm să-l folosim în felul următor: 1 milion de iuani să alocăm pentru nevoile războiului pe care-l duce Armata roșie, iar 2 milioane să alocăm pentru nevoile cooperăției, ale Direcției aprovizionării cu produse alimentare și ale Direcției comerțului exterior. Dintre aceste 2 milioane, o parte mai mică va fi destinată dezvoltării producției, iar partea cea mai mare — dezvoltării comerțului exterior. Țelul nostru constă nu numai în dezvoltarea producției, ci și în aceea ca mărfurile exportate să fie vândute la prețuri convenabile, iar mărfurile importate din regiunile albe — sare și țesături — să fie cumpărate la prețuri reduse și distribuite masselor populare. În felul acesta noi vom sparge blocada inamicului și vom pune capăt jefuirii populației de către negustori. Noi trebuie să luptăm pentru o dezvoltare continuă a economiei naționale și să creăm o adevărată bază materială a războiului revoluționar și a construcției economice, îmbunătățind

considerabil condițiile de trai ale masselor și sporind veniturile noastre bănești.

Aceasta este o sarcină de mare importanță, este o serioasă bătălie cu dușmanul de clasă. Este oare realizabilă această sarcină în condițiile unui război crunt? Eu cred că este realizabilă. Doar nu este vorba de construirea unei căi ferate până la Lunian sau a unei șosele până la Ganciou. Nu este vorba de introducerea unui monopol total asupra comerțului cu produse alimentare, nu cerem ca comerțul cu sare și țesături, al cărui volum se cifrează la 15 milioane de iuani, să se afle în întregime în mâinile guvernului, iar negustorii să nu fie admiși aci. Nu este vorba despre aceasta, și nu aceasta este ceea ce vrem să realizăm. Lucrul despre care este vorba și pe care vrem să-l realizăm este dezvoltarea agriculturii și a producției meșteșugărești, exportul de produse alimentare și de minereuri de wolfram, importul de sare și de țesături; noi pornim la treabă începând deocamdată cu investirea unei sume de 2 milioane de iuani, la care se adaugă contribuțiile populației locale. Oare nu trebuie să facem acest lucru, nu putem noi, nu vom reuși să-l facem? Noi am început această muncă și am și obținut unele succese. Recolta de toamnă din anul acesta este cu 20—25% mai mare decât recolta de toamnă din anul trecut, ceea ce depășește creșterea de 20%, prevăzută de noi. În domeniul industriilor meșteșugărești se restabilește producția de inventar agricol și de var; începe restabilirea producției de minereu de wolfram. A început o oarecare înviorare și în producția de tutun, hârtie, material lemnos. În domeniul aprovizionării cu produse alimentare, am reușit să obținem anul acesta succese destul de mari. În parte a început importul de sare. Pe aceste succese se bazează

convingerea noastră fermă că mersul înainte este posibil. Nu este oare evidentă greșala acelor care afirmă că construcția economică este posibilă numai după terminarea războiului și că ea nu ar fi posibilă în momentul de față?

De aci se înțelege deasemenea că în etapa actuală trebuie să subordonăm întreaga construcție economică sarcinii principale — ducerea războiului revoluționar. În momentul de față sarcina principală este războiul revoluționar, iar construcția economică trebuie pusă în slujba lui, trebuie efectuată în numele războiului și subordonată lui. În egală măsură sunt greșite părerile acelor care socot că dintre toate sarcinile actuale sarcina principală este construcția economică și care desconsideră războiul revoluționar, ocupându-se de construcția economică fără a o lega de războiul revoluționar. Numai după terminarea războiului civil se va putea și va trebui să se spună că sarcina principală o constituie construcția economică. Ar fi lipsit de sens ca în cursul războiului civil să încercăm să desfășurăm acea construcție economică pașnică care va deveni necesară abia în viitor, și nu este necesară acum, care va fi posibilă numai în viitor și nu este nicidecum posibilă în condițiile actuale. În prezent este necesară munca pe care o cere în mod imperios războiul. Toată această muncă trebuie să servească războiului și nu să constituie o ocupație de pace, ruptă de război. Dacă unii tovarăși cred că construcția economică trebuie înfăptuită fără legătură directă cu războiul, greșala lor trebuie imediat îndreptată.

Nu putem realiza o desfășurare rapidă a mișcării pe frontul economic fără a aplica forme de conducere juste și metode de muncă juste. Aceasta este deasemenea o problemă importantă pe care trebuie s'o rezolvăm la consfă-

tuirea noastră. Căci, întorcându-se la locurile lor de muncă, tovarășii vor trebui nu numai să treacă de îndată la o muncă de mare amploare, dar și să conducă numeroasele cadre împreună cu care vor desfășura această muncă. Aceasta se referă în special la tovarășii care lucrează în instituțiile de plasă și orășenești, precum și în cooperajie, la Direcția aprovizionării cu produse alimentare, la Direcția comerțului și la secția de achiziții. Ei sunt activiști în domeniul practic, care mobilizează în mod nemijlocit masele la organizarea de cooperative, la reglementarea aprovizionării cu produse alimentare și a transporturilor, care se ocupă cu importul și exportul. Dacă ei nu vor găsi forme de conducere juste, metode de muncă juste și eficiente, aceasta va avea imediat repercusiuni asupra rezultatelor muncii și va face ca munca noastră să nu fie sprijinită de masele largi, astfel că în toamna și iarna anului acesta, precum și în primăvara și vara anului viitor noi nu vom putea să îndeplinim în întregime planul guvernului central în domeniul construcției economice. În legătură cu aceasta, vreau să atrag atenția tovarășilor asupra următoarelor momente:

1. Trebuie să mobilizăm masele populare prin organizațiile obștești. În primul rând, prezidiile comitetelor executive de toate gradele și tovarășii care lucrează în secțiile economice și în secțiile financiare trebuie să pună în mod sistematic pe ordinea de zi, să discute, să controleze și să verifice întreaga muncă pentru plasarea împrumutului, pentru dezvoltarea cooperajiei, pentru reglementarea aprovizionării cu produse alimentare, pentru dezvoltarea producției și a comerțului. Apoi trebuie să fie mobilizate organizațiile de masă, în primul rând sindicatele și uniunile de țărani săraci. Sindicatele trebuie

să mobilizeze masa membrilor lor la munca pe frontul economic. Uniunile de țărani săraci constituie un puternic instrument de mobilizare a maselor pentru dezvoltarea cooperăției și pentru realizarea împrumutului; organele raionale și de plasă ale puterii trebuie să le conducă în mod energic. Apoi, la adunările populației, convocate pe sate sau pe gospodării, trebuie să se popularizeze construcția economică, lămurind cât mai amplu legătura dintre războiul revoluționar și construcția economică, arătând cum pot fi îmbunătățite condițiile de trai ale maselor, cum pot fi sporite forțele noastre de luptă. Chemați populația să achiziționeze titluri de împrumut, să dezvolte cooperăția, să îmbunătățească aprovizionarea cu produse alimentare, să întărească finanțele, să extindă comerțul; chemați-o să lupte pentru înfăptuirea acestor lozinci, însuflețiți masele populare. Dacă nu vom mobiliza masele prin organizațiile obștești și nu vom duce muncă de lămurire în rândurile lor, adică dacă prezidiile comitetelor executive de toate gradele și secțiile economice și financiare nu vor pune munca de construcție economică în centrul atenției lor, nu o vor pune în discuție și nu o vor controla, nu vor da atenție mobilizării organizațiilor de masă și organizării de adunări de popularizare, nu ne vom putea atinge țelul.

2. Metodele de mobilizare a maselor nu trebuie să fie birocratice. Metodele birocratice de conducere nu sunt admisibile în nicio acțiune revoluționară; ele nu au ce căuta nici în domeniul construcției economice. Pacostea birocratismului trebuie aruncată la gunoi — de ea nu are nimeni nevoie. Tovarășii noștri trebuie să dea preferință formelor de masă ale muncii, adică formelor care sunt pe placul fiecărui muncitor și țăran. Una dintre manifestările de bi-

rocratism o constituie nepăsarea față de muncă, indiferența față de toate, lucrul făcut de mântuială, funcționărește. Noi trebuie să ducem o luptă serioasă împotriva acestor fenomene. O altă manifestare de birocratism o constituie folosirea de metode pur administrative. În aparență activismul de acest tip nu manifestă nepăsare față de muncă și-ți face impresia că omul muncește cu sârguință. În realitate însă nu este posibil să dezvolți cu succes cooperăția cu metode pur administrative. Chiar dacă în decursul unei perioade oarecare de timp ea ar crește din punct de vedere formal, o asemenea creștere nu poate fi trainică; până la urmă masele pierd încrederea în cooperăție, din care cauză dezvoltarea ei este frânată. Plasarea împrumutului prin metode administrative, prin repartizare arbitrară pe baza propriilor cifre și calcule, fără a ține seama dacă această acțiune este înțeleasă de mase, dacă oamenii pot să subscrie asemenea sume sau nu, nu poate decât să provoace nemulțumirea maselor, în urma cărui fapt împrumutul nu va putea fi realizat în modul corespunzător. Este în afară de orice îndoială că metodele pur administrative nu sunt de niciun folos. Noi avem nevoie de o agitație perseverentă, de o muncă de convingere a maselor. Trebuie să dezvoltăm cooperăția, să plasăm titlurile împrumutului și să desfășurăm întreaga muncă de mobilizare a resurselor economice ținând seama de condițiile concrete și de starea de spirit concretă a maselor.

3. Pentru desfășurarea construcției economice sunt necesare numeroase cadre conducătoare. Este vorba nu de zeci sau sute, ci de mij și de zeci de mii de oameni, care trebuie să fie organizați, instruiți și trimiși pe frontul construcției economice. Ei vor deveni comandanți ai frontului economic, iar masele largi ale poporului vor fi ostașii lor.

Oamenii se plâng adesea că ducem lipsă de cadre. Dar oare, într'adevăr, nu avem cadre, tovarăși? Din masele călitate în lupta pentru pământ, în lupta economică și în războiul revoluționar a ieșit un mare număr de cadre — cum se poate spune că nu există cadre? Nu trebuie decât să renunțăm la concepțiile greșite — și cadrele vor fi găsite imediat.

4. Construcția economică nu trebuie să fie ruptă nu numai de sarcina principală — sarcina militară —, dar nici de celelalte sarcini. Numai printr'o desfășurare mai temeinică a campaniei de verificare a loturilor de pământ³ poate fi desființată din rădăcini proprietatea funciară feudală și semifeudală, poate fi ridicată activitatea în producție a țăranilor, iar masele largi ale țărănimii pot fi atrase rapid la opera de construcție economică. Numai printr'o hotărâtă traducere în viață a legii muncii poate fi obținută o îmbunătățire a condițiilor de trai ale maselor muncitorești, încadrarea lor activă și rapidă în opera de construcție economică și creșterea rolului lor conducător față de țărănime. Numai printr'o justă conducere a campaniei electorale și a „campaniei de demascare“⁴, care se desfășoară concomitent cu campania de verificare a loturilor de pământ, pot fi însănoșite organele noastre guvernamentale și poate fi asigurată guvernului nostru posibilitatea de a conduce cu mai multă eficacitate războiul revoluționar, toate ramurile de activitate, construcția economică.

Ridicarea nivelului politic și cultural al maselor populare prin desfășurarea muncii cultural-educative are de asemenea o uriașă însemnătate pentru dezvoltarea economiei naționale. Și este de prisos să mai spunem că munca de lărgire a rândurilor Armatei roșii nu trebuie desconsi-

derată nici măcar o zi. Pentru toți este limpede că dacă Armata roșie nu va repurta victorii, blocada economică se va intensifica și mai mult. La rândul lor, dezvoltarea economiei naționale și îmbunătățirea condițiilor de trai ale maselor pot, fără îndoială, să ajute considerabil în munca de lărgire a rândurilor Armatei roșii și vor avea ca urmare faptul că masele largi ale poporului vor merge cu entuziasm pe front. Intr'un cuvânt, dacă vom ști să facem să fie îndeplinite toate condițiile arătate, inclusiv această nouă condiție extrem de importantă — construcția economică — și vom face ca toți acești factori să servească războiul revoluționar, victoria în războiul revoluționar va fi, fără îndoială, de partea noastră.

A D N O T Ă R I

- ¹ În perioada 1930—1934 trupele lui Cian Kai-și au întreprins 5 mari ofensive, care au fost denumite „campanii“ împotriva Regiunii roșii centrale, al cărei centru era orașul Juitzin din provincia Tziansi. Cea de a cincia „campanie“ a început în Octombrie 1933, dar pregătirea activă în vederea ei a fost începută de Cian Kai-și încă în vara anului 1933.
- ² Puncte în raioanele sătești din provincia Tziansi, în care erau organizate în mod periodic piețe alimentare.
- ³ Campania de verificare a loturilor de pământ s'a desfășurat după împărțirea pământului pe teritoriul regiunilor roșii; sarcina ei era verificarea justeții împărțirii pământului.
- ⁴ E vorba de o campanie dusă prin metode democratice în vederea scoaterii la iveală de către cercurile largi ale populației a faptelor infame de funcționari ai instituțiilor guvernului democratic.

**CUM SĂ STABILIM
APARTENENȚA DE CLASĂ LA SATE ***

(Octombrie 1933)

* Acest document, scris de tovarășul Mao Tze-dun în Octombrie 1933 în scopul lichidării exagerărilor care au avut loc în cursul înfăptuirii reformei agrare și în scopul rezolvării juste a problemei agrare, a fost adoptat în acea perioadă de guvernul democrat muncitoresc-fărănesc central ca îndreptar pentru stabilirea apartenenței de clasă la sate.

1. MOȘIERII

Numim moșier pe cel care posedă pământ, personal nu muncește sau se ocupă numai cu o astfel de muncă care constituie pentru el o sursă secundară de venit, și care trăiește de pe urma exploatării țăranilor. Moșierii exploatează pe țărani în special prin arenda pe care o iau pentru pământ. Totodată, moșierii realizează și venituri suplimentare — fie din cămătărie, fie din exploatarea muncitorilor salariați, fie din întreprinderile lor industriale sau comerciale. Principala formă de exploatare moșierească este însă exploatarea țăranilor prin luarea de arendă. Administrarea pământurilor obștești și încasarea arenzii pentru pământurile școlilor constituie deasemenea una dintre formele de exploatare prin luarea de arendă¹.

Moșierii care, deși s'au ruinat, nu muncesc, ci trăiesc din escrocherii și din șantaj sau sunt ajutați de rude și prieteni (condițiile lor de trai fiind mai bune decât ale mijlocașilor obișnuiți) sunt considerați totuși moșieri.

Militariștii, birocrații, tuhao-ii și leșen-ii, fiind reprezentanții politici ai clasei moșierilor, sunt cei mai înraii dintre moșieri. Tuhao-i și leșen-i mai puțin influenți se întâlnesc adesea și în rândurile chiaburilor.

Persoanele care ajută pe moșieri la încasarea arenzii și la administrarea gospodăriei, a căror principală sursă

de existență o constituie exploatarea țăranilor de către moșieri, și care au condiții de trai mai bune decât mijlocașii obișnuiți trebuie puse în aceeași categorie cu moșierii.

Persoanele a căror principală sursă de existență o constituie cămătăria și care au condiții de trai mai bune decât mijlocașii obișnuiți se numesc cămătari și ele trebuie puse în aceeași categorie cu moșierii.

2. CHIABURII

De regulă, chiaburii posedă pământ, dar unii dintre ei sunt proprietari numai asupra unei părți din pământul pe care îl cultivă, cealaltă parte luând-o în arendă; alții nu au deloc pământ propriu și iau în arendă tot pământul pe care îl cultivă. De regulă, chiaburii au din abundență inventar și capital circulant, participă și ei la muncă, dar o parte din venitul lor — adesea partea cea mai mare — provine întotdeauna din exploatare. Exploatarea chiaburească constă în esență în exploatarea forței de muncă salariate (a muncitorilor agricoli). În afară de aceasta, chiaburii fie că dau o parte din pământ în arendă și primesc arendă, fie că dau bani cu împrumut, fie că sunt proprietari de întreprinderi industriale sau comerciale. În majoritatea cazurilor ei sunt cei care administrează pământurile obștești. Chiabur trebuie să fie considerat și acela care, posedând o suprafață relativ mare de pământ din cel mai bun, muncește singur pe acest pământ și nu recurge la angajarea de brațe de muncă, dar exploatează pe țăranii prin luare de arendă, prin cămătărie sau folosind alte forme de exploatare. Exploatarea chiaburească are un caracter permanent, și la numeroși

chiaburi venitul de pe urma exploatării constituie partea principală a tuturor veniturilor lor.

3. ȚĂRANII MIJLOCAȘI

În majoritatea lor, mijlocașii au pământ propriu. Unii mijlocași posedă numai o parte din pământul cultivat de ei, iar cealaltă parte o iau în arendă; unii nu au deloc pământ propriu și iau în arendă tot pământul pe care îl cultivă. Mijlocașii dispun într-o anumită măsură de inventar propriu. Sursa de existență pentru mijlocași este exclusiv sau mai ales munca lor personală. Mijlocașii, de regulă, nu exploatează muncă străină; mulți dintre ei sunt supuși ei înșiși în parte exploatării, plătind arendă pentru pământul luat în arendă și dobânzi la împrumuturi. Dar, de regulă, mijlocașii nu-și vând forța de muncă. O oarecare parte a țăranilor mijlocași (mijlocașii înstăriți) exploatează pe o scară redusă muncă străină, dar această exploatare nu are un caracter permanent și nu constituie pentru ei principala sursă de venit.

4. ȚĂRANII SĂRACI

Unii țăranii săraci sunt proprietarii unei părți din pământul pe care îl cultivă, dar nu au inventar suficient; alții însă nu posedă deloc pământ și au numai inventar, și acesta în cantitate insuficientă. De regulă, țăranii săraci sunt nevoiți să ia în arendă pământ pentru a-l cultiva și să se supună exploatării, plătind arendă și dobânzi la împrumuturi și, în parte, vânzându-și forța de muncă.

Dacă mijlocașii, de regulă, nu sunt nevoiți să-și vândă forța de muncă, țăranii săraci, de regulă, sunt nevoiți

să-și vândă în parte forța de muncă — acesta este principalul criteriu pentru stabilirea deosebirii dintre țărani mijlocași și țărani săraci.

5. MUNCITORII

Muncitorii (printre care și argații), de regulă, nu au deloc nici pământ, nici inventar; numai unii dintre ei au loturi de pământ extrem de mici și inventar. Muncitorii trăiesc exclusiv sau mai ales de pe urma vânzării forței lor de muncă.

ADNOTĂRI

¹ În satul chinez existau multe pământuri obștești. Pământurile obștești erau împărțite în diferite categorii:

a) pământurile ale căror venituri erau destinate nevoilor administrative, ca, de pildă, pământurile care aparțineau unor organe raionale și de plasă ale puterii;

b) pământurile gentilice, ca, de pildă, pământurile care aparțineau templelor gentilice;

c) pământurile ale căror venituri erau destinate scopurilor religioase, ca, de pildă, pământurile care aparțineau templelor budiste, daosiste, catolice și musulmane;

d) pământurile ale căror venituri erau destinate nevoilor în-
tr'ajutorării obștești, ca, de pildă, pământurile care aparțineau
hambarelor obștești, sau altor nevoi obștești, ca, de pildă, pământurile care făceau parte din fondul de reparații a drumurilor și podurilor;

e) pământurile ale căror venituri erau destinate nevoilor în-
vățământului, ca, de pildă, pământurile școlilor.

În majoritatea covârșitoare a cazurilor, de aceste pământuri dispuneau moșierii și chiburii, iar țărani puteau să participe numai la administrarea unei părți mici din ele.

POLITICA NOASTRĂ ECONOMICĂ *

(23 Ianuarie 1934)

* Raport prezentat de tovarășul Mao Tze-dun la Congresul al II-lea al deputaților muncitorilor și țărănilor din China, care a avut loc în Ianuarie 1934 în orașul Juițzin din provincia Tziansi.

Numai nerușinații militariști gomindaniști, care în regiunile aflate sub dominația lor au dus poporul la mizerie, iar economia la sleire, sunt în stare să răspândească zi de zi afirmația calomnioasă că în regiunile roșii ar domni o ruină totală. Imperialiștii și gomindanul își propun ca scop să distrugă regiunile roșii, să zădărnicească construcția economică ce se desfășoară în aceste regiuni, să distrugă bunăstarea masselor de multe milioane de muncitori și țărani, care au reușit să devină liberi. De aceea ei nu numai că au organizat forțe armate pentru desfășurarea de „campanii“ militare, dar duc și o politică de severă blocadă economică. Situându-ne însă în fruntea masselor largi populare și a Armatei roșii, noi nu numai că am zdrobit o serie de „campanii“ ale inamicului, dar și facem tot ceea ce este posibil și necesar în domeniul construcției economice pentru a zădărnici planurile perfide ale inamicului, care și-a pus în gând să ne sugrume prin blocada economică; și în această direcție noi mergem neîncetat din succes în succes.

Principiile politicii noastre economice sunt următoarele: să facem tot ceea ce este posibil și necesar în domeniul construcției economice; să mobilizăm resursele economice pentru a aproviziona frontul și în acelaș timp

pentru a îmbunătăți cât mai mult posibil condițiile de trai ale masselor populare ; să întărim alianța economică dintre muncitori și țărani ; să asigurăm conducerea țărănimii de către proletariat ; să facem astfel ca sectorul de stat al economiei naționale să cucerească o poziție conducătoare față de sectorul particular și să creăm premisele pentru trecerea în viitor la socialism.

Sarcinile centrale ale construcției noastre economice sunt dezvoltarea producției agricole, dezvoltarea producției industriale, dezvoltarea comerțului exterior și dezvoltarea cooperăției.

Agricultura regiunilor roșii înregistrează, fără îndoială, în prezent un avânt. În 1933, în regiunea părții de Sud a provinciei Ţziansi și a părții de Vest a provinciei Fuțzian producția agricolă a crescut cu 15% față de 1932, iar în Regiunea de graniță Fuțzian — Cețzian — Ţziansi — cu 20%. O recoltă bogată a fost strânsă în Regiunea de graniță Săciuan-Șensi. În primul și în al doilea an după crearea regiunilor roșii s'a observat adeseori o oarecare scădere a producției agricole¹. După împărțirea pământului însă, când drepturile țăranilor asupra pământului au fost precis stabilite, iar noi am început să încurajăm sporirea producției, entuziasmul în muncă al masselor țărănești a crescut, și producția a început să se restabilească. În prezent, în unele regiuni nivelul dinainte de revoluție al producției agricole nu numai că a fost atins, dar a fost chiar depășit. În unele locuri nu numai că s'a reluat cultivarea pământurilor lăsate în paragină în timpul luptei revoluționare, dar au și fost valorificate pământuri noi. În multe locuri, în scopul reglementării folosirii brațelor de muncă la sate, au fost organizate întovărășiri de într'ajutorare în muncă și bri-

găzi pentru aratul pământului²; pentru a învinge greutățile provocate de faptul că nu existau destule vite de muncă, au fost create întovărășiri pentru acordare de ajutor cu forță de tracțiune. În acelaș timp masse largi de femei s'au încadrat în muncă.

În timpul dominației gomindaniste o asemenea situație era absolut imposibilă. Pe atunci pământul aparținea moșierilor, iar țăranii nu voiau și nici nu puteau să sporească cu forțele lor fertilitatea solului. Numai după ce am împărțit pământul între țărani și am început să încurajăm și să stimulăm activitatea lor în producție, masele țărănești au fost cuprinse de entuziasm în muncă, iar în domeniul producției agricole au devenit posibile mari victorii. Aci trebuie să arătăm că, în condițiile actuale, sporirea producției agricole constituie o sarcină primordială a construcției noastre economice; ea trebuie să rezolve nu numai problema extrem de importantă a produselor alimentare, dar și problema materiei prime pentru producerea unor articole de primă necesitate, ca îmbrăcămintea, zahărul, hârtia și altele, adică să rezolve sarcina aprovizionării cu bumbac, cânepă, trestie de zahăr, bambu etc. Sarcini importante în domeniul agriculturii sunt deasemenea plantarea de păduri și mărirea șeptelului. În condițiile economiei bazate pe mica producție agricolă, elaborarea unor planuri de producție adecvate pentru principalele feluri de produse agricole, precum și mobilizarea țăranilor în lupta pentru îndeplinirea acestor planuri este nu numai posibilă, dar și necesară. În viitor trebuie să acordăm acestei sarcini și mai multă atenție și să-i consacram și mai multe forțe.

Cât privește greutățile întâmpinate în crearea condițiilor necesare pentru producția agricolă, de pildă, în asi-

gurarea ei cu brațe de muncă, vite de tracțiune, îngrășă-minte, semințe, irigație, trebuie să conducem energic pe țărani în lupta pentru biruirea acestor greutăți. Principalele noastre sarcini în domeniul producției agricole sunt reglementarea organizată a folosirii brațelor de muncă și atragerea femeilor în producția agricolă. Organizarea de întovărășiri de într'ajutorare în muncă și de brigăzi pentru aratul pământului, mobilizarea întregii populații dela sate și conducerea ei în cele mai importante sezoane ale muncilor de câmp — în perioada aratului de primă-vară și a aratului de vară — iată măsurile necesare pentru rezolvarea problemei brațelor de muncă. Destui țărani (circa 25%) duc lipsă de vite de muncă, ceea ce deosemena constituie o problemă foarte serioasă. Trebuie să acordăm atenție creării de întovărășiri pentru acordarea de ajutor cu forță de tracțiune și să ducem în rândurile țăranilor care nu au vite de muncă o campanie pentru ca, punând mână dela mână, să achiziționeze vite spre a le folosi în comun. Trebuie să acordăm cea mai mare atenție irigării, care are o însemnătate vitală pentru agricultură. În prezent, se înțelege, nu se poate pune încă problema creării de gospodării de stat și de gospodării colective, dar pentru a accelera dezvoltarea agriculturii este absolut necesar să organizăm pretutindeni mici ferme experimentale și cursuri agrotehnice, precum și expoziții agricole.

Blocada înfăptuită de inamic creează greutăți în ceea ce privește exportul mărfurilor noastre. În legătură cu aceasta multe ramuri ale producției meșteșugărești din regiunile roșii sunt în declin, în special ramuri ca producția de tutun și de hârtie. Dar aceste greutăți în legătură cu exportul nu sunt absolut de nebiruit. Nevoile masselor

largi ale populației creează la noi o vastă piață proprie. Trebuie să refacem și să dezvoltăm în mod planificat producția meșteșugărească și unele ramuri ale industriei — în primul rând pentru satisfacerea propriilor noastre nevoi, iar apoi și pentru export. În cursul ultimilor doi ani, mai ales începând din prima jumătate a anului 1933, o serie de ramuri ale producției meșteșugărești și unele ramuri de producție industrială au și început să renască, atât în legătură cu faptul că am început să le acordăm atenție, cât și în legătură cu creșterea treptată a numărului cooperativelor de producție. Este vorba, în special, de producția de tutun, hârtie, camfor, inventar agricol și îngrășăminte (var etc.) și de producția de minereu de wolfram. În situația actuală nu trebuie să neglijăm nici producția proprie de țesături, medicamente și zahăr. În Regiunea de graniță Fuțzian — Cețzian — Țziansi nu s'au produs niciodată în trecut mărfuri ca hârtie, țesături și zahăr. În prezent însă producția lor se dezvoltă, și această dezvoltare dă rezultate pe deplin satisfăcătoare. În legătură cu lipsa de sare de bucătărie a fost organizată acolo producția sării din salpetru.

Producția industrială trebuie planificată cum se cuvine. O planificare completă și exactă pe baza producției meșteșugărești fărămișate este, firește, cu neputință. Dar o planificare mai mult sau mai puțin exactă este absolut necesară pentru unele ramuri mai importante ale producției și în primul rând pentru ramurile aflate în proprietatea statului sau a cooperației. Fiecare întreprindere de stat sau cooperatistă trebuie să se ocupe chiar dela începutul activității sale de evidența riguroasă a surselor de materii prime și a piețelor de desfacere atât din regiunile inamicului, cât și din regiunile noastre.

În prezent este extrem de necesar ca noi să reglementăm în mod planificat comerțul populației cu regiunile albe, statul trebuind să ia nemijlocit în mâinile sale comerțul cu unele mărfuri necesare, ca, de pildă, importul de sare și țesături, exportul de produse alimentare și de minereu de wolfram, precum și reglementarea comerțului de produse alimentare pe piața internă. În Regiunea de graniță Fuțzian — Cețzian — Țziansi această muncă a fost începută ceva mai înainte, iar în Regiunea centrală — în primăvara anului 1933. În urma creării Direcției comerțului exterior și a altor organe au fost obținute în această privință primele succese.

Acum economia noastră națională este alcătuită din trei sectoare — de stat, cooperatist și particular.

Statul are în seama sa numai acele întreprinderi economice a căror conducere de către stat este acum posibilă și necesară. Sectorul industriei de stat și comerțului a și început să crească și în fața lui se deschid vaste perspective.

Noi nu numai că nu împiedicăm activitatea economică particulară, dar o și încurajăm și o stimulăm dacă întreprinzătorii particulari nu calcă legile promulgate de guvern. Doar dezvoltarea sectorului particular este necesară acum în interesul statului și al poporului. În prezent sectorul particular are fără doar și poate preponderența absolută, și fără îndoială că va mai avea această preponderență o perioadă destul de îndelungată. În regiunile roșii sectorul particular este reprezentat în prezent de către micile întreprinderi.

Sectorul cooperatist se dezvoltă foarte rapid. Potrivit datelor statisticii, în 17 județe ale provinciilor Țziansi și Fuțzian existau în total în Septembrie 1933 1.423 de coo-

perative diferite, cu un capital social a cărui sumă globală depășea 300.000 de iuani. O mai mare dezvoltare au căpătat cooperativele de consum și alimentare, după ele urmând cooperativele de producție. Cooperativele de credit abia și-au început activitatea. În procesul activității comune cooperativele și întreprinderile de stat vor deveni cu timpul o uriașă forță economică, vor obține treptat preponderența asupra sectorului particular și vor începe să joace față de acesta un rol conducător. Deaceia, concomitent cu încurajarea dezvoltării sectorului particular trebuie să dezvoltăm prin toate mijloacele întreprinderile de stat și să lărgim considerabil întreprinderile cooperatiste.

În scopul dezvoltării întreprinderilor de stat și al acordării de ajutor întreprinderilor cooperatiste, noi am lansat cu sprijinul masselor populare un împrumut al construcției economice în valoare de 3 milioane de iuani. Singurul izvor posibil de fonduri pentru finanțarea construcției economice este în prezent atragerea mijloacelor bănești ale populației.

Sporirea veniturilor noastre pe calea dezvoltării economiei naționale — iată linia fundamentală a politicii noastre financiare, care a și dat rezultate vizibile în Regiunea de graniță Fuțzian — Cețzian — Țziansi și a început să dea roade și în Regiunea centrală. Organele noastre financiare și economice au sarcina de a aplica în mod hotărât această linie. Trebuie să avem în această privință o deosebită grijă ca Banca de stat, emițând hârtia-monetă, să pornească în primul rând dela nevoile dezvoltării economiei naționale, iar nevoilor pur financiare să le rezerve un loc secundar.

Principiul de bază în cheltuirea fondurilor trebuie să

fie economia. Este necesar ca toți funcționarii organelor guvernamentale să înțeleagă că corupția și risipa constituie cele mai mari crime. Lupta împotriva corupției și a risipei a dat în trecut unele rezultate, și în această direcție trebuie să acționăm și de acum înainte. Să economisim fiecare ban pentru nevoile războiului și ale revoluției, pentru construcția noastră economică, — iată principiul contabilității noastre.

Metodele noastre de folosire a veniturilor statului trebuie să se deosebească radical de metodele gomindaniste.

Intr'un moment când asupra Chinei s'au abătut cele mai grele calamități economice, când sute de milioane de oameni suferă de foame și frig, guvernul nostru popular, în pofida tuturor greutăților, s'a ocupat cum se cuvine de construcția economică în numele războiului revoluționar, în interesul națiunii. Este absolut limpede că numai victoria noastră asupra imperialismului și a gomindanului, numai munca noastră planificată și organizată pe tărâmul construcției economice pot salva întregul nostru popor dela calamități nemaipomenite.

ADNOTĂRI

¹ În cursul primului și al celui de al doilea an după crearea regiunilor roșii s'a observat adeseori o oarecare scădere a producției agricole, care se explica în special prin faptul că în perioada împărțirii pământului n'au fost stabilite precis drepturile țăranilor asupra pământului și noua ordine economică nu intrase încă pe făgașul normal; aceasta creă în rândurile țăranilor nesiguranță și ducea din când în când la scăderea activității lor de producție.

² Intovărășiri de într'ajutorare în muncă și brigăzi pentru aratul pământului — organizații de într'ajutorare în muncă pe

care le creau țăranii din regiunile roșii în condițiile gospodăriei individuale pentru asigurarea activității de producție a țăranilor prin reglementarea folosirii brațelor de muncă. Participarea la aceste organizații de într'ajutorare în muncă era benevolă și se baza pe avantajul reciproc: plata pentru munca efectuată se făcea după numărul zilelor de muncă, acela care muncea mai puțin plătind diferența respectivă celui care muncea mai mult. Pe lângă ajutorul pe care-l acordau membrilor lor, întovărășirile de într'ajutorare în muncă ajutau și familiile militarilor Armatei roșii, pe orfani și pe bătrâni (persoanele care dădeau ajutor în muncă orfanilor și bătrânilor primeau dela aceștia din urmă numai hrana, dar nu primeau plată în bani). Intrucât organizațiile de într'ajutorare în muncă au început să joace un rol important în producție, iar metodele folosite de ele s'au dovedit a fi potrivite, aceste organizații au început să se bucure de un sprijin călduros din partea populației.

**MAI MULTĂ GRIJĂ
PENTRU TRAIUL POPORULUI,
MAI MULTĂ ATENȚIE
METODELOR DE MUNCĂ ***

(27 Ianuarie 1934)

** Din cuvântul de încheiere rostit de tovarășul
Mao Tze-dun la Congresul al 11-lea al depu-
țitorilor muncitorilor și țăranilor din China, care a
avut loc în Ianuarie 1934 în orașul Juișzin din
provincia Tziansi.*

MAI MURTA CHINA
CENTRU TRAIU POSIBILITATI
MAI MURTA ATENTIE
METODOR DE MURTA
(1977)

Există două probleme cărora tovarășii nu le-au acordat o atenție destul de serioasă în cadrul discuțiilor. Tocmai asupra acestor probleme vreau să mă opresc în special.

Prima dintre ele este problema traiului masselor populare.

Acum sarcina noastră principală este să mobilizăm masele largi ale poporului pentru a participa la războiul revoluționar, să zdrobim în războiul revoluționar imperialismul și gomindanul, să extindem revoluția în întreaga țară, să alungăm pe imperialiști din China. Acela care subapreciază această sarcină principală, acela este un prost activist revoluționar. Dacă tovarășii noștri se vor lămuri cum trebuie asupra acestei sarcini principale și vor înțelege că revoluția trebuie extinsă cu orice preț în întreaga țară, atunci nu va exista la noi nici cea mai mică desconsiderare a intereselor vitale și a condițiilor de trai ale masselor largi populare, nu va exista nici cea mai mică subapreciere a acestor interese și condiții. Războiul revoluționar este războiul masselor populare și el poate fi dus numai mobilizând masele populare, numai sprijinindu-ne pe masele populare.

Vom putea noi oare să învingem pe dușman dacă ne vom mărgini numai să mobilizăm poporul în vederea

ducerii războiului și nu ne vom ocupa de nicio altă muncă? Desigur că nu. Dacă vrem să învingem, mai trebuie să facem foarte multe. Trebuie să conducem țărâniimea în lupta pentru pământ și să dăm țăranilor pământ; să facem să crească entuziasmul în muncă al țăranilor și să dezvoltăm producția agricolă; să apărăm interesele muncitorilor; să înființăm cooperative; să dezvoltăm comerțul exterior; să rezolvăm problemele asigurării masselor populare cu îmbrăcăminte, alimente, locuințe, obiecte de primă necesitate, să rezolvăm problemele ocrotirii sănătății, problemele căsătoriei. Pe scurt, toate problemele vieții de toate zilele a masselor populare trebuie să constituie obiectul celei mai atente preocupări din partea noastră. Dacă vom acorda atenție acestor probleme, dacă le vom rezolva și vom satisface nevoile masselor populare, vom deveni adevărați organizatori ai vieții poporului și masele se vor uni cu adevărat în jurul nostru și ne vor sprijini cu căldură. Tovarăși, vom putea oare atunci să ridicăm masele populare pentru a participa la războiul revoluționar? Vom putea, fără îndoială că vom putea.

Cu activității noștri se întâmplă uneori așa: ei se ocupau numai de sporirea efectivului Armatei roșii, de mărirea detașamentelor de transport, de strângerea impozitului funciar, de plasarea împrumutului. Iar de toate celelalte? De celelalte nu se ocupau, de celelalte nu se îngrijeau; mai mult, nu se îngrijeau în general de nimic. Așa, de pildă, la Tinciou comitetul executiv orașenesc s'a ocupat o vreme numai de sporirea efectivului Armatei roșii și de mobilizarea pentru detașamentele de transport, iar de problemele vieții masselor populare nu se interesa deloc. Or, populația din Tinciou nu avea

combustibil, nu putea să obțină sare, pe care capitaliștii o ascundeau, o parte din populație nu avea locuințe, în oraș nu ajungea orezul, prețul lui era ridicat. Acestea erau problemele vitale care stăteau în fața populației din orașul Tinciou, care nădăjduia foarte mult că o vom ajuta să le rezolve. Dar comitetul executiv orașenesc din Tinciou nici măcar n'a pus aceste probleme. După noile alegeri pentru adunarea deputaților muncitorilor și țăranilor din Tinciou mai bine de o sută de deputați au încetat să mai vină la ședințe, deoarece la aceste ședințe se discutau numai problemele sporirii efectivului Armatei roșii și ale mobilizării pentru detașamentele de transport și nu se acorda deloc atenție traiului poporului; din această cauză ulterior n'a mai fost posibil să se convoace ședințe. Tocmai de aceea rezultatele muncii în direcția sporirii efectivului Armatei roșii și a mobilizării pentru detașamentele de transport au fost acolo atât de neînsemnate. Acesta este tabloul care ni se înfățișează în acest loc.

Tovarăși, ați citit, probabil, broșura cu privire la cele două plăși model, care v'a fost distribuită. Acolo tabloul este cu totul altul. Ce bogate complectări au dat Armatei roșii plasa Ciangan¹ din provincia Țziansi și plasa Țaisi² din provincia Fuțzian! În plasa Ciangan 80% din întreg tineretul și din adulți și adulte au intrat în rândurile Armatei roșii, iar în plasa Țaisi în rândurile Armatei roșii au intrat 88%. Succese mari au fost obținute și în ceea ce privește plasarea împrumutului: în plasa Ciangan, cu o populație de 1.500 de oameni, s'a scris la împrumut suma de 4.500 de iuan. Rezultate foarte bune au fost obținute acolo și în alte domenii de activitate. Cum se explică această situație? Voi arăta

acest lucru prin câteva exemple. Atunci când unui țăran sărac din plasa Ciangan i-a ars o parte din casă, comitetul executiv de plasă a făcut o colectă în rândurile populației spre a strânge bani pentru ajutorarea sinistratului. Atunci când trei locuitori au rămas fără mijloace de existență, comitetul executiv împreună cu asociația de ajutor reciproc au strâns imediat orez și au ajutat pe acești oameni nevoiași. În vara anului trecut, când recolta a fost slabă, comitetul executiv a cumpărat orez din județul Gunliue³, situat la 200 și ceva de li de Ciangan, și a acordat ajutor populației. Aceeași muncă a fost dusă foarte bine și în plasa Țaisi. Acestea sunt într'adevăr organe model ale puterii. Metodele lor de conducere se deosebesc radical de metodele birocratice de conducere ale comitetului executiv orășenesc din Tinciou. Trebuie să învățăm dela tovarășii din plășile Ciangan și Țaisi și să luptăm împotriva conducerii birocratice de tipul celeia care există în Tinciou!

Eu atrag cu toată seriozitatea atenția congresului asupra necesității de a studia temeinic problemele arzătoare ale traiului maselor populare, începând cu problemele pământului și muncii și terminând cu problemele aprovizionării cu obiecte de primă necesitate. Iată, femeile vor să învețe să are și să boronească. Cine o să le învețe acest lucru? Copiii vor să învețe carte. S'au creat oare școli pentru ei? Podul din apropiere este atât de îngust, încât poți să cazi de pe el. Nu este oare timpul să fie reconstruit? Oamenii sufăr de diferite boli. Cum să-i vindecăm? Toate aceste probleme vitale trebuie să fie întotdeauna la ordinea zilei. Ele trebuie să fie discutate, trebuie să se ia hotărâri în privința lor, aceste hotărâri să fie transpuse în viață și să fie controlată exe-

cutarea lor. Masele largi populare trebuie să înțeleagă că noi suntem exponenții intereselor lor, că noi ne identificăm cu ele.

Trebuie ca, pornind dela aceasta, ele să înțeleagă sarcinile și mai mari trasate de noi, sarcinile războiului revoluționar, să sprijine revoluția, să o extindă în întreaga țară și, urmând chemările noastre politice, să lupte până la capăt pentru victoria revoluției. Populația plășii Ciangan spune: „Comuniștii sunt oameni minunați, ei se îngrijesc de noi în toate privințele“. Cinste și glorie activiștilor model din plasa Ciangan! Ei și-au câștigat dragostea sinceră a poporului, și chemarea lor de mobilizare pentru participarea la război se bucură de sprijinul maselor largi populare. Vreți să obținem sprijinul maselor? Vreți ca masele să dea frontului toate forțele lor? Pentru aceasta trebuie să fim împreună cu masele, să intensificăm activitatea maselor, să cunoaștem nevoile maselor, să slujim din toată inima noastră și cu tot cugetul nostru interesele maselor, să rezolvăm problemele legate de munca și de condițiile de trai ale maselor — problema sării, a orezului, a locuințelor, a îmbrăcămintii, a grijii față de mamă și copil —, cu alte cuvinte toate problemele vieții poporului. Dacă vom proceda astfel, masele largi populare ne vor sprijini negreșit și revoluția va deveni pentru ele o chestiune de viață, revoluția va deveni pentru ele steagul celei mai înalte glorie. Dacă gomindanul va încerca să atace regiunile roșii, masele largi populare, fără a-și precupeți viața, vor porni la luptă hotărâtă. Nu poate exista nicio îndoială în această privință. Într'adevăr, oare n'am zdrobit noi prima, a doua, a treia și a patra „campanie“ a dușmanului?

În prezent gomindanul aplică tactica construirii de blockhaus-uri⁴, își ridică intens „carapacele” sale, conștient pe ele ca pe un zid indestructibil. Dar este oare acest zid chiar atât de indestructibil, tovarăși? Nicidecum. Judecați singuri. Oare zidurile feudale și castelele împăraților feudali n’au rezistat ele timp de milenii? Dar s’au ridicat masele populare și ele au căzut unul după altul. Țarul rus a fost unul din cei mai cruzi cârmuitori din lume, dar oare a scăpat teafăr acest țar atunci când proletariatul și țărănimia s’au ridicat la revoluție? Nu, n’a scăpat teafăr. Dar zidurile indestructibile? S’au prăbușit. Ce constituie însă un adevărat zid indestructibil, tovarăși? Poporul, masele de multe milioane ale poporului, care sprijină din toată inima și cu tot cugetul lor revoluția. Acesta este adevăratul zid indestructibil, care nu va fi distrus niciodată, pe care nicio forță nu-l va distruge. Contrarevoluția nu ne va zdrobi, ci o vom zdrobi noi pe ea. Unind masele de multe milioane ale poporului în jurul guvernului revoluționar și desfășurând războiul nostru revoluționar, noi vom putea nimici complect contrarevoluția, vom putea elibera întreaga Chină.

A doua problemă este problema metodelor de muncă.

Noi suntem conducătorii și organizatorii războiului revoluționar și în același timp suntem conducătorii și organizatorii vieții maseilor. Organizarea războiului revoluționar și îmbunătățirea condițiilor de trai ale maseilor — iată cele două mari sarcini ale noastre. Și aci în fața noastră se ridică cu toată seriozitatea problema metodelor muncii noastre. Noi trebuie nu numai să trasăm sarcini, dar și să rezolvăm problema metodelor de îndeplinire a acestor sarcini. În fața noastră, să zicem,

stă sarcina de a trece un râu, dar dacă nu avem pod sau barcă, nu putem face acest lucru. Dacă nu vom rezolva problema podului sau a bărcii, toate discuțiile despre trecerea pe malul celălalt vor rămâne vorbe goale. Dacă nu vom rezolva problema metodei, îndeplinirea sarcinii se va reduce la pălăvrăgeală. Dacă nu vei acorda atenție conducerii acțiunii de sporire a efectivului Armatei roșii și nu vei elabora metodele necesare pentru această sporire, nu vei obține niciun succes, chiar dacă ai vorbi de o mie de ori despre acest lucru. La fel și în oricare altă muncă — în verificarea loturilor de pământ, în construcția economică, în munca cultural-educativă, în munca în regiunile de graniță și în regiunile noi —, dacă nu vom face decât să trasăm sarcini și nu vom acorda atenție metodelor de îndeplinire a acestor sarcini, nu vom lupta împotriva metodelor birocratice de muncă și nu vom aplica metode eficiente, concrete, nu vom abandona metodele pur administrative și nu vom folosi metode de convingere răbdătoare, atunci nu vom putea îndeplini nicio sarcină.

În județul Singo tovarășii noștri au desfășurat o muncă de prim rang și prin aceasta au meritat titlul de onoare de activiști model. Bine, în mod creator au lucrat și tovarășii din partea de Nord-Est a provinciei Țziansi, și merită să-i laudăm ca activiști model. Astfel de tovarăși ca activiștii din județul Singo și din partea de Nord-Est a provinciei Țziansi au legat viața maseilor de războiul revoluționar și au rezolvat în același timp problema metodelor și problema sarcinilor muncii revoluționare. Ei lucrează în mod serios, rezolvă problemele cu chibzuință, își fac cum trebuie datoria față de revoluție; ei sunt minunați organizatori și conducători ai războiului

revoluționar și în acelaș timp minunați organizatori și conducători ai vieții masselor. Și în multe alte părți, de pildă în unele raioane ale județelor Șanhai, Ciantin și Iundin din provincia Fuțzian, în Sițzian și în alte raioane din Sudul provinciei Tziansi, în unele raioane ale județelor Cealin, Iunsin și Tzian din Regiunea de graniță Hunan — Tziansi, în unele raioane ale județului Iansin din Regiunea de graniță Hunan — Hubei — Tziansi, precum și în raioanele și plășile dintr'o serie de județe din provincia Tziansi și în județul Iuițzin, direct subordonat centrului, tovarășii oferă deasemenea modele de muncă și merită deopotrivă laudele noastre.

Fără îndoială că în toate părțile teritoriului aflat sub administrația noastră există mulți activiști buni care s'au ridicat din masse. Acestor tovarășii le revine sarcina de a da ajutor acolo unde munca este slab organizată, de a ajuta pe tovarășii fără experiență să-și organizeze munca. Ne aflăm în fața unui mare război revoluționar, trebuie să zdrobim „campania” întreprinsă de inamic pe o scară uriașă, trebuie să extindem revoluția în întreaga țară. Și pe umerii tuturor activiștilor revoluției apasă o foarte mare răspundere. După acest congres suntem datori să luăm măsuri eficace pentru îmbunătățirea muncii noastre: regiunile fruntașe trebuie să continue să meargă înainte, iar cele rămase în urmă să ajungă pe cele fruntașe. Trebuie să creăm mii de plăși ca Ciangan și zeci de județe ca Singo. Acestea sunt pozițiile noastre trainice. Ocupând aceste poziții, vom porni de pe ele să zdrobim „campaniile” inamicului, să răsturnăm dominația imperialismului și a gomindanului în întreaga Chină.

ADNOTĂRI

- ¹ Ciangan — plasă din județul Singo, provincia Tziansi.
- ² Taisi — plasă din județul Șanhan, provincia Fuțzian.
- ³ Gunliue — unul dintre județele create în regiunea roșie din provincia Tziansi cu centrul la Duncucien (în partea de Sud-Est a județului Tzian). În Octombrie 1931 a căzut aci tov. Huan Gun-liue, comandantul corpului 3 al Armatei roșii. În memoria lui a fost creat un județ care-i poartă numele.
- ⁴ În Iulie 1933, la consfătuirea militară din munții Lușan (provincia Tziansi), Cian Kai-și a luat hotărârea de a aplica în cea de a cincia „campanie” o nouă tactică militară — tactica construirii de blockhaus-uri în jurul regiunii roșii. După datele existente, până la sfârșitul lunii Ianuarie 1934 în provincia Tziansi au fost construite 2.900 de blockhaus-uri. Această tactică ciankaișistă de construire de blockhaus-uri a fost aplicată ulterior și de cotropitorii japonezi în lupta împotriva armatei a 8-a și a Noii armate a 4-a din China. Strategia războiului popular, elaborată de tovarășul Mao Tze-dun, dovedește deplina posibilitate de a veni de hac tacticii construirii de blockhaus-uri, pe care o aplică forțele contrarevoluționare, și de a repurta victoria asupra ei, lucru care a fost în întregime confirmat de desfășurarea evenimentelor.

DESPRE TACTICA LUPTEI ÎMPOTRIVA IMPERIALISMULUI JAPONEZ*

(27 Decembrie 1935)

* *Lucrarea de față reprezintă raportul făcut de tovarășul Mao Tze-dun la consfătuirea activului de partid care a avut loc la Vaiaobao în Nordul provinciei Șensi. Acest raport a fost prezentat de tovarășul Mao Tze-dun după ședința Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez care a avut loc la Vaiaobao în Decembrie 1935. La această ședință a Biroului Politic — ședință excepțional de importantă a centrului conducător al partidului — a fost criticată concepția greșită existentă în partid, după care burghezia națională chineză n'ar fi în stare să ducă, în alianță cu muncitorii și țăranii, lupta împotriva imperialismului japonez, și a fost adoptată tactica frontului național unic. În raportul său, toa-*

răsul Mao Tze-dun a explicat cât se poate de complet, pe baza hotărîrii Comitetului Central, posibilitatea și importanța creării unui nou front unic cu burghezia națională în condițiile împotrivirii Chinei față de Japonia. El a subliniat rolul hotărîtor, conducător al Partidului Comunist și al Armatei roșii în acest front unic, a arătat caracterul de durată al revoluției chineze, a condamnat sectarismul îngust și graba excesivă în activitatea revoluționară, care au existat multă vreme în partid în trecut și care au fost principalele cauze ale serioaselor insuccese ale partidului și ale Armatei roșii în perioada celui de al doilea război civil revoluționar. În același timp tovarășul Mao Tze-dun a chemat partidul să tragă o învățătură istorică din evenimentele din 1927, când oportunismul de dreapta al lui Cen Du-siu a dus revoluția la înfrângere. El a arătat apoi că Cian Kai-și va căuta cu siguranță să submineze forțele revoluției, și a asigurat astfel partidului nostru pentru viitor o orientare clară în noua situație, punând forțele revoluționare la adăpost de eventuale pierderi în urma nesfârșitelor înșelări și a repetatelor atacuri armate la care recurgea Cian Kai-și. Consfătuirea lărgită a Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez care a avut loc în Ianuarie 1935 la Tzuni, provincia Guiciou, a înlăturat vechea conducere oportunistă „de stînga” a partidului și a instituit o nouă conducere a partidului în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun. Dar această consfătuire a avut loc în timpul Marelui marș al Armatei roșii, și deaceia ea n'a putut să ia hotărîri decât în problemele militare, cele mai actuale pe atunci, și în problemele organizatorice — în ceace privește Secretariatul Comitetului Central al partidului și Consiliul militar revoluționar central. Numai după ce Armata roșie a ajuns în partea de Nord a provinciei Șensi, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a avut posibilitatea să elucideze temeinic toate problemele tacticii politice. Tocmai aceste probleme ale tacticii politice au fost analizate sub toate aspectele de tovarășul Mao Tze-dun în acest raport.

PARTICULARITĂȚILE SITUAȚIEI POLITICE ACTUALE

Tovarăși!

În situația politică s'au produs acum mari schimbări. Partidul nostru și-a stabilit sarcinile potrivit cu această situație schimbată.

Prin ce se caracterizează situația actuală?

Principala particularitate a situației actuale constă în faptul că imperialismul japonez caută să transforme China într-o colonie a sa.

Se știe că de aproape un secol China este o țară semicolonială, aflată sub dominația comună a unei serii întregi de state imperialiste. Datorită luptei poporului chinez împotriva imperialismului și luptei statelor imperialiste între ele, China și-a menținut totuși o situație semiindependentă. Primul război mondial a dat imperialismului japonez posibilitatea de a-și instaura pentru un timp dominația absolută asupra Chinei; dar în urma luptei poporului chinez împotriva imperialismului japonez și a amestecului altor țări imperialiste, cele 21 de cereri¹ acceptate de Iuan Și-kai², căpetenia de atunci a trădătorilor de patrie, cereri care impuneau Chinei o capitulare rușinoasă, n'au putut să nu-și piardă tăria. În 1922, la conferința dela Washington a celor nouă puteri³, convocată de Statele Unite, a fost semnat un pact

care restabilea în China vechea situație: ea a ajuns din nou sub dominația comună a câtorva state imperialiste. Dar după câțva timp situația s'a schimbat din nou. „Evenimentele dela 18 Septembrie 1931”⁴ au marcat începutul etapei transformării Chinei într'o colonie japoneză. Însă sfera agresiunii japoneze s'a limitat vremelnic la cele patru provincii de Nord-Est⁵, ceea ce a creat impresia că s'ar putea ca imperialiștii japonezi să nu meargă mai departe. Acum lucrurile se prezintă cu totul altfel: imperialiștii japonezi au și arătat că au de gând să pătrundă în adâncul Chinei și vor să ocupe întreaga țară. Acum imperialismul japonez tinde să transforme întreaga Chină, dintr'o semicolonie, în care câteva state imperialiste își au fiecare partea lor, într'o colonie asupra căreia Japonia să domine în mod exclusiv. Recentele evenimente din partea de Est a provinciei Hebei⁶ și tratativele diplomatice⁷ au confirmat această tendință și au pus în pericol însăși existența întregului popor chinez. Aceste împrejurări au făcut ca toate clasele și toate grupurile politice din China să-și pună întrebarea: „Ce-i de făcut?” Să ne împotrivim? Să capitulăm? Sau, poate, să oscilăm între una și alta?

Să vedem cum răspund la această întrebare diferitele clase din China.

Muncitorii și țărani din China cer împotrivire. Revoluția din 1924—1927, revoluția agrară, care a început în 1927 și care continuă până în prezent, și valul mișcării anti-japoneze, care s'a ridicat în urma „evenimentelor dela 18 Septembrie 1931”, dovedesc că clasa muncitoare și țărănimea din China reprezintă forța cea mai de neclintit a revoluției chineze.

Mica burghezie din China este și ea pentru împotrivire. Doar tineretul studios și mica burghezie orășenească au și desfășurat o largă mișcare anti-japoneză! Aceste pături ale micii burghezii au participat în trecut la revoluția din 1924—1927. Din cauza situației lor economice, adică fiind mici producători, ei, ca și țărani, sunt dușmani neîmpăcați ai imperialismului. Ei au suferit foarte mult de pe urma imperialismului și a contrarevoluției chineze, care au adus multora diutre ei șomaj și ruină parțială sau totală. Acum, când sunt puși în fața primejdiei directe de a fi transformați în sclavi coloniali, ei n'au altă ieșire decât împotrivirea.

Cum rezolvă această problemă burghezia națională, burghezia compradoră și clasa moșierilor, cum o rezolvă gomindanul?

Marii tuhao-i, marii leșen-i, marii militariști, marii funcționari și marii compradori au rezolvat-o demult în ceea ce-i privește pe ei. Ei au spus înainte și spun și acum: o revoluție (indiferent care revoluție) este întotdeauna mai rea decât imperialismul. Ei au format lagărul trădătorilor de patrie. Pentru ei nu se pune problema de a fi sau a nu fi sclavi coloniali; ei s'au și pus singuri înafara națiunii. Interesele lor sunt inseparabile de interesele imperialiștilor. Căpetenia lor este Cian Kai-și⁸. Lagărul lor de trădători de patrie este dușmanul jurat al poporului chinez. Dacă n'ar fi fost această haită de trădători, imperialismul japonez nu ar fi putut niciodată să-și facă de cap în halul acesta. Aceștia sunt slugi ale imperialiștilor.

În ceea ce privește burghezia națională problema este complicată. Această clasă a participat la revoluția din 1924—1927, iar apoi, speriată de vălvătaia revoluției, a

dezertat în lagărul dușmanilor poporului, adică de partea clicii lui Cian Kai-și. Problema se pune în felul următor: există oare posibilitatea ca în condițiile actuale poziția burgheziei naționale să se schimbe? Noi credem că această posibilitate există. Și ea există pentru că burghezia națională nu este tot una cu clasa moșierilor și cu burghezia compradoră, între ele există o deosebire. Caracterul feudal este propriu burgheziei naționale într-o mai mică măsură decât clasei moșierilor, iar caracterul comprador — într-o mai mică măsură decât burgheziei compradore. Un grup al burgheziei naționale îl constituie acei care sunt relativ străns legați de capitalul străin și de proprietatea funciară din China. Aceștia formează aripa dreaptă a burgheziei naționale, și noi nu ne vom pronunța deocamdată asupra posibilității schimbării poziției acestei aripi. E vorba de celelalte grupuri ale burgheziei naționale — de grupurile care nu au legătură cu capitalul străin și cu proprietatea funciară sau sunt legate de ele relativ slab. Noi considerăm că în noua situație, când asupra țării noastre planează primejdia transformării ei într-o colonie, în poziția acestor grupuri ale burgheziei naționale pot surveni schimbări. Particularitatea caracteristică a acestor schimbări o vor constitui oscilările. Pe de o parte, burgheziei naționale nu-i place imperialismul, dar pe de altă parte ea se teme de înfăptuirea consecventă a revoluției și oscilează între una și alta. Iată de ce burghezia națională a participat la revoluție în perioada 1924—1927, și a trecut de partea lui Cian Kai-și la sfârșitul acestei perioade.

Prin ce se deosebește perioada actuală de anul 1927, când Cian Kai-și a trădat revoluția? Pe atunci China era încă o semicolonie, în timp ce acum ea este pe cale

de a fi transformată într-o colonie. A dobândit oare ceva în acești nouă ani burghezia națională părăsindu-și aliatul — clasa muncitoare — și legând prietenie cu moșierii și compradorii? Nimic, în afară de ruina totală sau parțială a industriei naționale și a comerțului. Date fiind toate acestea, noi considerăm că în condițiile actuale sunt pe deplin posibile schimbări în poziția burgheziei naționale. În ce măsură se poate schimba poziția ei? Particularitatea caracteristică generală a acestor schimbări o vor constitui oscilările burgheziei naționale. Dar în unele etape ale luptei o parte a ei (aripa stângă) poate participa la luptă, iar cealaltă parte a ei poate trece dela oscilări la o poziție de neutralitate.

Interesele căror clase le reprezintă armata a 19-a, în frunte cu Tai Tin-kai⁹ și ceilalți? Ea reprezintă interesele burgheziei naționale, ale vârfurilor miciei burgheziei, ale chiaburului și ale micului moșier dela sate. Toți acești țaitinkai au luptat cu înverșunare împotriva Armatei roșii; ulterior însă ei au încheiat o alianță cu Armata roșie în scopul împotrivirii față de Japonia și al luptei împotriva lui Cian Kai-și. La Tziansi ei au dus ofensiva împotriva Armatei roșii; venind la Șanghai, ei au opus rezistență imperialismului japonez; ajungând la provincia Fuțzian, ei au căzut la înțelegere cu Armata roșie și au deschis focul împotriva lui Cian Kai-și. Indiferent cu ce s'ar ocupa țaitinkaii în viitor și oricât ar fi vrut atunci guvernul popular din Fuțzian, procedând ca în trecut, să nu ridice poporul la luptă, chiar numai faptul că au încetat focul împotriva Armatei roșii îndreptându-l asupra imperialismului japonez și asupra lui Cian Kai-și nu poate să nu fie considerat ca un act folositor revoluției. Acest fapt a însemnat o sciziune în lagărul

gomindanului. Dacă situația care s'a creat după „evenimentele dela 18 Septembrie“ a făcut ca acest grup să se desprindă de gomindan, de ce oare situația actuală n'ar putea provoca o sciziune în gomindan? N'au dreptate acei membri ai partidului nostru care afirmă că lagărul burghezo-moșieresc, în întregul lui, este unit și stabil, că niciun fel de împrejurări nu pot produce schimbări în sânul lui. Acești oameni nu numai că nu înțeleg întreaga seriozitate a situației actuale, dar au uitat și istoria.

Permiteți-mi să mai răsfoiesc o clipă paginile istoriei. În 1926 și 1927, când trupele revoluționare au desfășurat ofensiva în direcția Uhan, iar apoi au luat Uhanul și au pătruns în provincia Henan, Tan Sen-ci și Fân lui-sian¹⁰ s'au alăturat revoluției. Ulterior, în 1933, Fân lui-sian a colaborat din nou cu partidul comunist în provincia Ciahar și a creat acolo Armata anti-japoneză unită.

Iată încă un exemplu viu: doar este un fapt că armata a 26-a¹¹, care înainte ducea împreună cu armata a 19-a ofensiva împotriva Armatei roșii în provincia Tziansi, s'a răsculat în Decembrie 1931 la Nindu și a trecut de partea Armatei roșii! Conducătorii răscoalei din Nindu — Ciao Bo-șen și Dun Cien-tan — au devenit apoi revoluționari fermi.

Acțiunile anti-japoneze ale lui Ma Cian-șan¹² în cele trei provincii de Est au însemnat și ele o sciziune în lagărul cercurilor guvernante.

Toate aceste exemple arată că într'un moment când China este amenințată din toate părțile de bombe japoneze, când lupta și-a schimbat formele ei obișnuite și a luat dintr'odată o mare amploare, sciziunea în lagărul dușmanilor noștri este pe deplin posibilă.

Acum, tovarăși, permiteți-mi să pun această problemă pe alt plan.

Ce-ar fi dacă cineva, invocând slăbiciunea politică și economică a burgheziei naționale chineze, ar obiecta împotriva punctului nostru de vedere și ar afirma că, cu toată situația nouă în care se află burghezia națională chineză, ea nu-și va putea schimba totuși poziția? Ar fi oare justă această afirmație? Cred că nici această afirmație n'ar fi justă. Dacă burghezia națională nu este în stare să-și schimbe poziția din cauza slăbiciunii ei, atunci de ce și-a schimbat-o în 1924—1927, când nu numai că a oscilat, dar a și trecut la o participare directă la revoluție? Oare slăbiciunea burgheziei naționale este un cusur nou al ei care s'a ivit abia mai târziu, și nu un cusur vechi care îi este inerent în mod organic încă din fașă? Cum adică, astăzi e slabă, iar atunci nu era slabă? Una dintre particularitățile politice și economice fundamentale ale țărilor semicoloniale o constituie tocmai slăbiciunea burgheziei naționale. Tocmai de aceea imperialiștii îndrăsnesc să-i comande, și acest lucru, la rândul său, determină ostilitatea față de imperialism proprie burgheziei naționale. Desigur, noi nu numai că nu negăm, dar, dimpotrivă, recunoaștem în întregime că tocmai din această cauză imperialiștii, moșierii și burghezia compradoră atrag fără greutate burghezia națională de partea lor, folosind ca momeală oameni vremelnice, și că acest lucru, la rândul său, determină inconsecvența ei față de revoluție. Nu se poate însă nicidecum afirma că, în situația actuală, între burghezia națională, pe de o parte, și moșieri și burghezia compradoră, pe de altă parte, nu există nicio deosebire.

De aceea noi subliniem faptul că, în momentele acute

ale crizei naționale, în lagărul gomindanist trebuie să se producă sciziuni. Aceste sciziuni și-au găsit expresia în oscilările burgheziei naționale, ele și-au găsit expresia în actele unor militanți antijaponezi ca Fân Iui-sian, Țai Tin-kai, Ma Cian-șan, care au făcut vâlvă la timpul lor. Această împrejurare este în linii generale nefavorabilă pentru contrarevoluție și favorabilă pentru revoluție. Iar inegalitatea dezvoltării politice și economice a Chinei și dezvoltarea revoluției determinată de această inegalitate sporesc posibilitatea unor asemenea sciziuni.

Tovarăși! M'am ocupat de o latură a problemei, de fața medaliei. Permiteți-mi să vorbesc și despre reversul ei, care constă în aceea că în rândurile burgheziei naționale există meșteri în materie de înșelare a maselor. Dece? Pentru că în rândurile ei, pe lângă acei care sprijină într'adevăr cauza revoluției populare, există mulți care iau numai pentru un anumit timp o poză revoluționară sau semirevoluționară. Aceasta le și dă posibilitatea să înșele masele populare, cărora nu le este ușor să descopere inconsecvența și prefăcătoria acestor oameni. Această împrejurare obligă și mai mult pe comuniști să critice pe aliații lor, să demaște pe pseudo-revoluționari, să lupte pentru hegemonie. Dacă am nega posibilitatea oscilărilor burgheziei naționale și a participării ei la revoluție în perioadele de zguduiri serioase, implicit am abandona sau cel puțin am restrânge sarcina luptei partidului nostru pentru hegemonie. Căci dacă burghezia națională ar semăna întocmai cu moșierii și compradorii și ar avea același chip de fiară ca și trădătorii națiunii, am putea foarte bine să abandonăm sau cel puțin să restrângem sarcina luptei pentru hegemonie.

Pentru a face o caracterizare completă a comportării moșierilor chinezi și a burgheziei chineze în timpul zguduirilor serioase, trebuie să subliniem încă o împrejurare, și anume aceea că chiar și în însuși lagărul moșierilor și compradorilor nu există unitate deplină. Acest fapt este o consecință a situației semicoloniale a țării, adică a unei situații care se caracterizează prin aceea că o serie întreagă de state imperialiste se luptă între ele pentru China. În clipa în care ascuțișul luptei este îndreptat împotriva imperialismului japonez, lacheii Americanilor și chiar și ai Englezilor pot, în funcție de cât de tare strigă stăpânii lor, să treacă la o luptă ascunsă sau chiar fățișă împotriva imperialiștilor japonezi și a acoliților lor. Cazuri de asemenea ciorovăeli între câini au existat în trecut foarte multe și nu voi insista asupra lor. Astăzi voi aminti numai că politicianul gomindanist Hu Han-min¹³, pe care Cian Kai-și, la timpul său, l-a aruncat în închisoare, a semnat și el, de curând, documentul propus de noi — „Programul împotririi față de Japonia și al salvării patriei“¹⁴, alcătuit din 6 puncte. Militariștii din gruparea guanduno-guan-sită¹⁵, pe care se sprijină Hu Han-min, s'au opus și ei lui Cian Kai-și, acționând sub asemenea lozinci mincinoase ca „redobândirea teritoriilor pierdute“ și „împotrivirea față de Japonia și lichidarea banditismului“¹⁶ sunt sarcini deopotrivă de importante (lozinca lui Cian Kai-și: „Mai întâi lichidarea bandiților și apoi împotrivirea față de Japonia“). Poate că aceasta vi se va părea oarecum ciudat? Nu e nimic ciudat aci. Nu este decât o ciorovăială între dulăi și căței, între câini sătui și câini flămânzi, ciorovăială care îi distrează pe ei înșiși, nu este decât o anumită spărtură, un fel de contradicție care

le biciuește nervii. Dar această ciorovăială, această spărtură, această contradicție este totuși în folosul poporului revoluționar. Nu trebuie să pierdem niciun caz de asemenea ciorovăială, nicio astfel de spărtură, nicio astfel de contradicție din lagărul dușman — trebuie să le folosim pentru lupta împotriva aceluia dușman care este în prezent dușmanul principal.

Făcând bilanțul problemei raporturilor dintre clase în țară, putem spune că, în legătură cu schimbarea radicală a situației, schimbare care și-a găsit expresia în invazia imperialiștilor japonezi în interiorul Chinei, s'au schimbat și relațiile dintre diferitele clase din țară, au crescut forțele lagărului revoluției naționale, s'au redus forțele lagărului contrarevoluției naționale.

Să trecem la situația din lagărul revoluției naționale chineze.

Mai întâi despre Armata roșie. Tovarăși, știți că de vreun an și jumătate cele trei formațiuni principale ale Armatei roșii din China efectuează o schimbare generală a bazelor. Din August anul trecut grupul 6 de armată de sub comanda tov. Jen Bi-și¹⁷ și a altora a început să se deplaseze în zona de dispunere a trupelor tov. He Lun¹⁸. Apoi în Octombrie a început schimbarea bazelor armatei noastre¹⁹, iar în Martie anul acesta au început schimbarea bazelor și unităților Armatei roșii din Regiunea de graniță Săciuan—Șensi²⁰. Părăsindu-și vechile poziții, aceste trei formațiuni ale Armatei roșii trec în regiuni noi. În urma acestei schimbări generale a bazelor, vechile zone de dispunere a Armatei roșii s'au transformat în zone ale acțiunilor de partizani, însăși Armata roșie devenind în cursul schimbării bazelor mult mai slabă. Dacă privim întreaga situație sub acest unghi

de vedere, inamicul a repurtat o victorie vremelnică și parțială, iar noi am suferit o înfrângere vremelnică și parțială. Este, oare, exactă această afirmație? Cred că este exactă, deoarece aceasta este fapt. Unii (de pildă, Cian Go-tao²¹) afirmă însă că Armata roșie din Regiunea centrală²² a suferit o înfrângere. Este, oare, exactă această afirmație? Nu este exactă, deoarece nu corespunde faptelor. Atunci când examinează o problemă oarecare, marxistii trebuie să știe să vadă nu numai o parte a ei, ci și întreaga problemă în ansamblu. Broasca, stând în fântână, spunea că „cerul e cât gura fântânii“. Aceasta nu este adevărat, deoarece din fântână nu se vede tot cerul. Dacă ar fi zis însă că „o parte din cer e cât gura fântânii“, ea ar fi avut dreptate, deoarece aceasta ar fi corespuns faptelor. Noi spunem că într'un sens (în sensul menținerii vechilor sale poziții) Armata roșie a suferit o înfrângere, dar în alt sens (în sensul terminării Marelui marș) a repurtat o victorie. Iar inamicul, într'un sens (în sensul ocupării vechilor noastre poziții), a repurtat o victorie, dar în alt sens (în sensul atingerii scopului „expedițiilor sale de pedepsire“ și al „urmăririlor“) a suferit o înfrângere. Numai acest mod de a pune problema va fi just, pentru că Marele marș noi, totuși, l-am efectuat.

Din moment ce am început să vorbim despre Marele marș, să punem chestiunea: ce însemnătate are Marele marș? Răspundem: Marele marș a fost un marș fără precedent în istorie, el a fost un crainic, a fost un agitator, a fost un semănător. Cunoaște oare istoria, dela facerea lumii, dela primii împărați și până în zilele noastre, un marș asemănător Marelui nostru marș? Timp de douăsprezece luni, urmăriți și bombardați zi de zi din

văzduh de zeci de avioane, rupând încercuirile, zdrobind elementele de siguranță ale dușmanului și scăpând de urmărirea unei armate de aproape un milion de oameni, învingând nenumărate greutăți și obstacole, noi am mers cu toții înainte; am măsurat cu propriile noastre picioare peste douăzeci de mii de li, străbătând unsprezece provincii. Spuneți, au existat oare în istorie asemenea marșuri? Nu, niciodată. Marele marș a fost crainicul care a vestit întregii lumi că Armata roșie este o armată de eroi, de viteji, că imperialiștii și lacheul lor Cian Kai-și cu întreaga lui haită nu sunt capabili de nimic. Marșul a vestit eșecul tuturor încercărilor imperialiștilor și ale lui Cian Kai-și de a încercui forțele noastre sau de a le bara drumul. Marele marș a fost și un agitator care a arătat populației de circa două sute de milioane de locuitori din unsprezece provincii că numai calea Armatei roșii este calea eliberării lor. Dacă n'ar fi fost acest marș, de unde ar fi putut masele largi populare să afle atât de repede că în lume există un adevăr atât de mareț ca acela întruchipat de Armata roșie? Marșul a fost și un semănător care a aruncat în cele unsprezece provincii o mulțime de semințe, care vor încolți, vor înfrunzi, vor înflori, vor lega rod și în viitor vor da recoltă. Într'un cuvânt, Marele marș s'a încheiat cu victoria noastră și cu înfrângerea dușmanului. Dar cine a dus marșul la victorie? Partidul comunist. Fără partidul comunist un asemenea marș ar fi fost de neconceput. Partidul Comunist Chinez, organele lui de conducere, cadrele lui, membrii lui de rând nu se tem de niciun fel de greutăți și lipsuri. Cine se îndoește că noi suntem în stare să stăm în fruntea răz-

boiului revoluționar, acela va nimeri în mlaștina oportunismului.

Odată cu terminarea marșului s'a creat o nouă situație. În lupta dela Cilocien unitățile Armatei roșii din Regiunea centrală, în unire frățească cu unitățile de Nord-Vest ale Armatei roșii, au zdrobit „expediția de pedepsire” organizată de trădătorul Cian Kai-și împotriva Regiunii de graniță Șensi — Gansu²³. Această victorie a pus în mod solemn prima piatră la temeliea măreței opere întreprinse de Comitetul Central al partidului comunist, — crearea unui stat-major general al revoluției în Nord-Vest.

Așa stau lucrurile cu forțele principale ale Armatei roșii. Care este însă situația războiului de partizani în provinciile din Sud? Mișcarea de partizani în Sud a suferit unele insuccese, dar ea n'a fost nicidécum nimicită. În multe locuri ea se ridică din nou, crește, se dezvoltă²⁴.

În regiunile aflate sub dominația gomindanului muncitorii își extind lupta dincolo de zidurile întreprinderilor, trec dela lupta economică la lupta politică. În masele clasei muncitoare crește furtunos lupta eroică împotriva imperialismului japonez și a trădătorilor națiunii, și explozia, după cum se vede, nu va întârzia.

Lupta țărănimii nu încetează. Suferind de pe urma invaziei străine, a neorânduelilor interne și a calamităților naturale, țărani au desfășurat larg lupta sub forma războiului de partizani, a turburărilor populare, a răscoalelor provocate de foamete etc. Războiul de partizani anti-japonez din Nord-Est și din partea de Est a provinciei Hebei²⁵ este un răspuns la ofensiva imperialismului japonez.

O mare amploare capătă și mișcarea studențească, iar în viitor ea se va desfășura, fără îndoială, și mai larg. Dar numai atunci când se va îmbina cu lupta muncitorilor, țăranilor și soldaților va putea mișcarea studențească să capete un caracter stabil, să învingă toate piedicile puse în cale de ordinele trădătorilor națiunii cu privire la starea de război, de politica acțiunii de subminare și a asasinatelor în masă dusă de polițiști, de agenții secrete, de spionii din institutele de învățământ și de fasciști.

Despre posibilitatea oscilărilor burgheziei naționale, a chiaburilor și a micilor moșieri și chiar a participării lor la lupta anti-japoneză am vorbit mai înainte.

Minoritățile naționale, în special Mongolii din Mongolia interioară, văzându-se în fața primejdiei directe de a fi înrobite de imperialismul japonez, se ridică la luptă. În perspectivă lupta lor trebuie să se contopească cu lupta poporului din China de Nord și cu acțiunile Armatei roșii din Nord-Vest.

Toate acestea dovedesc că diferitele sectoare ale frontului revoluției încep să se contopească într'un front al întregii națiuni și că dezvoltarea revoluției, care avea înainte un caracter inegal, devine treptat, într'o anumită măsură, egală. Ne aflăm în ajunul unor mari schimbări. Sarcina partidului este ca, îmbinând activitatea Armatei roșii cu activitatea muncitorilor, țăranilor, tineretului studios, micii burghezii și burgheziei naționale din întreaga Chină, să creeze un front național revoluționar unic.

FRONTUL NAȚIONAL UNIC

Dupa ce am examinat situația din lagărul contrarevoluției și din lagărul revoluției, ne putem lămuri acum cu ușurință sarcinile tactice ale partidului.

Care este principala sarcină tactică a partidului? Ea nu este alta decât aceea de a crea un larg front național revoluționar unic.

Intrucât s'a schimbat situația în care se desfășoară revoluția, trebuie schimbate în mod corespunzător atât tactica revoluției, cât și metodele de conducere a revoluției. Scopul imperialismului japonez și al trădătorilor națiunii, care vând Patria, este de a transforma China într'o colonie, iar scopul nostru este de a transforma China într'un stat independent, liber, care să-și păstreze integritatea teritorială.

A cuceri independența și libertatea pentru China este o sarcină măreață. Pentru aceasta e necesar să ducem război împotriva forțelor imperialismului străin și ale contrarevoluției interne. Imperialismul japonez este ferm hotărât să meargă cu orice preț înainte. Forțele contrarevoluționare ale tuhao-ilor, leșen-ilor și burgheziei compradore din țară depășesc deocamdată forțele revoluționare ale poporului. Zdrobirea forțelor imperialismului japonez și ale contrarevoluției chineze nu poate fi terminată într'o zi sau două, trebuie să fim pregătiți pentru o luptă îndelungată. Cu forțe neînsemnate nu poți reuși aci, trebuie să strângem forțe puternice. Forțele contrarevoluției din China și din lumea întreagă au slăbit față de trecut, în timp ce forțele revoluției din China și din lumea întreagă au crescut. Aceasta este o apreciere justă, dar aceasta reprezintă numai o latură a

chestiunii. Trebuie să relevăm totodată că forțele contra-revoluției din China și din lumea întreagă mai depășesc deocamdată forțele revoluției. Aceasta este deosebit de aprecieri justă, și aceasta reprezintă cealaltă latură a chestiunii. Inegalitatea dezvoltării politice și economice a Chinei dă naștere inegalității dezvoltării revoluției. Intotdeauna mersul victorios al revoluției începe mai ales, se dezvoltă mai ales și este încununat de succes mai ales acolo unde contrarevoluția este relativ slabă; acolo însă unde contrarevoluția este foarte puternică, revoluția fie că n'a început încă, fie că se dezvoltă foarte încet. De această situație revoluția chineză s'a lovit deja în cursul unei perioade îndelungate din trecut.

Se poate presupune că în viitor, în unele etape, situația revoluționară generală va crește, dar inegalitatea dezvoltării revoluției se va mai menține. Transformarea, în linii generale, a dezvoltării inegale a revoluției într-o dezvoltare egală va mai necesita mult timp, va mai necesita eforturi mari, va necesita o linie tactică justă a partidului. Dacă războiul revoluționar pe care l-a condus Partidul Comunist al Uniunii Sovietice s'a terminat în trei ani, războiul revoluționar pe care-l conduce Partidul Comunist Chinez a necesitat deja un timp îndelungat, iar pentru a termina definitiv și în întregime cu forțele contrarevoluției interne și externe trebuie să fim gata să luptăm, cât va fi nevoie, și de acum înainte; iar graba excesivă de care s'a dat dovadă câteodată în trecut nu folosește la nimic. Mai trebuie încă să elaborăm o tactică revoluționară justă; dar dacă vom bate tot timpul pasul într'un spațiu îngust, cum s'a întâmplat în trecut, nu vom săvârși fapte mari. Aceasta nu înseamnă,

desigur, că în China se poate acționa numai încetșor, fără grabă; trebuie să acționăm repede și cu curaj: pericolul înrobirii nu ne îngăduie să întârziem nicio clipă. De acum încolo ritmul de dezvoltare a revoluției va crește și el considerabil față de trecut, deoarece atât China, cât și lumea întreagă au intrat într'o nouă perioadă de războaie și revoluții. Cu toate acestea, războiul revoluționar din China va fi totuși un război de durată; acest caracter de durată al lui este determinat de forța imperialismului și de inegalitatea dezvoltării revoluției.

Noi spunem că o particularitate a momentului de față o constituie apropierea unui nou avânt al revoluției naționale, că China se află din nou în ajunul unei mari revoluții în întreaga țară și că acest lucru constituie o particularitate a situației revoluționare actuale. Acesta este un fapt, un fapt care pune în lumină o latură a chestiunii. Dar în același timp noi spunem că imperialismul tot mai reprezintă încă o forță serioasă, că inegalitatea dezvoltării forțelor revoluției constituie o lipsă serioasă, că pentru a zdrobi pe dușman trebuie să ne pregătim pentru un război îndelungat. În aceasta constă cealaltă particularitate a situației revoluționare actuale. Și asta este un fapt, un fapt care pune în lumină cealaltă latură a chestiunii. Aceste două particularități, aceste două fapte, ni se înfățișează împreună pentru a ne învăța, pentru a ne cere să schimbăm tactica în conformitate cu situația, să ne regroupăm rândurile în vederea luptei. Situația actuală cere să renunțăm în mod hotărît la sectarism, să trecem la organizarea unui larg front unic și să nu cădem în aventurism. Atâta timp cât n'a sosit momentul bătăliei hotărîtoare, atâta timp cât n'avem forțe pentru bă-

tălia hotărîtoare, nu ne putem arunca orbește într'o bătălie hotărîtoare.

Nu vom vorbi aci despre legătura dintre sectarism și aventurism, nu vom vorbi nici despre primejdia pe care o poate prezenta aventurismul în viitor, când se vor desfășura mari evenimente. Despre aceasta nu va fi târziu să vorbim și după aceea. Vom insista aci numai asupra faptului că tactica frontului unic și tactica închistării sectariste sunt două tactici deosebite și diametral opuse una alteia.

O tactică cere : să lansezi o chemare, să aduni o oaste puternică, să încercuești și să nimicești pe dușman.

Cealaltă cere : să te arunci de unul singur într'o crâncenă luptă inegală cu un dușman puternic.

O tactică glăsuște : dacă subapreciem teza că acțiunile imperialismului japonez, care urmărește transformarea Chinei într'o colonie, pot să provoace schimbări în lagărul revoluției chineze și în lagărul contrarevoluției, noi nu vom putea aprecia pe deplin posibilitatea organizării unui larg front național revoluționar unic. Dacă subapreciem părțile tari și părțile slabe ale contrarevoluției japoneze, ale contrarevoluției chineze și ale revoluției chineze, nu vom ști să apreciem pe deplin necesitatea organizării unui larg front național revoluționar unic ; nu vom ști să luăm măsuri hotărîte pentru a pune capăt sectarismului ; nu vom ști să ne folosim de o asemenea armă cum este frontul unic pentru a organiza și uni masele populare de multe milioane și pe toți eventualii aliați ai revoluției și a porni ofensiva împotriva dușmanului principal — imperialismul japonez și lacheii lui, trădătorii națiunii chineze ; nu vom ști să ne folosim de arma tacticii noastre pentru a lovi în principala

țintă care se află în fața noastră, ci vom împrăștia focul nostru în așa măsură încât gloanțele noastre nu vor lovi în dușmanul principal, ci vor nimeri pe un dușman secundar și chiar pe aliații noștri. Aceasta se numește nepricepere de a alege pe dușman și risipă zadarnică de cartușe. În felul acesta nu putem să împingem pe inamic pe poziții restrânse, izolate. În felul acesta nu putem să atragem de partea noastră din lagărul dușmanului, de pe pozițiile sale, pe acei care se află în acest lagăr împotriva voinței lor, pe acei care ieri erau dușmani, iar astăzi pot deveni aliați. În felul acesta am ajuta în fapt pe dușman și am duce revoluția la stagnare, la izolare, la îngustarea cadrului ei, la declin și am îndrepta-o chiar pe calea înfrângerii.

Cealaltă tactică glăsuște : toată această critică este nejustă. Forțele revoluției trebuie să fie cum nu se poate mai pure, calea revoluției trebuie să fie cum nu se poate mai dreaptă. Adevărat este numai ceea ce e scris în canoane. Burghezia națională este în întregime și pentru vecie contrarevoluționară. Nu trebuie să facem nici cea mai mică concesie chiaburului. În ceea ce privește sindicatele galbene — numai luptă pe viață și pe moarte împotriva lor. Când veți strânge mâna lui Tai Tin-kai, să nu uitați în momentul strângerii de mână să-l taxați de contrarevoluționar. Există vreo pisică care să nu mănânce slănină, există vreun militarist care să nu fie contrarevoluționar ? Revoluționarismul intelectualilor ține numai trei zile, și deaceia este primejdios să atragi pe intelectuali. De aci concluzia : închistare sectaristă, — iată singurul panaceu împotriva tuturor calamităților, iar frontul unic este o tactică oportunistă.

Tovarăși, unde este totuși adevărul — în frontul unic

sau în închistarea sectaristă? De partea cui este, la urma urmelor, marxism-leninismul? Eu răspund cu toată hotărârea: de partea frontului unic, împotriva închistării sectariste. Chiar și copiii de trei ani au multe judecăți juste, dar nu li se poate totuși încredința conducerea treburilor importante de stat, pentru că ei încă nu pot judeca asupra treburilor de stat. Marxism-leninismul luptă împotriva bolilor copilăriei în rândurile revoluționarilor. Iar tactica de care se cramponează cu înversunare adepții închistării sectariste reprezintă o întreagă colecție de boli ale copilăriei. Calea revoluției, ca și calea dezvoltării tuturor fenomenelor din lume, este sinuoasă, și nu dreaptă. Frontul revoluției și frontul contrarevoluției pot suferi schimbări, așa cum sufăr schimbări toate fenomenele din lume. Două fapte esențiale au servit ca puncte de plecare la elaborarea de către partid a tacticii noi, tactica unui front unic larg: faptul că imperialismul japonez tinde să transforme întreaga Chină într-o colonie a sa și faptul că lagărul revoluției chineze are încă puncte foarte slabe. A organiza masele populare de multe milioane, a pune în mișcare uriașa armată revoluționară, — iată ce se cere astăzi pentru ofensiva revoluției împotriva contrarevoluției. Numai o asemenea forță este în stare să zdrobească imperialismul japonez și pe trădătorii națiunii chineze; acesta este un adevăr evident. Și deaceia numai tactica frontului unic este o tactică marxist-leninistă. Tactica închistării sectariste este tactica autoizolării. Sectarismul „sperie peștele — și el coboară în adânc, sperie păsările — și ele zboară în deș”, sectarismul împinge de partea dușmanului masele de multe milioane, armata uriașă despre care am vorbit mai sus, și aceasta stârnește doar aprobarea entuziastă

a dușmanului. În fond, sectarismul, ca o slugă supusă, servește imperialismul japonez și pe trădătorii națiunii. Marxism-leninismul biciuiește această „puritate” și această „cale dreaptă” de care vorbesc mereu sectariștii, pe când imperialismul japonez le încurajează. Noi respingem cu hotărâre sectarismul; avem nevoie de un front național revoluționar unic, care să dea o lovitură de moarte imperialismului japonez și trădătorilor națiunii.

REPUBLICA POPULARĂ ²⁶

Dacă guvernul nostru de până acum a fost un guvern al blocului muncitorilor, țăranilor și micii burghezii orășenești, de acum încolo trebuie să-l transformăm în așa fel încât, pe lângă muncitori, țărani și mica burghezie orășenească, să includă și toate elementele aparținând altor clase care doresc să participe la revoluția națională.

În momentul de față sarcina principală a acestui guvern este de a da o ripostă încercării imperialismului japonez de a înghiți China. Cadrul acestui guvern, în sensul compoziției lui, va fi foarte mult lărgit; la acest guvern pot fi admiși să participe nu numai acei care sunt interesați numai în revoluția națională și nu sunt interesați în revoluția agrară, ci, dacă ei doresc acest lucru, chiar și acei care sunt legați de imperialismul european și american și nu sunt în stare să lupte împotriva lui, dar în schimb sunt în stare să lupte împotriva imperialismului japonez și a lacheilor lui. Deaceia și programul acestui guvern trebuie să corespundă în principiu sarcinii principale — sarcina luptei împotriva imperialismului japonez și a lacheilor lui. Pe această bază se și

restructurează în mod corespunzător politica noastră de până acum.

Particularitatea lagărului revoluționar constă în prezent în faptul că avem un partid comunist oțelit, că avem o Armată roșie oțelită. Acest lucru este excepțional de important. Dacă n'am avea acum un partid comunist oțelit și o Armată roșie oțelită, s'ar ivi greutăți imense. Dece? Pentrucă în China sunt trădători mulți și pentrucă ei sunt puternici; inevitabil ei vor căuta în fel și chip să submineze frontul unic, vor căuta ca prin amenințări și promisiuni, prin manevre dibace să provoace o sciziune; ei vor recurge la arme pentru a zdrobi pe părți acele forțe — slabe în comparație cu ei — care tind s'o rupă cu trădătorii și să se unească cu noi în vederea luptei împotriva Japoniei. Aceasta se va întâmpla inevitabil dacă din compoziția guvernului anti-japonez și a armatei anti-japoneze vor lipsi forțe atât de importante ca Partidul Comunist și Armata roșie. Cauza principală a înfrângerii revoluției din 1927 a fost faptul că, datorită existenței unei linii oportuniste în partidul comunist, nu s'au depus eforturi pentru desfășurarea rândurilor revoluției (adică a mișcării muncitorești-țărănești și a armatei conduse de partidul comunist), ci s'a mizat numai pe aliatul vremelnic — pe gomindan. Rezultatul a fost că din ordinul imperialiștilor, lacheii lor — tuhao-ii, leșen-ii și burghezia compradoră — au pus în funcțiune toate pârghiile, au atras de partea lor mai întâi pe Cian Kai-și, iar apoi și pe Van Tzin-vei, și revoluția a fost înfrântă. Pe atunci frontul revoluționar unic nu avea un pivot principal și nu avea forțe armate revoluționare puternice, iar atunci când pretutindeni au început trădările partidul comunist a trebuit să lupte singur. El n'a putut ține piept

tacticii imperialiștilor și a contrarevoluției chineze, care zdrobeau forțele revoluției pe părți. Deși pe atunci existau deja trupele lui He Lun și E Tin, ele nu reprezentau încă o armată puternică din punct de vedere politic și, în plus, partidul nu știa să le conducă; în cele din urmă ele erau înfrânte. Iată o lecție sângeroasă; ea ne arată cum este înfrântă o revoluție din cauză că îi lipsește pivotul principal.

Acum, în această privință situația s'a schimbat: acum există și un partid comunist puternic și o Armată roșie puternică, există și baze de sprijin ale Armatei roșii. Acum partidul comunist și Armata roșie sunt inițiatorii frontului național anti-japonez unic, iar în viitor ele vor deveni fără doar și poate un puternic schelet al guvernului anti-japonez și al armatei anti-japoneze. Acest fapt va sorti eșecului politica de subminare dusă de imperialiștii japonezi și de Cian Kai-și față de frontul național anti-japonez unic. Fără îndoială că imperialiștii japonezi și Cian Kai-și vor recurge la tot felul de amenințări și promisiuni, la tot felul de manevre dibace, și noi trebuie să fim cât se poate de precauți.

Desigur, noi nu putem conta că rândurile largi ale frontului național anti-japonez unic vor da dovadă în toate părțile lor de aceeași fermitate ca și partidul comunist și Armata roșie. S'ar putea întâmpla ca în procesul activității frontului anti-japonez unic unele elemente necorespunzătoare să părăsească, sub influența dușmanului, acest front. Dar plecarea unor astfel de oameni nu ne sperie. Sub influența dușmanului unii oameni necorespunzători vor pleca, iar sub influența noastră alți oameni, buni, vor veni. Numai să existe și să se dezvolte partidul comunist și Armata roșie, și atunci, fără

Îndoiială, va exista și se va dezvolta și frontul național anti-japonez unic. Acesta este rolul conducător al partidului comunist și al Armatei roșii în frontul național unic. Acum comuniștii nu mai sunt copii, știu să dispună de ei înșiși și știu cum să se poarte cu aliații. Imperialiștii japonezi și Cian Kai-și pot să facă uz de manevre dibace față de lagărul revoluției, dar și comuniștii pot să facă uz de manevre dibace față de lagărul contra-revoluției. Imperialiștii japonezi și Cian Kai-și vor putea să atragă de partea lor elementele necorespunzătoare din rândurile noastre, dar și noi, firește, vom putea să atragem de partea noastră elementele „necorespunzătoare” (dar pentru noi bune) din rândurile lor. Dacă vom ști să atragem din rândurile dușmanului cât mai mulți oameni, rândurile lui se vor rări, iar ale noastre vor sporii. În general, acum lupta se dă între cele două forțe principale, iar toate forțele intermediare trebuie să se alăture fie uneia, fie celeilalte dintre părți. Aceasta este logica de fier a lucrurilor. Iar politica imperialiștilor japonezi și a lui Cian Kai-și, politică îndreptată spre înrobirea și vinderea Chinei, nu poate să nu împingă forțe mari de partea noastră. Ele sau se vor integra direct în rândurile Partidului Comunist Chinez și ale Armatei roșii, sau vor alcătui un front comun cu ele. Pentru ca acest scop să fie atins, este necesar numai ca tactica noastră să nu fie o tactică a închistării sectariste.

Dece este necesar ca republica muncitorească-țărănească să fie transformată într-o republică populară?

Guvernul nostru reprezintă nu numai pe muncitori și pe țărani, ci întreaga națiune. Lozinca republicii democratice muncitorești-țărănești avea și până acum această semnificație, deoarece muncitorii și țăranii alcătuesc

80—90% din întreaga națiune. Programul compus din 10 puncte²⁷, elaborat de cel de al VI-lea Congres general al partidului nostru, exprimă nu numai interesele muncitorilor și țăranilor, ci interesele întregii națiuni. Dar situația actuală ne impune schimbarea acestei lozinici, înlocuirea ei cu lozinca republicii populare. Acest lucru este determinat de faptul că agresiunea japoneză a schimbat raporturile dintre clase în țară, creându-se posibilitatea ca la lupta anti-japoneză să participe nu numai mica burghezie, ci și burghezia națională.

Se înțelege că republica populară nu va reprezenta interesele claselor dușmane. Dimpotrivă, ea se opune în mod direct lacheilor imperialismului — tuhao-ii, leșen-ii și burghezia compradoră — și nu include aceste elemente în rândurile poporului. Aci se poate face o analogie cu „guvernul național al Republicii chineze” al lui Cian Kai-și, care reprezintă numai pe cei mai mari bogătași, nu reprezintă nicidecum poporul de jos și nu include poporul de jos în „națiune”. Muncitorii și țăranii alcătuesc 80—90% din populația Chinei, de aceea republica populară trebuie să reprezinte în primul rând interesele muncitorilor și țăranilor. Dar republica populară va scutura jugul imperialist și va aduce astfel Chinei libertatea și independența, va scutura jugul moșieresc și va scăpa astfel China de rânduelile semifeudale; iar aceasta corespunde nu numai intereselor muncitorilor și țăranilor, ci și intereselor restului poporului. Totalitatea intereselor muncitorilor și țăranilor și ale restului poporului formează interesele națiunii chineze. Deși burghezia compradoră și moșierii trăiesc și ei pe pământul chinezesc, ei nu țin totuși seama de interesele națiunii, interesele lor se ciocnesc cu interesele majorității. Drumul nostru

se desparte numai de acel al acestui mănunchi, noi ne ciocnim numai cu acest mănunchi, și deaceia avem dreptul să spunem că reprezentăm întreaga națiune.

Interesele clasei muncitoare se ciocnesc și cu interesele burgheziei naționale. Nu putem desfășura cu succes revoluția națională fără a acorda avangărzii revoluției naționale drepturi politice și economice, fără a da clasei muncitoare posibilitatea de a-și concentra forțele asupra luptei împotriva imperialismului și împotriva lacheilor lui — trădătorii națiunii. Dacă însă burghezia națională se va alătura frontului unic de luptă împotriva imperialismului, atunci între clasa muncitoare și burghezia națională va lua naștere o comunitate de interese. În perioada revoluției burghezo-democratice, republica populară nu desființează nicidecum proprietatea privată care nu are un caracter imperialist sau feudal, nu confiscă nicidecum întreprinderile industriale și comerciale ale burgheziei naționale, ci, dimpotrivă, încurajează dezvoltarea acestor întreprinderi. Vom lua sub ocrotirea noastră pe orice reprezentant al burgheziei naționale chineze, cu condiția ca el să nu sprijine pe imperialiști și pe trădătorii națiunii chineze. În etapa revoluției democratice lupta dintre muncă și capital își are limitele ei. Legislația muncii în republica populară apără interesele muncitorilor, dar ea nu este îndreptată împotriva îmbogățirii burgheziei naționale, nu este îndreptată împotriva dezvoltării industriei naționale și a comerțului, deoarece această dezvoltare nu se face în interesul imperialismului, ci în interesul poporului chinez. De aci rezultă că republica populară reprezintă interesele tuturor păturilor poporului care fac parte din forțele antiimperialiste, antif feudale. Nucleul guvernului republicii populare îl

constitue reprezentanții muncitorilor și țăranilor, dar totodată sunt admiși să participe la el și reprezentanți ai altor clase antiimperialiste, antif feudale.

Nu este oare primejdios ca acești oameni să fie admiși să participe la guvernul republicii populare? Nu, nu este primejdios. Muncitorii și țăranii constitue masa principală a populației acestei republici. Faptul că se acordă micii burghezii orășenești, intelectualilor și altor elemente care sprijină programul de luptă împotriva imperialismului și feudalismului dreptul de vot și dreptul de a participa la guvernul republicii populare, faptul că li se acordă dreptul de a alege și de a fi aleși nu poate dăuna intereselor masei principale a populației — muncitorii și țăranii. O parte importantă a programului nostru trebuie s'o constitue apărarea intereselor masei principale — muncitorii și țăranii. Existența în guvernul republicii populare a unei majorități muncitorești-țăranesti, care reprezintă masa principală a populației țării, conducerea și activitatea partidului comunist în acest guvern fac ca participarea acestor oameni să nu fie primejdioasă. În etapa ei actuală, revoluția chineză mai este încă o revoluție burghezo-democratică, și nu o revoluție proletar-socialistă. Această este absolut clar. Numai contrarevoluționarii troțchiști²⁸ pot debita o absurditatea că aceea că revoluția burghezo-democratică din China ar fi deja desăvârșită și că dezvoltarea mai departe a revoluției n'ar putea să însemne decât o revoluție socialistă. Revoluția din 1924—1927 a fost o revoluție burghezo-democratică, dar ea nu a fost desăvârșită, ea a suferit o înfrângere. Revoluția agrară, care sub conducerea noastră durează din 1927 până în prezent, este tot o revoluție burghezo-democratică, deoarece sarcina

acestei revoluții constă în lupta împotriva imperialismului și feudalismului, iar nu împotriva capitalismului. Revoluția va avea încă destul de mult timp acest caracter.

Forțele motrice ale revoluției rămân în principal, ca și înainte, muncitorii, țărani și mica burghezie orășenească, iar la aceștia se poate adăuga acum și burghezia națională.

Transformarea revoluției noastre în revoluție socialistă este o chestiune de viitor. În viitor revoluția democratică se va transforma inevitabil în revoluție socialistă. Când anume se va face această trecere — asta va depinde de măsura în care se vor fi copt condițiile pentru ea, iar acest lucru ar putea să necesite o perioadă destul de îndelungată. Atâta timp cât nu există toate condițiile politice și economice necesare pentru această trecere, atâta timp cât această trecere nu se va putea face în folosul, iar nu în dauna majorității covârșitoare a poporului nostru, nu trebuie să pălăvrăgim despre trecere. A te îndoii de acest lucru, a spera că trecerea poate fi înlăptuită în cel mai scurt timp, ajungând astfel să te asemeni cu unii tovarăși care la timpul lor spuneau că ziua primelor succese ale revoluției democratice în principalele provincii ale țării va fi și ziua începutului transformării acestei revoluții, ar fi o greșală. Acești tovarăși raționau așa pentru că nu-și dădeau seama ce reprezintă China din punct de vedere politic și economic, nu înțelegeau că în China desăvârșirea revoluției democratice în domeniul politic și economic va fi un lucru mult mai greu decât în Rusia, va cere mai mult timp și eforturi mai mari.

AJUTORUL INTERNAȚIONAL

În sfârșit, vreau să spun câteva cuvinte despre legătura reciprocă dintre revoluția chineză și revoluția mondială.

De când a apărut pe lume monstrul imperialist, totul în lume s'a împletit atât de strâns încât oricât ai vrea nu poți separa un lucru de altul. Poporul chinez este plin de curaj pentru a duce până la capăt lupta pe viață și pe moarte împotriva dușmanilor săi, este plin de hotărârea de a obține cu propriile sale puteri renașterea sa și de a se redresa, el este capabil să intre ca egal în rândul popoarelor din lumea întreagă. Aceasta nu înseamnă însă că noi n'avem nevoie de ajutor internațional. Nu, în vremurile noastre orice țară, orice popor care duce o luptă revoluționară are nevoie de ajutor internațional. Un filozof antic spunea: „În epoca Ciunțiu n'au existat războaie drepte”²⁹. Acum imperialiștii cu atât mai mult nu pot duce războaie drepte, — războaie drepte pot duce numai națiunile asuprite și clasele asuprite. Toate războaiele din lume în care poporul se ridică împotriva asupritorilor lui sunt războaie drepte. Revoluția din Februarie și Revoluția din Octombrie din Rusia au fost războaie drepte. Revoluțiile populare care au avut loc într-o serie de țări din Europa după primul război mondial au fost războaie drepte. În China lupta poporului în timpul războiului opiului³⁰, războiul taipinilor³¹, răscoala boxerilor³², operațiunile militare din perioada revoluției din 1911³³, Campania din Nord din 1926—1927, războiul agrar revoluționar, care durează din 1927 până în prezent, și actualul război, care are ca scop să dea o

ripostă Japoniei și să pedepsească pe trădătorii națiunii, — toate acestea sunt războaie drepte.

În condițiile actualului avânt al luptei anti-japoneze în întreaga Chină și ale avântului mișcării antifasciste în lumea întreagă, războaiele drepte vor cuprinde întreaga Chină, întreaga lume. Toate războaiele drepte se ajută unul pe altul, toate războaiele nedrepte trebuie transformate în războaie drepte. Așa ne învață leninismul¹. În războiul anti-japonez noi avem nevoie de ajutorul altor popoare și, în primul rând, de ajutorul popoarelor Uniunii Sovietice, care, desigur, ne vor ajuta, deoarece suntem legați de ele prin interese vitale. Un timp Cian Kai și a izolat forțele revoluției chineze de forțele revoluționare internaționale; în acest sens noi eram izolați. Acum situația s'a schimbat, ea s'a schimbat în favoarea noastră. Și de aici înainte ea se va schimba tot în favoarea noastră. Nu vom mai fi izolați. Aceasta este una dintre condițiile necesare pentru dobândirea victoriei în războiul anti-japonez și pentru triumful revoluției chineze.

ADNOTĂRI

¹ La 18 Ianuarie 1915 imperiaștii japonezi au prezentat guvernului chinez al lui Iuan Și-kai 21 de cereri, iar la 7 Mai i-au adresat un ultimatum, cerând să li se dea răspuns la aceste cereri în 48 de ore. Cererile formulate de Japonia se împărțeau în cinci grupuri. Primele patru grupuri conțineau, între altele, următoarele cereri: cedarea către Japonia a drepturilor pe care Germania și le arogase în provincia Șandun, acordarea de noi drepturi Japoniei în Șandun, cererea de a se acorda Japoniei în Mancuria de Sud și în Mongolia de Est dreptul de a lua în arendă și de a achiziționa pământ, dreptul de domiciliere a supușilor japonezi, dreptul de a duce activitate industrială și comercială, dreptul exclusiv de a construi căi fe-

rate și de a exploata subsolul, precum și cererea de a se trece Combinatul metalurgic Haniepin în posesiunea comună a Chinei și Japoniei și cererea ca China să-și ia obligația de a nu ceda unor țări state porturile, golfulurile și insulele situate de-a-lungul litoralului chinez. Cel de al cincilea grup conținea cererea de a se acorda Japoniei largi drepturi politice, financiare, polițienești și militare, care însemnau instaurarea dominației japoneze asupra Chinei, și cererea de a i se acorda dreptul de a construi linii ferate principale între provinciile Hubei, Ţziansi și Guandun. Cu excepția grupului al cincilea, în privința căruia Iuan Și-kai a declarat că „se va ajunge la o înțelegere mai târziu”, toate aceste cereri au fost acceptate de el. Dar protestul unanim al poporului chinez împotriva acestor cereri a făcut ca ele să nu fie realizate.

² Iuan Și-kai — căpetenia clicii militariste beiane în ultimii ani de domnie a dinastiei Ţin. După ce dinastia Ţin a fost răsturnată de revoluția din 1911, Iuan Și-kai, bazându-se pe forțele armate ale contrarevoluției și pe sprijinul imperialismului și folosind deasemenea conciliatorismul burgheziei, care se afla atunci în fruntea revoluției, a pus mâna pe postul de președinte și a creat primul guvern al clicii militariste beiane, care reprezenta interesele marilor moșieri și ale marii burghezii compradore. Năzuind să devină împărat, el a acceptat în 1915, pentru a-și asigura sprijinul imperialismului japonez, cele 21 de cereri formulate de Japonia, prin care se urmărea instaurarea dominației exclusive a Japoniei în China. În Decembrie același an a izbucnit în provincia Iunnan o răscoală îndreptată împotriva proclamării lui Iuan Și-kai ca împărat. Această răscoală a găsit un larg ecou în întreaga țară. Iuan Și-kai a murit în Iunie 1916 la Pechin.

³ În Noembrie 1921 guvernul S.U.A. a convocat la Washington o conferință a celor nouă puteri, la care în afară de Statele Unite au fost reprezentate China, Anglia, Franța, Italia, Belgia, Olanda, Portugalia și Japonia. La această conferință s'a dat o luptă între S.U.A. și Japonia pentru dominație în Extremul Orient. La 6 Februarie 1922, pe baza principiului „posibilităților egale” și a principiului „porților deschise” pentru

toate țările în China, propuse de S.U.A., a fost încheiat un pact al celor nouă puteri. Menirea pactului celor nouă puteri era să creeze o situație în care să se poată asigura dominația în comun a puterilor imperialiste asupra Chinei, iar în fond să pregătească condițiile pentru acapararea monopolistă a Chinei de către imperialiștii americani și implicit să zădărnicească planurile Japoniei, care tindea să instaureze dominația sa exclusivă asupra Chinei.

- 4 La 18 Septembrie 1931 trupele japoneze dispuse în provinciile de Nord-Est ale Chinei (așa numita armată din Cvantun) au ocupat Șenianul (Mucden). Trupele chineze dispuse în Șenian și în toate celelalte regiuni de Nord-Est (Armata de Nord-Est), supunându-se ordinului lui Cian Kai-și ca „în niciun caz să nu opună rezistență”, s’au retras în regiunea de la Sud de Șanhaiguan, ceea ce a dat japonezilor posibilitatea să ocupe rapid provinciile Liaonin, Ghirin și Heilunțian. În rândurile poporului chinez acest act agresiv al cotropitorilor japonezi este cunoscut sub numele de „evenimentele de la 18 Septembrie”.
- 5 Sub denumirea de „cele patru provincii de Nord-Est” se înțeleg provinciile Liaonin, Ghirin, Heilunțian și Jehe, cărora le corespund cele șase provincii actuale ale Regiunii administrative de Nord-Est: Liaodun, Liaosi, Ghirin, Sunțian, Heilunțian, Jehe și o mare parte din Regiunea autonomă a Mongoliei interioare. După „evenimentele de la 18 Septembrie” armata cotropitorilor japonezi a ocupat mai întâi provinciile Liaonin, Ghirin și Heilunțian, iar în 1933 a ocupat provincia Jehe.
- 6 La 25 Noembrie 1935, din ordinul Japonezilor, gomindanistul In Ju-ghen, trădător al națiunii, a creat un guvern marionetă în cele 22 de județe din partea de Est a provinciei Hebei, purtând denumirea de „guvernul autonom anti-comunist din partea de Est a provinciei Hebei”. Aceste evenimente poartă denumirea de evenimentele din partea de Est a provinciei Hebei.
- 7 Prin tratativele diplomatice se înțeleg tratativele dintre guvernul Cian Kai-și și guvernul japonez cu privire la așa numi-

tele „trei principii ale lui Hirota”. Cele „trei principii ale lui Hirota” au fost formulate de ministrul de atunci al afacerilor externe al Japoniei, Hirota, și au primit denumirea de cele „trei principii ale relațiilor cu China”. Ele constau în următoarele: 1) China curmă orice mișcare anti-japoneză, 2) se stabilește o colaborare economică între China, Japonia și „Manciuko” și 3) China și Japonia luptă împreună împotriva comunismului. La 21 Ianuarie 1936 Hirota a declarat în parlamentul japonez că „guvernul chinez a și adoptat cele trei principii propuse de imperiu”.

- 8 Acest raport a fost făcut de tovarășul Mao Tze-dun într-o perioadă când Cian Kai-și își continua mașinațiile, vânzând provinciile de Nord-Est, negocia vânzarea Chinei de Nord și continua operațiunile militare active împotriva Armatei roșii. De aceea Partidul Comunist Chinez a trebuit să demaște până la capăt pe Cian Kai-și, să arate adevărata fizionomie a acestui trădător al națiunii; din aceleași motive Partidul Comunist Chinez, propunând atunci să se organizeze un front național anti-japonez unic, nu l-a inclus încă în acest front pe Cian Kai-și. Dar tovarășul Mao Tze-dun menționează încă în acest raport diferențierea care putea să se producă în lagărul moșierilor chinezi și al burgheziei compradore în urma contradicțiilor dintre diferitele puteri imperialiste. Ulterior, având în vedere faptul că ofensiva imperialismului japonez în China de Nord leza în mod serios interesele imperialiștilor anglo-americani, Partidul Comunist Chinez a ajuns la concluzia că clica ciankaișistă, strâns legată de imperialismul anglo-american, poate, la ordinul stăpânilor ei, să-și schimbe atitudinea față de Japonia. De aceea partidul comunist a trecut la o politică de presiune asupra lui Cian Kai-și pentru a-l împinge pe calea împotrivirii față de Japonia. În Mai 1936 Armata roșie s’a întors din provincia Șansi în Nordul Șensului și a cerut direct guvernului gomindanist din Nanchin să înceteze războiul civil pentru a lupta în comun împotriva Japoniei. În August același an Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez a trimis din nou Comitetului Executiv Central al gomindanului o scrisoare în care cerea să se organizeze un front unic al ambelor partide pentru a opune în comun re-

zistență Japoniei și să fie desemnați reprezentanți ai ambelor părți pentru tratative. Cian Kai-și a respins însă și de data aceasta propunerile partidului comunist. Abia în Decembrie 1936, când Cian Kai-și a fost arestat la Sian de ofițerii gomindaniști care erau pentru unirea cu comuniștii în vederea împotrivirii față de Japonia, el a fost nevoit să accepte cererea Partidului Comunist Chinez cu privire la încetarea războiului civil și la pregătirea împotrivirii față de imperialismul japonez.

- 9 Pe atunci Tai Tin-kai era comandantul unuia din corpurile armatei a 19-a gomindaniste și comandantul-adjunct al acestei armate. El se afla în fruntea armatei a 19-a împreună cu Cen Min-șu și Tzian Guan-nai. La început armata a 19-a a dus operațiuni împotriva Armatei roșii în Tziansi, iar după „evenimentele dela 18 Septembrie” a fost transferată la Șanhai. Avântul mișcării anti-japoneze, care cuprinsese pe atunci Șanhaiul, ca și întreaga țară, a exercitat o imensă influență asupra stării de spirit a armatei a 19-a. În noaptea de 28 Ianuarie 1932, când un desant maritim japonez a efectuat un atac asupra Șanhaiului, armata a 19-a împreună cu populația orașului au dat o ripostă Japonezilor. Dar din cauza politicii trădătoare a lui Cian Kai-și și a lui Van Tzin-vei, aceste lupte s'au terminat cu o înfrângere. După aceasta armata a 19-a a fost transferată de Cian Kai-și la Fuțzian pentru continuarea luptei împotriva Armatei roșii. Pe atunci comandantul armatei a 19-a începuse treptat să înțeleagă că războiul împotriva Armatei roșii nu constituie o ieșire din situație. În Noiembrie 1933 comandamentul armatei a 19-a împreună cu un grup de militanți gomindaniști, în frunte cu Li Tzi-șen, a declarat în mod oficial că o rupe cu Cian Kai-și. Ei au format în provincia Fuțzian „Guvernul popular-revoluționar al Republicii Chineze” și au încheiat un acord cu Armata roșie privitor la împotrivirea în comun față de imperialismul japonez și la lupta împotriva lui Cian Kai-și. Sub loviturile forțelor armate ale lui Cian Kai-și, armata a 19-a și guvernul popular din Fuțzian au fost înfrânate. După aceea Tai Tin-kai și alții au trecut treptat pe poziții de colaborare cu Partidul Comunist Chinez.

- 10 În Septembrie 1926, când armata revoluționară a Campaniei din Nord s'a apropiat de Uhan, Fân Iui-sian, a cărui armată era dispusă în provincia Suiuan, a declarat că o rupe cu clica militaristă beiană și s'a alăturat revoluției. La începutul lui 1927 trupele lui Fân Iui-sian, pornind din provincia Șensi, au dus împreună cu armata Campaniei din Nord ofensiva asupra provinciei Henan. După trădarea lui Cian Kai-și și a lui Van Tzin-vei în 1927, Fân Iui-sian a participat și el la lupta împotriva comuniștilor, dar interesele sale se ciocneau mereu cu interesele clicii lui Cian Kai-și. După „evenimentele dela 18 Septembrie” Fân Iui-sian s'a pronunțat în favoarea împotrivirii față de cetroplitorii japonezi, și în Mai 1933 a început să colaboreze cu Partidul Comunist Chinez, organizând în Cianțziacou (Kalgan) Armata populară anti-japoneză unită. Sub dubla lovitură a trupelor lui Cian Kai-și și a armatei cetroplitorilor japonezi, această răscoală anti-japoneză a fost înfrântă în August. În ultimii ani ai vieții sale, Fân Iui-sian a continuat să se mențină pe poziția colaborării cu Partidul Comunist Chinez.
- 11 Armata a 26-a gomindanistă a fost trimisă de Cian Kai-și în provincia Tziansi pentru a duce ofensiva împotriva Armatei roșii. În Decembrie 1931, răspunzând chemării Partidului Comunist Chinez de a opune rezistență imperialismului japonez, mai bine de zece mii de oameni din rândurile acestei armate, sub conducerea tovarășilor Ciao Bo-șen, Dun Cien-tan și a altora, s'au răscolit în orașul Nindu, provincia Tziansi, și au trecut de partea Armatei roșii.
- 12 Ma Cian-șan a fost general al armatei gomindaniste de Nord-Est. Unitățile comandate de el erau dispuse în provincia Heilunțzian. După „evenimentele dela 18 Septembrie”, când agresorii japonezi au început să înainteze din provincia Liaonin în Heilunțzian, aceste unități le-au opus rezistență.
- 13 Hu Han-min — cunoscut politician gomindanist, care la timpul său s'a ridicat împotriva politici de colaborare cu Partidul Comunist Chinez, proclamată de Sun Iat-sen. În 1927 el a fost unul dintre participanții la lovitura de stat contrarevolu-

ționară din 12 Aprilie, organizată de Cian Kai-și. Mai târziu, în urma luptei pentru putere dintre el și Cian Kai-și, el a fost aruncat în închisoare de către acesta din urmă. După „evenimentele dela 18 Septembrie” a fost pus în libertate și a plecat din Nanchin la Canton, unde a reușit vreme îndelungată să opună pe militariștii guanduno-guansiți guvernului dela Nanchin al lui Cian Kai-și.

- 14 „Programul împotrivirii față de Japonia și al salvării patriei”, compus din șase puncte, sau „Programul de bază al războiului poporului chinez împotriva imperialismului japonez”, a fost elaborat de Partidul Comunist Chinez în 1934 și a fost publicat sub semnătura lui Sun Ţin-lin și a altora. Acest program consta din următoarele puncte: 1) mobilizarea generală a forțelor terestre, navale și aeriene pentru războiul împotriva Japoniei; 2) mobilizarea întregului popor; 3) înarmarea generală a poporului; 4) confiscarea averilor imperialiștilor japonezi în China și a averilor trădătorilor națiunii, pentru acoperirea cheltuelilor legate de ducerea războiului anti-japonez; 5) crearea unui comitet național al autoapărării armate pe întreaga Chină, ales de reprezentanții muncitorilor, țărănilor, militarilor, intelectualilor și negustorilor; 6) unirea cu toți dușmanii imperialismului japonez și stabilirea unor relații de prietenie cu toate țările care păstrează o neutralitate prietenească.
- 15 E vorba de militaristul guandunian Cen Ţzi-lan și de militariștii guansiți Li Ţzun-jen, Bai Ciun-si și alții.
- 16 Banda ciankaișistă numea poporul revoluționar „bandiți”, iar operațiunile sale militare împotriva poporului revoluționar și represaliile în masă le numea „lichidarea banditismului”.
- 17 Tov. Jen Bi-și — unul dintre cei mai vechi membri ai Partidului Comunist Chinez și un mare organizator. Incepând dela cel de al V-lea Congres general al partidului din 1927, el a fost ales mereu la toate congresele membru al Comitetului Central. În 1931, la plenara a 4-a a celui de al 6-lea Comitet Central, a fost ales membru în Biroul Politic. În 1933

- a ocupat postul de secretar al comitetului de partid al Regiunii de graniță Hunan — Ţziansi și de președinte al Consiliului politic-militar. După joncțiunea grupului 6 de armată cu grupul 2 de armată, a fost numit comisar politic al frontului 2, creat din aceste două grupuri de armată. La începutul războiului anti-japonez a fost șeful Direcției politice generale a armatei a 8-a. Incepând din 1940, a lucrat în Secretariatul Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez. În 1945, la prima plenară a celui de al 7-lea Comitet Central, a fost ales membru în Biroul Politic și secretar al Comitetului Central. A murit la Pechin, la 27 Octombrie 1950.
- 18 Grupul 6 de armată al Armatei roșii muncitorești-țărănești a Chinei se afla la început pe teritoriul bazei de sprijin din Regiunea de graniță Hunan — Ţziansi. În August 1934, din ordinul Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, el a rupt încercuirea și a început dispunerea pe noi poziții, iar în Octombrie același an a făcut joncțiunea în partea de Est a provinciei Guiciou cu grupul 2 de armată al Armatei roșii de sub comanda tov. He Lun. Din aceste două grupuri de armată a fost creat frontul 2 al Armatei roșii, care a înființat baza revoluționară de sprijin dela punctul de întâlnire al hotarelor dintre provinciile Hunan, Hubei, Săciuan și Guiciou.
- 19 În Octombrie 1934, grupurile 1, 3 și 5 de armată ale Armatei roșii muncitorești-țărănești a Chinei (frontul 1 al Armatei roșii), pornind din Ciantin și Ninhua (partea de Vest a provinciei Fuțzian), din Juițzin și Iuidu (partea de Sud a provinciei Ţziansi), au început o schimbare generală strategică a bazelor. Armata roșie a străbătut 11 provincii — Fuțzian, Ţziansi, Guandun, Hunan, Guansi, Guiciou, Săciuan, Iunnan, Sican, Gansu și Șensi, a trecut înalte lanțuri de munți acoperiți de zăpezi eterne, a străbătut șesuri mlăștinoase unde n'a călcat aproape niciodată picior de om. Indurând lipsuri și greutate, rupând în repetate rânduri încercuirea, zdrobind elementele de siguranță ale dușmanului și scăpând de urmărire, armata a parcurs în marș 25.000 de li (12.500 de kilometri)

și în Octombrie 1935 a ajuns cu bine la baza revoluționară de sprijin din Nordul provinciei Șensi.

20 Armata roșie din Regiunea de graniță Săciuan — Șensi — frontul 4 al Armatei roșii muncitorești-țărănești a Chinei. În Martie 1935, părăsind baza de sprijin din Regiunea de graniță Săciuan — Șensi, frontul 4 a început schimbarea bazelor în regiunea dela hotarul dintre provinciile Săciuan și Sican. În Iunie acelaș an, el a făcut joncțiunea cu frontul 1 al Armatei roșii în regiunea Maogun din partea de Vest a provinciei Săciuan, după care ambele fronturi au pornit în două coloane spre Nord. În Septembrie ele au ajuns în regiunea Maoergai, nu departe de Sunpan. În acest timp, Cian Go-tao, care se afla pe frontul 4, contrar ordinului Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, a dus cu dela sine putere coloana stângă spre Sud, scindând astfel Armata roșie. În Iunie 1936 frontul 2 al Armatei roșii, străpungând blocada Regiunii de graniță Hunan — Hubei — Săciuan — Guiciou și trecând prin provinciile Hunan, Guiciou și Iunnan, a făcut joncțiunea cu trupele frontului 4 în punctul Ganțzi din provincia Sican. Atunci tovarășii din unitățile frontului 4, credincioși directivei Comitetului Central, au apucat-o din nou, împreună cu trupele frontului 2, spre Nord, împotriva voinței lui Cian Go-tao. În Noembrie acelaș an toate trupele frontului 2 și o parte din trupele frontului 4 au sosit în Nordul provinciei Șensi, unde au făcut cu succes joncțiunea cu trupele frontului 1 al Armatei roșii.

21 Cian Go-tao — trădător al revoluției chineze. În tinerețe, strecurându-se în lagărul revoluției, a intrat în Partidul Comunist Chinez. În timpul cât a fost în partid el a săvârșit nenumărate greșeli și crime foarte grave față de partid. Cea mai mare crimă a săvârșit-o Cian Go-tao în 1935, când s'a pronunțat împotriva campaniei Armatei roșii în Nord, s'a situat pe pozițiile defetismului și lichidatorismului și a insistat ca Armata roșie să se retragă în regiunile minorităților naționale dintre provincia Săciuan și Tibet. Totodată el a dus o activitate de trădare față de împotriva partidului și împotriva Comitetului lui Central și a format un „C.C.” al său,

subminând unitatea partidului și a Armatei roșii, fapt în urma căruia frontul 4 al Armatei roșii a suferit pierderi grele. Ostașii din unitățile frontului 4 și masele largi ale lucrătorilor militari și politici din aceste unități, datorită muncii de educare duse cu răbdare de Comitetul Central al partidului și de tovarășul Mao Tze-dun, s'au întors repede sub conducerea justă a Comitetului Central și au jucat un rol glorios în lupta ulterioară. Cian Go-tao însă a rămas incorrigibil până la capăt. În primăvara anului 1938 el a fugit din Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia și a devenit un agent al serviciului de contraspionaj al gomindanului.

22 E vorba de Armata roșie creată în regiunea provinciilor Țziansi și Fuțzian și care se afla sub conducerea directă a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, adică e vorba de frontul 1 al Armatei roșii.

23 În Iulie 1935 trupele gomindaniste au început a treia „expediție de pedepsire” împotriva bazei de sprijin a revoluției dela hotarul dintre provinciile Șensi și Gansu. Mai întâi corpul 26 al Armatei roșii a zdrobit pe frontul de Est — în Nordul provinciei Șensi — două brigăzi ale trupelor dușmane și a alungat pe dușman pe malul de Est al fluviului Huanhe. În Septembrie acelaș an corpul 25 al Armatei roșii, dispus la început în baza de sprijin Hubei — Henan — Anhuei, străbătând partea de Sud a provinciei Șensi și partea de Est a provinciei Gansu, a ajuns la Nord de Șensi, unde a făcut joncțiunea cu unitățile Armatei roșii din partea de Nord a provinciei Șensi. Astfel a luat ființă grupul 15 de armată al Armatei roșii. În lupta din raionul Laoșan, județul Ganțțuan, grupul 15 de armată a distrus cea mai mare parte din divizia a 110-a a inamicului; comandantul diviziei a fost ucis. Curând după aceea în luptele din raionul Iuilințiao, județul Ganțțuan, au fost zdrobite patru batalioane ale diviziei a 107-a a inamicului. Atunci inamicul a trecut la organizarea unei noi ofensive. Sub comanda lui Dun In-bin (comandantul unui corp al armatei de Nord-Est), cinci divizii inamice au început ofensiva pe două coloane. În Est, o divizie înainta în direcția Nord pe șoseaua Lociuian — Fu-

sian, iar în Vest patru divizii, pornind din punctele Ținjian și Heșui (provincia Gansu), înaintau de-a-lungul fluviului Hulube în direcția Fusian (în partea de Nord a provinciei Șensi). În Octombrie acelaș an în partea de Nord a provinciei Șensi a sosit Armata roșie a Regiunii centrale. În Noembrie această armată împreună cu grupul 15 de armată a nimicit în lupta de lângă Cilocien (la Sud-Vest de Fusian) divizia a 109-a a inamicului, și în cursul urmăririi a zdrobit la Heișuis un regiment din divizia a 106-a. Astfel a fost definitiv zdrobită a treia „expediție de pedepsire” întreprinsă de inamic împotriva bazei de sprijin Șensi — Gansu.

24 Când în 1934—1935, în timpul schimbării bazelor, forțele principale ale Armatei roșii și-au părăsit pozițiile din Sudul Chinei, ele au lăsat acolo detașamente de partizani. Aceste detașamente au dus un înverșunat război de partizani în 14 regiuni de pe teritoriul a 8 provincii. E vorba de următoarele regiuni: regiunea din partea de Sud a provinciei Ciețzian, regiunea din Nordul provinciei Fuțzian, regiunea din partea de Est a provinciei Fuțzian, regiunea din Sudul provinciei Fuțzian, regiunea din Vestul provinciei Fuțzian, regiunea din Nord-Estul provinciei Țziansi, regiunea dela hotarul dintre provinciile Fuțzian și Țziansi, regiunea dela hotarul dintre provinciile Guandun și Țziansi, regiunea din Sudul provinciei Hunan, regiunea dela hotarul dintre provinciile Hunan și Țziansi, regiunea dela punctul de întâlnire al hotarelor dintre provinciile Hunan, Hubei și Țziansi, regiunea dela punctul de întâlnire al hotarelor dintre provinciile Hubei, Henan și Anhuei, regiunea Tunboșan din Sudul provinciei Henan și o regiune de pe insula Hainan (provincia Guandun).

25 După ce imperialiștii japonezi au invadat în 1931 provinciile de Nord-Est ale Chinei, Partidul Comunist Chinez a chemat poporul la rezistență armată, a organizat detașamente anti-japoneze de partizani și Armata populară revoluționară de Nord-Est și a ajutat diferitele unități de voluntari anti-japoneze. După 1934 toate unitățile anti-japoneze din Nord-Est au fost reunite, sub conducerea Partidului Comunist Chinez, în

Armata anti-japoneză unită de Nord-Est sub comanda generală a vestitului Ian Țzin-lui, membru al partidului comunist. Această armată a dus vreme îndelungată în Nord-Est un înverșunat război de partizani împotriva imperialismului japonez. Prin războiul de partizani anti-japonez din partea de Est a provinciei Hebei se înțelege răscoala țărănească anti-japoneză care a izbucnit în partea de Est a acestei provincii în Mai 1935.

26 O putere de tipul aceleia despre care vorbește aci tovarășul Mao Țze-dun — republica populară — a fost creată și indicațiile politice corespunzătoare au fost înfăptuite în întregime, în perioada războiului anti-japonez, în regiunile populare eliberate, aflate sunt conducerea Partidului Comunist Chinez. Iată de ce a fost în stare partidul comunist să conducă poporul, în spatele inamicului, și să-l ducă la lupta victorioasă împotriva cotropitorilor japonezi. În cursul celui de al treilea război civil revoluționar, care a izbucnit după capitularea Japoniei, regiunile populare eliberate au cuprins treptat întreaga Chină, și astfel a luat naștere Republica Populară Chineză unică. Ideea tovarășului Mao Țze-dun cu privire la republica populară a fost înfăptuită pe scara întregii Chine.

27 În Iulie 1928 cel de al VI-lea Congres general al Partidului Comunist Chinez a adoptat un program cuprinzând următoarele 10 puncte: 1) răsturnarea dominației imperialismului; 2) confiscarea întreprinderilor și băncilor aparținând capitalului străin; 3) unificarea Chinei și recunoașterea dreptului la autodeterminare națională; 4) răsturnarea guvernului gomindanist militarist; 5) instaurarea puterii adunărilor de deputați ai muncitorilor, țăranilor și soldaților; 6) introducerea zilei de lucru de 8 ore, mărirea salariului, acordarea de ajutor șomerilor, asigurări sociale etc.; 7) confiscarea tuturor pământurilor moșierești, trecerea pământului arabil în mâinile țăranimii; 8) îmbunătățirea condițiilor de trai ale soldaților, înzestrarea cu pământ și asigurarea cu muncă a soldaților; 9) desființarea dărilor și impozitelor împovărătoare și intro-

ducerea unui impozit progresiv unic; 10) alianța cu proletariatul mondial și cu U.R.S.S.

- 28 Troțchiștii — inițial grupare antileninistă în sânul mișcării muncitorești ruse, grupare care ulterior s'a transformat într-o bandă contrarevoluționară deșănțată. În raportul prezentat la plenara C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S. din 1937, tovarășul Stalin a făcut următoarea caracterizare a evoluției acestei grupări trădătoare: „În trecut, acum 7—8 ani, troțchismul era unul dintre curentele politice de acest fel din sânul clasei muncitoare, — ce-i drept, un curent antileninist și deaceia profund greșit, dar totuși un curent politic... Troțchismul de astăzi nu este un curent politic în sânul clasei muncitoare, ci o bandă lipsită de principii și de idei, compusă din sabotori, diversioniști, spioni și asasini, o bandă de dușmani jurați ai clasei muncitoare și care sunt în solda serviciilor de spionaj ale statelor străine“ (*I. Stalin: „Despre lipsurile muncii de partid și despre măsurile pentru lichidarea troțchiștilor și a altor fățarnici“*. Raport și cuvânt de încheiere la plenara C.C. al P.C. (b) al U.R.S.S. din 3—5 Martie 1937, ed. P.M.R. 1952, pag. 12, 14. — *Nota Trad.*). După înfrângerea revoluției chineze în 1927 a apărut și în China un neînsemnat mânăunchi de troțchiști, care, unindu-se cu Cen Du-siu și cu alți renegați, a format în 1929 un grupuleț contrarevoluționar care propaga ideea contrarevoluționară că gomindanul ar fi desăvârșit deja revoluția burghezo-democratică etc. etc. Acest grupuleț s'a transformat în întregime într-o unealtă murdară a imperialismului și a gomindanului în lupta lor împotriva poporului. Troțchiștii chinezi au intrat fățiș în slujba organelor serviciului de spionaj gomindanist. După „evenimentele dela 18 Septembrie“ ei au pășit la îndeplinirea directivei banditului Troțchi „de a nu împiedica imperiul japonez să ocupe China“ și au început să colaboreze cu organele serviciului de spionaj japonez, au primit subvenții din partea cotropitorilor japonezi și au dus tot felul de acțiuni în interesul agresorilor japonezi.
- 29 Aceste cuvinte aparțin filozofului Mân-tzi. În China în epoca Ciunțiu (722—481 î.e.n.) numeroși prinți feudali duceau ne-

conținut între ei războaie pentru putere, ceea ce și explică aceste cuvinte ale lui Mân-tzi.

- 30 În anii 1840—1842, ca răspuns la lupta poporului chinez împotriva comerțului cu opiu, Anglia, sub pretextul ocrotirii comerțului, a trimis trupe pentru a invadeza China. Armata chineză de sub comanda lui Lin Tze-siui a opus un timp rezistență Englezilor. Populația din Canton a organizat spontan „detașamente de reprimare a Englezilor“, care deasemenea au dat lovituri puternice agresorilor englezi.
- 31 Războiul taipinilor, care a început la mijlocul secolului al XIX-lea, — război revoluționar țărănesc împotriva dominației feudale și asupririi naționale exercitate de dinastia Ţin (manciuriană). În Ianuarie 1851 conducătorii acestei revoluții, Hun Siu-tiuan, Ian Siu-țin și alții, au deslănțuit o răscoală în satul Ţzintianțun din județul Guipin, provincia Guansi, și au proclamat crearea „Statului ceresc al taipinilor“. În 1852 taipinii, pornind din Guansi, au străbătut provinciile Hunan, Hubei, Ţziansi, Anhuei și în 1853 au luat Nanchinul. Din Nanchin o parte dintre taipini au plecat spre Nord și au ajuns prin lupte directe în împrejurimile Tianțzinului. Dar în regiunile ocupate de ei, taipinii n'au creat baze de sprijin trainice. După stabilirea capitalei la Nanchin, conducerea taipinilor a mai săvârșit o serie întreagă de greșeli politice și militare și deaceia taipinii nu au putut ține piept ofensivei forțelor unite ale armatei contrarevoluționare a guvernului Ţin și ale agresorilor anglo-americano-francezi. În 1864 răscoala a fost înfrântă.
- 32 Răscoala boxerilor, care a izbucnit în 1900 în Nordul Chinei, — largă mișcare spontană a țăranilor și meseriașilor, care, unindu-se într-o societate secretă mistică, au dus luptă armată împotriva imperialiștilor. Forțele armate unite a 8 state imperialiste, ocupând Pechinul și Tianțzinul, au înăbușit cu cruzime această mișcare.
- 33 Vezi adnotarea 3 la lucrarea „Raport cu privire la studierea mișcării țărănești din provincia Hunan“.

- ³⁴ Vezi V. I. Lenin, „Programul militar al revoluției proletare“ (V. I. Lenin, Opere, vol. 23, Editura pentru literatură politică, 1953. — *Nota Trad.*) și „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice“, cap. 6, paragraful 3.

PROBLEMELE STRATEGICE ALE RĂZBOIULUI REVOLUȚIONAR DIN CHINA*

(Decembrie 1936)

* *Lucrarea de față a fost scrisă de tovarășul Mao Tze-dun cu scopul de a generaliza experiența celui de al doilea război civil revoluționar, în perioada când ținea un curs cu acest subiect la Academia Armatei roșii din Șensiul de Nord. După cum arată autorul.*

el a izbutit să scrie numai cinci capitole din această lucrare a sa; în ceea ce privește problemele ofensivei strategice, ale muncii politice și altele, el n'a mai reușit să le trateze, deoarece evenimentele din Stansi l-au pus în imposibilitate de a continua această lucrare. Lucrarea de față face bilanșul luptei ascuțite dintre două linii în problema militară, luptă care a avut loc în sânul partidului în timpul celui de al doilea război civil revoluționar, și exprimă poziția partizanilor uneia dintre aceste două linii. La consfătuirea care a avut loc la Tzun în Ianuarie 1935, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez, făcând bilanșul acestei lupte, a confirmat justețea liniei tovarășului Mao Tze-dun și a respins ca fiind greșite concepțiile care veneau în contradicție cu această linie. În Octombrie 1935 Comitetul Central al partidului s'a mutat în Nordul provinciei Șensi și curând după aceea, în luna Decembrie a aceluiaș an, tovarășul Mao Tze-dun a prezentat raportul „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez”, în care a dat un răspuns complet la problema liniei politice a partidului în cel de al doilea război civil revoluționar. În 1936 tovarășul Mao Tze-dun a scris lucrarea de față, în care a făcut o analiză completă a problemelor strategice ale războiului revoluționar din China.

Capitolul I

CUM SĂ STUDIEM RĂZBOIUL

I. LEGILE RĂZBOIULUI SE DEZVOLTĂ

Legile războiului trebuie să fie studiate și însușite de fiecare conducător militar.

Legile războiului revoluționar trebuie să fie studiate și însușite de fiecare conducător al unui război revoluționar.

Legile războiului revoluționar din China trebuie să fie studiate și însușite de fiecare conducător al războiului revoluționar din China.

În momentul de față noi purtăm un război. Războiul nostru este un război revoluționar; el are loc în China, adică într'o țară semicolonială și semifeudală. De aceea noi trebuie să studiem nu numai legile războiului în genere, ci și legile specifice ale războiului revoluționar și legile și mai specifice ale războiului revoluționar din China.

Fiecărui îi este limpede că indiferent cu ce lucru ne-am ocupa, dacă nu înțelegem condițiile lui, caracterul lui, legătura dintre el și alte fenomene, nu vom înțelege nici legile lui de dezvoltare, nu vom ști cum să ne apucăm de el și nu vom putea să-l ducem la bun sfârșit.

Războaiele au început din momentul apariției proprietății private și a claselor și constituie forma de luptă superioară — formă la care se recurge pentru rezolva-

rea contradicțiilor dintre clase, națiuni, state, blocuri politice într'o anumită etapă de dezvoltare a acestor contradicții. Să nu înțelegi condițiile războiului, caracterul lui și legătura dintre el și alte fenomene înseamnă să nu cunoști legile războiului, să nu știi cum să conduci un război, să nu fii în stare să obții victoria.

Războaiele revoluționare, adică războaiele revoluționare de clasă și războaiele naționale revoluționare, în afară de condițiile și caracterul proprii războaielor în genere, își au condițiile lor specifice și caracterul lor specific, și deaceia, pe lângă legile generale ale războiului, ele mai sunt subordonate unei serii de legi specifice. Fără a înțelege condițiile specifice și caracterul specific al acestor războaie, fără a cunoaște legile lor specifice nu este posibil să conduci un război revoluționar, nu este posibil să obții victoria într'un război revoluționar.

Războiul revoluționar din China — fie el război civil sau război național — este dus în împrejurările specifice din China și, în comparație cu războaiele și cu războaiele revoluționare în genere, se desfășoară în condițiile sale specifice, își are caracterul său specific. Deaceia, în afara legilor generale ale războiului și legilor războiului revoluționar în genere, el mai are o serie de legi specifice proprii, fără a căror însușire nu se poate obține victoria în războiul revoluționar din China.

Deaceia, noi trebuie să studiem legile generale ale războiului, trebuie să studiem legile generale ale războiului revoluționar și, în sfârșit, trebuie să studiem legile războiului revoluționar din China.

Există o concepție greșită, respinsă încă demult de noi, potrivit căreia trebuie să studiem numai legile generale ale războiului, adică, pentru a vorbi concret, trebuie

să acționăm numai în conformitate cu manualele militare editate de guvernul reacționar chinez sau de instituții de învățământ militar reacționare. Adepții acestei concepții nu înțeleg că asemenea manuale expun numai legile generale ale războiului și, în plus, ele sunt copiate în întregime după manualele străine. Dacă ne-am apuca să le studiem așa cum sunt, fără să le aducem vreo schimbare nici în ceea ce privește forma, nici în ceea ce privește conținutul, aceasta ar echivala cu „a tăia din picioare ca să încapă în pantofi” și ar duce la o înfrângere. Motivând punctul lor de vedere, acești oameni pun problema astfel: dece, adică, ar trebui să renunțăm la ceea ce s'a obținut cu prețul sângelui în trecut? Ei nu înțeleg că noi, firește, trebuie să prețuim experiența dobândită cu prețul sângelui în trecut, dar trebuie să prețuim și experiența pentru care am plătit cu propriul sânge.

Există și o altă concepție greșită, deasemenea respinsă încă demult de noi, potrivit căreia trebuie să studiem numai experiența războiului revoluționar din Rusia, adică, pentru a vorbi concret, trebuie să acționăm numai în conformitate cu legile războiului care s'au format în cursul războiului civil din U.R.S.S. și sunt cuprinse în manualele publicate acolo. Adepții acestei concepții nu înțeleg că legile războiului din U.R.S.S. și manualele militare din U.R.S.S. reflectă specificul războiului civil din Uniunea Sovietică și al Armatei Roșii din U.R.S.S. Dacă ne-am apuca să le folosim așa cum sunt, fără să le aducem vreo schimbare, aceasta iarăși ar echivala cu „a tăia din picioare ca să încapă în pantofi” și, deasemenea, ar duce la înfrângere. Motivând punctul lor de vedere, acești oameni declară: U.R.S.S. a dus un război revoluționar — noi deasemenea ducem un război revoluționar;

U.R.S.S. a invins — atunci de ce ar mai trebui să alegem ceva sau să respingem ceva? Acești oameni nu înțeleg că noi, firește, trebuie să prețuim în mod deosebit experiența militară a U.R.S.S., deoarece ea este experiența unui război revoluționar din zilele noastre, experiență obținută sub conducerea lui Lenin și Stalin, dar trebuie să prețuim și experiența războiului revoluționar din China, deoarece revoluția din China și Armata roșie chineză au multe trăsături proprii, specifice.

Și mai există o concepție greșită, deasemenea respinsă încă demult de noi, potrivit căreia experiența cea mai prețioasă este experiența Campaniei din Nord din anii 1926—1927, și noi trebuie să studiem această experiență, adică, pentru a vorbi concret, trebuie să imităm raidurile și operațiunile impetuoase pentru cucerirea orașelor mari desfășurate în timpul Campaniei din Nord. Adepții acestei concepții nu înțeleg că experiența Campaniei din Nord trebuie să fie studiată, dar nu copiată în mod mecanic, deoarece acum condițiile în care se desfășoară războiul nu mai sunt aceleași. Din experiența Campaniei din Nord trebuie să folosim numai ceea ce este aplicabil la condițiile actuale, și în concordanță cu condițiile actuale trebuie să elaborăm ceva propriu.

Așa dar, deosebirile existente în ceea ce privește condițiile războiului determină și deosebirile dintre legile ducerii războiului, legi care se schimbă în funcție de timp, de loc și de caracterul războiului.

Dacă vorbim de o condiție cum ar fi timpul, trebuie să spunem că în decursul timpului și războiul, și legile ducerii războiului se dezvoltă. Fiecare etapă istorică are particularitățile ei, și deaceia și legile războiului au par-

ticularitățile lor pentru fiecare etapă. Ele nu pot fi transpuse mecanic dintr'o etapă într'alta.

Dacă vorbim despre caracterul războiului, atât războiul revoluționar, cât și războiul contrarevoluționar au particularitățile lor, și deaceia au particularități ale lor și legile războiului, care deasemenea nu pot fi transpuse mecanic dela un război cu un anumit caracter la un război cu un alt caracter.

Dacă vorbim de un factor ca, de pildă, locul unde se duce războiul, trebuie să spunem că fiecare țară, fiecare națiune, și îndeosebi o țară mare și o națiune mare, au particularitățile lor, și deaceia au particularitățile lor și legile ducerii războiului, care deasemenea nu pot fi transpuse mecanic dintr'o țară într'alta.

Studiind legile ducerii războiului în diferite etape istorice, în războaie diferite prin caracterul lor, în războaie care se duc în diferite țări sau de către diferite națiuni, noi trebuie să vedem aceste particularități, trebuie să înțelegem dezvoltarea lor. Noi trebuie să luptăm împotriva abordării mecanice a problemelor ducerii războiului.

Ba mai mult. Dacă e vorba de un comandant, vedem că la început el învață să comande o subunitate, iar mai târziu poate să comande și o unitate. Aceasta înseamnă că el a crescut, s'a dezvoltat. A comanda în anumite condiții de teren sau a comanda în condiții de teren diferite prin caracterul lor, deasemenea nu este unul și același lucru. La început comandantul învață să lupte în condițiile unui teren oarecare, cunoscut de el, iar după aceea și în condiții de teren diferite prin caracterul lor. Acesta este deasemenea un pas înainte în creșterea și dezvoltarea comandantului. Datorită dezvoltării tehnicii, tacticii și strategiei, atât la inamic, cât și la noi, condițiile în

care este dus războiul în diferitele etape ale unuia și aceluiaș război sunt deasemenea diferite. Dacă comandantul a fost în stare să comande într'o etapă mai simplă și s'a dovedit în stare să comande și într'o etapă mai complexă, aceasta înseamnă că el a crescut și mai mult, că s'a dezvoltat și mai mult. A înțepeni pe loc, comandând o unitate militară determinată, în aceleași condiții de teren, în condițiile unei singure etape a războiului — înseamnă a nu crește, a nu te dezvolta. Există oameni tari numai sub un raport oarecare, oameni cu posibilități mărginite, care nu cresc; ei, firește, pot avea în revoluție un anumit rol într'un anumit loc și într'un anumit timp, dar un rol important ei nu pot avea. Nouă însă ne trebuie conducători militari de mare anvergură.

Toate legile ducerii războiului se dezvoltă conform dezvoltării istoriei, conform dezvoltării războiului însuși. Nu există nimic care să nu se schimbe.

2. ȚELUL RĂZBOIULUI ESTE DESFIINȚAREA RĂZBOAIELOR

Dezvoltarea societății omenești va duce în cele din urmă, într'un viitor nu prea îndepărtat, la desființarea războaielor — această monstruoasă exterminare reciprocă a omenirii. Dar pentru a desființa războiul nu există decât un singur mijloc, și anume acela de a lupta prin război împotriva războiului: prin războiul revoluționar împotriva războiului contrarevoluționar, prin războiul național revoluționar împotriva războiului național contrarevoluționar, prin războiul de clasă revoluționar împotriva războiului de clasă contrarevoluționar. Toate războaiele din istorie se împart numai în două categorii — juste și nejuste. Noi suntem pentru războaiele juste

și împotriva războaielor nejuste. Toate războaiele contrarevoluționare sunt nejuste, toate războaiele revoluționare sunt juste. Epocii războaielor din istoria omenirii îi vom pune capăt cu mâinile noastre, și războiul pe care îl ducem este, fără îndoială, o parte a celui din urmă război. Dar războiul pe care îl avem de purtat va fi, fără îndoială, în acelaș timp o parte a celui mai mare și mai crâncen război dintre toate războaiele. Deasupra noastră a început să planeze primejdia celui mai mare și mai crâncen război contrarevoluționar nejust, și cea mai mare parte din omenire va fi nimicită dacă nu vom desfășura steagul războiului just. Steagul războiului just al omenirii este steagul salvării omenirii; steagul războiului just din China este steagul salvării Chinei. Acest război, care va fi dus de majoritatea covârșitoare a omenirii și de majoritatea covârșitoare a poporului chinez, va fi, fără nicio îndoială, un război just, o cauză de glorie măreață, un mijloc de salvare dela pieire a întregii omeniri, un mijloc de salvare a Chinei; el va deveni podul pe care omenirea va trece într'o nouă epocă istorică. Când, în cursul dezvoltării sale, societatea omenească va ajunge la desființarea claselor, la desființarea statului, atunci nu vor mai exista niciun fel de războaie — nici contrarevoluționare, nici revoluționare, nici nejuste, nici juste. Aceasta va fi epoca păcii eterne pentru omenire. Studiind legile războiului revoluționar, noi pornim dela năzuința de a desființa orice războaie. Aceasta este deosebirea dintre comuniști și reprezentanții tuturilor claselor exploataatoare.

3. STRATEGIA STUDIAZĂ LEGILE DUCERII RĂZBOIULUI CA UN TOT ÎNTREG

Orice război reprezintă un tot întreg. În caz de război, acest tot întreg poate fi întreaga lume, poate fi o țară, poate fi și o regiune de partizani sau un mare front de operațiuni independent. În toate cazurile când este necesar să ținem seama de toate laturile și de toate etapele războiului, avem de-a-face cu războiul ca un tot întreg.

Sarcina studierii legilor ducerii războiului în întregul său revine strategiei. Sarcina studierii legilor conducerii operațiunilor militare cu caracter particular revine artei operative și tacticii.

Dece este necesar ca pentru conducerea operativă și tactică comandantii să înțeleagă într-o oarecare măsură și legile strategiei? Pentru că, înțelegând problemele care privesc întregul, vei acționa mai just și în ceea ce privește particularul, pentru că particularul este subordonat întregului. Concepția potrivit căreia victoria strategică se obține numai prin victoriile tactice este greșită, deoarece nu ține seama de faptul că rezultatul războiului depinde mai ales și în primul rând de împrejurarea dacă s'a ținut seama în mod just de totalitatea condițiilor și de toate etapele războiului. Dacă în aprecierea totalității condițiilor și a tuturor etapelor războiului s'au strecurat serioase erori sau greșeli, războiul va fi în mod inevitabil pierdut. Când se spune că „o mișcare imprudentă poate primejdui întreaga partidă“, este vorba de o mișcare care, prin caracterul ei, privește întregul, care are o importanță hotărâtoare pentru întreg, iar nu despre o mișcare par-

liculară prin caracterul ei și care nu are o importanță hotărâtoare pentru întreg. Astfel stau lucrurile la șah, astfel stau lucrurile și în război.

Dar întregul nu poate exista independent, rupt de ceea ce este particular, — el este alcătuit din toate părțile care îl compun. Se întâmplă ca pierderea sau înfrângerea unor părți să nu aibă urmări serioase pentru întreg, dat fiind că părțile respective nu au avut o importanță hotărâtoare. Și dacă în cursul războiului o serie de înfrângeri sau insuccese tactice sau operative nu duc adesea la înrăutățirea situației de ansamblu a războiului, acest lucru se datorește tocmai faptului că aceste înfrângeri nu au avut o importanță hotărâtoare. Dacă însă vor fi pierdute majoritatea bătăliilor, care în totalitatea lor alcătuiesc războiul în întregul lui, sau câteva bătălii având o însemnătate hotărâtoare, atunci în întreaga desfășurare a războiului se va produce de îndată o cotitură — tocmai pentru că majoritatea bătăliilor sau cele câteva bătălii despre care este vorba au fost hotărâtoare. În istoria războaielor au fost cazuri când, după o serie întregă de victorii, o singură înfrângere reducea la zero toate succesele precedente; pe de altă parte, au fost cazuri când, după o serie întregă de înfrângeri, o singură victorie crea o situație cu totul nouă. Aceasta înseamnă că aceste „serii de victorii“ și „serii de înfrângeri“ despre care este vorba au avut un caracter particular și nu au jucat un rol hotărâtor pentru întreg, iar acea „singură înfrângere“ sau acea „singură victorie“ au fost factori hotărâtori. Toate acestea la un loc vădese cât de important este să se țină seama de întreaga totalitate a condițiilor ducerii războiului, lucru asupra căruia și trebuie să-și concentreze în primul rând atenția un conducător strateg. Principa-

lul este ca, ținând seama de situație, să se chibzuiască asupra problemelor grupării unităților și formațiunilor, asupra legăturii dintre operațiuni, asupra legăturii dintre diferitele etape ale operațiunilor militare, asupra legăturii dintre întreaga activitate a părții proprii și întreaga activitate a inamicului. Acesta este factorul cel mai important. Dacă-l pierzi din vedere și te afunzi în probleme secundare, vei fi în mod inevitabil înfrânt.

Când vorbim de legătura dintre întreg și particular, aceasta este valabil nu numai pentru legătura dintre strategie și arta operativă, dar și pentru legătura dintre arta operativă și tactică. Un exemplu practic în această privință îl poate constitui legătura dintre operațiunile unei divizii și operațiunile unui regiment sau batalion, dintre operațiunile unei companii și operațiunile unui pluton sau grup. Orice comandant, indiferent de funcția pe care o ocupă, trebuie să-și concentreze atenția în mod deosebit asupra problemelor sau operațiunilor care joacă rolul cel mai important și care au o însemnătate hotărâtoare pentru întreaga situație din sfera activității lui, și nu trebuie să-și concentreze întreaga atenție asupra celorlalte probleme sau operațiuni.

Atunci când se stabilește ceea ce este important sau ceea ce are o însemnătate hotărâtoare, nu trebuie să se pornească numai dela situația generală sau dela o situație abstractă; acest lucru trebuie să se facă pe baza situației concrete. În operațiunile militare, când se alege direcția și locul loviturii, trebuie să se pornească dela situația inamicului, dela caracterul terenului și dela situația în care se află în momentul respectiv forțele proprii. În regiunile bogate în resurse alimentare trebuie să se vegheze ca ostașii să nu mănânce peste măsură, iar

în locurile unde resursele alimentare sunt insuficiente trebuie să se aibă grijă ca ostașii să nu sufere de foame. În regiunile albe, divulgarea unor informații cu caracter secret, fie și dintre cele mai puțin importante, poate duce la pierderea luptei următoare, în timp ce în regiunile roșii divulgarea unor informații nu are adesea o importanță hotărâtoare. La unele bătălii comandantii superiori trebuie să ia parte personal, la alte bătălii acest lucru nu este necesar. La o școală militară lucrul cel mai important este alegerea comandantului școlii, selecționarea profesorilor, elaborarea profilului pregătirii; la un meeting de masă, însă, atenția trebuie să fie îndreptată în special asupra mobilizării, asupra adoptării unor lozinci juste etc. etc. Într'un cuvânt, principiul general este că atenția trebuie să fie concentrată asupra factorilor principali de care depinde întregul.

Legile fundamentale ale conducerii războiului în ansamblu nu pot fi studiate decât pe baza unei aprofundări minuțioase, întrucât elementele care caracterizează totalitatea condițiilor nu sunt vizibile și nu pot fi sesizate decât în felul acesta. Fără o aprofundare minuțioasă nu poți înțelege aici nimic. Dar întregul este alcătuit din ceea ce este particular, și cel care are experiență în ceea ce privește particularul, care posedă experiența operativă și tactică, poate înțelege și acești factori mai complecși, dacă va voi să-i aprofundeze minuțios. Observarea nemijlocită nu poate să ne arate legătura dintre asemenea factori strategici ca operațiunile inamicului și operațiunile noastre, diferite operațiuni și diferite etape ale operațiunilor militare; nu poate să ne arate o serie de lucruri cu caracter particular importante (care au o importanță hotărâtoare) pentru întreg, particularitățile situației gene-

rale, interdependența dintre front și spatele frontului; nu poate să ne arate deosebirea și legătura dintre asemenea factori ca pierderile survenite în efectivul trupelor și complectarea efectivului acestora, lupta și răgazul dintre lupte, concentrarea și dispersarea forțelor, ofensiva și defensivă, înaintarea și retragerea, mascarea și acțiunile demonstrative, direcția loviturii principale și direcția loviturilor secundare, direcția atacului și direcția operațiilor pentru imobilizarea inamicului, centralizarea conducerii și descentralizarea conducerii, războiul de lungă durată și războiul de scurtă durată, războiul de poziție și războiul de manevră, forțele proprii și forțele vecinilor, deosebirea și legătura dintre o armă și celelalte arme, dintre conducătorii superiori și conducătorii inferiori, dintre cadrele de comandă și trupă, dintre ostașii vechi și recruți, dintre cadrele superioare de comandă și cadrele inferioare de comandă, dintre cadrele vechi și cadrele noi, dintre regiunile roșii și regiunile albe, dintre regiunile roșii mai vechi și regiunile roșii mai noi, dintre regiunile centrale și regiunile de graniță, dintre timpul cald și timpul rece, dintre victorie și înfrângere, dintre formațiunile mari și unități mici, dintre armata regulată și detașamentele de partizani, dintre distrugerea inamicului și câștigarea maselor, dintre lărgirea rândurilor Armatei roșii și întărirea Armatei roșii, dintre munca militară și munca politică, dintre sarcinile din trecut și sarcinile prezente, dintre sarcinile prezente și sarcinile viitoare, dintre sarcinile în anumite condiții și sarcinile în alte condiții, dintre un front stabil și un front instabil, dintre războiul civil și războiul național, dintre o etapă istorică și altă etapă istorică etc. etc. Aprofundând însă minuțios lucrurile, poți să clarifici to-

tul, să sezisezi totul, să-ți însușești totul. Aceasta înseamnă să știi să rezolvi toate problemele importante ale războiului și ale operațiilor militare, ridicându-le la un înalt nivel principial. Tocmai pentru aceasta și trebuie studiată strategia.

4. PRINCIPALUL ESTE SĂ ȘTII SĂ INVEȚI

Pentru ce a fost creată Armata roșie? Pentru a o folosi în scopul de a obține victoria asupra dușmanului. Pentru ce trebuie să studiem legile războiului? Pentru a folosi aceste legi în război.

Studiul este o treabă destul de grea, dar aplicarea cunoștințelor în practică este și mai grea. Când se învață știința militară în școli sau din cărți, mulți reușesc să și-o însușească la fel de perfect, dar când începe războiul nu se știe de ce unii obțin victorii, iar alții sunt înfrânți. Acest lucru ne este confirmat atât de istoria războaielor, cât și de experiența noastră militară.

Așa stând lucrurile, care este cheia pentru soluționarea problemei?

În viața practică, noi nu putem pretinde dela comandanții militari să fie întotdeauna invincibili; asemenea comandanți militari au fost foarte puțini în întreaga istorie a omenirii. Nouă ne trebuie comandanți militari curajoși și pricepuți, care în cursul războiului în general să învingă — comandanți înțelepți și plini de bărbăție. Pentru a deveni un asemenea comandant militar trebuie să-ți însușești o anumită metodă. Această metodă este necesară și în studiu și în activitatea practică.

În ce constă această metodă? Ea constă în a studia în mod aprofundat și sub toate aspectele situația atât din rândurile inamicului, cât și din propriile rânduri, a descoperi legile după care acționează inamicul și, ținând seama de aceste legi, a stabili acțiunile proprii.

În manualele militare ale multor țări există indicații care subliniază necesitatea aplicării cu suplețe, în funcție de situație, a dispozițiilor cuprinse în regulamente, precum și măsurile care trebuie luate în caz de pierdere a luptei. Prima indicație pune în gardă pe comandant împotriva greșelilor subiective care pot să rezulte dintr-o aplicare mecanică a dispozițiilor cuprinse în regulamente. A doua indicație se referă la felul în care trebuie să se procedeze când un comandant a făcut o greșală subiectivă sau când într-o situație obiectivă au loc schimbări neprevăzute și de neînălțurat.

Dece sunt posibile greșeli subiective? Din cauză că pregătirea și conducerea războiului sau a luptei n'au corespuns cu condițiile din momentul respectiv și din locul respectiv; din cauză că conducerea subiectivă nu a fost coordonată, nu a coincis, nu a corespuns cu condițiile realității obiective, sau, ca să ne exprimăm altfel, din cauză că nu a fost rezolvată contradicția dintre subiectiv și obiectiv. În orice acțiune este greu să eviți o asemenea situație, dar unii oameni sunt mai apți pentru acțiunea respectivă, iar alții mai puțin apți. În orice acțiune este necesar ca oamenii să fie cât mai apți pentru a o îndeplini; în ceeace privește arta militară, se cere ca comandantul să obțină relativ mai multe victorii, sau, cu alte cuvinte, să piardă relativ mai puține bătălii. Principalul în această chestiune este de a realiza o concordanță cât mai deplină între subiectiv și obiectiv.

Să luăm un exemplu din domeniul tacticii. Să admitem că s'a stabilit ca atacul să fie dat pe direcția unuia din flancurile poziției inamicului; tocmai aici fiind punctul slab al inamicului, lovitura a fost încununată de succes. Aceasta se și numește concordanță între obiectiv și subiectiv, sau concordanță între datele obținute prin recunoașterea, aprecierea și hotărîrea comandantului, pe de o parte, și situația reală a inamicului și dispozitivul său de luptă, pe de altă parte. Dacă însă s'a stabilit ca atacul să fie dat pe direcția altui flanc sau pe direcția centrului și, ca urmare a acestui fapt, atacanții au fost primiți în baionete și respinși, — aceasta se numește neconcordanță între subiectiv și obiectiv. Dacă momentul atacului a fost bine ales, dacă rezervele au fost aruncate în luptă la timpul potrivit, toate măsurile luate în luptă și toate operațiunile de luptă s'au desfășurat favorabil pentru noi și nefavorabil pentru inamic, — înseamnă că între subiectiv (conducerea luptei) și obiectiv (situația luptei) a existat concordanță deplină. Asemenea cazuri de concordanță deplină în război sau în luptă sunt extrem de rare. Aceasta se datorește faptului că în război sau în luptă de ambele părți acționează oameni vii înarmați, constituiți în colective, care păstrează toți secretul unul față de celălalt. Aici lucrurile stau cu totul altfel decât în ceeace privește obiectele neînsuflețite sau acțiunile din viața de toate zilele. Totuși baza victoriei se pune prin aceea că se realizează o concordanță cu situația, măcar în general, adică măcar în ceeace privește elementele care au o însemnătate hotărîtoare.

O justă grupare a trupelor în vederea luptei rezultă din hotărîrea justă luată de comandant; hotărîrea justă rezultă din aprecierea justă a situației, iar aprecierea

justă a situației se bazează pe o recunoaștere multilaterală și pe studierea minuțioasă și sintetizarea tuturor datelor obținute prin recunoaștere. Comandantul folosește toate mijloacele de recunoaștere posibile și necesare pentru a obține informații asupra inamicului, studiază informațiile obținute prin recunoaștere, alegând neghina de grâu, înlăturând ceea ce e fals și păstrând ceea ce e adevărat, trecând de la particular la general, de la exterior la interior, apoi comandantul compară aceste date cu situația în care se află trupele proprii, studiază raportul de forțe existent între cele două părți și legătura reciprocă dintre ele și, atunci, apreciază situația, ia o hotărâre și elaborează planul. Acesta este un întreg proces de cunoaștere pe care trebuie să-l desfășoare un comandant militar înainte de a trece la elaborarea planului strategic, operativ sau tactic. Comandanții militari superficiali nu fac acest lucru. Ei își construiesc planurile pornind de la premiza că lucrurile se prezintă așa cum le doresc ei, dar asemenea planuri sunt iluzorii, nu corespund realității. Comandanții militari care iau lucrurile ușor, care se bazează numai pe entuziasmul lor, cad în mod inevitabil în cursa inamicului, se lasă ispitiți de informații superficiale și incomplete asupra situației inamicului, acceptă sugestii lipsite de răspundere și de perspicacitate din partea subalternilor lor și, ca urmare a acestui fapt, ajung în mod inevitabil într'un impas — tocmai pentru că ei nu știu sau nu vor să știe că orice plan de operațiuni trebuie să fie întocmit pe baza informațiilor obținute prin recunoaștere, pe baza studierii minuțioase atât a situației proprii, cât și a situației inamicului, precum și a interdependenței dintre ele.

Procesul cunoașterii situației se desfășoară nu numai înainte de întocmirea planului de operațiuni, dar și după întocmirea acestuia. Din momentul începerii realizării planului și până la terminarea completă a luptei, se desfășoară un nou proces de cunoaștere a situației, și anume procesul traducerii în viață a planului. Aici se ivește necesitatea de a controla din nou în ce măsură corespunde situației reale tot ceea ce a fost făcut în cursul primului proces. Dacă planul nu corespunde situației sau dacă nu-i corespunde în întregime, este necesar ca pe baza noilor date să se facă o nouă apreciere a situației, să se ia o nouă hotărâre, să se corecteze planul deja adoptat, pentru a-l face să corespundă noii situații. Modificarea parțială a planului are loc aproape în fiecare bătălie; există și cazuri de schimbare completă a planului. Oamenii, însă, care iau lucrurile ușor nu dau importanță necesității modificării planurilor sau nu vor să le modifice, se avântă orbește înainte și, ca urmare a acestui fapt, se lovesc în mod inevitabil cu capul de perete.

Mai sus a fost vorba despre operațiunile strategice și despre operațiunile cu caracter operativ sau tactic. Un comandant experimentat, dacă învață conștiincios, ajunge să cunoască la perfecție toate particularitățile distinctive ale unităților sale (cadrele de comandă, ostașii, armamentul, aprovizionarea etc. și totalitatea acestor factori), ajunge să cunoască la perfecție particularitățile distinctive ale unităților inamicului (deasemenea: cadrele de comandă, ostașii, armamentul, aprovizionarea etc. și totalitatea acestor factori), ajunge să cunoască și toate celelalte condiții care influențează desfășurarea operațiunilor militare — condiții politice, economice, geografice, climaterice etc. Acești comandanți, conducând războiul

sau operațiunile militare, vor fi într'o anumită măsură puși la adăpost de insuccese și vor fi în stare să obțină victorii. Acesta este rezultatul studierii în decursul îndelungatei perioade de război atât a situației proprii, cât și a situației inamicului, al descoperirii legilor potrivit cărora se desfășoară operațiunile militare și al rezolvării contradicțiilor dintre subiectiv și obiectiv. Acest proces de cunoaștere este extrem de important; fără această experiență acumulată în decursul unui interval mare de timp este greu să înțelegi legile războiului în întregul lui și să le stăpânești. Nu poți deveni un comandant cu adevărat priceput al unei mari formațiuni dacă abia ai pășit pe tărâmul militar sau știi să lupți numai pe hârtie: pentru a atinge acest scop este necesar să înveți chiar în procesul de desfășurare a războiului.

Toate legile ducerii războiului și toate teoriile militare care au caracter de principii, constituie o generalizare a experienței războaielor trecute făcută de predecesorii sau contemporanii noștri. Aceste învățăminte plătite cu sânge, pe care ni le-au lăsat războaiele din trecut, trebuie să fie serios studiate. Aceasta este una din sarcini. Dar aceasta nu este totul, mai există și o altă sarcină, și anume aceea de a verifica aceste concluzii prin propria experiență, de a extrage din ele tot ce e folositor, de a da la o parte tot ce e nefolositor și de a adăuga ceea ce este propriu, specific numai nouă. Aceasta este o a doua sarcină, extrem de importantă; fără rezolvarea ei noi nu putem conduce războiul.

A învăța din cărți înseamnă studiu; aplicarea practică a celor învățate este tot studiu, și încă o formă de studiu mult mai importantă. A învăța să lupți în cursul războiului — iată principala noastră metodă. Chiar și cei

care nu au posibilitatea să intre într'o școală pot să învețe să lupte — pot să învețe în război. Războiul revoluționar este o cauză a poporului; în acest război omul adesea luptă nu după ce a învățat să lupte, ci mai întâi luptă, și abia după aceea învață. A lupta înseamnă a învăța. Intre „omul simplu“ și militar există o oarecare distanță, dar între ei nu există niciun zid chinezesc, și această distanță poate fi repede lichidată. Participarea personală la înfăptuirea revoluției, la ducerea războiului — iată metoda prin care este lichidată această distanță. Când spunem că a învăța și a aplica cunoștințele în practică nu e lucru ușor, avem în vedere faptul că nu e ușor să studiezi ceva în mod aprofundat și să aplici în mod ireproșabil cele studiate. Când spunem că „omul simplu“ poate să se transforme repede într'un militar, avem în vedere că a porni la o asemenea treabă nu este deloc greu. Pentru a îmbina însă studiul cu aplicarea în practică a celor studiate trebuie să ne amintim un vechi proverb chinezesc: „Nu există în lume lucru greu pentru un om zelos“. Nu e greu să pornești la această treabă și posibilitatea de a te perfecționa există — trebuie numai să-ți dai osteneala și să știi să înveți.

Legile războiului, ca și legile tuturor celorlalte fenomene, reprezintă o reflectare a realității obiective în conștiința noastră. Cu excepția conștiinței noastre, toate celelalte fenomene fac parte din domeniul realității obiective. Deaceia, obiectul studiului nostru, al cunoașterii noastre are două laturi — noi și inamicul; amândouă aceste laturi trebuie să constituie obiectul studiului nostru. Subiectul care studiază este numai creierul nostru (rațiunea). Există oameni care sunt în stare să se cunoască bine pe ei înșiși, dar nu sunt în stare să cunoască pe ina-

mic; alții sunt în stare să cunoască pe inamic, dar nu sunt în stare să se cunoască pe sine. Nici unii, nici alții nu sunt în stare să rezolve problema studierii și aplicării în practică a legilor ducerii războiului. Sun-tzî¹, marele teoretician militar al Chinei antice, a scris în cartea sa: „Cunoaște pe inamic, cunoaște-te pe tine însuși, și vei fi de neînvins“. Această maximă se referă la ambele etape — și la studiu, și la aplicarea practică a cunoștințelor; ea are în vedere atât cunoașterea legilor dezvoltării realității obiective, cât și stabilirea — pe baza acestor legi — a acțiunilor proprii având drept scop înfrângerea inamicului. Noi nu trebuie să nesocotim această maximă.

Războiul este forma superioară de luptă între națiuni, state, clase, blocuri politice; toate legile războiului sunt folosite pentru obținerea victoriei de către națiunile, statele, clasele și blocurile politice aflate în luptă. Fără îndoială că rezultatul războiului depinde mai ales de condițiile militare, politice, economice și naturale în care se află părțile în luptă. Dar aceasta nu este totul. Rezultatul războiului este determinat și de priceperea subiectivă a conducătorilor. Un comandant militar nu poate încerca să obțină victoria în război depășind cadrul impus de condițiile materiale, dar el poate și trebuie să cucerească victoria în cadrul acestor condiții. Deși arena activității unui comandant militar este limitată de condițiile materiale obiective, totuși pe această arenă el poate înfăptui multe lucruri frumose, grandioase, vii. Deaceia, pe baza materială obiectivă dată, adică în condițiile militare, politice, economice și naturale date, conducătorii Armatei noastre roșii trebuie să desfășoare forța noastră și, punându-se în fruntea armatei, să doboare pe dușmanii na-

țiunii și pe dușmanii de clasă, să schimbe fața acestei lumi atât de puțin atrăgătoare. Pentru aceasta ne trebuie și ne este necesară priceperea subiectivă de a conduce. Noi nu vom permite niciunui comandant al Armatei roșii să se transforme într'un „mănuitor de sabie“ care se aruncă orbește când într'o parte, când într'alta; trebuie să căutăm ca fiecare comandant al Armatei roșii să devină un erou viteaz și înțelept, care nu numai să posede un curaj nemărginit, dar și să fie în stare să conducă întreaga desfășurare a războiului, oricare ar fi schimbările care ar interveni și oricum ar evolua el. Comandantul nu trebuie să se scufunde în oceanul războiului; el trebuie să înnoate cu pricepere și fermitate și să ajungă la țărnul victoriei. A-ți însuși legile conducerii războiului înseamnă a învăța să înnoți în oceanul războiului.

Aceasta este metoda noastră.

Capitolul II

PARTIDUL COMUNIST CHINEZ ȘI RĂZBOIUL REVOLUȚIONAR DIN CHINA

Războiul revoluționar din China, început în 1924, a trecut deja prin două etape — etapa 1924—1927 și etapa 1927—1936; acum începe etapa războiului național-revoluționar anti-japonez. În toate aceste trei etape războiul revoluționar se desfășoară sub conducerea proletariatului chinez și a partidului său — Partidul Comunist Chinez. Principalii noștri dușmani în războiul revoluționar din China sunt imperialismul și forțele feudale. Burghezia chineză, în anumite momente istorice, poate să

participe la războiul revoluționar, însă, din cauza egoismului său și a lipsei sale de independență politică și economică, ea nu dorește și nu poate să conducă războiul revoluționar din China și să-l îndrume pe făgașul victoriei depline. Masele țărănimii și ale micii burghezii orășenești din China vor să participe în mod activ la războiul revoluționar și sunt interesate ca el să se sfârșească printr-o victorie deplină. Ele constituie principalele forțe ale războiului revoluționar; dar, întrucât particularitățile proprii lor ca mici producători le limitează orizontul politic (iar unei părți din oamenii lipsiți de posibilitatea de a căpăta de lucru îi sunt proprii idei anarhiste), ele nu pot deveni adevărații conducători ai războiului. În virtutea tuturor acestor fapte, în epoca în care proletariatul a pășit deja în arena politică, răspunderea pentru conducerea războiului revoluționar din China nu poate să nu revină Partidului Comunist Chinez. Într-o asemenea perioadă, orice război revoluționar care nu este condus de proletariat și de partidul comunist, sau care încetează de a se mai afla sub conducerea lor, este în mod inevitabil sortit înfrângerii. Datorită faptului că dintre toate păturile sociale din China semicolonială, dintre toate organizațiile ei politice, numai proletariatul și partidul comunist sunt lipsite de mărginire și de egoism, că ele au cel mai larg orizont politic și cea mai bună organizare și în plus sunt în stare să folosească în modul cel mai dezinteresat experiența proletariatului înaintat din lume și a partidelor lui politice și să folosească această experiență pentru cauza lor, — în virtutea tuturor acestor fapte, numai proletariatul și partidul comunist sunt în stare să ducă după ele țărănimea, mica burghezie orășenească și burghezia, sunt în stare să învingă

mărginirea țărănimii și a micii burghezii, spiritul anarhic al maselor lipsite de lucru, precum și șovăelile și inconsecvența burgheziei (dacă, bineînțeles, partidul comunist nu va face greșeli în politica sa) și să ducă revoluția și războiul pe calea victoriei.

Războiul revoluționar din 1924—1927 s'a desfășurat, în linii generale, în condițiile exercitării unei influențe politice de către proletariatul internațional și de către proletariatul chinez și partidul său asupra burgheziei naționale chineze și a partidului ei, în condițiile colaborării lor politice. Dar într'un moment critic al revoluției și al războiului, în primul rând din cauza trădării mării burghezii, precum și din cauză că oportuniștii care se aflau în rândurile revoluționarilor au renunțat de bunăvoie la hegemonia în revoluție, acest război revoluționar a suferit o înfrângere.

Războiul agrar revoluționar, care a început în 1927 și care continuă până în ziua de astăzi, se desfășoară în condiții noi. Dușmanul în acest război este nu numai imperialismul, ci și blocul mării burghezii și al marilor moșieri. Burghezia națională s'a târit în coada mării burghezii. Acest război îl conduce numai partidul comunist, care a și devenit hegemonul absolut al războiului revoluționar. Această hegemonie absolută a partidului comunist a constituit principala condiție a faptului că războiul revoluționar este dus cu îndârjire și va fi dus până la capăt. Nici nu e de închipuit că fără această conducere absolută a partidului comunist războiul revoluționar ar fi putut avea un caracter atât de îndârjit.

Partidul Comunist Chinez a pășit cu curaj și hotărâre în fruntea războiului revoluționar din China. De-a lungul a cincisprezece ani² el a dovedit întregului popor

că este prietenul poporului, luptând zi de zi pentru apărarea intereselor lui, aflându-se în primele rânduri ale războiului revoluționar pentru descătușarea și libertatea poporului.

În lupta grea, care a costat sângele și viața a sute de mii de membri de partid curajoși și a câtorva zeci de mii de cutezători activiști de partid cu munci de conducere, Partidul Comunist Chinez a avut marele rol de educator al masei de multe milioane ale poporului. Aceste mărețe succese istorice obținute de Partidul Comunist Chinez în lupta revoluționară au făcut ca astăzi, într'un moment critic, când dușmanul națiunii a invadat țara, China să și aibă chezașia salvării sale dela pieire — în China a apărut un conducător politic care se bucură de încrederea imensei majorități a poporului, care a fost verificat de către popor în decursul unei perioade îndelungate și deaceia ales de el însuși. Acum poporul ascultă partidul comunist mai mult decât pe oricare alt partid politic. Fără greaua luptă premergătoare dusă de-a-lungul a cincisprezece ani de Partidul Comunist Chinez, salvarea de noua primejdie de înrobire națională care ne amenință ar fi cu neputință.

În cursul războiului revoluționar, Partidul Comunist Chinez a comis, pe lângă cele două greșeli — oportunismul de dreapta al lui Cen Du-siu³ și oportunismul „de stânga” al lui Li Li-san⁴ —, alte două greșeli. Prima dintre ele — oportunismul „de stânga” din perioada 1931—1934⁵, care a adus războiului revoluționar agrar prejudicii extraordinar de mari. Ca urmare, a cincia „campanie” a gomindanului n'a fost respinsă, fapt care a dus la pierderea bazelor de sprijin și la slăbirea Armatei roșii. Aceste greșeli oportuniste „de stânga” au fost

îndreptate la consfătuirea lărgită a Biroului Politic al Comitetului Central, care a avut loc la Țzun în Ianuarie 1935. A doua greșală — oportunismul de dreapta al lui Cian Go-tao⁶ din perioada 1935—1936. Această greșală a dus la subminarea disciplinei în partid și în Armata roșie. Ca urmare, o parte din forțele principale ale Armatei roșii a suferit pierderi grele. Datorită însă conducerii juste a Comitetului Central, a conștiinței ridicate a membrilor de partid din rândurile Armatei roșii și a comandanților și ostașilor ei, această greșală a fost și ea îndreptată în ultimă instanță. Toate greșelile arătate au adus, desigur, prejudicii partidului nostru, revoluției noastre și războiului, însă în cele din urmă noi le-am biruit și, biruindu-le, partidul nostru și Armata noastră roșie au devenit și mai călite, și mai puternice.

Partidul Comunist Chinez a condus și continuă să conducă marele, gloriosul, victoriosul război revoluționar, care nu numai că este steagul eliberării Chinei, dar are și o însemnătate revoluționară internațională. Privirile popoarelor revoluționare din lumea întreagă sunt ațintite asupra noastră. În noua etapă a războiului național-revoluționar împotriva cotropitorilor japonezi, noi vom desăvârși revoluția chineză și vom exercita o profundă influență asupra mișcării revoluționare din Orient și din întreaga lume. În cursul războiului revoluționar precedent s'a dovedit că este necesar să avem nu numai o linie politică marxistă justă, dar și o linie militară marxistă justă. În cincisprezece ani revoluția și războiul au și făurit la noi această linie politică și militară. Credem că de acum înainte, în noua etapă a războiului, în noile condiții, această linie va fi dezvoltată mai departe, conținutul ei se va completa, se va îmbogăți și ne va duce la

țintă — victoria asupra dușmanului națiunii. Istoria ne învață că o linie politică și militară justă nu se naște și nu se dezvoltă în mod spontan și pașnic; ea se naște și se dezvoltă în luptă — în lupta împotriva oportunistului „de stânga”, pe de o parte, și împotriva oportunistului de dreapta, pe de altă parte. Fără lupta împotriva acestor devieri dăunătoare, care subminează revoluția și războiul revoluționar, fără complectarea lor biruire este imposibil să elaborezi o linie justă, este imposibil să învingi într-un război revoluționar. Tocmai din această cauză, amintesc mereu în broșura de față de concepțiile greșite.

Capitolul III

PARTICULARITĂȚILE RĂZBOIULUI REVOLUȚIONAR DIN CHINA

1. IMPORTANȚA PROBLEMEI

Oamenii care nu admit, nu înțeleg sau nu vor să înțeleagă că războiul revoluționar din China își are particularitățile sale privesc războiul dus de Armata roșie împotriva trupelor gomindaniste ca pe ceva identic cu un război obișnuit sau cu războiul civil din Rusia. Experiența acestui război civil condus de Lenin și Stalin are o însemnătate universală. Această experiență și sintetizare teoretică a ei făcută de către Lenin și Stalin servesc ca busolă tuturor partidelor comuniste, inclusiv Partidului Comunist Chinez. Aceasta însă nu înseamnă deloc că noi trebuie să aplicăm în mod mecanic această experiență la condițiile noastre. Războiul revoluționar din China își

are în multe privințe particularitățile sale, care îl deosebesc de războiul civil din Uniunea Sovietică. Bineînțeles că ar fi o greșală să nu ținem seamă de aceste particularități sau să le negăm. Această situație este pe deplin confirmată de istoria de zece ani a războiului nostru.

Inamicul nostru a comis și el asemenea greșeli. El n'a înțeles că în războiul împotriva Armatei roșii este necesar să se folosească o altă strategie și o altă tactică, deosebite de strategia și tactica aplicate în alte operațiuni militare. Bazându-se pe superioritatea sa în toate domeniile, el ne-a subapreciat și s'a cramponat cu încăpățănare de vechile sale metode de ducere a războiului. O astfel de situație a existat în 1933 — în timpul celei de a patra „campanii” și înaintea ei. Ca urmare, dușmanul nostru a suferit o serie de înfrângeri.

Primul în armata gomindanului care a formulat un punct de vedere nou în această problemă a fost generalul reacționar Liu Vei-ian, după el a urmat Dai Iue și, în sfârșit, punctul lor de vedere a fost adoptat și de Cian Kai-și. Așa au luat naștere cursurile de perfecționare a ofițerilor lui Cian Kai-și din munții Lușan⁷ și noile principii militare reacționare⁸ puse în practică în cursul „campaniei” a cincia.

În momentul însă când inamicul și-a schimbat principiile sale militare pentru a le adapta la condițiile operațiunilor împotriva Armatei roșii, în rândurile noastre s'au găsit oameni care tindeau să revină la vechile metode. Ei susțineau că trebuie să ne întorcem la principiile generale de ducere a războiului, refuzau să înțeleagă orice particularitate a situației, respingeau experiența pe care Armata roșie a plătit-o cu sângele său, subapreciau forțele imperialismului și ale gomindanului,

subapreciau forțele armatei gomindaniste și ignorau în mod conștient noile principii reacționare ale inamicului.

Ca urmare, au fost pierdute toate bazele revoluționare, în afară de Regiunea de graniță Șensi—Gansu, efectivul Armatei roșii a scăzut dela 300.000 la câteva zeci de mii, numărul membrilor partidului comunist a scăzut dela 300.000 la câteva zeci de mii, iar organizațiile de partid din regiunile gomindaniste au fost aproape în întregime zdrobite. Într'un cuvânt, a urmat o cruntă răzbunare a istoriei.

Acești oameni se intitulau marxiști-leniniști, dar în realitate nu înțelegeau nimic din marxism-leninism. Lenin a spus că esența marxismului, sufletul lui viu îl constituie analiza concretă a situației concrete⁹. Tocmai acest lucru l-au uitat acești tovarăși ai noștri.

De aici rezultă că, fără a înțelege particularitățile războiului revoluționar din China, nu putem conduce acest război, nu putem îndrepta războiul revoluționar din China pe făgașul victoriei.

2. CARE SUNT PARTICULARITĂȚILE RĂZBOIULUI REVOLUȚIONAR DIN CHINA?

Așa dar, care sunt particularitățile războiului revoluționar din China?

Consider că aceste particularități principale sunt în număr de patru.

Prima particularitate constă în aceea că China este o vastă țară semicolonială, care se dezvoltă inegal din punct de vedere politic și economic și care a trecut prin revoluția din 1924—1927.

Această particularitate arată că războiul revoluționar din China poate să se dezvolte și să învingă. În iarna

anului 1927 și primăvara anului 1928, curând după începerea războiului de partizani din China, unii dintre tovarășii aflați în munții Tzinganșan, în Regiunea de graniță Hunan—Tziansi, întrebau: „Mult timp vom mai izbuti noi oare să păstrăm steagul roșu?” Încă pe atunci noi am arătat această particularitate (prima conferință de partid a Regiunii de graniță Hunan—Tziansi¹⁰). Doar fără a fi răspuns la această întrebare esențială, la întrebarea dacă bazele revoluționare chineze și Armata roșie chineză pot să existe și să se dezvolte, noi n'am fi putut face un pas înainte. Congresul al VI-lea al Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în 1928, a răspuns din nou la această întrebare. Din acest moment mișcarea revoluționară chineză a căpătat o bază teoretică justă.

Să examinăm această problemă mai amănunțit.

China se dezvoltă inegal din punct de vedere politic și economic: alături de o economie capitalistă slab dezvoltată, există o economie semifeudală adânc înrădăcinată; alături de un mic număr de centre industriale și comerciale moderne există un număr imens de sate care s'au oprit din dezvoltarea lor; alături de câteva milioane de muncitori industriali, există câteva sute de milioane de țărani și meseriași care trăiesc sub jugul vechilor rândueli; alături de marii militariști, care țin în mână guvernul central, există mici militariști, care țin în mână diferitele provincii; există alături două categorii de trupe reacționare — așa numita armată a guvernului central, subordonată lui Cian Kai-și, și o sumedenie de așa numite armate „pestrițe”, subordonate militariștilor din diferitele provincii; alături de un mic număr de căi ferate, autostrăzi și căi pe apă, există pretutindeni poteci în-

guste, cărări pe care se poate merge numai pe jos și cărări care chiar pe jos sunt greu de străbătut.

China este o țară semicolonială. Lipsa de unitate între imperialiști duce și la lipsa de unitate între grupurile dominante din China. O țară semicolonială, în care stăpânesc câteva state, nu este același lucru cu o colonie, în care stăpânește un singur stat.

China este o țară imensă. „Când e întuneric la Răsărit, e lumină la Apus, s'a întunecat la Miazăzi, dar mai este Miazănoapte“, — nu ne putem plânge că n'avem un câmp larg de acțiune.

China a trecut printr'o mare revoluție, care a pregătit terenul pentru nașterea Armatei roșii, a pregătit pe conducătorul Armatei roșii — partidul comunist —, a pregătit masele populare, care au mai luat parte odată la o revoluție.

Iată de ce spunem că China este o imensă țară semicolonială care a trecut printr'o revoluție și care se dezvoltă inegal din punct de vedere politic și economic. În aceasta constă prima particularitate a războiului revoluționar din China. Această particularitate determină în fond nu numai strategia și tactica noastră politică, dar și strategia și tactica noastră militară.

A doua particularitate a războiului revoluționar din China constă în aceea că dușmanul nostru este puternic.

În ce situație se află inamicul Armatei roșii, adică gomindanul? Gomindanul este un partid care a acaparat puterea politică și într'o anumită măsură a consolidat-o. El se bucură de ajutorul tuturor statelor principale din lagărul contrarevoluției. El și-a organizat armata în așa fel încât această armată se deosebește de toate armatele care au existat vreodată în istoria Chinei și, în linii ge-

nerale, se aseamănă cu armatele statelor moderne ale lumii. În ceea ce privește armamentul și înzestrarea sa materială, această armată este cu mult superioară Armatei roșii chineze, iar în ceea ce privește efectivul, ea întrece armata chineză din orice epocă istorică și armata regulată a oricărui stat din lume; ea nu poate fi comparată cu Armata roșie a Chinei. Gomindanul a pus mâna pe toate pozițiile cheie și posturile de comandă din politică, economie, din domeniul comunicațiilor și al telecomunicațiilor, al culturii Chinei, puterea lui având un caracter general de stat.

Iată ce dușman puternic are în fața sa Armata roșie chineză. Această este a doua particularitate a războiului revoluționar din China. Din această particularitate rezultă că operațiunile Armatei roșii chineze nu pot să nu se deosebească în multe privințe de războaiele în genere, de războiul civil din U.R.S.S. și de Campania din Nord.

A treia particularitate a războiului revoluționar din China constă în faptul că Armata roșie chineză este slabă.

Armata roșie a luat naștere din detașamente de partizani după înfrângerea primei mari revoluții din China. Ea își desfășoară operațiunile nu numai într'o perioadă de reacțiune în China, dar și într'o perioadă de stabilizare politică și economică relativă în statele capitaliste reacționare din lume.

Puterea noastră este fărâmițată și izolată în regiunile de munte și în funduri de provincie și nu primește niciun ajutor din afară. În ceea ce privește dezvoltarea lor economică și culturală, bazele revoluționare sunt inferioare regiunilor care se află sub puterea gomindanului. Pe teritoriul bazelor revoluționare există numai sate și

orașe mici. La început bazele aveau un teritoriu foarte mic, și nici mai târziu n'au crescut prea mult. În plus, teritoriile bazelor sunt instabile și Armata roșie nu are baze într'adevăr puternice.

Armata roșie are un efectiv puțin numeros, este prost înarmată și se află într'o situație extrem de dificilă în ceea ce privește aprovizionarea cu alimente, înzestrarea cu echipament și alte mijloace materiale.

Există un contrast pronunțat între această particularitate și cea precedentă. Strategia și tactica Armatei roșii au apărut pe baza acestui contrast pronunțat.

A patra particularitate a războiului revoluționar din China o constituie conducerea luptei de către partidul comunist și revoluția agrară.

Această particularitate decurge direct din prima particularitate. Ea determină situația ambelor părți.

Pe de o parte, în pofida faptului că atât China cât și întreaga lume capitalistă trec printr'o perioadă de reacțiune, războiul revoluționar din China poate să învingă, deoarece el este dus sub conducerea Partidului Comunist Chinez și se bucură de sprijinul țărănimii. Bazele revoluționare, cu toată întinderea neînsemnată a teritoriului lor, constituie o mare forță politică și se opun ferm puterii gomindaniste, care se extinde asupra unor vaste regiuni; din punct de vedere militar, aceasta creează greutăți imense pentru trupele gomindaniste aflate în ofensivă, deoarece țărani ne ajută pe noi. Cu tot efectivul ei puțin numeros, Armata roșie se distinge printr'o capacitate de luptă extraordinară, deoarece ostașii ei, conduși de partidul comunist, au venit la noi în cursul revoluției agrare și luptă pentru propriile lor interese, între comandanți și ostași existând o unitate politică.

Pe de altă parte, gomindanul se află într'o situație diametral opusă. Gomindanul este împotriva revoluției agrare și deaceia nu se bucură de sprijinul țărănimii. Deși armata lui este foarte mare, el nu poate sili masa soldaților și pe numeroșii comandanți inferiori proveniți din rândurile micilor producători să-și dea în mod conștient viața pentru gomindan. Între ofițeri și soldați există o discordie politică, și aceasta face să scadă capacitatea de luptă a armatei gomindaniste.

3. AȘA IA NAȘTERE STRATEGIA ȘI TACTICA NOASTRĂ

O țară semicolonială mare care a trecut printr'o mare revoluție și care se dezvoltă din punct de vedere politic și economic inegal, un dușman puternic, o Armată roșie slabă, revoluția agrară — iată principalele particularități ale războiului revoluționar din China. Aceste particularități determină atât linia conducătoare, cât și multe principii strategice și tactice de ducere a războiului în China. Prima și a patra particularitate dau Armatei roșii din China posibilitatea de a se dezvolta și de a învinge pe dușmanii săi, iar a doua și a treia fac ca Armata roșie să nu poată să se dezvolte foarte rapid și să învingă foarte rapid pe dușmanii săi; cu alte cuvinte, ele dau războiului un caracter de durată, iar dacă războiul va fi dus în mod greșit este posibilă chiar și o înfrângere.

Iată cele două laturi ale războiului revoluționar din China. Amândouă aceste laturi există laolaltă, adică alături de condiții favorabile există și greutăți. Aceasta este legea fundamentală a războiului revoluționar din China, a cărei justete a fost dovedită de istoria celor zece ani de război și din care decurg multe alte legi. Acela care nu

vrea să țină seama de aceste legi fundamentale, acela nu este în stare să conducă războiul revoluționar din China, nu este în stare să ducă Armata roșie la victorie.

Este absolut limpede că o justă rezolvare cer astfel de probleme principiale, ca : justa stabilire a liniei strategice, lupta împotriva aventurismului în ofensivă, împotriva orientării spre păstrarea teritoriului cu orice preț în defensivă, împotriva orientării spre fuga la schimbarea bazelor; necesitatea luptei împotriva partizanismului în Armata roșie paralel cu recunoașterea caracterului ei de armată de partizani; lupta împotriva orientării spre operațiuni de durată cu caracter operativ și operațiuni fulger cu caracter strategic și admiterea orientării spre operațiuni fulger cu caracter operativ și operațiuni de durată cu caracter strategic; lupta împotriva liniilor stabile ale frontului și a războiului de poziții și admiterea liniilor nestabile ale frontului și a războiului de manevră; lupta împotriva operațiunilor militare cu scop de înfrângere a inamicului și admiterea operațiunilor militare de nimicire; lupta împotriva ideii a doi „pumni“ strategici și admiterea ideii unui singur „pumn“; lupta împotriva sistemului spatelui adânc și admiterea sistemului spatelui neadânc; lupta împotriva centralizării absolute a comandamentului și admiterea centralizării relative a comandamentului; lupta împotriva psihologiei militariste și a tendințelor de volniță haiducească¹¹ și admiterea rolului Armatei roșii ca propagandist și organizator al revoluției chineze; lupta împotriva tendințelor de banditism¹² și admiterea unei discipline politice riguroase; lupta împotriva tendințelor militariste și admiterea democrației în cadrul armatei în anumite limite și a disciplinei militare bazate pe autoritate; lupta împotriva po-

liticii greșite, sectariste în problema cadrelor și admiterea unei politici juste în această problemă; lupta împotriva politicii de autoizolare și admiterea necesității de a câștiga de partea noastră tot felul de aliați posibili și, în sfârșit, lupta împotriva tendinței de închistare a Armatei roșii în vechea etapă a dezvoltării sale și pentru intrarea ei într-o nouă etapă. Analizând mai jos problemele de strategie, vom examina amănunțit toate aceste probleme în lumina experienței sângerosului război revoluționar de zece ani din China.

Capitolul IV

„CAMPANIILE“ ȘI CONTRACAMPANIILE CA FORME PRINCIPALE ALE RĂZBOIULUI CIVIL DIN CHINA

În ultimii 10 ani, începând din prima zi a războiului de partizani, fiecare detașament roșu de partizani independent și fiecare detașament al Armatei roșii, fiecare bază revoluționară se află mereu în încercuirea inamicului, care întreprinde în permanență „campanii“ împotriva lor. Inamicul privește Armata roșie ca pe un fel de animal curios, pe care el caută să-l prindă. Inamicul urmărește pas cu pas Armata roșie și încearcă s'o încercuiască. În decurs de 10 ani acțiunile lui au îmbrăcat mereu această formă. Dacă războiului civil nu-i va lua locul un război național, această formă va fi folosită mereu, până în ziua când inamicul va deveni partea slabă, iar Armata roșie partea puternică.

Armata roșie folosea în operațiunile sale forma contracampaniilor. Când vorbim de victoriile noastre, avem

în vedere în fond victoriile repurtate în aceste contracampanii. Tocmai în aceasta constau victoriile noastre strategice și operative. Lupta împotriva fiecărei „campanii” reprezenta o campanie formată adeseori dintr’o serie — câteodată până la câteva zeci — de lupte mari și mici. Atâta timp cât fiecare din aceste „campanii” nu era în linii generale zdrobită, chiar o serie întregă de victorii obținute în diferite lupte nu putea fi privită ca o victorie strategică sau o victorie în întreaga campanie. Întreaga istorie a celor zece ani de război dus de Armata roșie este istoria luptei împotriva „campaniilor”.

Inamicul în „campaniile” sale și Armata roșie în contracampaniile sale recurgeau la ambele forme de luptă — atât la ofensivă, cât și la defensivă. În acest sens nu există aici nicio deosebire față de ceea ce se întâmpla în războaiele din toate timpurile și ale tuturor popoarelor. Războiul civil din China are însă, ca o particularitate, alternarea ambelor forme de luptă în decursul unei perioade îndelungate. În fiecare „campanie” inamicul opunea ofensiva sa defensivei Armatei roșii, iar Armata roșie opunea defensivă sa ofensivei inamicului. În aceasta consta prima etapă a campaniei. Apoi inamicul opunea ofensivei Armatei roșii defensivă sa, iar Armata roșie opunea defensivei inamicului ofensiva sa. În aceasta consta a doua etapă a campaniei. Fiecare „campanie” consta din cele două etape arătate, și lucrurile se repetau așa, de multe ori, în decursul unei perioade îndelungate.

Vorbind despre alternarea formelor folosite în decursul unei perioade îndelungate, avem în vedere alternarea formelor războiului și luptei. Acesta este un fapt de care fiecare poate să se convingă la prima privire. „Campaniile” și contracampaniile reprezintă o alternare a for-

melor războiului. Inamicul declanșue o ofensivă împotriva defensivei noastre, noi opunem defensivă ofensivei lui — aceasta este prima etapă; inamicul se apără împotriva ofensivei noastre, iar noi opunem ofensiva defensivei lui — aceasta este a doua etapă. Astfel se desfășura alternarea formelor de luptă în fiecare „campanie”.

Cât privește însă conținutul însuși al războaielor și al luptelor, aici n’a existat această alternare simplă; aici fiecare caz își avea specificul său. Și acesta este un fapt de care fiecare poate să se convingă dela prima privire. Aici se observă următoarea lege: cu fiecare nouă „campanie” și contracampanie amplexarea operațiilor creștea, situația se complica, luptele deveneau mai inversunate.

Nu se poate afirma însă că aici n’au existat perioade de avânt și de declin. După a cincia „campanie” — din cauză că Armata roșie slăbise extrem de mult, iar bazele ei din Sud fuseseră complect pierdute, ea a trecut în Nord-Vest și nu mai ocupa o poziție atât de importantă ca în Sudul țării, de unde putea să amenințe pe dușmanul ei în războiul civil —, amplexarea „campaniilor” s’a redus întrucâtva, situația a devenit ceva mai puțin complexă și luptele au luat un caracter mai puțin inversunat.

Ce înseamnă o înfrângere a Armatei roșii? Vorbind pe plan strategic, înfrângere se poate numi numai insuccesul total al unei contracampanii, dar chiar și un asemenea insucces nu poate fi numit decât înfrângere parțială și vremelnică, deoarece o înfrângere totală în războiul civil ar putea fi considerată numai nimicirea complectă a Armatei roșii. Acest lucru însă nu s’a întâmplat. Pierderea marilor baze de sprijin și schimbarea bazelor de către Armata roșie constituie o înfrângere vremelnică

și parțială, dar nu o înfrângere totală, pentru vecii vecilor, deși această înfrângere parțială a avut ca rezultat reducerea numerică a partidului și a efectivului Armatei roșii, precum și a teritoriului bazelor cu 90%. Această schimbare a bazelor noi o numim continuare a defensivei, iar urmărirea de către inamic o numim continuare a ofensivei sale. Aceasta înseamnă că în lupta împotriva „campaniei” noi n'am putut trece de la defensivă la ofensivă, ci, dimpotrivă, apărarea noastră a fost străpunsă de inamic și s'a transformat în retragere, iar ofensiva inamicului s'a transformat în urmărire. Atunci însă când Armata roșie ajunge într'o nouă regiune — de pildă, când am trecut din Tziansi și din celelalte regiuni în Șensi —, „campaniile” sunt reluate. Deaceea spuneam că retragerea strategică a Armatei roșii (Marele marș¹³) a fost o continuare a defensivei ei strategice, iar urmărirea strategică din partea dușmanului a fost o continuare a ofensivei sale strategice.

Războiul civil din China, ca și oricare alt război antic sau modern din China sau din celelalte țări, cunoaște numai două forme principale de luptă — ofensiva și defensivă. Particularitatea războiului civil din China constă în alternarea de-a-lungul unei perioade îndelungate a „campaniilor” și contracampaniilor, în alternarea de-a-lungul unei perioade îndelungate a celor două forme de luptă — ofensiva și defensivă, acest război cuprinzând și un asemenea element ca grandioasa schimbare strategică a bazelor pe o distanță de peste 12.000 de kilometri (Marele marș).

La fel stau lucrurile și cu înfrângerea inamicului. Înfrângerea lui strategică constă în faptul că noi zdrobim „campania” lui, și defensivă noastră se transformă în

ofensivă, iar inamicul trece la defensivă și este silit să-și strângă din nou forțele și să organizeze o nouă „campanie”. Inamicul n'a trebuit să recurgă la o schimbare strategică a bazelor pe o distanță de peste 12.000 de kilometri, cum a trebuit să facem noi. Aceasta se explică prin faptul că el domină în întreaga țară, prin faptul că el este mult mai puternic decât noi. În parte însă au existat asemenea situații. În unele cazuri inamicul efectua o străpungere și ieșea din punctele de sprijin albe situate pe teritoriul unor baze revoluționare și încercuite de Armata roșie, se retrăgea în regiunile albe și trebuia din nou să organizeze o ofensivă. Au existat asemenea cazuri.

Dacă războiul civil va continua și victoriile Armatei roșii vor lua o amploare mai mare, aceste fenomene pot să devină mai frecvente. Inamicul însă nu poate să obțină aceleași rezultate ca Armata roșie, deoarece el nu se bucură de sprijinul poporului, în rândurile lui nu există unitate între ofițeri și soldați, iar dacă el va imita Armata roșie în ceea ce privește schimbarea bazelor pe distanțe mari, va fi, desigur, nimic.

În 1930, în perioada când domina linia lilsanistă, tov. Li Li-san n'a înțeles că războiul civil din China este un război de durată și deaceea nici n'a remarcat că el se dezvoltă după legea alternării de-a-lungul unei perioade îndelungate a „campaniilor” și a înfrângerilor acestora (până atunci avuseseră loc trei „campanii” împotriva Regiunii de graniță Hunan—Tziansi, două „campanii” în Fuțzian și altele). Deaceea el a ordonat ca Armata roșie, care pe atunci era încă tânără, să pornească împotriva Uhanului, a ordonat să se declanșeze insurecția armată în întreaga țară, încercând să obțină o victorie rapidă a re-

voluției în întreaga Chină, și în felul acesta a comis o greșală oportunistă „de stânga”.

Oportuniștii „de stânga” din perioada 1931—1934 nu credeau nici ei în legea alternării „campaniilor”. La baza revoluționară situată la punctul de întâlnire al hotarelor provinciilor Hubei, Henan și Anhuei a apărut așa numita teorie a „trupelor de flanc”¹⁴; tovarășii cu posturi de conducere din organizațiile locale afirmău că, după zdrobirea celei de a treia „campanii”, armata gomindanului nu mai reprezintă decât trupe de flanc și că o nouă ofensivă împotriva Armatei roșii ar necesita acum participarea imperialiștilor înșiși ca principală forță armată. Linia strategică bazată pe această apreciere a situației consta în a îndruma Armata roșie spre ocuparea Uhanului. În principiu era aceeași linie pe baza căreia unii tovarășii din Tziensi cereau ca Armata roșie să întreprindă o campanie împotriva Nancianului și obiectau împotriva eforturilor îndreptate spre unirea bazelor revoluționare într'un tot, împotriva tacticii de atragere a inamicului în adâncul teritoriului nostru; ei considerau că ocuparea capitalei provinciei și a principalelor orașe va asigura victoria în întreaga provincie, iar lupta împotriva celei de a cincia „campanii” o priveau ca fiind „încăierarea decisivă dintre calea revoluționară și cea colonială de dezvoltare a Chinei” etc. etc. Acest oportunism „de stânga” a pus baza liniei greșite aplicate în timpul luptei împotriva celei de a patra „campanii” din Regiunea de graniță Hubei—Henan—Anhuei și a celei de a cincia „campanii” în regiunea centrală din provincia Tziensi. Acest oportunism a făcut ca Armata roșie să fie neputincioasă în fața mării „campanii” a inamicului și a adus prejudicii imense revoluției chineze.

Cu totul greșită era și teoria după care Armata roșie nu trebuie în niciun caz să recurgă la defensivă, teorie direct legată de negarea oportunistă „de stânga” a alternării campaniilor.

Revoluțiile și războaiele revoluționare au un caracter ofensiv, — aceasta, desigur, e just. Revoluțiile și războaiele revoluționare se desfășoară astfel: dela apariție la dezvoltare, dela mic la mare, dela situația în care n'ai puterea la cucerirea puterii, dela inexistența unei Armate roșii la crearea unei Armate roșii, dela inexistența unor baze revoluționare la crearea unor baze revoluționare. Aici trebuie să fii tot timpul în ofensivă, nu poți bate pasul pe loc. Trebuie să se lupte împotriva baterii pasului pe loc.

Revoluțiile și războaiele revoluționare au un caracter ofensiv, dar lor le sunt proprii și defensiva și retragerea. Numai această teză este absolut justă. Defensiva în scopul ofensivei, retragerea în scopul înaintării ulterioare, mișcarea în flanc în scopul înaintării pe front, mișcarea de învăluire în scopul mișcării în linie dreaptă sunt inevitabile în procesul dezvoltării multor fenomene și cu atât mai mult în operațiunile militare.

Dar prima din cele două afirmații făcute mai sus, justă în domeniul politic, devine greșită atunci când este transpusă în domeniul militar. Și chiar în domeniul politic ea este justă numai în anumite condiții (în perioada de avânt al revoluției), atunci însă când este transpusă în alte condiții (perioada de declin al revoluției, de pildă refluxul ei în Rusia în 1906—1907¹⁵, în China în 1927 și darea ei înapoi parțială în Rusia în 1918 în timpul încheierii tratatului de pace dela Brest¹⁶), ea deasemenea devine greșită. Numai cea de a doua afirmație este pe

de-a'ntregul justă. Punctul de vedere al oportuniștilor „de stânga“ din 1931—1934, care se ridicau în mod mecanic împotriva folosirii mijloacelor de apărare în război, nu era decât o copilărie.

Când va lua însă sfârșit alternarea „campaniilor“ ? După părerea mea, dacă războiul civil se va prelungi, aceasta se va întâmpla atunci când în raportul de forțe dintre noi și inamic va surveni o schimbare radicală. De îndată ce Armata roșie va deveni mai puternică decât inamicul ei, această alternare va înceta. Atunci noi vom organiza campanii împotriva inamicului, iar el va încerca să organizeze „contracampanii“. Dar nici condițiile politice, nici cele militare nu-i vor permite să ocupe aceeași poziție pe care o ocupa Armata roșie în contracampaniile ei. Atunci o asemenea formă cum este alternarea „campaniilor“ va lua sfârșit — dacă nu în întregime, cel puțin în linii generale. Acest lucru se poate afirma cu certitudine.

Capitolul V

DEFENSIVA STRATEGICĂ

În acest capitol vreau să mă opresc asupra următoarelor probleme: 1) defensivă activă și defensivă pasivă; 2) pregătirea contracampaniilor; 3) retragerea strategică; 4) contraofensivă strategică; 5) începutul contraofensivei; 6) concentrarea forțelor; 7) manevrarea în operațiunile militare; 8) impetuoșitatea în operațiunile militare; 9) operațiunile de nimicire.

1. DEFENSIVA ACTIVĂ ȘI DEFENSIVA PASIVĂ

Dece începem cu defensivă ? După înfrângerea primului front național unic din 1924—1927, revoluția din China s'a transformat într'un război înverșunat și necruțător între clase. Inamicul nostru stăpânește întreaga țară, iar noi avem numai forțe armate mici; deaceia a trebuit chiar dela început să luptăm împotriva „campaniilor de încercuire“ ale inamicului. Posibilitatea unei ofensive din partea noastră depinde direct de zdrobirea acestor „campanii“, și întreaga noastră dezvoltare ulterioară depinde de faptul dacă vom ști să le zdrobim. Procesul zdrobirii „campaniilor“ se desfășoară adeseori pe o cale întortochiată, nu se dezvoltă nicidecum lin. Problema primordială și cea mai serioasă pentru noi este cum să ne păstrăm forțele, să așteptăm momentul favorabil și să-l zdrobim pe inamic. Deaceia problemele de defensivă strategică au devenit cele mai complicate și mai importante probleme în operațiunile Armatei roșii.

În acești 10 ani de război au existat adeseori la noi două devieri în problemele defensivei strategice: prima — subaprecierea inamicului, și a doua — teama de el.

Ca urmare a subaprecierii inamicului, multe detașamente de partizani au fost înfrânte, iar Armata roșie n'a putut să zdrobească o serie de „campanii“ ale inamicului.

Pe vremea când detașamentele de partizani abia luaseră ființă, conducătorii lor apreciau adeseori în mod greșit situația lor și a inamicului; ei vedeau condițiile care vremelnice îi favorizau și care se creaseră ca urmare a victoriei repurtate de ei într'o răscoală armată deslăn-

țuită pe neașteptate într'un anumit loc, sau datorită faptului că detașamentele lor luaseră ființă în urma unor rebeliuni în armata albă; dar ei nu observau condițiile nefavorabile și deaceia adeseori subapreciau forțele inamicului. În afară de aceasta, ei nu-și dădeau seama de punctele lor slabe (lipsa de experiență și efectivul redus). Faptul că inamicul era puternic, iar noi slabi era o realitate obiectivă, dar oamenii nu voiau să se gândească la aceasta; ei nu știau decât să vorbească întruna despre ofensivă, neadmițând defensiva și retragerea; ei se lipseau moralicește de o astfel de armă ca defensiva, și în felul acesta își îndreptau acțiunile pe o cale greșită. Din această cauză multe detașamente de partizani au fost înfrânte.

Un exemplu care arată cum în virtutea acestor cauze Armata roșie n'a fost în stare să zdrobească unele „campanii” ale inamicului îl constituie înfrângerea suferită de Armata roșie în 1928 în regiunea Hai-fân — Lufân¹⁷, provincia Guandun, precum și pierderea de către Armata roșie în 1932 a libertății de acțiune în Regiunea de graniță Hubei — Henan — Anhuei în lupta împotriva celei de a patra „campanii”, ca rezultat al teoriei „trupelor de flanc”.

Exemple de eșecuri determinate de teama de inamic sunt destule.

Erau oameni care, în opoziție cu aceia care subapreciau pe dușman, îl supraapreciau și-și subapreciau forțele. Ca urmare, oamenii se orientau spre retragere, care putea fi evitată, și în felul acesta moralicește deasemenea s'au lipsit de o astfel de armă ca defensiva. Aceasta ducea fie la înfrângerea detașamentelor de partizani, fie la pierderea de către Armata roșie a unor

bătălii, fie, în sfârșit, la pierderea unor baze revoluționare.

Un exemplu cât se poate de pregnant de pierdere a unor baze revoluționare a fost pierderea bazei centrale de sprijin din Tziansi, părăsită de noi în timpul celei de a cincia „campanii”. În cazul acesta greșelile au fost un rezultat al concepțiilor deviaționiste de dreapta. Conducătorii se temeau de inamic ca de foc, se țineau prețutindeni în defensivă și nu îndrăsneau să deslănțue o ofensivă, avantajoasă pentru noi chiar dela început, concomitent cu o lovitură în spatele frontului inamicului, nu îndrăsneau să atragă cu curaj pe inamic în adâncul teritoriului nostru pentru a se năpusti asupra lui și a-l nimici. Ca urmare a fost pierdută întreaga bază, ceea ce silit Armata roșie să facă un marș de douăsprezece mii și ceva de kilometri. Dar greșelile de felul acesta erau adesea precedate de o subapreciere stângistă a forțelor inamicului. Aventurismul militar, care și-a găsit expresia în ofensiva din 1932 împotriva orașelor centrale, a fost principala cauză pentru care ulterior, în perioada celei de a cincia „campanii”, s'a aplicat linia defensivei pasive.

Un exemplu izbitor de teamă de inamic îl constituie linia de retragere a lui Cian Go-tao. Înfrângerea suferită de trupele din sectorul de Vest al frontului 4 al Armatei roșii la Vest de Huanhe¹⁸ a marcat falimentul definitiv al acestei linii.

Defensiva activă mai poate fi numită apărare ofensivă sau apărare prin luptă hotărâtă. Defensiva pasivă mai poate fi numită apărare exclusiv pe calea defensivei sau defensivă și numai defensivă. De fapt defensiva pasivă este o pseudo-defensivă. O defensivă reală va fi

numai o defensivă activă, numai defensiva care se face cu scopul trecerii la contraofensivă și ofensivă. După câte știu, nicio carte militară de valoare, niciun conducător militar cât de cât inteligent, nici din antichitate, nici din zilele noastre, nici din China, nici din alte țări, nu s'a pronunțat vreodată în favoarea defensivei pasive, fie că este vorba de strategie sau de tactică. Numai un prost sau un nebun fără leac poate înfățișa defensiva pasivă ca un panaceu împotriva tuturor calamităților. Dar iată că s'au găsit oameni care au recurs la ea în fapt. Aceasta a fost o greșală în ducerea războiului, o manifestare a conservatismului în chestiunile militare, conservatism împotriva căruia trebuie să luptăm cu hotărîre.

Printre specialiștii militari din țările imperialiste care au pășit pe arena mondială relativ târziu și se dezvoltă în mod deosebit de rapid, adică Germania și Japonia, se desfășoară o agitație intensă în favoarea ofensivei strategice și împotriva defensivei strategice. Această idee este absolut nepotrivită pentru războiul revoluționar din China. Specialiștii militari ai unor țări imperialiste ca Germania și Japonia arată că o lipsă serioasă a defensivei este imposibilitatea de a ridica combativitatea în țara respectivă, că defensiva, dimpotrivă, sădește neîncredere în inima oamenilor. În cazul de față ei au în vedere statele în care există contradicții de clasă ascuțite, unde în război sunt interesate numai păturile dominante reacționare sau chiar numai un grup reacționar aflat la putere. La noi, însă, situația este cu totul alta. Sub lozinca apărării bazelor revoluționare, a apărării Chinei, noi putem uni cele mai largi mase populare, care vor merge toți la luptă ca un singur om, deoa-

rece noi suntem supuși asupririi și agresiunii. Și Armata Roșie a Uniunii Sovietice a recurs în perioada războiului civil la defensivă și a învins pe dușmanii ei. În momentul în care statele imperialiste organizau ofensiva gardiștilor albi, Rusia Sovietică lupta sub lozinca apărării Sovietelor, și chiar în perioada pregătirii insurecției din Octombrie mobilizarea forțelor armate revoluționare s'a făcut sub lozinca apărării capitalei. În orice război just defensiva nu numai că paralizează elementele străine din punct de vedere politic, dar este în stare să și mobilizeze păturile înapoiate ale poporului pentru a participa la război.

Marx spunea că insurecția armată odată începută, ofensiva nu poate fi oprită nicio clipă¹⁹. Aceasta înseamnă că masele, care s'au răsculat brusc, luând pe inamic prin surprindere, nu trebuie să dea forțelor dominante reacționare posibilitatea de a menține puterea sau de a o recăpăta, ci trebuie să folosească momentul pentru a zdrobi forțele reacționare dominante dinăuntrul țării, nepermițându-le să-și revină. Nu trebuie să te mulțumești cu victoriile repurtate, să subapreciezi pe inamic, să slăbești ofensiva împotriva lui, după cum nu trebuie să dai dovadă de nehotărîre și să pierzi ocazia de a-l nimici, căci altfel revoluția va fi condamnată la înfrângere. Aceasta este just. Dar aceasta nu înseamnă că revoluționarii nu pot recurge la defensivă atunci când părțile au și ajuns la o ciocnire armată și când inamicul are superioritatea și exercită o presiune. Așa poate judeca numai un idiot fără pereche.

Până acum războiul nostru a fost în ansamblul lui o ofensivă împotriva gomindanului, dar el a fost dus sub forma zdrobirii „campaniilor“ gomindaniste.

Din punctul de vedere al formelor de ducere a războiului, noi am alternat defensivă și ofensivă. Se poate spune că la noi ofensivă urmează defensivei și se poate spune că ea o precede, deoarece momentul de cotitură îl constituie zdrobirea „campaniei”. Înainte de zdrobirea „campaniei” avem defensivă, de îndată ce „campania” a fost zdrobită, începe ofensivă. Acestea sunt numai două etape ale uneia și aceleiași operațiuni, dar „campaniile” dușmanului urmează nemijlocit una după alta. Din aceste două etape, etapa defensivei este mai complexă și mai importantă decât etapa ofensivei. Această etapă cuprinde multe premize pentru zdrobirea „campaniei”. Principiul fundamental aici este admiterea defensivei active și respingerea defensivei pasive.

În ceea ce privește războiul civil în ansamblul lui, atunci când forțele Armatei roșii vor obține superioritatea asupra forțelor inamicului, defensivă strategică, de regulă, nu va mai fi necesară. Orientarea noastră principală va deveni ofensivă strategică. Această schimbare va fi determinată de schimbarea generală a raportului de forțe. Până atunci defensivă va fi menținută numai parțial.

2. PREGĂTIREA CONTRACAMPANIILOR

Fără o pregătire necesară și complectă în vederea respingerii „campaniei” pe care inamicul o desfășoară după un plan, noi am fi inevitabil condamnați la situația de parte pasivă; atunci când o luptă trebuie primită în grabă, fără pregătire, nu poate exista încredere în victorie. De aceea, concomitent cu pregătirea „campaniei” de către inamic, este absolut necesar ca noi să pregătim

contracampania. Obiecțiile care s'au ridicat în rândurile noastre împotriva acestei pregătiri sunt naive și ridicole.

Aici se pune o problemă dificilă, în jurul căreia lesne se încing controverse: când trebuie să încetăm ofensivă și să trecem la etapa pregătirii contracampaniei? Această problemă se pune în legătură cu faptul că, în perioada când noi înșine ducem o ofensivă încununată de succes, iar inamicul se află în defensivă, pregătirea „campaniei” lui se face în secret și nouă ne este greu să stabilim când va începe el noua ofensivă. Dacă vom începe să pregătim contracampania prea devreme, pierdem în felul acesta în mod inevitabil o parte din avantajele pe care le oferă ofensivă; uneori aceasta poate exercita o influență nu tocmai favorabilă asupra Armatei roșii și asupra populației, deoarece principalele măsuri în perioada de pregătire a contracampaniei constau în pregătirea retragerii militare și în mobilizarea politică în scopul pregătirii retragerii. Uneori, dacă pregătirea începe prea devreme, ea poate să se transforme într-o așteptare a inamicului; dacă însă după o lungă așteptare el nu se ivește, trebuie să trecem din nou la ofensivă. Totodată, începutul noii noastre ofensive coincide uneori cu începutul ofensivei inamicului și astfel ne punem într-o situație grea. De aceea alegerea momentului pentru începerea pregătirii are o mare însemnătate. Pentru a stabili în mod just acest moment trebuie să ținem seama de situația de la noi, de situația de la inamic și de legătura dintre ele. Pentru a înțelege situația în care se află inamicul trebuie să culegem informații cu privire la situația lui politică, militară și financiară și la felul în care se manifestă opinia publică în regiunile ocupate de

el. Analizând acest material, trebuie să apreciem în mod just forțele inamicului în ansamblu, fără a exagera amploarea înfrângerilor sale anterioare. Dar nu trebuie de loc să subapreciem nici contradicțiile din lagărul inamicului, greutățile lui financiare, influența pe care au avut-o înfrângerile anterioare etc. În ceea ce privește forțele proprii, nu trebuie să supraapreciem amploarea victoriilor anterioare, dar în egală măsură nu trebuie să subapreciem însemnătatea acestor victorii.

În genere vorbind, însă, în ceea ce privește alegerea momentului de începere a pregătirii, a începe prea devreme constituie un rău mai mic decât a întârzia, deoarece în primul caz pierderile vor fi mai mici decât în al doilea. A începe mai devreme este avantajos deoarece pe acela care este pregătit primejdia nu-l amenință și este bine asigurat împotriva unei înfrângeri.

Conținutul esențial al etapei de pregătire îl constituie pregătirea retragerii Armatei roșii, mobilizarea politică, complectarea efectivului armatei, măsurile pregătitoare în domeniul finanțelor și al aprovizionării cu alimente, măsurile împotriva elementelor străine din punct de vedere politic etc.

Pregătirea retragerii Armatei roșii înseamnă că armata nu trebuie să înainteze în direcții care nu sunt avantajoase pentru retragerea care urmează, nu trebuie să meargă prea departe în ofensivă, nu trebuie să se epuizeze prea mult. Acestea sunt principalele cerințe necesare în ceea ce privește forțele principale ale Armatei roșii în ajunul unei mari ofensive a inamicului. Atenția Armatei roșii în acest timp trebuie să fie îndreptată mai ales asupra planurilor de pregătire a bazei de atac, asu-

pra acumulării de mijloace materiale, asupra complectării și instruirii forțelor sale.

De o însemnătate primordială în lupta împotriva „campaniilor” este mobilizarea politică. Aceasta înseamnă că trebuie să vorbim limpede, cu curaj și fără a ascunde nimic efectivului Armatei roșii și populației de pe teritoriul bazelor despre ofensiva inevitabilă și apropiată a inamicului, despre pagubele serioase pe care această ofensivă le va aduce poporului, și în același timp despre punctele slabe ale inamicului, despre superioritatea Armatei roșii, despre năzuința noastră de a învinge cu orice preț, despre direcția în care este îndreptată munca noastră etc.; trebuie chemată Armata roșie și întreaga populație la lupta împotriva „campaniei” și la apărarea bazelor. Cu excepția chestiunilor care sunt secret militar, mobilizarea politică trebuie să se facă pe față și trebuie să-și propună ca scop să cuprindă pe toți cei care pot apăra interesele revoluției. Totodată, o sarcină importantă este aceea de a convinge cadrele noastre.

La complectarea efectivului armatei trebuie să avem în vedere două momente: să ținem seama, pe de o parte, de nivelul de conștiință politică a populației și de numărul ei și, pe de altă parte, de starea Armatei roșii în momentul respectiv și de mărimea pierderilor în oameni pe care Armata roșie le-ar putea suferi în cursul întregii perioade de luptă împotriva „campaniei”.

Este de prisos să mai dovedim că problemele finanțelor și aprovizionării cu alimente au o mare însemnătate în lupta împotriva „campaniei”. Trebuie să ținem seama de faptul că „campania” se poate prelungi. Trebuie să ținem seama de minimumul necesar pentru satisfac-

cerea nevoilor materiale, în primul rând ale Armatei roșii, iar apoi și ale întregii populații a bazei revoluționare, pe tot timpul luptei împotriva „campaniei”.

Față de elementele străine din punct de vedere politic trebuie luate măsuri de precauție. Nu trebuie însă admise exagerări în acest domeniu determinate de teama excesivă a unei trădări din partea lor. Atitudinea față de moșieri, negustori și chiaburi trebuie să fie diferențiată. Sarcina principală este de a le explica politica noastră, de a-i neutraliza și de a organiza masele în vederea supravegherii lor. Numai față de un număr foarte neînsemnat de elemente dintre cele mai periculoase se pot lua măsuri drastice, ca arestarea etc.

Amploarea victoriei obținute în urma contracampaniei este determinată în mare măsură de felul cum sunt îndeplinite sarcinile care ne stau în față în etapa de pregătire a ei. Delăsarea în perioada de pregătire, provocată de subaprecierea inamicului, ca și zăpăceala, provocată de teama de ofensiva lui, sunt deopotrivă de dăunătoare și trebuie să ducem o luptă hotărâtă împotriva lor. Trebuie să îmbinăm entuziasmul cu calmul, munca încordată cu organizarea.

3. RETRAGEREA STRATEGICĂ

Retragerea strategică este o măsură strategică ce se desfășoară potrivit unui plan, și la care recurge o armată mai puțin puternică în condițiile ofensivei unor forțe inamice superioare, ținând seamă de faptul că ea nu poate zdrobi imediat pe inamicul care atacă, căutând să-și păstreze forța vie și să prindă momentul favorabil pentru a zdrobi pe inamic. Dar adepții aventurismului militar se

ridică în mod hotărât împotriva acestei măsuri și insistă asupra faptului că „trebuie să ne apărăm împotriva inamicului în afara hotarelor statului nostru”.

Cine nu știe că atunci când se luptă doi boxeri, cel cu cap se dă adeseori înapoi, pe când cel prost își dă drumul și nu-și cruță forțele chiar dela început. Rezultatul este că adeseori învinge cel care s'a retras.

În romanul „Șuihuciuian”²⁰, în casa lui Ciai Tzin, uriașul Hun se aruncă cu strigăte războinice asupra lui Lin Ciun; acesta din urmă mai întâi se retrage, iar apoi, când Hun face o mișcare greșită, cu o singură lovitură de picior îl doboară la pământ.

În epoca Ciunțiu, între principatele Lu și Ți²¹ a izbucnit un război. Ciuan-gun, cărmuitorul principatului Lu, voia să intre în luptă fără să aștepte până când armata din Ți va fi istovită, dar l-a împiedicat Țao Gui. Ei au hotărât să recurgă la tactica „când dușmanul a obosit — noi lovim” și au zdrobit armata din Ți. În istoria artei militare chineze aceasta a devenit un model clasic de victorie a celui slab asupra celui puternic. Iată cum descrie această întâmplare istoricul Țzo Țiu-min²²:

„Primăvară. Armata din Ți pornise cu război asupra noastră. Prințul se pregătea de campanie, Țao Gui ceru să fie primit în audiență. Un compatriot de-al lui Țao îi spuse: «Se cuvine ca demnitarilor să chibzuiască asupra acestui lucru. Dece te amesteci tu?» Țao Gui răspunse: «Demnitarilor nu fac doi bani, ei nu pot făuri planuri de viitor». El se înfățișă prințului și-l întrebă: «Cu ce vei lupta, prinț?» Prințul răspunse: «De vestminte și bucate n'am cutezat să mă bucur singur, ci le-am împărțit todeauna cu alții». Țao Gui replică: «Mici favoruri nu poți să împarți tuturor, poporul nu te va urma, prinț!» Prințul spuse: «Aducând jertfă zeilor animale neprihănite, și jasp, și mătase, n'am cutezat să-i înșel, m'am purtat întotdeauna cinstit». Țao Gui replică: «Cu puțină

cinste nu se câștigă încrederea, zeli nu-și vor da binecuvântarea». Prințul spuse: «Și pricinile mici și cele mari — chiar dacă nu le-am putut pătrunde miezul — întotdeauna le-am judecat după dreptate». Tao Gui răspunse: «Aceasta este o îndeplinire cinstită a datoriei. Cu aceasta poți merge să lupți! Când vei pleca la luptă, stăpâne, îngăduie-mi să te însoțesc!» Prințul se urcă cu el în car; și se dădu bătălia lângă Cianșao. Prințul se pregătea să bată toba pentru atac. Tao Gui spuse: «Încă nu!» De trei ori bătura atacul tobele celor din Ți²³, și Tao Gui rosti: «Acum se poate!» Armata din Ți n'a rezistat și prințul se pregătea s'o urmărească. Tao Gui spuse: «Încă nu!» Cercetă urmele carelor lor, se ridică pe partea dinainte a carului, se uită după ei și spuse: «Acum se poate!». Atunci începu urmărirea armatei Ți-ului. După victorie prințul întrebă pe Tao Gui ce l-a făcut să se poarte așa. Tao Gui răspunse: «Doar războiul înseamnă curaj. Prima lovitură de tobă face să crească curajul, la cea de a doua acesta scade, la a treia piere. Dușmanului îi pierise curajul, noi însă eram plini de curaj și de aceea am învins. Când lupți cu un principat mai mare e greu să-i știi forțele. Mă temeam de o capcană. Am cercetat urmele carelor lor — erau încălcite; m'am uitat la steagurile lor — ele căzuseră. Atunci am pornit în urmărire»⁴.

În cazul de față situația era următoarea: un principat slab se împotriva unuia puternic. În text se vorbește despre pregătirea politică în vederea războiului — câștigarea încrederii poporului; se vorbește de poziția favorabilă pentru trecerea la contraofensivă — Cianșao; se vorbește de momentul favorabil pentru începerea contraofensivei — „dușmanului îi pierise curajul, noi însă eram plini de curaj”; se vorbește de momentul începerii urmării — „urmele carelor lor erau încălcite; steagurile lor căzuseră”. Deși în această povestire este vorba de o bătălie mică, în ea sunt arătate totuși principiile defensive strategice. În istoria militară a Chinei există extraordinar de multe exemple de victorii obținute în urma aplicării acestor principii: bătălia dela Cengao²⁴ dintre

Liu Ban și Sian Iu, bătălia dela Cunian²⁵ dintre trupele lui Van Man și Liu Siu, bătălia dela Guandu²⁶ dintre Iuan Șao și Tao Tao, bătălia din munții Cibi²⁷ dintre împărățiile U și Vei, bătălia de lângă Ilin²⁸, dintre împărățiile U și Șu, bătălia dela râul Feișui²⁹ dintre statele Țin și Țzin etc. În toate aceste lupte celebre, dată fiind marea inegalitate de forțe, cel slab la început se retrăgea, iar apoi lua inițiativa și învingea.

Războiul nostru a început în toamna anului 1927. Pe atunci noi nu aveam nicio experiență. Răscoalele din Nancian³⁰ și Canton³¹ fuseseră înfrânte. Armata roșie, care acționa la punctul de întâlnire al hotarelor provinciilor Hunan, Hubei și Țziansi în timpul „Răscoalei recoltei de toamnă”³², suferise și ea o serie de înfrângeri și trecuse în regiunea Țzinganșan, la hotarul dintre provinciile Hunan și Țziansi. În Mai anul următor, unitățile care au supraviețuit după înfrângerea răscoalei dela Nancian, străbătând partea de Sud a Hunanului, veniră și ele în Țzinganșan. Începând încă din Mai 1928 luau naștere principiile fundamentale ale războiului de partizani, principii simple, corespunzătoare situației din vremea aceea. Ele sunt exprimate în următoarea formulă, compusă din douăzeci și trei de cuvinte: „Dușmanul înaintează — noi ne retragem, dușmanul s'a oprit — noi îl hărțuim, dușmanul a obosit — noi îl lovim, dușmanul se retrage — noi îl urmărim”. Înainte de apariția liniei lilsaniste, aceste principii militare erau admise de Comitetul Central. Apoi principiile noastre de ducere a războiului au fost dezvoltate mai departe. Pe vremea când pe teritoriul bazei din Țziansi noi începeam prima noastră contraofensivă, a fost enunțat și aplicat cu succes principiul „atragerii inamicului în adâncul teritoriu-

lui". În momentul în care a fost zdrobită „campania“ a treia, principiile de ducere a războiului ale Armatei roșii erau pe deplin formate. Aceasta era o nouă etapă în dezvoltarea principiilor ei militare; ele erau mult îmbogățite în ceea ce privește conținutul și în mare măsură schimbate în ceea ce privește forma, și, ceea ce este mai important, ele depășiseră cadrul primitivității anterioare. Dar principiile fundamentale erau exprimate, ca și înainte, în aceleași douăzeci și trei de cuvinte prin care erau formulate regulile mai importante de ducere a contra-campaniilor, incluzând ambele lor etape — atât defensiva strategică, cât și ofensiva strategică. În etapa defensivei strategice ele deasemenea cuprindeau ambele ei faze — retragerea strategică și contraofensiva strategică. Tot ceea ce a urmat n'a fost decât dezvoltarea mai departe a acestor principii.

Începând însă din Ianuarie 1932, după ce a fost trimisă organizațiilor de partid o rezoluție cuprinzând serioase greșeli principiale, în care se spunea că „după zdrobirea celei de a treia «campanii» trebuie să cucerim victoria la început într'una sau în câteva provincii“, oportuniștii „de stânga“ au început lupta împotriva principiilor juste. În cele din urmă aceste principii au fost abandonate, fiind înlocuite cu o serie întregă de așa numite „principii noi“ sau „principii ale regularității“, care erau în contradicție cu ele. Din acel moment vechile principii nu se mai puteau considera ca fiind juste, ele devenind „partizanism“, care trebuia respins. Atmosfera de luptă împotriva partizanismului a domnit trei ani încheiați. În prima etapă a acestei lupte a domnit aventurismul militar, în a doua etapă el s'a transformat în orientare spre menținerea teritoriului cu orice preț și, în

sfârșit, în cea de a treia etapă a degenerat în orientare spre fugă. Abia la consfătuirea lărgită a Biroului Politic al Comitetului Central al partidului care a avut loc în Ianuarie 1935 la Tzun, în provincia Guiciou, s'a constatat falimentul acestei linii greșite și din nou a fost recunoscută justețea vechii linii. Dar cu ce preț scump s'a obținut aceasta!

Tovarășii care combăteau cel mai vehement „partizanismul“ spuneau: nu e just să-l atragem pe dușman în adâncul teritoriului — astfel noi părăsim teritorii vaste. Ce-i drept, în trecut noi am obținut victorii pe această cale, dar acum situația este cu totul alta. În plus, oare nu e mai bine să învingi pe dușman fără să părăsești teritoriul? Oare nu e mai bine să învingi pe dușman chiar în regiunile lui sau la hotarul dintre regiunile noastre și cele inamice? Vechile principii nu conțin, încă, nicio „regularitate“ — acestea sunt metode de acțiune ale detașamentelor de partizani. Acum la noi a fost creat un stat, Armata noastră roșie a devenit o armată regulată. Războiul dintre noi și Cian Kai-și este un război între două state, între două armate mari. Istoria nu trebuie să se repete, „partizanismul“ trebuie respins în întregime. Noile principii sunt „absolut marxiste“, pe când cele vechi au apărut în detașamentele de partizani, în munți, iar în munți nu există marxism etc. etc. Așa dar, noile principii aveau un caracter absolut opus: „unul să țină piept la zece, zece să țină piept la o sută, să acționăm cu curaj și hotărâre, să desăvârșim victoria prin urmărire“, „să lovim în inamic cu amândoi pumnii“, „să ocupăm orașele centrale“, „să dăm inamicului lovitură pe întregul front“. În ceea ce privește respingerea ofensivei inamicului, noile principii glăsuiau: „apărarea

în afara hotarelor statului nostru“, „învinge cel care ia inițiativa“, „să nu permitem inamicului să spargă vasele în casa noastră“, „să nu pierdem nicio palmă de pământ“, „armata să fie repartizată pe șase direcții“, „încăierarea hotărîtoare între calea revoluționară și cea colonială“, „lovituri scurte, brusce, război de fortificații, război de uzură“, „război de durată“, concepția spatelui adânc, complectă centralizare a comandamentului, — iar toate acestea s'au terminat, după cum se știe, cu o mutare grandioasă într'o nouă locuință. Acela care nu admitea aceste principii noi era persecutat, i se lipea eticheta de „oportunist“ etc. etc.

Fără îndoială că întregă această teorie și practică erau greșite. Acesta era subiectivism, era o manifestare a ultrarevoluționarismului mic-burghez, a febrei revoluționare care apărea atunci când situația era favorabilă. Când însă situația a devenit grea, toate acestea au dus — pe măsură ce se schimba situația — la început la tactica riscului nechipzuit, apoi la orientarea spre menținerea teritoriului cu orice preț și, în sfârșit, la orientarea spre fugă. Aceasta este teoria și practica unor oameni nesăbuiți și profani, teorie și practică care nu au nimic comun cu marxismul, care sunt antimarxiste.

Aici este vorba numai de retragere strategică. În Țziansi ea se numea „atragera inamicului în adâncul teritoriului“, în Sâciuan — „scurtarea liniei frontului“. Toți teoreticienii și practicienii militari din trecut considerau și ei că aceasta este calea la care trebuie neapărat să recurgă o armată slabă într'un război împotriva unui inamic puternic în etapa inițială a operațiunilor militare. Specialiștii militari străini spuneau următoarele: „În defensivă strategică, de regulă, trebuie ca la început să

evii lupta hotărîtoare în condiții nefavorabile și să cauți lupta numai după ce va fi creată o situație favorabilă“. Aceasta este absolut just și la aceste cuvinte nu mai e nimic de adăugat.

Retragerea strategică are ca scop păstrarea forței vii a armatei și pregătirea contraofensivei. Retragerea este necesară tocmai pentru că, neretragându-te în fața unui inamic puternic în ofensivă, pui inevitabil în primejdie însăși existența armatei tale. Totuși în trecut mulți obiectau în mod hotărît împotriva retragerii, considerând-o drept o „linie oportunistă, îngust-defensivistă“. Istoria noastră a și dovedit că aceste obiecții erau în întregime greșite.

Pregătind contraofensiva trebuie să alegem și să creăm o serie de condiții favorabile pentru noi și nefavorabile pentru inamic, cu scopul de a obține o schimbare în raportul de forțe; după aceasta putem trece la contraofensivă.

După cum ne arată experiența noastră din trecut, la contraofensivă se poate trece în general atunci când în cursul retragerii au fost realizate cel puțin două sau mai multe din următoarele condiții favorabile pentru noi și nefavorabile pentru inamic:

- 1) ajutorul activ acordat Armatei roșii de către populație;
- 2) poziții favorabile pentru executarea operațiunilor militare;
- 3) concentrarea complectă a forțelor principale ale Armatei roșii;
- 4) descoperirea punctelor slabe ale inamicului;
- 5) uzura fizică și morală a inamicului;
- 6) greșelile inamicului.

O asemenea condiție ca ajutorul activ acordat Armatei roșii de către populație este extrem de importantă. Această condiție există pe teritoriul bazelor. Existând această condiție, este mai ușor să fie creată sau descoperită a patra, a cincia și a șasea condiție. Deaceea, atunci când inamicul deslănțue o mare ofensivă împotriva Armatei roșii, aceasta din urmă se retrage întotdeauna din regiunile albe pe teritoriul bazelor, deoarece populația bazelor o ajută mai activ să lupte împotriva armatei albe. Înăuntrul bazelor înseși există o diferență între regiunile centrale și regiunile de lângă graniță: în chestiunea păstrării secretului, a recunoașterilor, a transporturilor, a participării la război te poți bizui mai mult pe populația regiunilor centrale decât pe populația regiunilor de lângă graniță. Deaceea, la stabilirea punctului final al retragerii în Tziansi în perioada luptei împotriva primei, celei de a doua și celei de a treia „campanii“, preferam întotdeauna regiunile în care în ceeace privește prima condiție lucrurile stăteau bine sau relativ bine. Datorită acestei particularități a bazelor, metodele de desfășurare a acțiunilor de luptă ale Armatei roșii se schimbau aici considerabil în comparație cu metodele de ducere a operațiunilor militare în general. Aceasta a fost și cauza principală pentru care ulterior inamicul a fost nevoit să se orienteze spre un „război de blockhaus-uri“.

Faptul că armata care se retrage poate să-și aleagă pozițiile care sunt favorabile pentru ea și să-și impună voința armatei care atacă constituie unul dintre avantajele operațiunilor în liniile interioare. O armată slabă care caută să învingă pe un inamic mai puternic nu poate să nu fie interesată de o condiție cum este alegerea pozițiilor. Dar această condiție singură încă nu e sufi-

cientă, ea trebuie îmbinată cu celelalte condiții. Mai importantă decât toate este atitudinea populației. Apoi, se mai cere să fie descoperită acea unitate a inamicului care poate fi mai ușor înfrântă. De pildă, inamicul este extenuat, sau a comis greșeli, sau vreuna din unitățile sale care înaintează într-o anumită direcție are o capacitate de luptă relativ slabă. Când aceste condiții lipsesc trebuie să fie părăsite chiar pozițiile avantajoase și să fie continuată retragerea pentru a asigura condițiile dorite.

Și în regiunile albe există poziții avantajoase, dar acolo nu există o asemenea condiție favorabilă ca ajutorul populației. Dacă nici celelalte condiții n'au fost încă create sau descoperite, Armata roșie trebuie să se retragă pe teritoriul bazelor. Toate acestea sunt valabile în general și în ceeace privește deosebirea dintre regiunile centrale și cele de lângă graniță din interiorul bazelor revoluționare.

De regulă, toate forțele de șoc, cu excepția detașamentelor locale și a forțelor de fixare, trebuie concentrate. Dar atunci când Armata roșie duce ofensiva împotriva inamicului care a trecut la defensivă strategică, ea își dispersează de obicei forțele. Când însă inamicul desfășoară o mare ofensivă, Armata roșie începe așa numita „retragere centripetă“. Punctul final al acestei retrageri se alege de obicei în centrul bazei, iar câteodată la hotarul ei din față sau din spate, în funcție de împrejurări. Această „retragere centripetă“ dă posibilitate tuturor forțelor principale ale Armatei roșii să se concentreze în întregime.

O altă condiție necesară în lupta unei armate slabe împotriva unui dușman puternic este de a lovi pe inamic

alegând unitățile lui slabe. Dar la începutul ofensivei inamicului noi adeseori nu știm care unități ale trupelor sale care înaintază din diferite direcții sunt cele mai puternice, care sunt inferioare acestora ca forță, care sunt cele mai slabe, care sunt mai puțin slabe. Pentru a stabili acest lucru este necesară o recunoaștere, care adeseori necesită mult timp. Acesta este încă un argument în favoarea necesității retragerii strategice.

Dacă inamicul care atacă întrece cu mult armata noastră ca număr și forță, atunci raportul de forțe nu poate fi schimbat decât într'un singur fel: trebuie să așteptăm până când el va pătrunde în adâncul bazelor și va sorbi până la fund paharul amărăciunilor pe care i le pregătesc aceste regiuni. În această privință, șeful statului-major al uneia dintre brigăzile lui Cian Kai-și a declarat în cursul celei de a treia „campanii” următoarele: „Cei grași au fost vlăguiți până au ajuns slabi, iar cei slabi au fost vlăguiți până au murit”, iar Cen Min-șu, comandantul armatei gomindaniste din sectorul de Vest, a spus: „Armata națională bâjbăe peste tot ca'n întuneric, în timp ce pentru Armata roșie pretutindeni este lumină”. În aceste condiții, chiar dacă inamicul e puternic, forțele lui scad simțitor, trupele se epuizează, moralul lor scade și multe din punctele lui slabe devin evidente. Armata roșie, însă, deși este slabă, spre deosebire de inamic, acumulează forțe și se află într'o formă admirabilă. În aceste condiții se creează adeseori un anumit echilibru de forțe sau superioritatea absolută a inamicului se transformă în superioritate relativă, iar slăbiciunea noastră absolută — în slăbiciune relativă; se întâmplă chiar ca inamicul să devină mai slab decât noi, iar noi să dobândim superioritate asupra lui. În

cursul luptei împotriva celei de a treia „campanii” din Tziansi, Armata roșie s'a retras până la limită (ea s'a concentrat la hotarul din spate al bazei), dar altfel ea n'ar fi putut învinge pe inamic deoarece armata care o atacase o întrecea ca număr de mai bine de 10 ori. Sun-țzi spunea: „Evitând lupta atunci când inamicul înaintază năvalnic, bate-l atunci când, slăbit, se întoarce înapoi”; vorbind astfel, el avea în vedere uzura morală și fizică a inamicului în scopul lichidării superiorității lui.

Ultima condiție care asigură retragerea este ca noi să scoatem la iveală greșelile inamicului sau să-l silim să comită greșeli. Trebuie să înțelegem că oricât de iscusit ar fi comandamentul inamicului, el nu poate să acționeze absolut fără greșală în decursul unei perioade mai mult sau mai puțin îndelungate. Posibilitatea ca noi să folosim greșelile inamicului există întotdeauna; inamicul poate să comită o greșală, la fel cum și noi greșim câteodată și dăm posibilitate inamicului să folosească greșelile noastre. Noi putem provoca greșeli ale inamicului și în mod artificial, prin cecece Sun-țzi numea „crearea unei aparențe” (să crezi o aparență la Est, iar lovitura s'o dai la Vest, adică să folosești așa numita manevră falsă). Din această cauză punctul final al retragerii nu poate fi limitat la vreo regiune anumită. Câte odată, retrăgându-ne în regiunea fixată, noi totuși nu descoperim greșeli ale inamicului pe care să le putem folosi și suntem nevoiți să ne mai retragem, așteptând să ni se prezinte această posibilitate.

Acestea sunt, în linii generale, condițiile favorabile pe care ni le creează retragerea. Dar aceasta nu înseamnă deloc că trebuie să așteptăm până când vor

exista toate condițiile amintite mai sus și numai atunci să trecem la contraofensivă. Existența simultană a tuturor acestor condiții nu este posibilă, și nici nu e obligatorie. Dar o armată care este mult inferioară inamicului ca forță și care duce operațiunile militare în liniile interioare trebuie să caute să asigure măcar unele dintre condițiile necesare, în funcție de starea forțelor inamicului în acel moment. Ar fi greșit să obiectăm împotriva acestui lucru.

La stabilirea punctului final al retragerii trebuie să pornim dela situația în ansamblul ei. Ar fi greșit să stabilim punctul final al retragerii pornind numai dela faptul că situația locală, particulară favorizează trecerea noastră la contraofensivă și fără a ține seama de faptul că situația în ansamblul ei face ca în acel moment trecerea la contraofensivă să nu fie avantajoasă pentru noi. Doar atunci când începem contraofensiva trebuie să ținem seama și de schimbările de situație care s'ar putea produce ulterior, or contraofensivele noastre generale încep întotdeauna cu contraofensive parțiale. Câteodată punctul final al retragerii trebuie ales la granița dinspre front a bazei, așa cum s'a întâmplat, de pildă, în perioada celei de a doua și a celei de a patra contracampanii din Tziansi sau a celei de a treia contracampanii din Șensi—Gansu; câteodată el trebuie ales în partea centrală a bazei, așa cum s'a întâmplat în timpul primei contracampanii din Tziansi; câteodată — la granița din spate a bazei, ca, de pildă, în timpul celei de a treia contracampanii din Tziansi. Aceasta depinde de raportul dintre situația particulară și cea generală. În timpul luptei împotriva celei de a cincia „campanii” din Tziansi, armata noastră nu admitea absolut deloc retragerea, de-

oarece nu ținea seama nici de situația particulară, nici de cea generală, și aceasta era cea mai mare prostie. O situație se formează dintr'o serie întreagă de condiții; la examinarea legăturii dintre situația particulară și cea generală trebuie să pornim dela faptul dacă condițiile care există la ambele părți și care formează atât situația particulară, cât și cea generală favorizează în vreo măsură oarecare trecerea noastră la contraofensivă în momentul respectiv.

Punctele finale ale retragerii pe teritoriul bazelor se împart, în linii generale, în trei categorii: punctele situate la granița dinspre front, în partea centrală și la granița din spate a bazei. Dar înseamnă oare aceasta că noi respingem cu desăvârșire ducerea operațiunilor militare în regiunile albe? Nu, nu înseamnă. Noi respingem ducerea operațiunilor militare în regiunile albe numai în lupta împotriva marilor „campanii” ale inamicului. Numai în condițiile unei mari inegalități a forțelor, noi, urmând principiul conservării forței vii a armatei și al așteptării unei posibilități pentru a zdrobi pe inamic, insistăm asupra retragerii în interiorul bazelor, asupra atragerii inamicului în adâncul teritoriului, deoarece numai astfel putem crea sau descoperi condiții care să favorizeze contraofensiva noastră. Dacă însă situația nu este prea serioasă sau, dimpotrivă, este atât de serioasă încât nu dă posibilitate Armatei roșii să treacă la contraofensivă chiar pe teritoriul bazei, sau nu favorizează trecerea la contraofensivă și trebuie continuată retragerea pentru a obține o schimbare a situației, trebuie să considerăm posibilă alegerea punctului final al retragerii și pe teritoriul regiunilor albe, trebuie să admitem

aceasta cel puțin teoretic, deși în trecut am avut o foarte însemnată experiență în această privință.

Punctele finale ale retragerii în regiunile albe pot fi și ele împărțite, în general, în trei categorii: în primul rând, în fața bazei, în al doilea rând, în flancul bazei și, în al treilea rând, în spatele bazei. Punctul final al retragerii în fața bazei a putut fi ales, de pilda, în perioada primei contracampanii din Țziansi. Dacă în vremea aceea n'ar fi existat în Armata roșie disensiuni interne, iar în organizațiile locale de partid n'ar fi existat sciziune, adică dacă n'ar fi existat două probleme atât de grele ca linia liliacistă și „Uniunea ei-bi”³³, ne putem închipui ca forțele concentrate în regiunea Țzian—Nantan—Cianșu ar fi început contraofensiva, întrucât gruparea inamicului care înainta atunci între fluviile Ganțzian și Fușui³⁴ nu întrecea prea mult în forța Armata roșie (100.000 față de 40.000). Deși în ceea ce privește sprijinul din partea populației condițiile erau aici mai rele decât pe teritoriul bazei, totuși aveam aici poziții avantajoase; în plus puteam să profităm de faptul că inamicul înainta în coloane separate și să zdrobim aceste coloane una câte una. Punctul final al retragerii în flancul bazei a putut fi ales, de pilda, în perioada celei de a treia contracampanii din Țziansi. Dacă pe atunci ofensiva inamicului n'ar fi luat o amploare atât de mare și dacă efectivul grupării inamicului care înainta din regiunea Țziannin—Licuan—Lamin, situată la hotarul dintre provinciile Țziansi și Fuțzian, ar fi permis armatei noastre să-i dea o lovitură, ne putem închipui că Armata roșie, fiind concentrată într-o regiune albă — în partea de Vest a provinciei Fuțzian —, ar fi zdrobit în primul rând tocmai această grupare și atunci n'ar fi

trebuit să facă un ocol imens pentru a ajunge la Juițzin și a porni spre Singo. Punctul final al retragerii în spațiile bazei a putut fi ales tot în timpul celei de a treia contracampanii din Țziansi. Dacă, bunăoară, forțele principale ale inamicului s'ar fi deplasat nu spre Vest, ci spre Sud, noi am fi fost nevoiți, eventual, să ne retragem până în regiunea Hueician—Siunu—Aniuan (pe teritoriul alb) și să-l atragem pe inamic încă și mai departe spre Sud, după ce Armata roșie ar fi lovit dela Sud spre Nord în adâncul bazei. În acel moment, forțele pe care inamicul le avea la Nord pe teritoriul bazei de sprijin cu siguranță că nu erau mari. Dar toate cele expuse mai sus nu sunt decât ipoteze, care n'au fost verificate în practică, și pot fi considerate numai ca niște cazuri excepționale, iar nu ca o regulă generală. Atunci când inamicul întreprinde o mare „campanie”, regula generală pentru noi este atragerea lui în interior și retragerea în bază pentru a duce operațiunile militare acolo, întrucât această metodă ne dă cea mai sigură garanție că forțele atacante ale inamicului vor fi zdrobite.

Oamenii care afirmă că „împotriva inamicului trebuie să ne apărăm în afara hotarelor statului nostru” obiectau împotriva retragerii strategice, motivând acest lucru prin aceea că retragerea noastră duce la pierderea teritoriului, aduce prejudicii populației (așa numita „spargere a vaselor în propria casă”) și trezește ecouri nefavorabile în lumea din afară. În timpul luptei împotriva celei de a cincia „campanii”, au început să afirme că cu fiecare pas pe care noi îl facem înapoi, fortificațiile inamicului înaintază, teritoriul bazei se micșorează zi de zi și nu vom mai izbuti să-l recăștigăm. Dacă în trecut, spuneau ei, atragerea inamicului în adâncul teritoriului

aducea un folos, în „campania“ a cincia, când inamicul duce un „război de blockhaus-uri“, ea este inutilă, iar a lupta împotriva acestei „campanii“ se poate numai prin metoda apărării dispersate și a loviturilor scurte și brusce.

La toate aceste afirmații este foarte ușor de răspuns: istoria noastră a și răspuns la ele. Cât privește pierderile de teritoriu, de cele mai multe ori se întâmplă că numai pierzându-l, poți să-l păstrezi. Vorba ceea. „dacă vrei să iei, trebuie mai întâi să dai“. Dacă noi pierdem din teritoriu, dar reputăm victoria asupra dușmanului, iar apoi mai și recâștigăm teritoriul și chiar îl lărgim — aceasta este o operațiune avantajoasă. În tranzacțiile comerciale cumpărătorul nu poate să obțină marfă dacă nu cheltuiește bani; vânzătorul nu poate să obțină bani dacă nu renunță la marfă. Pierderile revoluției le constituie sfărâmarea, iar câștigul — activitatea constructivă transformatoare. Pentru somn și odihnă se cheltuiește timp, dar în schimb prin aceasta se capătă energie pentru munca din ziua următoare. Dar dacă vreun nerod oarecare, neînțelegând acest lucru, renunță la somn, a doua zi va fi complet sleit. Aceasta este o operațiune neavantajoasă! Tocmai în aceasta a constatat pentru noi dezavantajul „campaniei“ a cincia. Nevoind să cedăm o parte din teritoriu, în cele din urmă l-am pierdut în întregime. Abisinia a pierdut întregul teritoriu al statului ei tot din cauză că l-a apărat prea inflexibil, deși, firește, înfrângerea Abisiniei n'a fost determinată nici pe departe numai de aceasta.

La fel stau lucrurile și cu prejudiciile aduse populației. A nu consimți la „spargerea vaselor“ pentru un timp și numai pe o singură parte a teritoriului, în-

seamnă să admiți „spargerea vaselor“ pentru o vreme îndelungată și aceasta pe întregul teritoriu. De teamă să nu provocăm pentru scurtă vreme ecouri politice defavorabile, va trebui să plătim prin aceea că ecourile defavorabile vor dăinui vreme îndelungată. Dacă după Revoluția din Octombrie bolșevicii ruși ar fi acceptat punctul de vedere al „comuniștilor de stânga“ și ar fi respins tratatul de pace cu Germania, Puterea Sovietică, care abia luase naștere, ar fi putut pieri³⁵.

Aceste concepții stângiste aparent revoluționare își au obârșia în „arhirevoluționarismul“ propriu intelectualității mic-burgheze și în conservatismul țăranilor ca mici producători. Abordând o problemă oarecare ei nu văd decât o parte a ei și nu sunt în stare s'o cuprindă în ansamblu, nu vor să îmbine interesele de astăzi cu interesele zilei de mâine, să lege interesele particulare de interesele întregului. Cramponându-se de ceea ce este particular, vremelnic, ei nu vor pentru nimic în lume să-l lase din mână. E drept, că tot ce este particular și care în situația concretă dată este important pentru întreg și pentru întreaga perioadă dată și mai ales acel element particular, vremelnic, care are o importanță hotărâtoare, nu trebuie lăsat din mână, altfel ne vom transforma în adepți ai mersului dela sine și ai neamestecului în mersul evenimentelor. Tocmai deaceea retragerea trebuie să aibă un punct final; noi nu putem însă în niciun caz să pornim dela concepțiile mioape proprii micilor producători, ci trebuie să ne însușim înțelepciunea bolșevică. Atunci când vederea noastră nu e destul de puternică trebuie să recurgem la ajutorul binoclului și al microscopului. Metoda marxistă este binoclul și microscopul în politică și în problemele militare.

Desigur, retragerea strategică are și ea greutățile ei. Alegerea momentului pentru începerea retragerii, alegerea punctului final al retragerii, munca politică de lămurire în rândurile cadrelor și ale populației cu scopul de a le convinge de necesitatea retragerii — toate acestea sunt probleme grele, dar sunt probleme care trebuie să fie rezolvate.

Problema momentului începerii retragerii are o foarte mare însemnătate. Dacă în timpul primei contracampanii din Ţziansi alegerea momentului pentru începerea retragerii n'ar fi fost atât de reușită, adică dacă retragerea ar fi început mai târziu, aceasta s'ar fi răsfânt cel puțin asupra amploarei victoriei noastre. Se înțelege că începerea retragerii înainte de vreme sau cu întârziere aduce prejudicii. În genere, însă, întârzierea aduce prejudicii mai mari decât începerea înainte de vreme. O retragere făcută la timp ne dă posibilitatea să luăm în întregime inițiativa în mâna noastră, iar aceasta, la rândul ei, înlesnește în mare măsură punerea în ordine a rândurilor proprii și trecerea la contraofensivă cu forțe proaspete, după atingerea punctului final al retragerii. În cursul operațiunilor de zdrobire a primei, a celei de a doua și a celei de a patra „campanii” din Ţziansi am venit de hac inamicului foarte ușor și fără eforturi. Și numai în cursul celei de a treia „campanii”, când nu ne așteptam deloc ca după greaua înfrângere suferită în cea de a doua „campanie” inamicul să poată organiza atât de repede o nouă campanie (noi terminasem cea de a doua contraofensivă la 29 Mai 1931, iar la 1 Iulie Cian Kai-și începuse a treia „campanie”), Armata roșie a trebuit să se concentreze în grabă, deplasându-se pe căi ocolite, și ca urmare ostașii erau extrem de istoviți. Mo-

mentul începerii retragerii se stabilește pornind dela situația generală dela noi și dela inamic pe baza informațiilor culese de noi, la fel cum se procedează atunci când se alege momentul începerii etapei de pregătire, despre care am vorbit mai sus.

Atâta timp cât cadrele noastre și populația nu vor avea experiență, atâta timp cât prestigiul conducerii militare n'a ajuns încă la o asemenea înălțime încât dreptul de a rezolva problema retragerii strategice să poată fi încredințat unui grup foarte puțin numeros de persoane sau chiar unui singur om, chestiunea convingerii cadrelor noastre și a populației de necesitatea retragerii prezintă uriașe greutăți la retragerea strategică. Din cauza faptului că cadrele noastre nu aveau încă experiență, nu aveau încredere în retragerea strategică, noi am întâmpinat imense greutăți în această chestiune în etapele inițiale ale primei, ale celei de a patra contracampanii și în decursul întregii „campanii” a cincina. În perioada primei contracampanii, sub influența liniei lilisniste, cadrele noastre susțineau că nu trebuie să ne retragem, ci să atacăm — până când, în sfârșit, am putut să le convingem de contrariul. În perioada celei de a patra contracampanii, sub influența aventurismului militar, cadrele noastre s'au declarat împotriva pregătirii retragerii strategice. În timpul luptei împotriva „campaniei” a cincina, cadrele noastre de conducere au mai continuat la început să împărtășească ideile aventurismului militar și ridicau obiecțiuni împotriva atragerii inamicului în adâncul teritoriului nostru, iar ulterior au devenit adepți ai orientării de menținere a teritoriului cu orice preț. Partizanii lui Cian Go-tao nu credeau că în regiunile locuite de tibetani și de naționalitățile de confesiune mu-

sulmană³⁶ nu este posibil să ne creăm baze. Ei s'au convins de aceasta numai după ce s'au lovit ei înșiși cu capul de perete. Și acesta este un exemplu concret. Cadrelor le este necesară experiența; înfrângerea este, într'adevăr, mama succesului. Dar totodată trebuie să înveți cu cuget curat și din experiența altora. Dacă însă în fiecare caz vei începe să aștepți până te vei convinge prin proprie experiență, iar până atunci te vei încăpățâna și vei refuza să accepți datele experienței altuia, vei ajunge la un empirism îngust sută la sută. În războiul nostru noi am avut de suferit destule pierderi din această cauză.

Lipsa de experiență a populației și neîncrederea în necesitatea retragerii strategice determinată de aceasta s'au manifestat în modul cel mai viu în timpul luptei împotriva primei „campanii” din Țziansi. Organizațiile locale de partid și masele populare din județele Țzian, Singo și Iunfân au obiectat atunci în unanimitate împotriva retragerii Armatei roșii. Dar după ce au dobândit experiență în cursul luptei împotriva primei „campanii”, în „campaniile” următoare această problemă nu s'a mai ivit niciodată. Toți aveau încredere că pierderea unei baze și lipsurile îndurate de popor sunt un lucru trecător, că Armata roșie este în stare să zdrobească „campaniile”. Dar încrederea poporului este legată în foarte mare măsură de încrederea cadrelor noastre, și deaceia sarcina principală și primordială este convingerea cadrelor.

Retragerea strategică în ansamblul ei are ca scop să pregătească trecerea la contraofensivă; retragerea strategică nu este decât prima etapă a defensivei strategice. Problema hotărâtoare însă a întregii strategii este aceea dacă se va repurta victoria în etapă următoare — etapa contraofensivei.

4. CONTRAOFENSIVA STRATEGICĂ

După cum s'a spus mai sus, ofensiva unui inamic care posedă o superioritate absolută de forțe nu poate fi zdrobită decât dacă situația creată în etapa retragerii strategice a suferit schimbări din momentul începerii ofensivei inamicului și a devenit favorabilă pentru noi și nefavorabilă pentru inamic. Această situație este formată din diferite condiții.

Dar existența unor condiții și a unei situații favorabile pentru noi și nefavorabile pentru inamic nu determină încă înfrângerea inamicului. Aceste condiții și această situație conțin numai posibilitatea victoriei sau a înfrângerii, dar ele în sine nu constituie încă victorii sau înfrângeri; nici victoria, nici înfrângerea n'au devenit încă realitate pentru niciuna dintre armatele beligerante. Pentru a transforma posibilitatea victoriei sau a înfrângerii în realitate este necesară o bătălie hotărâtoare. Numai o asemenea bătălie poate rezolva problema care dintre cele două armate va învinge. Iată în ce constă întreaga sarcină a contraofensivei strategice. Contraofensiva este un proces îndelungat, este cea mai frumoasă, cea mai vie etapă a defensivei, care constituie și ultima ei etapă. Prin apărare activă se înțelege în linii generale tocmai o asemenea contraofensivă strategică care are un caracter hotărâtor.

Condițiile și întreaga situație iau naștere și se formează nu numai în etapa retragerii strategice. Ele continuă să se formeze și în etapa contraofensivei. În această etapă condițiile și situația nu sunt identice prin formă și caracterul lor cu cele care au existat în etapa anterioară.

Ceeace este identic prin forma și caracterul său cu prima etapă — ca, de pildă, măcinarea continuă a forțelor inamicului și faptul că i se pricinuesc pierderi în forță vie — constituie numai o continuare a ceea ce a existat în etapa anterioară.

Inevitabil însă apar și condiții și o situație absolut noi. De pildă, armata inamicului a suferit una sau câteva înfrângeri; în acest caz condițiile favorabile pentru noi și nefavorabile pentru inamic nu se mai limitează la istovirea inamicului etc., ci la acestea se adaugă și o condiție nouă, ca înfrângerea suferită de inamic. Se schimbă și situația: deplasările armatei inamicului devin dezordonate, acțiunile lui devin imprudente, și raportul de forțe dintre cele două armate se schimbă.

Să admitem că nu inamicul, ci armata noastră a suferit una sau câteva înfrângeri; atunci condițiile și situația se schimbă în sens invers, adică condițiile nefavorabile pentru inamic devin mai puține, iar condițiile nefavorabile pentru noi încep să apară și chiar să se dezvolte. Acesta este un fenomen complex nou, deosebit de ceea ce a fost înainte.

Infrângerea oricăreia dintre părți silește așa dar dintr'odată și direct pe acela care a suferit înfrângerea să facă noi eforturi pentru a încerca să lichideze situația primejdioasă, să scape de aceste condiții noi și de această situație nouă nefavorabile pentru ea și favorabile pentru inamic, să creeze din nou o situație și condiții favorabile pentru ea și nefavorabile pentru inamic, pentru a exercita presiune asupra lui.

În opoziție cu aceasta, eforturile pe care le va face partea care a repurtat victoria vor avea ca scop să dez-

volte cât mai mult succesul obținut de ea, să pricinuiască inamicului și mai mari pierderi, să caute în fel și chip să dezvolte situația și condițiile favorabile pentru ea și să nu permită inamicului să ducă la îndeplinire încercarea de a lichida situația primejdioasă pentru el.

Așa dar, despre oricare dintre părți am vorbit, lupta în etapa bătăliei hotăritoare este cea mai inverșunată, cea mai complexă, cea mai plină de schimbări, cea mai anevoioasă și mai grea din tot cursul războiului sau operațiunii, și această etapă este din punctul de vedere al conducerii cea mai de răspundere.

În etapa contraofensivei se ridică foarte multe probleme. Principalele dintre ele sunt următoarele: începutul contraofensivei, concentrarea forțelor, manevrarea în operațiunile militare, impetuoșitatea în operațiunile militare, acțiunile de nimicire.

În rezolvarea acestor probleme atât în contraofensivă, cât și în ofensivă se aplică în linii generale unele și aceleași principii. În acest sens se poate spune că contraofensiva este o ofensivă.

Totuși, contraofensiva nu este tocmai același lucru cu ofensiva. Principiile contraofensivei se aplică atunci când inamicul înaintează, în timp ce principiile ofensivei se aplică atunci când inamicul este în defensivă. În acest sens există unele deosebiri între ele.

Deși eu tratez o serie de probleme ale ducerii operațiunilor militare în întregime în capitolul despre contraofensiva strategică în condițiile defensivei strategice, iar în capitolul despre ofensiva strategică, pentru a evita repetările, voi atinge numai alte câteva probleme, ținând seama însă de cele spuse mai sus, în aplicarea practică

a contraofensivei și a ofensivei nu trebuie pierdute din vedere atât trăsăturile lor comune, cât și deosebirile dintre ele.

5. INCEPUTUL CONTRAOFENSIVEI

Problema începutului contraofensivei este problema așa ziselor „prime bătălii” sau „bătălii introductive”.

Mulți specialiști militari burghezi consideră că atât în defensiva strategică, cât și în ofensiva strategică „prima bătălie” trebuie abordată cu precauție. Aceasta se referă îndeosebi la defensivă. Noi am pus în mod serios această problemă și în trecut. Operațiunile împotriva celor cinci „campanii” din Țziansi ne-au oferit o bogată experiență, a cărei studiere nu va fi fără folos.

În prima „campanie”, inamicul, cu un efectiv de aproximativ 100.000 de oameni, înainta pe opt coloane dinspre linia Țzian — Țziannin, pe direcția Sud, asupra bazei Armatei roșii. Armata roșie, cu un efectiv de aproximativ 40.000 de oameni, era concentrată în raionul Huanpi—Siaobu din județul Nindu, provincia Țziansi.

Situația era următoarea: 1) armata care efectua „campania” se compunea în total din 100.000 de oameni, care nu făceau parte însă din trupele proprii ale lui Cian Kai-și; de aceea situația generală nu era deosebit de grea; 2) pe malul opus, de Vest, al râului Ganțzian, în orașul Țzian, se afla divizia lui Lo Lin; 3) trei divizii inamice — a lui Gun Bin-fan, Cian Huei-țzan și Tan Dao-ian — au ocupat raionul Futian — Dungu — Lungan — Iuantou la Sud-Est de Țzian și la Nord-Vest de Guancian și Nindu. Forțele principale ale diviziei lui Cian Huei-țzan se aflau la Lungan, iar forțele princi-

pale ale lui Tan Dao-ian se aflau la Iuantou. Populația din raionul Futian — Dungu, care vremelnic dăduse crezare născocirilor provocatoare ale „Uniunii ei-bi”, nu avea încredere în Armata roșie, ba chiar avea o atitudine negativă față de ea. Acest raion nu era potrivit pentru ducerea operațiunilor militare; 4) divizia inamică a lui Liu He-din era departe, la Țziannin — pe teritoriul alb din provincia Fuțzian, și nu era de așteptat ca ea să se deplaseze spre Țziansi; 5) două divizii inamice — a lui Mao Bin-ven și Siui Che-sian — înaintaseră în raionul Toupi — Locou — Dunșao, situat între Guancian și Nindu. Toupi se afla pe teritoriul alb, Locou — în regiunea de partizani, la Dunșao acționa „Uniunea ei-bi”, acolo fiind greu să se păstreze secretul acțiunilor noastre. Ar fi fost primejdios să aruncăm forțele pentru zdrobirea diviziilor lui Mao Bin-ven și Siui Che-sian, iar apoi să ne întoarcem spre Vest, deoarece cele trei divizii dispuse în Vest (a lui Cian Huei-țzan, Tan Dao-ian și Gun Bin-fan) puteau să se concentreze și ar fi fost greu de învins; acest plan nu putea da o soluție definitivă a problemei; 6) diviziile lui Cian Huei-țzan și Tan Dao-ian, care făceau parte din trupele proprii ale comandantului suprem al „campaniei”, Lu Di-pin, guvernatorul provinciei Țziansi, constituiau principalele forțe ale inamicului, conducerea operațiunilor pe front fiind încredințată lui Cian Huei-țzan. Nimicirea acestor două divizii ar fi însemnat în linii generale zdrobirea „campaniei”. Aceste divizii numărau aproximativ câte 14.000 de oameni, în plus divizia lui Cian Huei-țzan era dislocată în două localități. Dând o lovitură uneia dintre aceste divizii, am fi avut o superioritate absolută de forțe; 7) raionul Lungan — Iuantou, în care erau dispuse forțele prin-

cipale ale diviziilor lui Cian Huei-țzan și Tan Dao-ıuan, se afla în apropierea locului de concentrare a trupelor noastre. În plus în acest raion condițiile, în sensul sprijinirii de către populație, ne favorizau și deci ne puteam apropia de inamic pe furiș; 8) poziții favorabile pentru noi existau la Lungan, dar nu existau la Iuantou. În cazul când inamicul ar fi început să ne atace la Siaobu, am fi avut și acolo poziții favorabile; 9) pe frontul Lungan puteam concentra cele mai numeroase forțe. În afară de aceasta, la Singo, care se află la câteva zeci de li spre Sud-Vest de Lungan, noi mai aveam o divizie, cu un efectiv de peste 1.000 de oameni, care deasemenea putea printr'o manevră de învăluire să pătrundă în spațele inamicului; 10) efectuând o ruptură în centru și făcând o breșă în linia pozițiilor inamice, trupele noastre ar fi scindat toate coloanele de Est și de Vest ale inamicului în două grupuri, despărțite printr'o mare distanță. Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, noi am hotărît să dăm prima luptă aci. În urma acestei lupte au fost zdrobite două brigăzi din forțele principale ale lui Cian Huei-țzan și statul-major al diviziei lui. Nouă mii de oameni, printre care însuși comandantul diviziei, au fost luați prizonieri — nimeni n'a scăpat. După această victorie repurtată de noi în prima bătălie, divizia lui Tan Dao-ıuan a fugit cuprinsă de panică în direcția Dunșao, iar divizia lui Siui Che-sian în direcția Toupı. Urmărind divizia lui Tan Dao-ıuan, trupele noastre au nimicit-o pe jumătate. În decurs de cinci zile (dela 27 Decembrie 1930 la 1 Ianuarie 1931) au avut loc două lupte, după care toate forțele inamicului, temându-se de înfrângere, au evacuat în grabă regiunea Futian — Dungu — Toupı. Așa s'a terminat prima „campanie“.

În cursul celei de a doua „campanii“ situația era următoarea: 1) efectivul trupelor inamicului se ridica la 200.000 de oameni, comandantul suprem fiind He In-țin, care își avea statul-major la Nancian; 2) la această „campanie“, ca și la prima, au participat numai formațiunile care nu făceau parte din trupele proprii ale lui Cian Kai-și. Dintre ele puternice sau relativ puternice erau armata a 19-a a lui Țai Tin-kai, armata a 26-a a lui Sun Lian-ciun și armata a 8-a a lui Ciu Sao-lian; celelalte erau mai slabe; 3) „Uniunea ei-bi“ fusese lichidată, întreaga populație a bazei sprijinind Armata roșie; 4) armata a 5-a a lui Van Țin-ıui fusese adusă de puțin timp din Nord și acționa cu precauție. Cam acelaș lucru se poate spune și despre diviziile lui Go Hua-țzun și He Mân-lin, care se aflau în flancul stâng al lui Van Țin-ıui; 5) începând operațiunea din Futian și respingând pe dușman spre Est, am fi putut să lărgim baza pe seama regiunii Țziannin — Licıuan — Tainin, situată la hotarul dintre provinciile Fuțzian și Țziansi, și să consolidăm în acest fel baza noastră materială în scopul zdrobirii „campaniei“ următoare; dacă însă am fi dat lovitura dela Est spre Vest, râul Ganțzian ar limita, la sfârșitul operațiunii, posibilitatea de a lărgi baza; iar să ne întorcem spre Est, după ce am fi zdrobit pe inamic, ar fi însemnat să istovim trupele și să pierdem timp; 6) efectivul armatei noastre în comparație cu operațiunea de zdrobire a primei „campanii“ se redusese întrucâtva (până la treizeci de mii și ceva), dar în schimb trupele s'au odihnit foarte bine timp de patru luni. Având în vedere toate considerentele expuse mai sus, s'a hotărît să dăm prima luptă împotriva unităților lui Van Țin-ıui și Gun Bin-fan, dispuse în raionul Futian (în total 11 re-

gimente). Ieșind învingători în această luptă, am dat apoi lovituri unităților lui Go Hua-țzun, Sun Lian-ciun, Ciu Șao-lian și Liu He-din. În decurs de 15 zile (dela 16 la 30 Mai 1931) am parcurs 700 de li, am dat 5 bătălii și am capturat peste 20.000 de puști; zdrobirea acestei „campanii“ a mers ca pe roate. În timpul operațiunii împotriva lui Van Țzin-iui, noi ne găseam între unitățile lui Țai Tin-kai și Go Hua-țzun, la patruzeci și ceva de li de primul și zece li și ceva de cel de al doilea. Unii spuneau că mergem la pieire sigură, că vom cădea în cursă, dar noi totuși am răzbătut. Aceasta se explica în fond prin faptul că operațiunea se desfășurase pe teritoriul bazei, precum și prin lipsa de unitate între unitățile inamicului. După zdrobirea diviziei lui Go Hua-țzun, divizia lui He Mân-lin s'a retras în timpul nopții în Iunfân și astfel a scăpat de înfrângere.

Situația în timpul celei de a treia „campanii“ era următoarea: 1) „campania“ avea în frunte în calitate de comandant suprem pe Cian Kai-și în persoană; în afară de el mai existau trei comandanți de coloană; coloana centrală era comandată de He In-țin, care se afla împreună cu Cian Kai-și la Nancian; coloana din dreapta era comandată de Cen Min-șu, care se afla la Țzian, iar cea din stânga de Ciu Șao-lian, care se afla la Nanfân; 2) efectivul trupelor inamicului în această „campanie“ se ridica la 300.000 de oameni. Forțele principale erau formate din 5 divizii care făceau parte din trupele proprii ale lui Cian Kai-și; ele erau comandate de Cen Cen, Lo Cio-in, Ciao Guan-tao, Vei Li-huan și Țzian Din-ven; fiecare dintre aceste divizii avea câte 9 regimente; în total ele numărau aproximativ 100.000 de oameni; pe lângă aceasta, la „campanie“ au participat 3 divizii — a lui

Țzian Guan-nai, Țai Tin-kai și Han De-țin —, care numărau în total 40.000 de oameni, și trupele de sub comanda lui Sun Lian-ciun, cu un efectiv de 20.000 de oameni; toate acestea nu făceau parte din trupele proprii ale lui Cian Kai-și și erau inferioare acestora în ceea ce privește capacitatea de luptă; 3) planul strategic al „campaniei“ consta în realizarea unei „înaintări continue și impetuoase în adâncime“, care trebuia să zdrobească Armata roșie, împingând-o spre râul Ganțzian; aceasta se deosebea simțitor de strategia „înaintării treptate pe măsura consolidării“, aplicată în cea de a doua „campanie“; 4) între sfârșitul celei de a doua „campanii“ și începutul celei de a treia trecuse numai o lună, Armata roșie încă nu reușise să se odihnească și să-și completeze rândurile după luptele grele (ea avea în total circa 30.000 de oameni). Abia reușise Armata roșie, străbătând pe căi ocolite un drum de 1.000 de li, să se întoarcă la baza de sprijin din partea de Sud a provinciei Țziansi și să se concentreze în județul Singo, în partea de Vest a acestei baze, că inamicul s'a și năpustit asupra ei din câteva direcții. În această situație planul nostru inițial era ca din Singo să ne croim drum prin Vanan spre Futian, apoi să ne întoarcem spre Est, să trecem prin luptă pe căile de comunicație din spațiile inamicului și să transformăm astfel înaintarea lui în adâncul bazei din Țziansiul de Sud într-o acțiune absolut lipsită de sens. Aceasta trebuia să constituie prima etapă a operațiunii. Iar atunci când inamicul s'ar fi întors înapoi în Nord, trupele lui ar fi fost deja foarte istovite și l-am fi putut bate pe părți, la alegerea noastră. Aceasta ar fi constituit a doua etapă a operațiunii.

Ideea principală a planului nostru era de a evita întâlnirea cu forțele principale ale inamicului și de a-l lovi

în părțile lui mai slabe. Dar când unitățile noastre au început să înainteze spre Futian, ele au fost descoperite de inamic, și diviziile lui Cen Cen și Lo Cio-in s'au îndreptat în grabă spre ele. A trebuit să ne schimbăm planul și să ne înapoiem la Gaosinsiui, la Vest de Singo. Pe atunci nu ne mai rămăsese decât singură această localitate și împrejurimile ei, reprezentând câteva zeci de li pătrați, unde puteam să ne concentrăm. Am rămas aici o zi, după care s'a hotărît să ne croim drum spre Est în direcția Liantan (în partea de Est a județului Singo) — Liantun (în partea de Sud a județului Iunfân) — Huanpi (în partea de Nord a județului Nindu). În prima noapte am trecut printr'un coridor cu o lărgime de 40 de li între divizia lui Tzian Din-ven și unitățile lui Tzian Guan-nai, Tai Tin-kai și Han De-țin și am ajuns la Liantan. În ziua următoare am venit în contact cu posturile înaintate ale trupelor lui Șanguan Iun-sian (Șanguan Iun-sian comanda divizia sa și divizia lui He Mân-lin), a treia zi am dat o lovitură diviziei lui Șanguan Iun-sian (aceasta a fost prima luptă), a patra zi — diviziei lui He Mân-lin (a doua luptă), apoi, după un marș de trei zile, am ajuns la Huanpi și am dat o lovitură diviziei lui Mao Bin-ven (a treia luptă). Toate cele trei lupte au fost încununate de victorie, și noi am capturat peste 10.000 de puști. În timpul acesta forțele principale ale inamicului, care înaintau pe direcția Vest și Sud, s'au desfășurat spre Est și și-au concentrat toată atenția asupra Huanpiului, înaintând într'acolo în marș forțat pentru a angaja lupta cu noi. Inchizând inelul încercuirii, ele s'au apropiat de armata noastră. Atunci ne-am strecurat printr'un coridor cu o lărgime de 20 de li în regiunea muntoasă dintre trupele lui Tzian Guan-nai, Tai Tin-kai și Han De-țin, pe de o

parte, și ale lui Cen Cen și Lo Cio-in, pe de altă parte, și, desfășurându-ne din nou dela Est la Vest, ne-am concentrat în județul Singo. Înainte ca inamicul să reușească să descopere acest lucru și să se întoarcă din nou spre Vest, a trecut o jumătate de lună, noi reușind să ne odihnim. Inamicul însă era extenuat, demoralizat și, nevăzând o ieșire mai bună din situație, a hotărît să se retragă. Profitând de retragerea lui, am dat lovituri unităților lui Tzian Guan-nai, Tai Tin-kai, Tzian Din-ven și Han De-țin, nimicind o brigadă a lui Tzian Din-ven și divizia lui Han De-țin. Diviziile lui Tzian Guan-nai și Tai Tin-kai ne era greu să le biruim, și am preferat să le lăsăm să plece.

Situația în cursul celei de a patra „campanii“ era următoarea: inamicul înainta spre Guancian pe trei coloane. Forțele lui principale constituiau coloana de Est. Două divizii ale coloanei de Vest s'au ivit în fața noastră, presând asupra regiunii în care ne-am concentrat. De aceea am reușit la început să lovim în coloana de Vest a inamicului în partea de Sud a județului Ihuan și să nimicim dintr'odată două divizii — a lui Li Min și Cen Și-tzi. Inamicul a scos două divizii de pe frontul de Est, le-a aruncat pe frontul central și și-a continuat înaintarea. Am reușit să nimicim încă o divizie în partea de Sud a județului Ihuan. În aceste două lupte am capturat peste 10.000 de puști, „campania“ fiind în linii generale zdrobită.

În cea de a cincia „campanie“ inamicul a folosit în înaintarea sa o nouă strategie, la baza căreia stătea ideea „războiului de blockhaus-uri“, și a ocupat în primul rând Licuanul. Noi însă, încercând să recucerim Licuanul și să ne apărăm în afara bazei, am atacat Siaoșiul, care este

situat la Nord de Liciuan, adică pozițiile fortificate ale inamicului, care în plus se aflau în regiunile albe. Nereușind să obținem un succes aici, am atacat Țâșițiaoul, care este situat la Nord-Est de Liciuan, adică tot pozițiile fortificate aflate în regiunile albe, și iarăși n'am avut succes. Apoi am început să înaintăm încoace și încolo între forțele principale ale inamicului și fortificațiile lui, căutând să angajăm lupta, și am pierdut complect inițiativa. Un an întreg, cât a durat cea de a cincia contracampanie, noi n'am manifestat nici cea mai mică inițiativă și, în cele din urmă, am fost nevoiți să părăsim baza din Țziansi.

Experiența de ducere a războiului acumulată de armata noastră în perioada celor cinci contracampanii dovedește că pentru Armata roșie care se află în defensivă și caută să zdrobească o puternică armată a inamicului este de o însemnătate excepțională prima bătălie cu care începe contraofensiva. Rezultatul primei bătălii exercită o imensă influență asupra situației în întregul ei, această influență continuând să se facă simțită până la ultima luptă. De aici se pot trage următoarele concluzii.

În primul rând, prima bătălie trebuie câștigată. Trebuie să intri în luptă numai atunci când ești pe deplin convins că asemenea condiții ca situația existentă la inamic, caracterul terenului, populația, sunt favorabile pentru tine și nu sunt favorabile pentru inamic. În caz contrar e mai bine să te retragi, să acționezi cu băgare de seamă și să aștepti ocazia. Această ocazie se prezintă întotdeauna, și nu ai de ce să te grăbești să angajezi lupta. În timpul primei contracampanii se prevăzuse inițial să se dea o lovitură trupelor lui Tan Dao-ian, dar cum inamicul nu părăsea pozițiile dominante din Iuantou, armata noastră

s'a apropiat de două ori de ele și de două ori s'a întors cu răbdare înapoi; după câteva zile însă a dat de divizia lui Cian Huei-țzan, căreia a fost ușor să i se dea o lovitură. În timpul celei de a doua contracampanii armata noastră s'a apropiat de Dungu și, căutând să-l facă pe Van Țzin-iui să se rupă de pozițiile sale fortificate din Futian, a înfruntat chiar riscul să-i fie descoperită prezența, a respins toate propunerile, dictate de nerăbdare, de a ataca imediat pe dușman, a așteptat 25 de zile sub nasul inamicului și în cele din urmă a obținut ceea ce voia. În situația primejdioasă a celei de a treia contracampanii, când ne-am întors la bază făcând un marș de 1.000 de li, iar inamicul a descoperit planul nostru de a-i ieși în spate, ne-am retras cu răbdare, ne-am refăcut planul, ne-am croit drum prin coridorul dintre trupele inamicului și în cele din urmă am dat cu el prima bătălie încununată de succes în raionul Liantan. În timpul celei de a patra contracampanii, când ofensiva împotriva Nanfânului s'a terminat printr'un eșec, noi ne-am retras fără a ezita și, în cele din urmă, am ieșit în flancul drept al inamicului, ne-am concentrat în raionul Dunșao și am angajat în partea de Sud a județului Ihuan o mare luptă, care ne-a adus victoria. Numai în cea de a cincia contracampanie nu s'a ținut deloc seama de marea însemnătate a primei bătălii. Pierzându-și capul din cauza căderii numai a unui singur oraș, Liciuan, și căutând să restabilească situația, trupele noastre au plecat în Nord — direct spre dușman — și în loc să privească lupta de întâlnire neprevăzută dela Siuncou în care am repurtat o victorie (a fost nimicită o divizie a inamicului) ca primă bătălie, și să țină seama de schimbările pe care această luptă trebuia să le aducă în mod inevitabil, au întreprins

cu ușurință o ofensivă împotriva Siaoșiului, al cărei succes era îndoielnic. Chiar dela primul pas inițiativa a fost pierdută. Ce poate fi mai stupid și mai rău decât asemenea metode de ducere a războiului?

În al doilea rând, planul primei bătălii trebuie să fie prologul organic la planul întregii campanii. Fără un plan bun al întregii campanii nu se poate obține un succes real în prima bătălie. Aceasta înseamnă că chiar dacă în prima bătălie a fost reputată o victorie, dar în planul întregii campanii această bătălie nu numai că nu are un rol pozitiv, ci, dimpotrivă, aduce prejudicii, această bătălie trebuie privită ca un insucces, cu toată victoria reputată (de pildă, lupta dela Siuncou din timpul celei de a cincina contracampanii). Deaceia, înainte de a da prima bătălie, trebuie să ne gândim în linii generale cum o vom da pe a doua, pe a treia, pe a patra etc. — până la ultima bătălie, care vor fi schimbările în situația generală la inamic după fiecare nouă victorie a noastră, care vor fi schimbările în cazul că vom avea insuccese. Trebuie să căutăm să prevedem toate aceste lucruri cu minuțiozitate și seriozitate, pornind dela situația generală a amelor părți, deși mersul real al evenimentelor nu va coincide neapărat în mod exact cu așteptările noastre sau chiar poate să se deosebească considerabil de ele. Fără a avea un plan al întregii partide de șah, nu poți face o mișcare într'adevăr bună.

În al treilea rând, trebuie să chibzuești asupra modului cum trebuie să acționezi în următoarea etapă strategică. A ține seama numai de contraofensivă și a nu ține seama de ceace se va întreprinde după victoria în contraofensivă sau în cazul când ea, contrar așteptărilor, va suferi un eșec, înseamnă să nu-ți faci datoria de con-

ducător strategic. În cursul unei etape strategice conlucerea strategică trebuie să prevadă dinainte multe etape următoare sau cel puțin o singură etapă următoare. Deși e greu să prevezi schimbările ulterioare, deoarece cu cât perspectiva e mai îndepărtată, cu atât ea devine mai nebuloasă, totuși se pot face calcule generale, iar să privești departe înainte este obligatoriu. O metodă de conducere când un conducător cuprinde cu privirea numai ceace are legătură cu o măsură dată este dăunătoare atât în politică, cât și în război. Atunci când luăm o măsură oarecare, trebuie să ținem seama de schimbările concrete care au loc cu acest prilej și pe baza lor să îndreptăm și să dezvoltăm planurile noastre operative și strategice. Altfel se poate cădea în aventurism. Pe de altă parte este absolut necesar un plan care să cuprindă întreaga etapă strategică și chiar câteva etape strategice, un plan chibzuit în ansamblul lui și prevăzut pe o perioadă îndelungată. Fără un astfel de plan poți să comiți greșeli, să te afli într'o stare de nehotărîre, să bați pasul pe loc și în fapt să faci jocul planurilor strategice ale inamicului, condamându-te la pasivitate. Nu trebuie să uităm că comandamentul suprem al inamicului are un anumit orizont strategic. Noi nu vom putea obține victorii strategice decât atunci când vom fi cu un cap mai sus decât strategii inamicului. Conducerea strategică, atât a partizanilor liniei oportunistului „de stînga”, cât și a partizanilor liniei lui Cian Go-tao în perioada celei de a cincina „campanii” a inamicului s'a dovedit a fi greșită, mai ales pentru că această condiție n'a fost respectată. Prin urmare, chiar în etapa retragerii trebuie să se țină seama dinainte de etapa contraofensivei, în etapa contraofensivei trebuie să se țină seama de etapa ofensivei, la

fel cum și în etapa ofensivei trebuie să se țină seama de etapa retragerii. A nu ține seama de acest lucru, a te mărgini numai la considerații de moment înseamnă să mergi direct la înfrângere.

A câștiga prima bătălie, a ține seama cu acest prilej de planul întregii campanii, a ține seama de următoarea etapă strategică — iată cele trei principii care nu trebuie uitate la începutul contraofensivei, adică în momentul primei bătălii.

6. CONCENTRAREA FORTELOR

La prima vedere concentrarea forțelor pare un lucru foarte ușor, în realitate însă nu este așa. Fiecare știe că cel mai bine este să învingi cu un număr mai mare unul mai mic. Multora însă nu le reușește acest lucru; dimpotrivă, adeseori ei își risipesc forțele. Aceasta se întâmplă pentru că gândirea strategică a conducătorilor nu e destul de dezvoltată, pentru că ei se pierd într-o situație complicată, și de aceea se lasă dominați de ea, pierd inițiativa și alunecă pe calea astupării golurilor.

Chiar în cea mai complicată, mai serioasă și mai grea situație un conducător militar este dator, înainte de toate, să-și organizeze și să-și folosească forțele în mod independent și activ. Cazurile când inamicul ne obligă la pasivitate sunt posibile întotdeauna. Principalul în asemenea cazuri este să recâștigi repede inițiativa. Dacă nu reușești să recâștigi inițiativa, urmează inevitabil înfrângerea.

Inițiativa nu este o noțiune abstractă, ci o noțiune concretă, materială. Principalul este să menții și să concentrezi cât mai multe forțe active.

La drept vorbind, inițiativa e ușor de pierdută în defensivă. Defensivă nu este deloc același lucru cu acțiunile ofensive, în care inițiativa se poate manifesta în voie. În defensivă, însă, se poate da forme pasive un conținut activ, se poate trece dela pasivitate în formă la inițiativă atât în formă, cât și în conținut. O retragere strategică pe de-a-ntregul prevăzută în plan este forțată în formă, dar în conținut ea urmărește menținerea forței vii a armatei, așteptarea momentului pentru zdrobirea inamicului, atragerea lui în adâncul teritoriului, pregătirea pentru contraofensivă. Numai asemenea acțiuni ca renunțarea la retragere și intrarea imprudentă în luptă (ca, de pildă, lupta dela Siaoși) reprezintă practic o pierdere a inițiativei, deși exterior ele apar ca o luptă pentru inițiativă. În contraofensiva strategică, însă, inițiativa se manifestă nu numai în conținut, ci și în forma însăși, care reprezintă renunțarea la pasivitatea din etapa retragerii. Pentru inamic contraofensiva noastră înseamnă tendința trupelor noastre de a-l lipsi de inițiativă și de a-l condamna la pasivitate.

Condițiile necesare pentru deplina atingere a acestui scop sunt: concentrarea forțelor, capacitatea de a manevra și impetuozitatea în acțiunile de luptă, în acțiunile de nimicire; totodată, concentrarea forțelor este o chestiune primordială și extrem de importantă.

Concentrarea forțelor este necesară pentru a schimba situația ambelor părți.

În primul rând, ea trebuie să ducă la schimbarea rolurilor părților în ceea ce privește înaintarea și retragerea. Până acum inamicul înainta, iar noi ne retrăgeam; acum noi încercăm să obținem ca noi să înaintăm, iar inamicul să se retragă. Atunci când aruncăm în luptă

forțe concentrate și raportăm victoria, acest scop este atins chiar în lupta respectivă, ceea ce exercită totodată o influență și asupra întregii desfășurări a campaniei.

În al doilea rând, concentrarea forțelor trebuie să ducă la schimbarea rolurilor în ceea ce privește ofensiva și defensivă. În defensivă, retragerea până la punctul ei final face parte în linii generale din etapa pasivă, adică din etapa defensivei; contraofensiva, însă, face parte din etapa activă, adică din etapa ofensivei. Deși defensivă strategică în ansamblul ei nu-și pierde caracterul de apărare, contraofensiva, în comparație cu retragerea, reprezintă o cotitură nu numai în formă, dar și în conținut. Contraofensiva reprezintă trecerea de la defensivă strategică la ofensivă strategică; ea este prologul ofensivei strategice. Tocmai acestui scop îi și servește concentrarea forțelor.

În al treilea rând, concentrarea forțelor trebuie să ducă la schimbarea rolurilor în ceea ce privește operațiunile în liniile interioare și exterioare. O armată care luptă în liniile strategice interioare, în special Armata roșie din China, în condițiile „campaniilor” întreprinse împotriva ei, are de-a-face cu o serie întreagă de factori nefavorabili. Dar în cursul operațiunilor și al diferitelor bătălii, noi putem și trebuie neapărat să schimbăm această situație: trebuie să transformăm marea „campanie” a armatei inamicului îndreptată împotriva noastră, într-o mulțime de mici campanii ale trupelor noastre împotriva armatei inamicului; lovitura concentrată de proporții strategice pe care ne-o dă din diferite direcții armata inamicului trebuie transformată în lovituri concentrate de proporții operative și tactice date inamicului din diferite direcții de armata noastră; superioritatea armatei inami-

cului asupra noastră din punct de vedere strategic trebuie transformată în superioritatea noastră asupra inamicului din punct de vedere operativ și tactic; un inamic mai puternic decât noi din punct de vedere strategic trebuie transformat într'un inamic mai slab din punct de vedere operativ și tactic, compensând totodată slăbiciunea armatei noastre din punct de vedere strategic prin superioritatea din punct de vedere operativ și tactic. Aceasta se numește a efectua operațiuni militare în liniile exterioare, aflându-te în liniile interioare; aceasta se numește campanie înăuntrul „campaniei”, blocadă înăuntrul blocadei, ofensivă în condițiile defensivei, superioritate a forțelor noastre în condițiile superiorității forțelor inamicului, forță în condițiile slăbiciunii, condiții favorabile în cadrul condițiilor nefavorabile, inițiativă în condițiile pasivității. Obținerea victoriei în defensivă strategică depinde în linii generale de un mijloc cum este concentrarea forțelor.

În istoria acțiunilor de luptă ale Armatei roșii din China această problemă a devenit adeseori obiectul unor serioase discuții. În bătălia de la Tzian din 4 Octombrie 1930 operațiunea și atacul au început înainte de concentrarea completă a forțelor. Din fericire, inamicul (divizia lui Den In) a fugit singur, atacul neatingând de fapt niciun scop.

La începutul anului 1932 a fost lansată lozincă așa numitelor „lovituri pe întregul front”, care cerea ca loviturile să fie date din bază în toate direcțiile — spre Est și spre Vest, spre Sud și spre Nord. Această cerință este greșită nu numai în condițiile defensivei strategice, ci chiar și în condițiile ofensivei strategice. Atâta timp cât raportul dintre forțele inamicului și forțele noastre

nu s'a schimbat în mod radical, defensivă și ofensivă, fixarea și lovirea vor exista la noi alături, atât în strategie, cât și în tactică; iar cât privește așa numitele „lovituri pe întregul front“, în viață le întâlnești extrem de rar. Lozinca „loviturilor pe întregul front“ era expresia concepției repartizării uniforme a forțelor, concepție apărută la noi odată cu aventurismul militar.

Adepții concepției repartizării uniforme a forțelor au lansat în 1933 și o astfel de formulare ca „a lovi inamicul cu doi pumni“. În încercarea de a obține victoria simultan pe două direcții strategice, forțele principale ale Armatei roșii au fost împărțite în două părți. Ca urmare, un „pumn“ era inactiv, iar celălalt era extenuat în lupte; mai mult, a fost neglijată posibilitatea reală a unei victorii mai mari. După părerea mea, dacă ai de-a face cu un inamic puternic, independent de câte trupe ai, într'un moment dat trebuie să existe numai o singură direcție principală de folosire a lor, iar nu două. Eu nu obiectez împotriva a două și chiar mai mult de două direcții de operațiuni, dar în fiecare moment dat trebuie să existe numai o singură direcție principală. Succesele militare de răsunet mondial ale Armatei roșii din China, care a apărut pe fronturile războiului civil ca o forță mică, dar care de multe ori a zdrobit pe puternicul său inamic, se explică într'o foarte mare măsură prin aplicarea principiului concentrării forțelor. De aceasta ne putem convinge din exemplul oricăreia dintre marile noastre victorii. „Unul să țină piept la zece, zece să țină piept la o sută“ — această formulare în strategie se referă la război în ansamblul său, la raportul dintre forțele noastre și forțele inamicului în ansamblul lor. În acest sens la noi lucrurile stau tocmai așa. Dar această formulare

nu este valabilă nici în arta operativă, nici în tactică, și aici nu putem deloc să o urmărim. Atât în contraofensivă, cât și în ofensivă, noi concentrăm întotdeauna forțe mari pentru a da o lovitură uneia dintre formațiunile inamicului. Insuccesele suferite în toate aceste acțiuni, ca operațiunea întreprinsă împotriva lui Tan Dao-iuan în raionul Dunșao din județul Nindu, provincia Tziansi, în Ianuarie 1931, operațiunea întreprinsă împotriva armatei a 19-a în raionul Gaosinsiui din județul Singo, provincia Tziansi, în August 1931, operațiunea întreprinsă împotriva lui Cen Tzi-tan în raionul Șuicousiui din județul Nansiu, provincia Guandun, în Iulie 1932, operațiunea întreprinsă împotriva lui Cen Cen în raionul Tuanțun din județul Liciuan, provincia Tziansi, în Martie 1934, se explică prin aceea că nu ne-am concentrat forțele. Asemenea operațiuni ca cea dela Șuicousiui și dela Tuanțun în general au fost considerate întotdeauna ca victorii, și încă mari (în prima au fost zdrobite 20 de regimente ale lui Cen Tzi-tan, în a doua — 12 regimente ale lui Cen Cen), dar noi n'am salutat niciodată aceste victorii, într'un anumit sens ele putând fi considerate chiar drept înfrângeri ale noastre. Din punctul nostru de vedere, însemnătatea victoriilor de felul acesta este foarte mică, întrucât ele nu aduc trofee sau aduc trofee care nu depășesc pierderile noastre. Strategia noastră prevede ca unul să lupte contra zece, tactica noastră prevede ca zece să lupte contra unu. Aceasta este una dintre legile fundamentale care ne asigură victoria asupra dușmanului.

Concepția repartizării uniforme a forțelor și-a atins punctul culminant în timpul celei de a cincia contra-campanii din 1934. Se considera că prin „repartizarea armatei pe șase direcții“, prin „riposta pe întreaga linie

a frontului" dușmanul poate fi învins, dar rezultatul a fost că a învins dușmanul — și toate acestea pentru că ne-a fost frică să nu pierdem din teritoriu. Când forțele principale se concentrează pe o singură direcție, iar pe celelalte direcții rămân numai forțe de fixare, acolo e firesc și inevitabil să existe pierderi teritoriale. Dar acestea sunt pierderi vremelnice și parțiale, cu prețul cărora se obține victoria pe direcția loviturii. Iar când a fost obținută victoria pe direcția loviturii, ceea ce s'a pierdut pe direcțiile operațiunilor de fixare poate fi refăcut. În timpul primei, al celei de a doua, de a treia și de a patra „campanii” am suferit pierderi teritoriale, mai ales în timpul celei de a treia „campanii”, când baza Armatei roșii din Ţziansi a fost aproape în întregime pierdută. În cele din urmă însă noi nu numai că am recâștigat, dar chiar ne-am extins teritoriul.

Din cauza subaprecierii forței masei populare de pe teritoriul bazelor, se ivește adeseori o falsă teamă în ceea ce privește plecarea Armatei roșii la distanțe mari de aceste baze. Așa s'a întâmplat în 1932, când Armata roșie a dat un atac din provincia Ţziansi împotriva Ciancioului în provincia Fuțzian, în 1933 în timpul ofensivei Armatei roșii împotriva Fuțzianului după victoria în cea de a patra contracampanie. În primul caz oamenii se temeau că întreaga bază va fi ocupată de inamic, în cel de al doilea se temeau că va fi ocupată o parte din bază și, obiectând împotriva concentrării forțelor armate, au insistat să se desemneze trupe pentru paza ei. Rezultatele însă au dovedit netemeinicia acestor temeri. În primul rând, din punctul de vedere al inamicului, e riscant să se bage în teritoriul bazei; în al doilea rând, principalul pericol pentru el îl constituie Armata roșie care a pornit în

regiunile albe, dând lupte. De aceea atenția armatei inamice se concentrează întotdeauna asupra forțelor principale ale Armatei roșii oriunde s'ar afla ele. Foarte rar se întâmplă ca inamicul să nu dea atenție forțelor principale ale Armatei roșii din spatele său și să vizeze bazele noastre. Chiar atunci când Armata roșie se află în defensivă atenția inamicului se concentrează tot asupra ei. Reducerea teritoriului bazelor face parte din planul general al inamicului, dar atunci când forțele concentrate ale Armatei roșii nimicesc una dintre grupările lui, comandamentul armatei inamice trebuie să-și concentreze și mai mult atenția și forțele armate asupra operațiunilor împotriva Armatei roșii. De aceea planurile inamicului care urmăresc reducerea teritoriului bazelor pot fi zădărnice.

Nu este exactă nici afirmația că în timpul „campaniei” a cincina, în care au fost aplicate principiile „războiului de blockhaus-uri”, nu trebuia să luptăm cu forțe concentrate și că puteam să recurgem numai la apărarea dispersată și la lovituri scurte. Ducerea de către inamic a războiului prin metoda „fortificării” cu înaintări de trei-cinci li și salturi de opt-zece li a fost determinată în întregime de faptul că Armata roșie opunea rezistență pe toate liniile. Dacă armata noastră, acționând pe liniile interioare, ar fi renunțat la tactica rezistenței pe toate liniile, iar apoi în momentul necesar și posibil ar fi atacat liniile interioare ale inamicului, situația, fără îndoială, ar fi luat o altă întorsătură. Legea concentrării forțelor constituie tocmai instrumentul victoriei asupra concepției „războiului de blockhaus-uri”.

Principiul concentrării forțelor armate asupra căruia insistăm nu ne cere câtuși de puțin să renunțăm la răz-

boiul popular de partizani. După cum s'a dovedit încă demult, linia lilisanistă, care respingea „micul” război de partizani și care cerea ca „totul, până la ultima pușcă, să fie concentrat în mâinile Armatei roșii”, era greșită. Din punctul de vedere al războiului revoluționar în ansamblul său, războiul popular de partizani, pe de o parte, și forțele principale ale Armatei roșii, pe de altă parte, sunt ca cele două mâini ale unui om. A folosi numai forțele principale ale Armatei roșii și a nu desfășura războiul popular de partizani înseamnă să lupți cu o singură mână. Populația bazelor revoluționare, care ajută activ Armata roșie, este, vorbind în mod concret, mai ales din punct de vedere al ducerii războiului, poporul înarmat. Tocmai deaceia inamicul consideră că e primejdios pentru el să se bage în teritoriul bazelor.

Este deasemenea necesar ca unitățile Armatei roșii să fie dispuse pe direcții secundare de operațiuni; nu trebuie deloc ca toate să fie concentrate pe direcția principală. Concentrarea forțelor asupra căreia insistăm se bazează pe necesitatea de a asigura superioritatea noastră absolută sau relativă pe câmpul de luptă. Impotriva unui inamic puternic sau în sectoarele de răspundere ale frontului trebuie să luptăm având superioritatea absolută a forțelor. De pildă, la 30 Decembrie 1930, în prima bătălie a primei contracampanii împotriva celor 9.000 de soldați ai lui Cian Huei-tzian au fost concentrați 40.000 de ostași de-ai noștri. Pentru acțiunile împotriva unui inamic slab sau în sectoarele de mai mică răspundere ale frontului e destul să avem și o superioritate relativă a forțelor. De pildă, la 29 Mai 1931, în ultima bătălie a celei de a doua contracampanii, Armata roșie, atacând

Țzianninul, avea doar ceva mai mult de 10.000 de ostași față de cei 7.000 de oameni din divizia lui Liu He-din.

Aceasta nu înseamnă nici că superioritatea forțelor este necesară în toate cazurile; în anumite condiții se poate ieși pe câmpul de luptă și atunci când inamicul posedă o superioritate relativă sau absolută. În ceea ce privește primul caz, atunci când inamicul posedă o superioritate relativă a forțelor, să luăm următorul exemplu: într-o regiune oarecare nu există decât un mic detașament al Armatei roșii (aici nu e vorba de cazurile când există forțe, dar ele nu sunt concentrate); la atacul unor forțe inamice superioare, dacă atitudinea populației, relieful regiunii și timpul ne favorizează într-o măsură importantă, Armata roșie, fixând pe inamic în centru și pe un flanc cu ajutorul detașamentelor de partizani sau al unor mici unități militare și, concentrându-și toate forțele, dă o lovitură prin surprindere într'un sector oarecare al celui alt flanc al inamicului. Și aceasta, firește, este necesar și poate să aducă o victorie. Atunci când atacăm prin surprindere un sector oarecare al unui flanc, acționăm ca și în cazurile analizate mai înainte pe baza principiului superiorității numerice, principiului victoriei unui număr mai mare asupra unui număr mai mic. În ceea ce privește cazul al doilea (superioritatea absolută de forțe a inamicului) putem lua ca pildă atacul prin surprindere al unui detașament de partizani împotriva unui mare detașament de trupe albe. Partizanii atacă numai o mică parte a forțelor inamicului, aplicând exact principiul formulat mai sus.

Afirmația că concentrarea unei armate mari în vederea luptei pe o singură bază de atac creează greutăți în ceea ce privește folosirea reliefului regiunii, a drumu-

rilor, a aprovizionării, cantonării etc. trebuie deasemenea tratată diferențiat, în funcție de împrejurări. Gradul acestor greutateți diferă când e vorba de Armata roșie sau de armata albă, deoarece Armata roșie este în stare să îndure greutateți mai mari decât cea albă.

Cu un număr mic învingem unul mare — așa declaram noi forțelor care domină asupra întregii Chine. Totodată cu un număr mare învingem unul mic — așa declaram noi unor unități ale inamicului cu care ne ciocnim pe câmpul de luptă. Acum aceasta nu mai e un secret, inamicul cunoaște în linii generale felul nostru de a fi. Dar el nu poate să preîntâmpine victoria noastră sau să evite pierderile pe care i le pricinuim, deoarece nu știe când și unde îl vom lovi prin această metodă. Acest lucru noi îl păstrăm în secret. Acțiunile de luptă ale Armatei roșii au în general forma loviturilor date prin surprindere.

7. MANEVRAREA ÎN OPERAȚIUNILE MILITARE

Război de manevră sau război de poziție? Răspunsul nostru la această problemă este: război de manevră. În condiții când nu dispunem de forțe mari și de surse de aprovizionare cu muniții, când de fiecare bază nu revine decât un singur grup de trupe ale Armatei roșii, care sunt aruncate de fiecare dată acolo unde trebuie să lupte, războiul de poziție nu este, în linii generale, potrivit pentru noi. Metodele războiului de poziție sunt de regulă inacceptabile pentru noi nu numai în defensivă, dar și în ofensivă.

Una dintre cele mai pregnante particularități ale acțiunilor de luptă ale Armatei roșii, particularități care rezultă din faptul că din punct de vedere tehnic inamicul

este puternic, iar Armata roșie este slabă, o constituie lipsa unei linii stabile a frontului.

Linia frontului Armatei roșii este determinată de direcțiile ei operative. Lipsa unor direcții operative stabile face ca și linia frontului să fie lipsită de stabilitate. Deși în fiecare interval de timp dat direcția generală rămâne neschimbată, diferitele direcții secundare, care în ansamblu formează direcția generală, se schimbă permanent: când trupele care operează pe una din direcții se văd fixate, trebuie să se treacă la o altă direcție. Dacă după o anumită perioadă de timp sunt fixate și trupele care operează pe direcția generală, atunci trebuie schimbată și această direcție generală.

În perioada războiului civil revoluționar, linia frontului nu poate fi stabilă; o astfel de situație a existat chiar în istoria U.R.S.S. Situația armatei U.R.S.S. se deosebea în acest sens de situația armatei noastre numai prin aceea că acolo această instabilitate n'a ajuns niciodată la un asemenea grad ca la noi. În niciun război nu pot exista linii ale frontului complet stabile; acest lucru este împiedicat de schimbările determinate de victorii și înfrângeri, de ofensive și retrageri. Totuși, în războaiele obișnuite pot fi întâlnite frecvent linii relativ stabile ale frontului. Excepții fac numai armatele care luptă în condițiile unui raport de forțe extrem de nefavorabil, ca, de exemplu, Armata roșie chineză în etapa actuală.

Instabilitatea liniei frontului duce și la instabilitatea teritoriului bazelor, care în permanență se măresc și se micșorează, se restrâng și se largesc. Deasemenea sunt destul de dese cazurile când diferite baze ba apar, ba dispar. Acest caracter instabil al granițelor teritoriului

este determinat pe de-a'ntregul de caracterul schimbător al desfășurării operațiunilor militare.

Caracterul schimbător al desfășurării operațiunilor militare și caracterul schimbător al teritoriului imprimă acelaș caracter schimbător și întregii munci constructive din baze. Față de o asemenea stare de lucruri este greu să-ți închipui posibilitatea desfășurării acestei munci pe bază de planuri pe perioade mai îndelungate. Schimbarea frecventă a planurilor a devenit pentru noi cel mai obișnuit fenomen.

Ne este de foarte mare folos să recunoaștem această particularitate. Stabilind pe baza ei sarcinile noastre curente, noi nu trebuie să ne facem iluzii cu privire la un război exclusiv ofensiv, război fără retrageri, nu trebuie să ne înspăimânte schimbările temporare ale teritoriului și schimbările spatelui frontului nostru, nu trebuie să încercăm să alcătuim planuri concrete pe perioade îndelungate. Intențiile și munca noastră trebuie să fie adaptate împrejurărilor; trebuie să fim gata să ne stabilim pe un loc sau să pornim la drum, trebuie să ținem la îndemână ranița de marș. Numai cu prețul eforturilor pe care le depunem în viața noastră actuală plină de mobilitate putem să ajungem în viitor la mai puțină mobilitate, iar mai târziu chiar la stabilitate deplină.

În condițiile orientării strategice spre așa zisul „război regulat“, orientare care domina în timpul celei de a cincina contracampanii, această mobilitate era negată, împotriva așa numitului „partizanism“ se ducea luptă. Tovarășii care se pronunțau împotriva mobilității își dădeau aere de cârmuitori ai unui stat mare. Iar ca urmare a acestui fapt, a fost adoptată o mobilitate cu totul neobișnuită — Marele marș pe o distanță de 25.000 de li.

Republica noastră democrată muncitorească-țăărănească reprezintă un stat, dar astăzi ea nu este încă un stat în adevăratul înțeles al cuvântului. În războiul civil noi ne mai aflăm deocamdată în perioada defensivei strategice și puterea noastră este încă foarte departe de a fi căpătat o formă de stat desăvârșită. Prin efectivul și tehnica ei, armata noastră este încă cu mult inferioară armatei inamicului, iar teritoriul nostru este încă foarte mic. Inamicul nu se gândește decât să ne distrugă. În aceste condiții, stabilindu-ne politica, noi, de regulă, nu trebuie să luptăm în general împotriva „partizanismului“, ci să recunoaștem în mod cinstit că Armata roșie are un caracter de armată de partizani. În aceasta nu e nimic de care să ne fie rușine. Dimpotrivă, caracterul partizanist al armatei noastre constituie o particularitate a noastră, latura noastră puternică, arma noastră de luptă împotriva dușmanului. Noi trebuie să ne pregătim să renunțăm la caracterul partizanist al armatei, dar astăzi încă nu putem să renunțăm la el. În viitor caracterul partizanist al armatei va deveni, indiscutabil, ceva rușinos, ceva la care va trebui să renunțăm, dar astăzi el constituie încă un lucru prețios, pe care trebuie să ne sprijinim temeinic.

„Avem șanse să câștigăm — luptăm, nu — plecăm“ — iată explicația populară a esenței actualului nostru război de manevră. În lume nu există specialiști militari care să considere necesară numai lupta și care să nege necesitatea retragerii, bine înțeles, nu de proporții atât de mari ca cele pe care le efectuăm noi. La noi deplasările ocupă, de regulă, mai mult timp decât operațiunile militare. Dacă putem înregistra în medie o bătălie importantă pe lună, este bine. Dar chiar și atunci când

„plecăm“, o facem întotdeauna în interesul luptei. Toate principiile noastre strategice și operative au la bază năzuința de luptă. Dar într'o serie de cazuri nu este avantajos să se dea lupta : în primul rând, nu este indicat să se angajeze lupta dacă superioritatea de forțe este de partea inamicului ; în al doilea rând, chiar atunci când forțele inamicului sunt mici, dar situate în imediata apropiere a unităților sale vecine, a angaja lupta constituie deasemenea uneori un lucru lipsit de sens ; în al treilea rând, în general vorbind, nu este indicat să se angajeze lupta cu orice grupare a inamicului, dacă aceasta nu este izolată sau dacă ocupă poziții foarte puternice ; în al patrulea rând, dacă suntem deja angajați în „luptă“, dar nu putem să învingem, nu trebuie să continuăm „lupta“. În toate cazurile enumerate, noi trebuie să fim gata să ne retragem. Asemenea retrageri sunt admisibile și necesare. Dar admiterea de către noi a necesității retragerii se bazează, în primul rând, pe admiterea necesității de a lupta. Tocmai în aceasta constă particularitatea principală a războiului de manevră pe care îl duce Armata roșie.

Războiul nostru este, în linii generale, un război de manevră, dar aceasta nu înseamnă renunțarea la metodele războiului de poziție atunci când acestea sunt necesare și posibile. În perioada defensivei strategice trebuie admisă necesitatea aplicării metodelor războiului de poziție în cazul apărării perseverente a unor puncte de sprijin pe direcțiile operațiilor de fixare, iar în perioada ofensivei strategice — în cazul atacării inamicului izolat. Noi am acumulat destulă experiență în folosirea metodelor războiului de poziție pentru obținerea victoriei : noi am cucerit prin astfel de metode multe orașe, forturi,

cazimate, am străpuns poziții de câmp ale inamicului destul de puternic fortificate. Pe viitor eforturile noastre în această direcție trebuie să fie sporite, trebuie să lichidăm slăbiciunea noastră în această privință. Noi trebuie să fim categoric pentru ofensiva împotriva pozițiilor fortificate ale dușmanului și pentru apărarea pe poziții în cazurile când situația cere și permite acest lucru. Noi obiectăm numai împotriva faptului că în momentul de față să adoptăm în general metodele războiului de poziție și împotriva punerii acestor metode pe picior de egalitate cu metodele războiului de manevră ; acest lucru ar fi inadmisibil.

Oare caracterul partizanist al acțiunilor Armatei roșii, lipsa unor linii stabile ale frontului, instabilitatea granițelor teritoriului bazelor, caracterul instabil al planurilor muncii constructive din baze — oare toate acestea erau un fenomen constant în decursul celor zece ani de război ?

Nu, au existat schimbări. Între perioada dela Țzinganșan și începutul primei contracampanii a fost o primă etapă, în care caracterul partizanist al operațiilor Armatei roșii și instabilitatea teritoriului se manifestau foarte puternic. Aceasta a fost perioada copilăriei Armatei roșii, iar pe atunci baze erau încă regiunile de partizani. Perioada dintre prima și a treia contracampanie a constituit cea de a doua etapă, în care caracterul partizanist al operațiilor și instabilitatea teritoriului s'au atenuat considerabil, în Armata roșie au fost create fronturi și existau deja baze cu o populație de câteva milioane de oameni. Perioada dintre a treia și a cincia contracampanie constituie cea de a treia etapă : caracterul partizanist al operațiilor și instabilitatea terito-

riului s'au atenuat și mai mult, a fost creat guvernul central și Consiliul militar revoluționar. Marele marș constituie cea de a patra etapă: în această etapă, ca rezultat al negării în mod greșit a faptului că acțiunile Armatei roșii au parțial un caracter partizanist și că mai există o neînsemnată instabilitate a teritoriului bazelor, s'a ajuns la aceea că acțiunile au căpătat un caracter partizanist excesiv și la o instabilitate excesivă a teritoriului bazelor. În prezent trecem printr'o a cincia etapă: ca urmare a faptului că cea de a cincia „campanie“ nu a fost zdrobită și ca rezultat al unei așa de mari „mobilități“, Armata roșie și bazele s'au micșorat considerabil. Dar noi ne-am instalat în mod trainic în Nord-Vest; baza din Regiunea de graniță Șensi — Gansu — Ninsia a fost consolidată și lărgită; trei fronturi ale principalelor forțe ale Armatei roșii se află deja sub un comandament unic, lucru care nu exista înainte.

Din punctul de vedere al caracterului strategiei noastre, putem spune că perioada dela Țzinganșan până la a patra contracampanie a fost prima etapă, a cincia contracampanie — a doua etapă, iar perioada dela începutul Marelui marș până în momentul de față constituie cea de a treia etapă. În timpul celei de a cincia contracampanii, linia strategică justă de până atunci a fost în mod greșit respinsă; acum, din nou, respingem în mod just linia greșită care a fost aplicată în timpul celei de a cincia contracampanii și reluăm linia justă de mai înainte. Totuși, noi nu respingem tot ceea ce a existat în timpul celei de a cincia contracampanii și nu reluăm tot ce a existat până la ea. Noi reluăm numai ceea ce e mai bun din tot ce a fost înainte și respingem numai ceea ce a fost greșit în timpul celei de a cincia contracampanii.

„Partizanismul“ are două laturi.

O latură o constituie lipsa regularității, adică lipsa de centralizare, lipsa de unitate, disciplina insuficient de riguroasă, metodele simpliste de muncă etc. Toate acestea au fost aduse de însăși Armata roșie din perioada copilăriei existenței sale, iar unele lucruri erau pe atunci pur și simplu necesare. Dar totuși pe treptele mai înalte de dezvoltare a Armatei roșii trebuie ca, în mod treptat și conștient, să ne debarasăm de ele, să facem Armata roșie mai centralizată, mai unitară, mai disciplinată, să introducem în rândurile ei metode de muncă mai perfecționate, adică să-i imprimăm un caracter mai regulat. În domeniul conducerii operative deasemenea trebuie ca, în mod treptat și conștient, să se atenueze caracterul partizanist al armatei, care devine inutil pe o treaptă de dezvoltare mai înaltă. A nu merge înainte în această privință, a ne crampona cu încăpățănare de etapa parcursă este inadmisibil, inconvenabil și dăunător în condițiile desfășurării unor operațiuni militare de mare amploare.

Cealaltă latură a „partizanismului“ constă în orientarea spre metodele de manevră de ducere a războiului, adică spre metodele mobile caracteristice luptei de partizani, care acum sunt încă necesare pentru desfășurarea operațiunilor militare atât de proporții strategice, cât și de proporții operative; în instabilitatea granițelor teritoriului bazelor, pe care deocamdată noi încă nu putem să o înlăturăm; în elasticitatea planurilor activității constructive din baze; în renunțarea la tendința prematură de a organiza Armata roșie pe baza unei depline regularități. În această problemă, a respinge faptele istorice, a obiecta împotriva menținerii a ceea ce este folositor, a

te rupe în mod imprudent de etapa actuală, a alerga orbește după o așa zisă „etapă nouă“, la care deocamdată încă nu se poate trece și care astăzi nu are încă un sens real — toate acestea sunt deopotrivă de inadmisibile, dăunătoare și nefavorabile pentru desfășurarea operațiunilor militare în prezent.

În momentul de față ne aflăm în ajunul unei noi etape în dezvoltarea tehnicii și a organizării Armatei roșii și trebuie să ne pregătim în vederea trecerii la această nouă etapă. A nu ne pregăti în vederea acestui lucru ar fi greșit, ar fi nefavorabil pentru ducerea mai departe a războiului. În viitor, când condițiile tehnice și organizatorice din Armata roșie se vor schimba și când Armata roșie va intra într-o nouă etapă a construcției sale, iar fronturile de operațiuni și liniile frontului Armatei roșii vor căpăta o relativă stabilitate, va crește rolul metodelor războiului de poziție, — caracterul mobil al războiului, instabilitatea granițelor teritoriului și instabilitatea planurilor de construcție se vor atenua simțitor și, în cele din urmă, vor fi complect lichidate. Atunci în calea acțiunilor noastre nu vor mai putea exista acele limite pe care astăzi le constituie, de pildă, superioritatea numerică a inamicului sau pozițiile întărite, apărate de el.

Acum noi luptăm, pe de o parte, împotriva metodelor greșite care au fost aplicate în perioada dominației oportunistului de „stânga“, iar pe de altă parte, împotriva reinvierii unui șir întreg de trăsături de neregularitate care au fost inerente Armatei roșii în perioada copilăriei existenței ei și care astăzi nu mai sunt necesare. Dar noi reînviem în mod hotărât acele nenumărate prețioase principii ale construcției armatei, principii strategice și tactice, pe care atunci când le-a aplicat Armata roșie a ob-

ținut întotdeauna victorii. Noi trebuie să generalizăm tot ceea ce am avut valoros în trecut și să transformăm aceasta într-o linie militară sistematizată, mai dezvoltată și mai îmbogățită încă, pentru a învinge pe dușman astăzi și pentru a ne pregăti în vederea intrării într-o etapă nouă în viitor.

Domeniul războiului de manevră cuprinde foarte multe chestiuni. Aici sunt cuprinse, de exemplu, recunoașterea, aprecierea situației, luarea hotărârii, gruparea trupelor pentru luptă, conducerea luptei, camuflajul, concentrarea forțelor, marșul, desfășurarea, atacul, urmărirea, lovitură prin surprindere, asaltul pozițiilor, apărarea pozițiilor, lupta de întâlnire, retragerea, lupta de noapte, lupta în condiții speciale, evitarea ciocnirilor cu un inamic puternic și lovirea inamicului slab, asediul orașelor și nimicirea întăririlor care le vin, atacul fals, apărarea antiaeriană, situația de a se afla între câteva grupe ale inamicului, lupta pentru ieșirea din încercuire, seria de lupte, desfășurarea de operațiuni de luptă fără a avea un spate al frontului, necesitatea odihnei și acumulării de forțe etc. etc. În istoria Armatei roșii toate aceste forme de acțiuni s'au caracterizat prin numeroase particularități și trebuie să fie în mod sistematic expuse, generalizate și totalizate în cursul de artă operativă. Aici nu mă voi ocupa de ele.

8. IMPETUOZITATEA ÎN OPERAȚIUNILE MILITARE

„Războiul de lungă durată“ în strategie și impetuoșitatea în acțiunile de proporții operative și tactice sunt cele două laturi ale uneia și aceleiași chestiuni, două principii paralele și echivalente de ducere a războiului civil;

aceste principii pot fi folosite și în războiul împotriva imperialismului.

Caracterul de durată al războiului este determinat de faptul că forțele reacțiunii sunt puternice, iar forțele revoluției cresc treptat. Aici graba nechiezuită ar putea să dăuneze, aici ar fi greșit să se adopte principiul „impetuzității”. S'ar putea ca altor state să li se pară impresionant faptul că ducem de zece ani războiul revoluționar, dar pentru noi aceasta constituie numai „Abordarea temei”, „Enunțarea temei” și „Ideile principale ale lucrării” dintr'o operă clasică cu opt termeni³⁷, după care vor mai urma încă multe capitole pasionante. Sub influența tuturor condițiilor interne și externe s'ar putea, desigur, ca dezvoltarea să aibă loc cu mult mai repede decât în trecut. Intrucât în situația internațională și internă s'au produs deja schimbări, iar în viitor sunt de așteptat schimbări și mai mari, se poate spune că noi am lăsat deja în urmă condițiile anterioare, când dezvoltarea era lentă și noi luptam de unul singur. Dar noi nu trebuie să sperăm că vom putea obține succesul chiar mâine. Stări de spirit ca cele ilustrate prin cuvintele „Să zdrobim mai întâi pe dușman, și pe urmă să stăm la masă” — sunt laudabile în sine, dar nu se poate să ne bazăm planurile concrete de acțiuni pe stări de spirit de acest fel. Datorită faptului că forțele reacțiunii din China se bucură de sprijinul multor state imperialiste, atât timp cât revoluția chineză nu a acumulat forțe capabile să străpungă principalele poziții ale dușmanilor interni și externi, atât timp cât forțele revoluției internaționale nu au zdrobit și nu au paralizat cea mai mare parte a forțelor reacțiunii internaționale, războiul nostru revoluționar va rămâne, ca și înainte, un război de durată. Deaceia unul dintre

principiile fundamentale ale conducerii noastre strategice este orientarea strategică spre războiul de durată.

Principiul aplicat în acțiunile de proporții operative și tactice este însă diametral opus: nu târăgănare, ci rapiditate. Lupta pentru rapiditate în acțiunile de importanță operativă și tactică este inerentă în egală măsură tuturor timpurilor și tuturor popoarelor. Întotdeauna și pretutindeni oamenii au căutat să ducă războiul cu rapiditate; târăgănarea inutilă a războiului a fost considerată întotdeauna ca neavantajoasă. În ceea ce privește însă China, aici războiul trebuie să fie purtat cu cea mai mare răbdare, trebuie să se recurgă la războiul de durată. În perioada predominării liniei lilsaniste unii rădeau de „tactica luptei cu pumnul” adoptată de noi (adică de tactica cuceririi unui oraș mare numai după un șir întreg de atacuri îndreptate împotriva lui). Ei își băteau joc de noi pe această temă, spunându-ne că nu vom vedea victoria revoluției înainte de a deveni complect cărunți. Aceasta a fost o manifestare de ultrarevoluționarism, care și-a dovedit încă de multă vreme inconsistența. Dacă însă aceste observații critice sunt aplicate nu la strategie, ci la conducerea operativă și tactică, ele devin extrem de juste.

Fapt este că, în primul rând, Armata roșie nu are surse de aprovizionare cu armament și, în special, cu muniții; în al doilea rând, alții au multe armate, în timp ce Armata roșie este una singură, — dar pentru a zdrobi o nouă „campanie” ea trebuie să fie gata pentru desfășurarea impetuoasă a unui șir întreg de operațiuni; în al treilea rând, deși armatele albe înaintază în coloane separate, în majoritatea cazurilor intervalele dintre coloanele care intră în luptă sunt relativ mici și dacă, atacând

una dintre ele, nu obținem o victorie foarte rapidă asupra ei, celelalte îi sosesc într'ajutor. În virtutea tuturor acestor fapte noi nu putem să nu acționăm impetuos. Pentru noi a termina o luptă în câteva ore, într'o zi sau două constituie un fapt obișnuit. Și numai în condițiile orientării spre „asedierea orașului și nimicirea întăririlor“, când scopul nostru constă nu în a nimici pe inamicul încercuit, ci în a nimici întăririle care-i vin, noi desfășurăm operațiuni oarecum de durată împotriva inamicului încercuit, dar, ca și înainte, manifestăm impetuoșitate în acțiunile îndreptate împotriva întăririlor care-i vin. Deasemenea, în condițiile apărării înverșunate a punctelor de sprijin de pe direcțiile acțiunilor de fixare în etapa defensivei strategice, în condițiile loviturilor date unui inamic izolat și care nu primește sprijin în etapa ofensivei strategice și în condițiile distrugerii punctelor de sprijin ale albilor pe teritoriul bazelor revoluționare noi ne orientăm adeseori spre operațiuni de durată sau spre luptă. Dar aceste operațiuni de durată nu fac decât să ajute, iar nicidecum să împiedice acțiunile impetuoase ale forțelor principale ale Armatei roșii.

Pentru a asigura rapiditatea operațiunii este nevoie nu numai de dorința subiectivă; pentru aceasta se mai cere o serie întregă de condiții concrete, dintre care principalele sunt următoarele: să fii bine pregătit, să nu scapi momentul, să concentrezi forțe superioare, să folosești tactica de încercuire și de învăluire, să alegi o poziție bună, să lovești pe inamic în timpul mersului sau în clipa în care s'a oprit, dar n'a reușit încă să se întărească pe poziție. Fără a crea aceste condiții nu poți obține o victorie rapidă în operațiuni sau în luptă.

Zdrobirea „campaniei“ este o operațiune de mare amplitudine și în ea se aplică principiul rapidității, iar nu al tărăgănării, deoarece condițiile bazelor — rezervele lor în oameni, resursele materiale și forțele armate — nu permit acțiuni de durată.

Bazându-ne însă în general pe principiul impetuoșității, trebuie să luptăm împotriva grabei inutile; este absolut necesar ca organele militare și politice superioare de conducere ale bazei revoluționare, ținând seama de susmenționatele condiții ale acestei baze și de situația inamicului, să nu se sperie de atacul inamicului, să nu se piardă cu firea în fața greutăților care mai pot fi întâmpinate, să nu cadă în disperare în fața unor insuccese, să manifeste răbdarea și fermitatea necesară. În Țziansi zdrobirea primei „campanii“ — dela primele lupte până la sfârșitul ei — a necesitat numai o săptămână, zdrobirea celei de a doua „campanii“ — o jumătate de lună. Zdrobirea celei de a treia „campanii“ a necesitat deja trei luni, a celei de a patra — trei săptămâni, iar lupta împotriva celei de a cincia „campanii“ a durat un an întreg. „Campania“ a cincia însă n'a fost zdrobită, iar atunci când am fost nevoiți să străpungem încercuirea am dat dovadă de o grabă inutilă. În situația de atunci puteam să ne menținem încă vreo două-trei luni și să folosim acest timp pentru a permite trupelor noastre să se odihnească și să se pună în ordine. Dacă am fi făcut acest lucru și dacă după străpungerea încercuirii conducerea ar fi fost exercitată mai judicios, atunci ulterior situația ar fi fost într'o măsură considerabilă alta.

Cu toate acestea, principiul de a se tinde spre reducerea la maximum a termenului operațiunilor, despre care vorbim, rămâne în vigoare. În planurile noastre ope-

rativă și tactice trebuie, desigur, să tindem cât mai mult spre concentrarea forțelor, spre manevrarea în operațiuni etc. în vederea nimicirii forței vii a inamicului în liniile interioare, adică pe teritoriul bazei, și zdrobirea rapidă a „campaniei”; dar paralel cu aceasta, în cazurile când este limpede că nu putem zdrobi „campania” în liniile interioare, trebuie să aruncăm forțele principale ale Armatei roșii pentru a străpunge încercuirea și să ieșim în liniile noastre exterioare, adică în liniile interioare ale inamicului pentru a da acolo lupta hotărâtoare. Astăzi, când concepția „războiului de blockhaus-uri” a căpătat o atât de largă răspândire, acesta devine modul obișnuit de ducere a operațiunilor militare. La două luni după începerea luptei împotriva „campaniei” a cincia, când s’au produs evenimentele din provincia Fuțzian*, forțele principale ale Armatei roșii trebuia fără îndoială să pătrundă în regiunea provinciilor Țziansu — Cețzian — Anhuei — Țziansi, cu centrul în provincia Cețzian, să desfășoare operațiuni active între Hanciou, Suciou, Nanchin, Uhu, Nancian și Fuciou, să treacă dela apărarea strategică la ofensiva strategică, să amenințe principalele teritorii ale inamicului și să caute să angajeze lupte în spații largi, nefortificate de inamic. Pe această cale puteam să-l silim pe inamic, care deslănțuise ofensiva împotriva regiunilor din partea de Sud a Țziansiului și din partea de Vest a Fuțzianului, să se întoarcă pentru a-și apăra teritoriile principale, și implicit să zădărniciem ofensiva lui îndreptată împotriva bazei din Țziansi, ușurând în același timp situația guvernului popular din Fuțzian. În felul acesta

* Vezi adnotarea 9 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez”.

puteam, fără îndoială, să acordăm un sprijin serios acestui guvern.

Din cauză că acest plan n’a fost îndeplinit, „campania” a cincia n’a fost zdrobită, iar guvernul popular din Fuțzian a căzut. După un an întreg de lupte nu mai prezenta un avantaj să pornim spre Cețzian. Noi puteam însă să trecem la ofensivă strategică într’o altă direcție, adică să atacăm cu forțele principale provincia Hunan (dar nu Guicioul prin Hunan, ci partea centrală a Hunanului), să-l facem pe inamic să se retragă din Țziansi în Hunan și acolo să-l nimicim. Acest plan a fost și el respins, speranțele în ceea ce privește zdrobirea „campaniei” a cincia s’au spulberat definitiv, rămânând doar o singură cale — Marele marș.

9. OPERAȚIUNILE DE NIMICIRE

„Războiul de uzură” este prematur pentru Armata roșie. Când în bogăție se ia la întrecere nu Lun Van* cu Lun Van, ci săracul cu Lun Van aceasta pare, desigur, oarecum ridicol. Pentru Armata roșie, care își procură aproape totul dela inamic, linia principală o constituie acțiunile de nimicire. Numai pe calea nimicirii forței vii a inamicului putem să zdrobim „campaniile” lui și să lărgim bazele revoluționare. Provocarea de pierderi inamicului se folosește numai ca un mijloc de nimicire a lui; în caz contrar ea este lipsită de sens. Provocând inamicului pierderi în forță vie, ne uzăm noi înșine; dacă însă nimicim pe inamic, aceasta ne aduce trofee. Astfel noi nu numai că compensăm pierderile pe care noi înșine le-am

* Lun Van — personaj din mitologia chineză, zeul mărilor și oceanelor, posesor a nenumărate comori.

suferit, dar ne și întărim armata. În lupta împotriva unui inamic puternic, acțiunile de luptă care au ca scop înfrângerea lui nu pot decide în mod radical soarta războiului, pe când luptele de nimicire exercită imediat o foarte puternică influență asupra oricărui inamic. În luptă este mai bine să-i tai adversarului un deget decât să-l rănești la toate zece; în război e mai bine să nimicești o divizie a inamicului decât să înfrânghi zece.

În timpul primei, a celei de a doua, de a treia și de a patra „campanii“, noi am dus „un război de nimicire“, toate aceste „campanii“ fiind zdrobite de noi, cu toate că a fost nimicită numai o parte a trupelor atacante ale inamicului. În lupta împotriva celei de a cincia „campanii“ a fost aplicată o linie opusă, și prin aceasta s'a dat în fapt ajutor inamicului în atingerea scopului său.

Operațiunile de nimicire, pe de o parte, concentrarea unor forțe superioare și tactica de încercuire și de învăluire, pe de altă parte, constituie un tot întreg; prima fără cea de a doua nu este posibilă. Condiții indispensabile ale operațiunilor de nimicire sunt: sprijin din partea populației, poziții favorabile, un inamic care poate fi ușor înfrânt, surpriza etc.

Are sens să pricinuești numai o înfrângere inamicului, are sens chiar și să-i permiți să fugă, — dar numai în cazurile când în lupta respectivă sau în întreaga operațiune forțele principale ale Armatei roșii nimicesc o parte din forțele inamicului; în caz contrar, acest lucru este lipsit de sens. Și aici sensul este determinat de raportul dintre pierderi și câștig.

Creând o industrie de război proprie, trebuie să acționăm în așa fel încât aceasta să nu ducă la creșterea dependenței Armatei roșii de această industrie. Linia noas-

tră principală constă în a ne sprijini pe industria de război a imperialiștilor și a inamicului nostru în războiul civil. Noi avem dreptul la arsenalele din Londra și Hanian*, inamicul servindu-ne drept brigăzi de transport. Acesta este un adevăr, iar nu un paradox.

ADNOTĂRI

- 1 Sun-țzi sau Sun U — celebru teoretician militar care a trăit în secolul al V-lea î.e.n., autorul tratatului „Sun-țzi“, compus din 13 capitole. Acest citat este luat din capitolul al treilea al tratatului.
- 2 În perioada când a fost scrisă această lucrare (toamna anului 1936) se împlineau 15 ani dela întemeierea Partidului Comunist Chinez (Iulie 1921).
- 3 Cen Du-siu a fost cândva profesor la Universitatea din Pechin și a devenit cunoscut ca redactor al revistei „Sin-ținnian“ („Tineretul nou“). Cen Du-siu a luat parte la întemeierea Partidului Comunist Chinez și, datorită faptului că era cunoscut din perioada „mișcării dela 4 Mai“, precum și datorită lipsei de experiență a partidului la începutul existenței sale, a devenit secretarul general al partidului. În ultima perioadă a revoluției din 1924—1927 devierea de dreapta din partid, al cărei exponent era Cen Du-siu, a luat caracterul unei linii capitularde. În acel timp „capitularzii... înșiși au renunțat la conducerea masselor țărănești, a burgheziei orășenești mici și mijlocii și, ceace este deosebit de important, la conducerea forțelor armate, fapt în urma căruia revoluția a fost înfrântă“ (Mao Tze-dun, „Situația actuală și sarcinile noastre“). După înfrângerea revoluției din 1927, Cen Du-siu și o mână de alți capitularzi au căzut în pesimism și au pierdut orice credință în perspectivele de viitor ale revoluției. Ei s'au transformat în

* Hanian, oraș din provincia Hubei, în care se afla unul dintre cele mai mari arsenale din China.

lichidatoriști, au adoptat platforma reacționară a troțchiștilor și, făcând un bloc cu ei, au creat un grupuleț antipartinic, din care cauză în Noembrie 1929 Cen Du-siu a fost exclus din partid. El a murit în 1942. Cu privire la oportunismul de dreapta al lui Cen Du-siu, vezi și adnotările la titlurile lucrărilor: „Despre clasele societății chineze” și „Raport cu privire la studierea mișcării țărănești din provincia Hunan”, precum și „Articol introductiv la primul număr al revistei «Guncindanjen»” („Comunist”).

- 4 Oportunismul „de stânga” al lui Li Li-san — linie oportunistă — „de stânga” (numită de obicei „linia lilisanistă”), care a fost promovată de tov. Li Li-san, aflat pe atunci în fruntea Comitetului Central al partidului, și care a dominat în partid timp de aproximativ 4 luni, începând din Iunie 1930. Principalele ei trăsături erau următoarele: contrar tezelor Congresului al VI-lea al partidului, lilisanistii negau faptul că masele trebuie pregătite pentru revoluție, că revoluția se dezvoltă inegal. Ideea tovarășului Mao Tze-dun, care a arătat că în condițiile unei lupte de lungă durată trebuie să se acorde atenție în primul rând creării de baze de sprijin la sat, pentru a se împrejmui cu ele orașul și a se contribui, sprijinindu-se pe aceste baze, la avântul revoluției în întreaga țară, — adepții acestei linii o calificau ca fiind „extrem de greșită”, considerând că ea este o expresie a „mărginirii și conservatismului țărănesc” și insistau să se facă pregătiri în vederea unei insurecții imediate în întreaga țară. Urmând această linie greșită, tov. Li Li-san a elaborat un plan aventurier de organizare imediată a unor răscoale armate în toate orașele mai mari ale Chinei. Totodată, adepții liniei lilisaniste, negând inegalitatea dezvoltării revoluției mondiale, considerau că o explozie revoluționară în întreaga Chină va atrage după sine o explozie revoluționară în întreaga lume și că revoluția chineză poate să învingă numai cu condiția unei explozii revoluționare în întreaga lume. În afară de aceasta, ei nu recunoșteau caracterul de lungă durată al revoluției burghezodemocratice din China și afirmau că victoria revoluției într-una sau în câteva provincii va constitui începutul transformării revoluției în revoluție socialistă; în legătură cu acea-

sta, ei au elaborat o serie de teze aventuriere stângiste, care nu corespundeau cerințelor momentului. Tovarășul Mao Tze-dun a luptat împotriva acestei linii greșite; îndreptarea ei era cerută și de masele largi ale activiștilor și membrilor de partid. În Septembrie 1930, la plenara a treia a celui de al 6-lea Comitet Central, tov. Li Li-san a recunoscut greșelile care i-au fost arătate și s'a rețras din postul de conducere pe care-l deținea în Comitetul Central al partidului. Dat fiind faptul că tov. Li Li-san a dovedit în decursul unei lungi perioade de timp că a știut să-și lichideze concepțiile greșite, Congresul al VII-lea al Partidului Comunist Chinez l-a ales din nou membru al Comitetului Central.

- 5 La a treia plenară a sa, care a avut loc în Septembrie 1930, și în munca sa de după plenară, cel de al 6-lea Comitet Central al Partidului Comunist Chinez a luat o serie de măsuri eficace pentru a pune capăt liniei lilisaniste. Dar o serie de tovarăși care nu aveau experiența luptei revoluționare practice, în frunte cu tovarășii Cen Șao-iue (Van Min) și Tin Ban-sian (Bo Gu), au început după plenara a treia a Comitetului Central să opună rezistență Comitetului Central în aplicarea acestor măsuri. În broșura „Două linii”, sau „Lupta pentru continuarea bolșevizare a Partidului Comunist Chinez”, publicată în timpul acela, acești tovarăși susțineau cu încăpățănare că în etapa dată principala primejdie pentru partid o constituie nu oportunismul „de stânga”, ci așa zisul oportunism „de dreapta” și, „criticând” linia lilisanistă ca fiind o linie „de dreapta”, căutau pe această cale să-și facă un capital politic. Ei au formulat un nou program politic, care în forme noi restabilea, continua sau dezvoltă linia lilisanistă și alte idei și teze politice deviaționiste „de stânga”, opunând toate acestea liniei juste a tovarășului Mao Tze-dun. Tovarășul Mao Tze-dun consacră lucrarea sa „Problemele strategice ale războiului revoluționar din China” în special criticii greșelilor comise în problemele militare de către adepții acestei noi linii a oportunismului „de stânga”.

Linia noii devieri „de stânga” a dominat în partid în perioada dintre plenara a patra a celui de al 6-lea Comitet Central, care a avut loc în Ianuarie 1931, și Consfătuirea Birou-

lui Politic al Comitetului Central care s'a ținut la Tzun, provincia Guiciou, în Ianuarie 1935. Această consfătuire a pus capăt liniei greșite a vechii conduceri și a format o nouă conducere a Comitetului Central, în frunte cu tovarășul Mao Tze-dun. Linia greșită „de stânga” a dominat în partid vreme foarte îndelungată (4 ani) și a adus partidului și revoluției prejudicii extrem de mari. Urmările funeste ale promovării acestei linii și-au găsit expresia în faptul că circa 90% din efectivul Partidului Comunist Chinez, al Armatei roșii chineze, precum și din teritoriul bazelor de sprijin ale Armatei roșii, au fost pierdute și zeci de milioane de oameni din bazele revolutionare au fost reprimați cu cruzime de către gomindaniști. Toate acestea au frânat mersul înainte al revoluției. Majoritatea covârșitoare a tovarășilor care au comis aceste greșeli deviaționiste „de stânga” au dovedit în decursul unei lungi perioade de timp că și-au înțeles prin proprie experiență greșelile, le-au îndreptat și au depus o muncă însemnată în folosul partidului și al poporului. Acești tovarăși s'au unit cu întreaga masă a membrilor partidului, pe baza unor concepții politice comune, sub conducerea tovarășului Mao Tze-dun. „Hotărârea cu privire la unele probleme ale istoriei partidului nostru”, adoptată în Aprilie 1945 de plenara a șaptea a celui de al 6-lea Comitet Central, face o apreciere multilaterală a greșelilor acestei linii.

- 6 Vezi adnotările 20 și 21 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez”.
- 7 Cursuri de perfecționare a ofițerilor organizate de către Cian Kai-și în Iunie 1933 în munții Lușan (județul Tziutșian, provincia Tziansi) cu scopul de a pregăti cadre militare pentru lupta împotriva comuniștilor. Aceste cursuri erau absolvite de ofițerii trupelor lui Cian Kai-și. Pregătirea lor militară și politică în spirit fascist era făcută de instructori germani, italieni și americani.
- 8 Prin noile principii militare ale celei de a cincea „campanii” se înțelege, în linii generale, orientarea spre „războiul de blockhaus-uri” pe care o urmau bandele lui Cian Kai-și și care prevedea crearea de fortificații pe măsura înaintării trupelor.

- 9 Vezi V. I. Lenin, „Comunismul” (Opere, vol. 31, pag. 143. — *Nota Red.*).
- 10 Prima conferință de partid a Regiunii de graniță Hunan — Tziansi a fost convocată pentru 20 Mai 1928 la Maopin (județul Ningan).
- 11 Vezi adnotările 2 și 3 la lucrarea „Despre desrădăcinarea concepțiilor greșite din partid”.
- 12 Purtătorii acestor tendințe nu-și propuneau scopuri politice precise și-și permiteau acțiuni nedisciplinate, neorganizate, jafuri etc.
- 13 E vorba de marșul executat de Armata roșie, care, pornind din provincia Tziansi, a ajuns în Nordul provinciei Șensi, parcurgând o distanță de 25.000 de li. Vezi adnotarea 19 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez”.
- 14 Trupele de flanc nu constituie forțele principale ale armatei, ci o parte din armată, care îndeplinește misiuni pe flancuri.
- 15 E vorba de perioada trecerii treptate a revoluției ruse dela avânt la declin, care a urmat după înfrângerea insurecției din Decembrie 1905. Vezi „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, cap. III, paragrafele 5 și 6.
- 16 Tratatul de pace încheiat de Rusia Sovietică cu Germania în Martie 1918. Aceasta a fost o retragere vremelnică, hotărâtă în condițiile unei superiorități vădite a forțelor dușmanilor revoluției și având ca scop să preîntâmpine o agresiune a imperialismului german împotriva Republicii Sovietice, care abia se constituise și care nu avea încă o armată a sa. Semnarea tratatului dela Brest a permis Republicii Sovietice să câștige timp pentru consolidarea puterii proletare, pentru organizarea economiei și crearea Armatei roșii; ea a permis proletariatului să păstreze conducerea țărânimii de către el, să acumuleze forțe și să zdrobească în 1918—1920 pe gardiștii albi

- și pe intervenționiștii englezi, americani, francezi, japonezi, polonezi și ceilalți.
- 17 La 30 Octombrie 1927 țărani din județele Haifân și Lufân, provincia Guandun, au deslănțuit, sub conducerea Partidului Comunist Chinez, o răscoală, a treia la număr, au ocupat orașele Haifân și Lufân și raioanele învecinate, au organizat o Armată roșie și au instaurat puterea democratică muncitorească-țărănească. Din cauza subaprecierii forțelor dușmanului, răscoala a fost înfrântă.
- 18 În toamna anului 1936, trupele fronturilor 2 și 4 ale Armatei roșii s'au unit și, pornind din partea de Nord-Est a provinciei Sican, au început campania spre Nord. În această perioadă Cian Go-tao a continuat cu înverșunare lupta împotriva partidului, orientându-se invariabil spre retragere și lichidatorism. În Octombrie acelaș an, când trupele fronturilor 2 și 4 intraseră deja în provincia Gansu, din unitățile de avangardă ale frontului 4 a fost formată, la ordinul lui Cian Go-tao, așa numita armată a frontului de Vest, cu un efectiv de douăzeci și ceva de mii de oameni, trimițând-o spre Vest peste fluviul Huanhe în provincia Ţinhai. Această armată a suferit în Decembrie 1936 o grea înfrângere, iar în Martie 1937 a fost zdrobită definitiv.
- 19 Vezi K. Marx și F. Engels, „Revoluția și contrarevoluția în Germania“ (Opere, vol. VI, — *Nota Red.*).
- 20 „Șiuhuciuan“ — celebru roman chinez, în care este vorba despre un război țărănesc. Autorul acestui roman este considerat și Nai-an, care a trăit în secolul al XIV-lea e. n. Lin Ciun și Ciai Ţzin sunt eroi ai acestui roman. Hun este profesor de scrimă și de lupte în casa lui Ciai Ţzin.
- 21 Lu și Ţi — două principate feudale din epoca Ciunțiu (722—481 î. e. n.). Marele principat Ţi se afla în partea centrală a actualei provincii Șandun, iar principatul Lu, mai mic decât Ţi, în partea de Sud a aceleiași provincii Ciuan-gun a fost principate în Lu între 693 și 662 î. e. n.

- 22 Ţzo Ţiu-min — autorul celebrei cronică „Ţzociuan“ din epoca dinastiei Ciou. Citatul reprodus în lucrarea de față este luat din această cronică („Al 10-lea an al cărmuirii lui Ciuan-gun“).
- 23 „Aceasta este o îndeplinire cinstită a datoriei. Cu aceasta poți merge să lupți!“ — prin aceste cuvinte Ţao Gui vrea să spună că atunci când cărmuitorul, cercetând pricinile, judecă după dreptate, el poate să câștige sprijinul poporului și, prin urmare, poate să ducă război. „Prințul se pregătea să bată toba“ și „de trei ori bătură atacul tobele celor din Ţi“ — aici „a bate toba“ înseamnă a arunca trupele la atac.
- 24 Cengao — oraș antic, situat în partea de Nord-Vest a actualului județ Cengao din provincia Henan. În antichitate a fost un important punct strategic. Aici a avut loc în anul 203 î. e. n. lupta dintre prințul Liu Ban din dinastia Han și prințul Sian Iui din dinastia Ciou. Sian Iui a ocupat Iunianul și Cengao și a zdrobit aproape în întregime trupele lui Liu Ban. Dar ulterior Liu Ban a profitat de un moment favorabil, când trupele lui Sian Iui treceau fluviul Sășui, le-a dat o lovitură zdrobitoare și a recucerit orașul Cengao.
- 25 Cunian — oraș antic, situat în partea de Nord a actualului județ Esian din provincia Henan. Aici a zdrobit Liu Siu (împăratul Guan U-di, întemeietorul dinastiei Han din Răsărit) în anul 23 e. n. trupele lui Van Man. În această luptă forțele au fost extrem de inegale: Liu Siu avea în total 8.000—9.000 de oameni, iar Van Man — mai bine de 400.000. Profitând de ușurința de care au dat dovadă comandanții militari ai lui Van Man — Van Siun și Van I —, ușurința izvorită din subaprecierea forțelor inamicului, Liu Siu a aruncat împotriva lor o armată de elită formată din 3.000 de oameni, care a zdrobit nucleul principal al trupelor lui Van Man; dezvoltând acest succes, Liu Siu a trecut la ofensivă și a zdrobit complet pe Van Man.
- 26 Guandu se afla în partea de Nord-Est a actualului județ Ciunmou din provincia Henan. Aici a avut loc în anul 200 e. n. o luptă între trupele lui Ţao Ţao și Iuan Șao. Iuan Șao dis-

punea de o armată de 100.000 de oameni. Tao Tao avea trupe puține, iar rezervele de alimente erau epuizate. Dar, profitând de ușurința de care a dat dovadă Iuan Şao, ușurință izvorită din subaprecierea forțelor inamicului, el a dat un atac prin surprindere și a incendiat convoaiele lui Iuan Şao. Când trupele lui Iuan Şao au fost cuprinse de panică, Tao Tao a dat o lovitură și a nimicit forțele principale ale lui Iuan Şao.

- 27 Trupele împărăției U aveau în frunte pe Sun Ţiuan, iar trupele împărăției Wei — pe Tao Tao. Cibi — munte de pe malul de Sud al fluviului Ianzi, în partea de Nord-Est a actualului județ Ţzialui din provincia Hubei. Aci a atacat Tao Tao în anul 208 e. n. cu o armată de 500.000 de oameni — pe care el o prezenta ca o armată de 800.000 de oameni — pe Sun Ţiuan. Acesta din urmă, în alianță cu un alt inamic al lui Tao Tao — Liu Bei —, avea o armată de 30.000 de oameni; profitând de epidemia izbucnită în rândurile trupelor lui Tao Tao și de nepriceperea lor de a lupta pe apă, el a incendiat vasele lui Tao Tao și i-a zdrobit armata.
- 28 Ilin se află în partea de Est a actualului județ Ician din provincia Hubei. În anul 222 e. n., Lu Sun, comandant de oști al împărăției U, a pricinuit aici o grea înfrângere trupelor împărăției Şu, comandate de Liu Bei. La început Liu Bei a biruit în toate luptele și a ocupat Ilinul, pătrunzând pe o distanță de 500—600 de li pe teritoriul împărăției U. După aceea Lu Sun timp de 7—8 luni a evitat lupta. Așteptând până în clipa în care trupele lui Liu Bei „ajunseseră a fi complet epuizate, demoralizate și și pierduseră credința în salvare“, Lu Sun, profitând de vântul care se stârniise, a incendiat tabăra lui Liu Bei și a zdrobit trupele acestuia.
- 29 În anul 383 e. n. trupele statului Ţzinul de Est, sub comanda lui Se Siuan, au pricinuit o grea înfrângere la râul Feișui (în actuala provincie Anhuei) trupelor lui Fu Ţzian, cărmuitorul statului Ţin. Acesta din urmă avea la dispoziție peste 600.000 de infanteriști, 270.000 de cavaleriști și o gardă personală de 300.000 de călăreți. Trupele lui Se Siuan (inclusiv flota) nu-

- mărau numai 80.000 de oameni. Cele două armate erau despărțite de râul Feișui. Se Siuan a folosit trufia și înfumurarea inamicului, și a rugat pe Fu Ţzian să-i cedeze un mic cap de pod pe malul pe care se afla armata statului Ţin, pentru ca trupele sale să poată să treacă râul și să dea bătălia hotărâtoare. Fu Ţzian a consimțit și a ordonat trupelor sale să se retragă. Dar de îndată ce trupele sale au început retragerea, ele n'au mai putut fi oprite. Profitând de aceasta, trupele lui Se Siuan au trecut râul și au zdrobit armata lui Fu Ţzian.
- 30 La 1 August 1927, în vederea luptei împotriva forțelor contra-revoluționare ale lui Cian Kai-și și Van Ţzin-vei și în scopul continuării operei revoluției din 1924—1927, Partidul Comunist Chinez s'a pus în fruntea celebrei răscoale din Nancian, principalul oraș din provincia Ţziansi. La această răscoală au luat parte unități militare cu un efectiv de peste 30.000 de oameni. Răscoala a fost condusă de tovarășii Ciu En-lai, Ciu De, He Lun, E Tin și alții; la 5 August 1927 trupele răscolate au părăsit, conform unui plan dinainte stabilit, Nancianul și s'au îndreptat spre provincia Guandun. Dar lângă Ciaociu și Svatou au suferit un eșec militar. O parte din ele, sub comanda tovarășilor Ciu De, Cen I, Lin Biao și alții, au răzbătut ulterior în Ţzinganșan, unde s'au unit cu divizia I a corpului I al Armatei revoluționare muncitorești-țărănești, de sub comanda tovarășului Mao Ţze-dun.
- 31 Vezi adnotarea 8 la lucrarea „Dece poate exista puterea roșie în China?“.
- 32 În Septembrie 1927 detașamente înarmate ale populației din regiunea situată la hotarul dintre provinciile Hunan și Ţziansi, adică din județele Siușui, Pinsian, Pințzian și Liuian, au deslănțuit, sub conducerea tovarășului Mao Ţze-dun, cunoscuta „Răscoală a recoltei de toamnă“ și au format divizia I a corpului I al Armatei revoluționare muncitorești-țărănești. Tovarășul Mao Ţze-dun le-a dus în Ţzinganșan, unde a creat o bază revoluționară — Regiunea de graniță Hunan—Ţziansi.

- 33 „Uniunea ei-bi” — organizație contrarevoluționară de spionaj a gomindanului, care acționa clandestin în regiunile roșii.
„El-bi” — denumirea literelor engleze A și B cu care încep cuvintele „Anti-Bolshevik”.
- 34 Adică în partea centrală a provinciei Tziansi, între râurile Ganțian și Fușui.
- 35 Vezi lucrările lui V. I. Lenin „Cu privire la istoria unei păcți nenorocite” (Opere, vol. 26. — *Nota Red.*), „Un lucru straniu și monstruos” (Opere, vol. 27. — *Nota Red.*), „O lecție serioasă și o răspundere serioasă” (Opere, vol. 27. — *Nota Red.*) și „Raport asupra războiului și păcii, 7 Martie” (Opere, vol. 27. — *Nota Red.*), precum și „Cursul scurt de istorie a Partidului Comunist (bolșevic) al Uniunii Sovietice”, cap. VII, paragraful 7.
- 36 E vorba de tibetanii care trăiesc în regiunea provinciei Sican și de naționalitățile de confesiune musulmană care trăiesc în provinciile Gansu, Tînhai și Sințian.
- 37 Formă specială de lucrare pe care trebuiau s'o scrie persoanele care dădeau examenele imperiale în China feudală din secolele XV—XIX. Fiecare lucrare de acest fel trebuia să fie alcătuită din opt părți: „Abordarea temei”, „Enunțarea temei”, „Ideile principale ale lucrării”, „Trecerea la expunere”, „Începutul expunerii”, „Mijlocul expunerii”, „Sfârșitul expunerii”, „Încheierea”.
„Abordarea temei” consta din două fraze, care indicau conținutul esențial al temei. „Enunțarea temei” era cuprinsă în 3—4 fraze, care dezvoltau conținutul „Abordării temei” și care explicau tema. În partea „Ideile principale ale lucrării” era expus, în trăsături generale, conținutul lucrării. Partea „Trecerea la expunere” lega primele părți de expunerea temei înseși. Numai ultimele patru părți reprezentau expunerea ca atare, „Mijlocul expunerii” constituind baza întregii lucrări. Fiecare din ultimele patru părți conținea o teză și o antiteză, ceea ce în total face opt termeni. De aceea întreaga lucrare se numea lucrare „cu opt termeni” sau „cu opt teze”. Tovarășul Mao Tze-dun se referă aici la procesul expunerii succesive a

conținutului într-o lucrare cu opt termeni pentru a arăta în mod figurat dezvoltarea diferitelor etape ale revoluției. De obicei însă tovarășul Mao Tze-dun folosește termenul „lucrare cu opt termeni” ca o metaforă ironică, subînțelegând prin aceasta dogmatismul.

**DECLARAȚIE CU PRIVIRE
LA DECLARAȚIA LUI CIAN KAI-ȘI**

(28 Decembrie 1936)

Acceptând cererile ce i-au fost prezentate la Sian de generalii Cian Siue-lian și Ian Hu-cen, precum și de populația din Nord-Vestul Chinei cu privire la organizarea rezistenței împotriva agresiunii japoneze, Cian Kai-și a ordonat mai întâi trupelor sale care duc războiul civil să părăsească provinciile Șensi și Gansu; acesta a fost primul pas pe calea schimbării politicii defectuoase duse de Cian Kai-și în cursul ultimilor 10 ani¹. Prin aceasta s'a dat o lovitură imperialiștilor japonezi și „reprimatorilor“² chinezi, care au organizat un complot cu scopul de a ațâța războiul civil și de a provoca o sciziune în rândurile poporului și care au încercat să profite de evenimentele dela Sian pentru a extermina fizicește pe Cian Kai-și. Dezamăgirea imperialiștilor japonezi și a „reprimatorilor“ chinezi este evidentă. Înțelegerea situației de care a dat dovadă Cian Kai-și poate fi considerată drept un indiciu că gomindanul este gata să renunțe la politica defectuoasă pe care a dus-o în cursul ultimilor 10 ani.

La 26 Decembrie Cian Kai-și a dat publicității, la Loian, o declarație foarte nebuloasă și confuză — așa numitele „Instrucțiuni către Cian Siue-lian și Ian Hu-cen“, care constituie unul dintre cele mai curioase documente

politice din istoria Chinei. Dacă Cian Kai-și vrea într'adevăr să tragă învățăminte serioase din aceste evenimente, să-și îndrepte eforturile spre reînnoirea gomindanului și să pună capăt tradiționalei sală politici defectuoase de înțelegere cu dușmanul extern, de război civil și de asuprire a poporului, dacă vrea să facă din gomindan un partid care să nu meargă împotriva voinței poporului, el ar fi trebuit să dea publicității un document ceva mai potrivit, care să conțină o condamnare a politicii anterioare și planuri de viitor și să arate astfel sinceritatea intențiilor sale. Declarația din 26 Decembrie nu poate satisface masele largi populare din China.

În declarația lui Cian Kai-și există un pasaj care merită să fie aprobat — e vorba de următoarele cuvinte: „Cuvântul trebuie să fie cuvânt, acțiunea trebuie să fie hotărâită“*. Această expresie trebuie înțeleasă în sensul că, deși Cian Kai-și n'a semnat condițiile formulate de Cian Siue-lian și Ian Hu-cen, totuși el este gata să accepte aceste cereri, care corespund intereselor statului și națiunii, și că nu-și va călca cuvântul dat la Sian, cu toate că acesta n'a fost întărit prin semnătura sa. Să vedem dacă Cian Kai-și își va ține cuvântul, dacă își va îndeplini promisiunile după ce trupele sale vor fi fost retrase din provinciile Șensi și Gansu. Condițiile erau următoarele: 1) să fie reorganizat gomindanul și guvernul național, să fie alungate elementele pro-japoneze și să fie înlocuite cu partizani ai rezistenței împotriva Japoniei; 2) să fie puși în libertate conducătorii mișcării patriotice din Șanghai³, să fie puși în libertate toți

* Maximă a lui Confucius.

deținuții politici, să se garanteze poporului libertățile cetățenești; 3) să se pună capăt politicii „expedițiilor de pedepsire împotriva comuniștilor“ și, în unire cu Armata roșie, să se organizeze rezistența împotriva cotropitorilor japonezi; 4) să se convoace o conferință a salvării patriei la care să participe reprezentanți ai tuturor partidelor și grupărilor, ai tuturor păturilor populației, ai tuturor forțelor armate, conferință care va trebui să elaboreze o linie comună de luptă împotriva cotropitorilor japonezi și de salvare a țării; 5) să se organizeze colaborarea cu statele care simpatizează cu lupta Chinei împotriva Japoniei; 6) să se traseze alte măsuri concrete pentru salvarea țării. Pentru îndeplinirea acestor condiții este necesar, în primul rând, să se țină cuvântul dat și să se dea dovadă de o oarecare hotărâre. Acum rămâne să vedem cum va acționa Cian Kai-și.

În declarație se spune, printre altele, că incidentul dela Sian a fost un rezultat al uneltirilor „reacționariilor“. Din păcate, Cian Kai-și n'a explicat pe cine are în vedere atunci când vorbește de „reacționari“. Noi în general nu știm ce sens are acest cuvânt în vocabularul lui Cian Kai-și. În realitate, incidentul dela Sian a fost provocat de următorii factori: 1) de creșterea indignării împotriva imperialiștilor japonezi în rândurile trupelor lui Cian Siue-lian și Ian Hu-cen și în rândurile maselor cu stare de spirit revoluționară ale populației din Nord-Vestul Chinei; 2) de creșterea indignării întregului popor chinez împotriva cotropitorilor japonezi; 3) de creșterea forțelor aripii stângi a gomindanului; 4) de faptul că grupuri care dispun de forțe reale în diferite provincii au cerut organizarea rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi și salvarea patriei; 5) de poziția

partidului comunist, care se pronunță pentru crearea unui front național anti-japonez unic; 6) de lărgirea frontului păcii în lumea întreagă. Toate acestea sunt fapte incontestabile. Și atunci când Cian Kai-și vorbește de „reacționari“, el nu are în vedere pe altcineva decât tocmai pe reprezentanții acestor forțe; adevărul, însă, este că aceia pe care Cian Kai-și îi numește „reacționari“ sunt numiți de obicei revoluționari. Cian Kai-și a spus la Sian că va lupta în mod serios împotriva Japoniei; ne putem aștepta că odată scăpat din Sian el nu se va lansa într-o nouă ofensivă împotriva forțelor revoluționare, deoarece călcarea cuvântului dat ar însemna pentru Cian Kai-și și pentru partizanii săi moartea politică, iar pe actuala lui cale politică se întărește gruparea rivală a așa numiților „reprimatori“, aceeași grupare care a vrut să-l extermine fizic pe Cian Kai-și în cursul incidentului dela Sian. Având în vedere toate acestea, noi l-am sfătuit pe Cian Kai-și să înlocuiască în vocabularul său politic cuvântul „reacționari“ prin cuvântul „revoluționari“. Atunci lucrurilor li se va spune pe nume. Așa, va fi, cred, mai bine.

Cian Kai-și trebuie să țină minte că a putut să părească teafăr și nevătămat Sianul nu numai datorită generalilor Cian Siue-lian și Ian Hu-cen — personaje principale ale evenimentelor dela Sian; o mare importanță a avut în această privință și mijlocirea partidului comunist. Partidul comunist a insistat asupra soluționării pașnice a incidentului dela Sian și a depus eforturi considerabile pentru atingerea acestui scop; acționând astfel, el s'a călăuzit exclusiv după interesele vitale ale națiunii. Extinderea războiului civil și ținerea îndelungată sub arest a lui Cian Kai-și de către gene-

rării Cian Siue-lian și Ian Hu-cen ar fi făcut ca dezvoltarea ulterioară a evenimentelor să fie numai în folosul imperialiștilor japonezi și al „reprimatorilor“ chinezi. În situația care s'a creat, partidul comunist n'a încetat să demaște în mod hotărît uneltirile mârșave ale imperialiștilor japonezi și ale lui Van Tzin-vei⁴, He In-țin⁵ și ale celorlalți „reprimatori“ chinezi, insistând cu fermitate asupra soluționării pașnice a conflictului. Se poate spune că în această problemă punctul de vedere al partidului comunist a coincis cu punctul de vedere al generalilor Cian Siue-lian și Ian Hu-cen și al unor reprezentanți ai gomindanului ca Sun Tzi-ven⁶. Acesta este punctul de vedere al întregului popor, tocmai pentru că actualul război civil îi este odios.

Cian Kai-și și-a plătit libertatea cu acceptarea condițiilor dela Sian. Rămâne de văzut acum dacă Cian Kai-și își va îndeplini promisiunile fără niciun fel de rezerve, dacă îi va fi „cuvântul cuvânt“ și „acțiunea hotărîtă“, dacă își va onora polița în numerar, adică dacă va realiza în întregime toate cererile acceptate de el, a căror îndeplinire este necesară pentru salvarea țării. Poporul chinez nu va mai permite lui Cian Kai-și să se eschiveze dela achitarea poliței, nu-i va face niciun fel de rabat. Dacă în chestiunea rezistenței împotriva coto-pitorilor japonezi Cian Kai-și are de gând să bată pasul pe loc, să târăgăneze îndeplinirea promisiunilor făcute, valul revoluționar al indignării populare îl va mătura din cale. „Un om care a pierdut încrederea nu valorează nimic“*. Cian Kai-și și partizanii lui trebuie să se gândească în mod serios la acest lucru.

* Maximă a lui Confucius.

Dacă Cian Kai-și va ști să spele noroiul cu care s'a mânjit gomindanul ducând în ultimii 10 ani o politică reacționară, dacă va ști să renunțe definitiv la politica defectuoasă de înțelegere cu dușmanul extern, de război civil și de asuprire a poporului, dacă va ști să intre imediat în frontul unic al tuturor partidelor și grupărilor care se pronunță pentru o rezistență unanimă împotriva Japoniei, dacă va lua într'adevăr măsuri militare și politice pentru salvarea țării, atunci, desigur, partidul comunist îl va sprijini. Încă la 25 August, într'o scrisoare adresată gomindanului⁷, partidul comunist a promis lui Cian Kai-și și gomindanului acest sprijin. În decurs de 15 ani poporul chinez s'a convins că atunci când este vorba de partidul comunist apoi „cuvântul lui este cuvânt” și „acțiunea — hotărîtă”. Poporul crede mai mult în cuvintele și faptele Partidului Comunist Chinez decât în cuvintele și faptele oricărui alt partid din țară.

ADNOTĂRI

¹ Sub influența Armatei roșii a Chinei și a mișcării anti-japoneze a maselor populare, armata gomindanistă de Nord Est de sub comanda lui Cian Siue-lian și a 17-a armată gomindanistă de sub comanda lui Ian Hu-cen s'au pronunțat pentru sprijinirea inițiativei Partidului Comunist Chinez de a crea un front național anti-japonez unic și au cerut lui Cian Kai-și să încheie o alianță cu partidul comunist în vederea organizării rezistenței împotriva agresiunii japoneze. Cian Kai-și a refuzat să accepte această cerere. Mai mult, el a devenit și mai insolent, a început să se pregătească activ în vederea unor „expediții de pedepsire împotriva comunistilor” și a reprimat în mod sângeros tineretul cu stare de spirit anti-japonez din orașul Sian. Atunci Cian Siue-lian și Ian Hu-cen, acționând în comun, l-au arestat pe Cian Kai-și. Aceste eveni-

mente, care s'au petrecut la 12 Decembrie 1936, sunt cunoscute sub numele de „incidentul dela Sian”. Cian Kai-și a fost nevoit să accepte cererea de a încheia o alianță cu partidul comunist în vederea organizării rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi. După aceasta el a fost pus în libertate și s'a întors la Nanchin.

² E vorba de gruparea pro-japoneză din guvernul gomindanist dela Nanchin care a luptat împotriva lui Cian Kai-și pentru putere. În fruntea acestei grupări se aflau Van Tzin-vei și He In-țin; în cursul incidentului dela Sian ei au insistat asupra „reprimării” lui Cian Siue-lian și Ian Hu-cen. Profitând de incidentul dela Sian, ei au vrut să declanșeze războiul civil pe scară largă, pentru ca în felul acesta să ajute ofensiva cotropitorilor japonezi, iar ei înșiși să smulgă puterea din mâinile lui Cian Kai-și.

³ E vorba de cei 7 conducători ai mișcării patriotice anti-japoneze din Șanghai — Sen Tziun-ju, Cian Nai-ți, Tzou Tao-fen, Li Gun-pu, Șa Tjian-li, Și Lian și Van Tzao-și. Ei au fost arestați de Cian Kai-și în Noembrie 1936 și au fost puși în libertate abia în Iulie 1937.

⁴ Van Tzin-vei era pe atunci leaderul grupării pro-japoneze din sânul gomindanului. Începând din 1931, el a dus constant o politică de înțelegere cu agresorii imperialiști japonezi. În Decembrie 1938 el a părăsit Ciunținul, a trecut pe față de partea cotropitorilor japonezi și a format un guvern marionetă la Nanchin.

⁵ He In-țin — militarist gomindanist, leader al unei alte grupări pro-japoneze din sânul gomindanului. În timpul incidentului dela Sian, căutând să declanșeze un război intestine, He In-țin a pregătit intens ofensiva trupelor gomindaniste de a-lungul căii ferate Lunhai împotriva provinciei Șensi. He In-țin a întocmit deasemenea planuri de bombardare a orașului Sian, pentru a-l omorî pe Cian Kai-și și a-i lua locul.

⁶ Sun Tzi-ven — reprezentant al grupării pro-americane. Ținând seama de contradicțiile imperialiste dintre Japonia și Statele

Unite ale Americii, care luptau pe atunci pentru dominație în Extremul Orient, și acționând în interesul S.U.A., el s'a pronunțat deasemenea pentru soluționarea pașnică a incidentului dela Sian.

- 7 Această scrisoare a supus unei critici aspre și juste politica reacționară a gomindanului și, în special, hotărârile plenarei a doua a Comitetului Executiv Central al gomindanului; totodată în scrisoare se sublinia că politica Partidului Comunist Chinez este îndreptată spre crearea unui front național anti-japonez unic și că partidul comunist este gata să reia colaborarea cu gomindanul. Partea principală a acestei scrisori este reprodusă mai jos:

„În apelul plenarei a doua a Comitetului Executiv Central al partidului vostru se vorbește despre «centralizare și unitate»; a vorbi astfel înseamnă a pune problema cu capul în jos. Ar trebui să știți că războiul civil și lipsa de unitate din ultimii 10 ani au fost provocate în întregime de politica nefastă pentru stat dusă de partidul și guvernul d-v., care se bizue în toate privințele pe imperialiști, și mai ales de politica de neîmpotrivire față de cotropitorii japonezi, pe care o duceți în mod consecvent din timpul «evenimentelor dela 18 Septembrie». Partidul și guvernul d-v. au lansat lozincă: «Înainte de a lupta cu dușmanul din afară, trebuie să faci ordine la tine în țară»; sub această lozincă d-v. duceți de mulți ani războiul civil, desfășurați fără încetare campanii împotriva Armatei roșii, reprimați din răspuțeri mișcarea patriotică și democratică a poporului chinez. Nici până astăzi nu vă preocupați câtuși de puțin soarta Nord-Estului și a Nordului țării și, uitând că imperialismul japonez este cel mai înrăit dușman al Chinei, v'ați îndreptat toate eforturile împotriva Armatei roșii și spre lupta intestinată din sânul partidului d-v.; ați aruncat toate forțele pentru a bara calea Armatei roșii, care este gata să lupte împotriva cotropitorilor japonezi, și îi dezorganizați spatele; ignorați cererile poporului de a se organiza rezistența împotriva cotropitorilor japonezi; lipsiți populația țării de libertățile cetățenești. A-ți iubi patria a devenit o crimă: închisorile din întreaga țară gem de oameni complect nevinoși; pentru trădarea patriei se acordă distincții; trădătorii

națiunii își serbează cu anticipație triumful. A năzui spre centralizare și unitate urmând actuala politică defectuoasă este tot una cu «a căuta peștele în copac»: nu veți obține decât un rezultat contrar. Vă declarăm, domnilor, că dacă nu veți schimba în mod radical orientarea defectuoasă a politicii d-v., dacă nu vă veți îndrepta ura împotriva imperialismului japonez, și nu împotriva compatrioților d-v., așa cum s'a întâmplat până acum, oricât v'ați strădui nu veți reuși să vă mențineți nici măcar actualele poziții. Iar vorbele despre centralizare și unitate sau despre un așa zis «stat modern» sunt cu atât mai mult complect lipsite de conținut. Poporul chinez are nevoie de o asemenea centralizare și de o asemenea unitate care să contribuie la rezistența împotriva cotropitorilor japonezi și la salvarea patriei, și nu de o centralizare și o unitate care să servească numai pentru a te prosterna în fața dușmanului extern și a duce la pieire poporul.

În prezent poporul cere insistent formarea unui guvern care să fie într-adevăr în stare să salveze patria și poporul, cere crearea unei republici cu adevărat democratice. Poporul cere formarea unui astfel de guvern republican democratic, care să-i apere interesele. Acest guvern trebuie să fie în stare, în primul rând, să se împotrivescă invaziei din afară, în al doilea rând, să acorde poporului drepturi democratice și, în al treilea rând, să dezvolte economia națională pentru a ușura suferințele poporului și chiar pentru a le pune capăt complect. Acestea trebuie să fie punctele principale ale programului său. Și dacă e să vorbim de un «stat modern», apoi tocmai acesta trebuie să fie programul său, tocmai de un asemenea program are nevoie în momentul de față China colonială și semicolonială. Poporul luptă acum cu dorință și hotărâre fermă pentru înfăptuirea acestui țel. Politica partidului și guvernului d-v. este însă în directă contradicție cu năzuințele poporului: ducând o asemenea politică, nu veți câștiga niciodată încrederea lui. Partidul Comunist Chinez și Armata roșie a Chinei declară în mod solemn: noi suntem pentru crearea unei republici democratice unice în întreaga Chină, suntem pentru convocarea unui parlament ales pe bază de vot universal, suntem pentru convocarea unei conferințe gene-

rale a reprezentanților întregului popor și ai tuturor forțelor armate anti-japoneze, care să fie consacrată problemelor luptei împotriva cotropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei; noi suntem pentru crearea unui guvern unic al apărării naționale pe întreaga Chină. Noi declarăm că, atunci când în China va fi creată o republică democratică unică regiunile roșii vor intra în ea ca parte componentă, reprezentanții populației din regiunile roșii vor participa în parlamentul întregii Chine, în regiunile roșii va fi introdus același regim democratic care va fi instaurat pe întreg teritoriul Chinei.

Noi considerăm că nici Consiliul apărării naționale, a cărui creare este prevăzută în hotărârile plenarei a doua a Comitetului Executiv Central al partidului d-v., nici Adunarea Națională, pe care o convoacă în prezent partidul și guvernul d-v., nu pot îndeplini sarcinile centralizării și unirii țării în vederea organizării rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi și a salvării patriei. Judecând după regulamentul Consiliului apărării naționale, confirmat la plenara a doua a Comitetului Executiv Central al partidului d-v., Consiliul va fi alcătuit numai dintr'un mănunchi de funcționari care ocupă posturi de conducere în partidul și guvernul d-v. și nu va fi decât un organ consultativ pe lângă guvern. Este absolut evident că un astfel de consiliu nu poate funcționa cu succes și nu poate nicidecum să se bucure de încrederea poporului. Judecând însă după «Proiectul de Constituție a Republicii chineze» și după «Statutul organizatoric și regulamentul alegerilor de deputați pentru Adunarea Națională», adoptate de guvernul d-v., Adunarea Națională pe care intenționați s'o convocați nu va putea nici ea funcționa cu succes și nu se va putea bucura de încrederea poporului, deoarece treburile în această Adunare Națională le va conduce numai un mănunchi de funcționari ai partidului și guvernului d-v., ea însăși devenind o anexă a aparatului d-v. funcționăresc, fațada lui. Un astfel de Consiliu al apărării naționale și o astfel de Adunare Națională nu au nimic comun cu ceea ce urmărește să obțină partidul nostru, — cu o conferință a reprezentanților întregului popor consacrată problemelor rezisten-

ței împotriva cotropitorilor japonezi și salvării patriei (cu alte cuvinte, un adevărat Consiliu al apărării naționale), cu o Republică democratică chineză și parlamentul ei.

Noi considerăm că în Consiliul apărării naționale, care trebuie să se ocupe de organizarea rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi și a salvării patriei, este necesar să fie atrași reprezentanții tuturor partidelor și grupurilor, ai tuturor păturilor populației și ai tuturor forțelor armate, pentru a crea un organ al puterii care să fie într'adevăr în stare să îndeplinească mărețele sarcini ale organizării rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi și a salvării patriei; tocmai un astfel de Consiliu al apărării naționale trebuie să formeze guvernul unic al apărării naționale pe întreaga Chină. Iar Adunarea Națională, la rândul ei, trebuie să devină parlament — organul suprem al puterii Republicii democratice chineze, ales de întregul popor pe bază de vot universal. Numai un astfel de Consiliu al apărării naționale și un astfel de parlament al întregii Chine vor putea conta pe aprobarea și sprijinul poporului, vor putea conta pe participarea poporului la ele, numai ele vor putea crea o bază trainică, de neclintit pentru măreața cauză a salvării patriei și poporului. În caz contrar, cu niciun fel de titluri frumoase nu veți ajuta cauzei și nu veți câștiga aprobarea poporului. Cea mai bună dovadă în această privință o poate constitui faptul că conferințele de tot felul pe care le-au convocat partidul și guvernul d-v. s'au terminat invariabil cu un eșec.

În apelul plenarei a doua a Comitetului Executiv Central al partidului d-v. se spune:

«Venirea unor vremuri primejdioase și grele n'a fost pentru noi ceva neașteptat, și noi nu fugim deloc de răspundere în fața grelelor încercări prin care trece statul... Partidul nostru trebuie să-și închine cauzei salvării statului toate forțele și gândurile, pentru a-și face datoria până la capăt».

Într'adevăr, partidul d-v., fiind partidul de guvernământ pe cea mai mare parte a teritoriului Chinei, nu poate să nu poarte răspunderea politică pentru tot ceea ce s'a făcut. Gomitandul nu se poate sustrage dela răspundere, deoarece

în guvernul d-v. se înfăptuește dictatura unui singur partid — dictatura gomindanului.

Contrar voinței întregului popor, contrar intereselor întregii națiuni, partidul d-v. duce, în special dela «evenimentele dela 18 Septembrie» încoace, o politică fundamental greșită, în urma căreia a fost pierdut aproape jumătate din teritoriul Chinei, și d-v. nu veți reuși în niciun chip să treceți răspunderea pentru acest lucru asupra altcuiva. Impreună cu întregul popor chinez, noi considerăm că, întrucât jumătate din teritoriul Chinei a fost pierdut din vina partidului d-v., răspunderea pentru restabilirea suveranității Chinei pe acest teritoriu cade inevitabil asupra d-v.

Totodată, în partidul d-v. există destui oameni cinstiți care își dau seama că asupra patriei planează o primejdie de moarte și că nu poți merge împotriva voinței poporului. În prezent în comportarea acestor oameni se observă o cotitură: ei au început să-și exprime nemulțumirea și indignarea față de acele elemente din gomindan a căror activitate amenință partidul și statul cu o catastrofă. Partidul Comunist Chinez simpatizează în întregime cu această cotitură și salută călduros pe membrii cinstiți și pătrunși de sentimente patriotice ai gomindanului, care au dat dovadă că sunt conștienți și care în fața crizei naționale și-au exprimat în mod dârz hotărârea de a lupta cu abnegație și voința de reînnoire.

Noi știm că în Comitetul Executiv Central și în comitetele provinciale ale partidului d-v., în guvernul central și în guvernele provinciilor, în cercurile reprezentanților învățământului, științei și artei, în rândurile ziariștilor, în cercurile de afaceri, în mișcarea feminină, în rândurile personalităților vieții religioase, în rândurile cadrelor medicale și în rândurile personalului poliției, în diferitele organizații de masă, și cu atât mai mult în masele largi ale armatei, se găsesc mulți membri de rând vechi și noi ai gomindanului și acțiști cu posturi de conducere de toate gradele care sunt oameni într'adevăr conștienți și pătrunși de sentimente patriotice. Numărul lor crește cu fiecare zi, și acest lucru este foarte înbucurător.

Partidul Comunist Chinez este gata oricând să colaboreze cu acești membri ai gomindanului, este gata să treacă la crearea unui trainic front național unic de luptă împotriva principalului dușman al națiunii chineze — imperialismul japonez. Sperăm că acești membri ai gomindanului vor putea deveni în viitorul apropiat forța conducătoare în gomindan, învingând pe aceia care, pierzându-și cinstea și conștiința, acționează contrar intereselor națiunii și care s'au transformat în fapt în agenți ai imperialismului japonez, în trădători ai națiunii, pe aceia care dezonoarează numele lui Sun Iat-sen; sperăm că membrii conștienți și pătrunși de sentimente patriotice ai gomindanului vor face să renască spiritul revoluționar al celor trei principii populare ale lui Sun Iat-sen, precum și cele trei principii politice fundamentale ale lui — alianța cu Rusia, alianța cu partidul comunist și sprijinul muncitorilor și țăranilor; sperăm că ei își vor consacra toate forțele și gândurile pentru a transpune până la capăt în viață cele trei principii populare revoluționare, precum și cele trei principii politice fundamentale — vor transpune până la capăt în viață poruncile revoluționare ale lui Sun Iat-sen. Sperăm că oamenii cinstiți din gomindan, împreună cu conducătorii pătrunși de sentimente patriotice ai tuturor partidelor și grupurilor politice, ai tuturor păturilor populației, împreună cu toți patrioții Chinei, își vor asuma în mod hotărât răspunderea pentru continuarea operei revoluționare a lui Sun Iat-sen, vor lupta cu hotărâre pentru izgonirea imperiaștilor japonezi și pentru salvarea Chinei dela pieire, pentru drepturile democratice ale întregului popor, pentru dezvoltarea economiei naționale a Chinei, pentru salvarea celor mai largi mase populare de suferințe, pentru crearea unei republici democratice în China, pentru crearea unui parlament democratic și a unui guvern democratic.

Partidul Comunist Chinez se adresează tuturor membrilor gomindanului cu următoarea declarație:

Dacă veți acționa într'adevăr în acest spirit, noi vă vom sprijini cu hotărâre, noi suntem gata să ne unim cu voi într'un trainic front unic revoluționar așa cum a fost mărețul

front unic de luptă împotriva asuprii naționale și feudale — frontul celor două partide ale noastre — în perioada marii revoluții chineze din 1924—1927. Căci în prezent aceasta este singura cale sigură pentru salvarea patriei dela pieire“

SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST CHINEZ ÎN PERIOADA RĂZBOIULUI ANTIJAPONEZ *

(3 Mai 1937)

** Raport prezentat de tovarășul Mao Tze-dun la Conferința generală a Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în orașul Ianan în Mai 1937.*

ETAPA ACTUALĂ A DEZVOLTĂRII CONTRADICȚIILOR EXTERNE ȘI INTERNE DIN CHINA

1. Dat fiind că contradicțiile dintre China și Japonia au devenit acum principalele contradicții, iar contradicțiile interne au ajuns să ocupe un loc secundar, subordonat, în relațiile internaționale și în raporturile dintre clase înăuntrul țării s'au produs schimbări; aceste schimbări au marcat începutul unei noi etape a dezvoltării situației actuale.

2. China este demult sfâșiată de două contradicții fundamentale ascuțite — contradicția dintre imperialism și China și contradicția dintre rânduile feudale și interesele masselor largi populare. În 1927 burghezia, reprezentată de gomindan, a trădat revoluția și a vândut interesele naționale imperialismului, fapt în urma căruia s'a ivit un antagonism ascuțit între puterea muncitorilor și țăranilor și puterea gomindanistă, Partidul Comunist Chinez trebuind să-și asume singur sarcinile înlăptuirii revoluției naționale și democratice.

3. Situația, care s'a creat după „evenimentele dela 18 Septembrie 1931” și mai ales după evenimentele din 1935¹ din China de Nord, a dus la următoarele schimbări în contradicțiile arătate mai sus:

a) Dintre contradicțiile existente între țările imperialiste, pe de o parte, și China, pe de altă parte, au ieșit în mod pronunțat în relief și s'au ascuțit în mod deosebit

contradicțiile dintre imperialismul japonez și China. Imperialismul japonez a început să ducă o politică de coplectă înrobire a Chinei. Deaceia contradicțiile dintre alte state imperialiste și China au trecut pe planul al doilea, adâncindu-se contradicțiile dintre toate aceste state imperialiste și Japonia imperialistă. Ca urmare, în fața Partidului Comunist Chinez și a poporului chinez s'a pus sarcina stabilirii unei legături între frontul național anti-japonez unic din China și frontul păcii din întreaga lume. Aceasta înseamnă că China trebuie nu numai să se unească cu prietenul statornic și cel mai bun al poporului chinez, Uniunea Sovietică, dar în măsura posibilităților trebuie să stabilească deasemenea relații, care să aibă ca scop lupta comună împotriva imperialismului japonez, cu acele state imperialiste care în prezent doresc să mențină pacea și se pronunță împotriva unui nou război de agresiune. Frontul nostru unic trebuie să-și propună ca scop rezistența împotriva Japoniei, și nu lupta simultană împotriva tuturor puterilor imperialiste.

b) Așuțirea contradicțiilor dintre China și Japonia a dus la schimbarea raporturilor dintre diferitele clase înăuntrul țării noastre; în fața burgheziei, și chiar a militaristilor, s'a pus problema a însăși existenței lor; în rândurile lor și în partidele lor a început treptat un proces de revizuire a pozițiilor politice. În legătură cu aceasta, în fața Partidului Comunist Chinez și în fața poporului chinez s'a pus sarcina organizării unui front național anti-japonez unic. Frontul nostru unic cuprinde burghezia și pe toți aceia care sunt gata să-și apere patria; este frontul unic al întregii țări împotriva dușmanului extern. Îndeplinirea sarcinii creării acestui front este nu numai necesară, dar și posibilă.

c) Așuțirea contradicțiilor dintre China și Japonia a dus la o schimbare în situația maselor populare din întreaga țară (a proletariatului, țărănimii și micii burghezii orășenești) și la schimbarea situației și politicii partidului comunist. Lupta poporului pentru salvarea patriei a luat o amploare și mai mare. Partidul comunist a trecut dela politica dusă după „evenimentele dela 18 Septembrie” și îndreptată spre încheierea unei înțelegeri anti-japoneze pe baza a trei condiții (încetarea ofensivei împotriva bazelor revoluționare, acordarea de libertăți poporului, înarmarea poporului) cu acea parte a gomindaniștilor care doresc să colaboreze cu noi în ceea ce privește rezistența împotriva Japoniei, la politica creării unui front anti-japonez unic al întregii națiuni. Rezultatul a fost o serie de măsuri întreprinse de partidul nostru, și anume: declarația din August 1935², hotărârea din Decembrie³, renunțarea la lozinca „Jos Cian Kai-și!” în Mai 1936⁴, scrisoarea din August către gomindan⁵, hotărârea din Septembrie cu privire la republica democrată⁶, orientarea fermă spre soluționarea pașnică a incidentului dela Sian din Decembrie acelaș an, telegrama adresată plenarei a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului din Februarie 1937⁷ etc.

d) Asemenea fenomene cum sunt cotropirea teritoriilor de către militaristi și războaiele dintre ei, care au fost o urmare a politicii imperialiste de luptă pentru sfere de influență și a economiei semicoloniale a Chinei, au suferit și ele schimbări în fața contradicțiilor dintre China și Japonia. Imperialiștii japonezi încurajează asemenea cotropiri și războaie intestinale pentru a-și ușura calea spre dominația absolută în China. Alte state imperialiste, urmărind propriile lor interese, spri-

jină vremelnic unirea Chinei și stabilirea păcii în cuprinsul ei. Partidul Comunist Chinez, însă, și poporul chinez își încordează toate forțele în lupta împotriva războaielor intestinale și a desmembrării țării, în lupta pentru pace internă și pentru unitate.

e) Dezvoltarea contradicțiilor externe — contradicțiile dintre China și Japonia — a dus la scăderea greutateii specifice politice a contradicțiilor dintre clase și grupările politice dinăuntrul țării, a făcut ca aceste contradicții să ocupe un loc secundar, subordonat. Dar înseși contradicțiile dintre clase și contradicțiile dintre grupurile politice din țară continuă să existe: ele nu s'au micșorat și n'au dispărut. Acelaș lucru se poate spune și despre contradicțiile dintre China și statele imperiale (în afară de Japonia). Tocmai deaceia în fața partidului comunist și a poporului Chinei stă următoarea sarcină: să reglementeze cum se cuvine, în concordanță cu sarcina generală a unirii întregii țări în scopul rezistenței împotriva Japoniei, acele contradicții, atât interne, cât și externe, a căror reglementare este posibilă și necesară în prezent. Tocmai aceasta determină orientarea politică a Partidului Comunist Chinez, care cere pace și unitate înăuntrul țării, o formă democratică de guvernământ, îmbunătățirea condițiilor de viață ale poporului și tratative cu statele străine care sunt împotriva Japoniei.

4. Prima etapă a noii perioade a revoluției chineze, etapă care a început la 9 Decembrie 1935⁶, s'a încheiat în timpul plenarei a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului, care a avut loc în Februarie 1937. Cele mai de seamă evenimente din această etapă au fost următoarele: mișcarea studențimii, a oamenilor cul-

turii și a cercurilor obștești pentru salvarea patriei, intrarea Armatei roșii în regiunile de Nord-Vest ale țării, munca propagandistică și organizatorică a partidului comunist pentru crearea unui front național anti-japonez unic, grevele anti-japoneze din Șanghai și Tindao⁹, tendința Angliei de a duce o politică ceva mai fermă față de Japonia¹⁰, evenimentele din provinciile Guandun și Gansu¹¹, războiul împotriva cotropitorilor japonezi în provincia Suiuan și mișcarea populară pentru acordarea de ajutor frontului dela Suiuan¹², poziția relativ fermă a Nanchinului în tratativele japono-chineze¹³, incidentul dela Sian și, în sfârșit, plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului, care a avut loc la Nanchin¹⁴. Toate aceste evenimente se desfășoară în jurul contradicției principale, antagonismul dintre China și Japonia, toate au o legătură directă cu una și aceeași cerință de însemnătate istorică, — cu cerința creării unui front național anti-japonez unic. Sarcina fundamentală a revoluției în această etapă este cucerirea păcii înăuntrul țării, încetarea conflictelor armate interne, pentru a ne uni laolaltă și a opune în comun rezistență Japoniei. În această etapă partidul comunist a lansat lozincă: „Să încetăm războiul civil, să dăm o ripostă unanimă Japoniei!”. Această lozincă a fost în linii generale înfăptuită, și astfel a fost creată prima condiție necesară pentru formarea efectivă a frontului național anti-japonez unic.

5. Ca urmare a existenței în gomindan a unor elemente pro-japoneze, plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului n'a realizat o cotitură precisă și deplină în politica gomindanului și n'a dat o soluție concretă problemei. Dar, sub presiunea poporului

și sub influența schimbărilor care au avut loc în gomindan, acesta din urmă a fost nevoit să înceapă o cotitură dela politica greșită din ultimii zece ani, dela politica de război civil, de dictatură și de neîmpotrivire față de Japonia, la o politică de pace internă, de democrație și de rezistență împotriva Japoniei. El a început să încline spre politica creării unui front național anti-japonez unic; primul pas în această direcție s'a conturat la plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului. De acum încolo trebuie să se obțină ca în politica gomindanului să se producă o cotitură definitivă. Pentru atingerea acestui scop, noi și întregul popor chinez trebuie să desfășurăm mai larg mișcarea anti-japoneză și democratică, să mergem și mai departe în criticarea, împingerea și îmboldirea gomindanului, să unim pe toți partizanii păcii interne, democrației și rezistenței împotriva Japoniei aflați în rândurile gomindanului, să îndemnăm pe cei șovăelnici și nehotărâți la acțiuni energice și să izgonim elementele cu tendințe pro-japoneze.

6. Etapa actuală este a doua etapă a noii perioade. Și prima și a doua sunt etape de trecere la etapa luptei armate generale împotriva cotropitorilor japonezi. Dacă sarcina primei etape a fost în primul rând lupta pentru pace înăuntrul țării, sarcina celei de a doua etape este în primul rând lupta pentru democrație. Trebuie să înțelegem că crearea unui front național anti-japonez unic cu adevărat trainic nu este posibilă, desigur, fără pace înăuntrul țării, după cum nu este posibilă nici fără democrație înăuntrul țării. Deaceia lupta pentru democrație este în această etapă de dezvoltare principala verigă în lanțul general al sarcinilor revoluției. Dacă nu vom înțelege

întreaga însemnătate a sarcinii instaurării democrației și dacă vom slăbi lupta pentru democrație, nu vom putea obține crearea unui front național anti-japonez unic cu adevărat trainic.

LUPTA PENTRU DEMOCRAȚIE ȘI LIBERTATE

7. În prezent imperialiștii japonezi se pregătesc intens în vederea unei agresiuni împotriva principalelor regiuni ale Chinei.

Urmând exemplul lui Hitler și Mussolini, care pregătesc intens un război tâlhăresc în Occident, în Orient, imperialiștii japonezi, în concordanță deplină cu planurile lor, își încordează toate forțele pentru a pregăti o serie de premize care să le permită să termine dintr'o singură lovitură cu China: la ei în țară — premize militare, politice, economice și ideologice, pe arena internațională — premize diplomatice; iar în China ei sprijină și promovează forțele pro-japoneze. Propaganda așa zisei „colaborări chino-japoneze” și o oarecare moderație în acțiunile diplomatice ale Japoniei sunt dictate de considerente tactice în ducerea politicii ei agresive din ajunul războiului.

Se apropie momentul când China va trebui să hotărască problema existenței ei; pentru războiul împotriva cotropitorilor, pentru salvarea Chinei dela pieire trebuie să ne pregătim într'un ritm cât se poate de rapid. Noi suntem tocmai pentru o astfel de pregătire, suntem împotriva teoriei pregătirii la nesfârșit, împotriva pierderii inutile a timpului de către funcționarii civili și militari, pierdere care dăunează patriei, care ajută în fapt dușmanului și căreia trebuie să-i punem capăt imediat.

8. Măsurile de apărare în domeniul politic, militar și economic, precum și în domeniul învățământului sunt o condiție necesară a pregătirii războiului anti-japonez pentru salvarea patriei, în îndeplinirea acestor măsuri nefiind permisă nici cea mai mică întârziere. În domeniul politic cucerirea libertăților democratice constituie tocmai acea condiție principală care va asigura victoria în războiul împotriva cotropitorilor japonezi. Pentru războiul anti-japonez sunt necesare pacea internă și unitatea întregii țări; dacă la noi nu vor exista însă libertăți democratice, noi nu vom putea să consolidăm pacea internă, pe care am și realizat-o, și să întărim unitatea internă. Pentru războiul anti-japonez este necesară mobilizarea poporului, dar fără libertăți democratice nici nu ne putem gândi la efectuarea acestei mobilizări. Fără o pace și o unitate internă trainică, fără mobilizarea forțelor întregului popor, războiul anti-japonez se poate sfârși tot atât de lamentabil cum s'a sfârșit războiul din Abisinia. Abisinia a fost înfrântă în special pentru că acolo domina orânduirea feudală: din această cauză ea nu a putut să întărească unitatea internă și să ridice poporul la luptă activă. Fără instaurarea democrației în țară, nu este posibil să se creeze în China un front național anti-japonez unic cu adevărat trainic și să se îndeplinească sarcinile care stau în fața acestui front.

9. China trebuie să treacă imediat la transformări democratice în următoarele două direcții.

În primul rând, în domeniul regimului politic: să fie înlocuit regimul dictaturii reacționare a unui singur partid — gomindanul —, al dictaturii unei singure clase printr'un regim democratic bazat pe colaborarea tuturor partidelor și a tuturor claselor. În această direcție

trebuie să se înceapă cu renunțarea la metodele antidemocratice de ținere a alegerilor pentru Adunarea Națională și de convocare a ei, cu ținerea unor alegeri democratice și cu asigurarea libertății lucrărilor Adunării Naționale, iar apoi să se elaboreze o constituție cu adevărat democratică, să se convoace un parlament cu adevărat democratic, să se aleagă un guvern cu adevărat democratic și să se ducă o politică cu adevărat democratică. Numai astfel se poate consolida într'adevăr pacea în țară, se poate pune capăt ciocnirilor armate și se poate întări unitatea internă, pentru ca întreaga țară să se ridice ca un singur om împotriva dușmanului extern. S'ar putea întâmpla și așa: ofensiva imperialiștilor japonezi să înceapă mai înainte ca noi să fi terminat transformările noastre, și deaceia trebuie să îndeplinim cât mai repede cu putință aceste transformări și să pregătim toate condițiile pentru terminarea lor în cursul războiului, pentru a avea posibilitatea să dăm în orice moment o ripostă ofensivei japoneze și să asigurăm victoria finală în război. Întregul popor chinez, toți patrioții, aparținând diferitelor partide și grupuri, trebuie să renunțe la atitudinea indiferentă care a existat în trecut față de problema Adunării Naționale și a constituției și să-și concentreze toate forțele asupra mișcării pentru Adunarea Națională și pentru constituție, mișcare care are un caracter concret și care prezintă importanță pentru apărare; ei trebuie să critice cu asprime gomindanul, care se află la putere, să-l împingă și să-l îmboldească ca să renunțe la dictatura unui singur partid, la dictatura unei singure clase și să îndeplinească voința poporului. În decurs de câteva luni ale anului acesta trebuie să pornim în întreaga țară o largă mișcare democratică, al cărei

scop imediat trebuie să fie complectă democratizare a Adunării Naționale și a constituției.

În al doilea rând, trebuie să se asigure poporului libertatea cuvântului, a întrunirilor și asociațiilor. Fără aceste libertăți nu va putea fi îndeplinită transformarea democratică a regimului politic, nu va putea fi mobilizat poporul la războiul anti-japonez și nu se va putea obține victoria în lupta pentru apărarea patriei și pentru redobândirea teritoriilor pierdute. În cursul lunilor viitoare mișcarea democratică a întregului popor trebuie să obțină satisfacerea câtorva revendicări minimale în acest domeniu, și anume: punerea în libertate a deținuților politici, anulara interdicției partidelor politice etc. Transformarea democratică a regimului politic, asigurarea de libertăți cetățenești poporului constituie o parte importantă a programului frontului național anti-japonez unic și, totodată, o condiție necesară pentru crearea unui front național anti-japonez unic cu adevărat trainic.

10. Dușmanii noștri — imperialiștii japonezi, trădătorii chinezi, elementele pro-japoneze, trochiștii — depun toate eforturile pentru a submina fiecare măsură a noastră îndreptată spre unirea pașnică, spre introducerea libertăților democratice și spre rezistența împotriva cotropitorilor japonezi. Înainte, când noi luptăm din toate puterile pentru pace și unitate, ei ațâțau prin provocări de tot felul războiul civil și sciziunea înăuntrul țării. Și acum și în viitorul apropiat, când noi luptăm și vom lupta pentru libertăți democratice, ei vor continua, fără îndoială, acțiunea lor de subminare: scopul lor principal este să împiedice îndeplinirea sarcinilor războiului anti-japonez de apărare a patriei și să-și realizeze până la capăt planurile lor agresive de înrobire a Chinei. Pe viitor, în lupta

pentru cucerirea libertăților democratice, paralel cu propaganda și agitația energică în rândurile părții înapoiate a populației și ale gomindaniștilor încăpățânați și paralel cu criticarea lor, trebuie să demascăm până la capăt uneltirile imperialiștilor japonezi și ale căinilor lor credincioși — elementele pro-japoneze și trochiștii, care favorizează agresiunea japoneză în China, și să ducem o luptă neîmpăcată împotriva lor.

11. În scopul stabilirii păcii interne și a democrației, în scopul ducerii războiului anti-japonez, în scopul creării unui front național anti-japonez unic, Partidul Comunist Chinez și-a luat, în telegrama adresată plenarei a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului, următoarele patru angajamente: a) să schimbe denumirea guvernului bazei revoluționare din provinciile Șensi, Gansu și Ninsia, condus de Partidul Comunist Chinez, în guvern al Raionului special al Republicii chineze, iar denumirea Armatei roșii — în Armata național-revoluționară, punându-le sub conducerea guvernului central și a Comitetului militar din Nanchin; b) să introducă pe teritoriul Raionului special un regim consecvent democratic; c) să renunțe la politica de răsturnare prin violență a puterii gomindanului; d) să înceteze confiscarea pământurilor moșierești. Aceste angajamente erau necesare și admisibile. Numai așa se și putea proceda în legătură cu schimbarea greutății specifice politice a contradicțiilor externe și interne, în legătură cu necesitatea de a schimba situația, care se caracteriza prin aceea că în țară se opuneau una alteia două puteri politice, și de a ne uni, astfel, pentru a lupta împreună împotriva dușmanului. Acestea sunt concesii făcute în scopul realizării unui anumit principiu și pe baza unor condiții bine determinate.

concesii făcute pentru a obține în schimbul lor pacea și democrația înăuntrul țării, necesare întregului popor pentru ducerea războiului anti-japonez. Dar aceste concesii au limite: partidul comunist continuă să conducă Raionul special și Armata roșie, iar în relațiile cu gomindanul își păstrează independența și libertatea de critică. Iată limitele acestor concesii, și este inadmisibil ca aceste limite să fie depășite. Concesii fac ambele partide: gomindanul renunță la politica de război civil, de dictatură și de neîmpotrivire față de dușman; partidul comunist renunță să mai opună puterea sa politică puterii gomindanului. Cu prețul concesiilor noastre, obținem concesii din partea gomindanului și o reluare a colaborării în lupta pentru salvarea patriei de invazia dușmanului.

A spune că aceasta înseamnă capitularea partidului comunist ar fi a-chiuism¹⁵ și o calomnie premeditată.

12. Este oare de acord partidul comunist cu cele trei principii populare¹⁶? Noi răspundem: da, este de acord! Din clipa în care au fost proclamate, cele trei principii populare au suferit o serie de modificări istorice. Cele trei principii populare revoluționare ale lui Sun Iat-sen au câștigat încrederea poporului datorită faptului că au fost transpuse fără abatere în viață de către Sun Iat-sen în colaborare cu partidul comunist și au devenit steagul victorios al revoluției din 1924—1927. Dar persecuțiile începute de gomindan în 1927 împotriva partidului comunist (așa numita „curățire a partidului“¹⁷ și războiul împotriva comuniștilor) și trecerea la o politică diametral opusă celor trei principii populare au dus la înfrângerea revoluției și au creat primejdia pieirii națiunii; ca urmare a acestui fapt poporul și-a pierdut încrederea în aceste

trei principii populare. În prezent, când a survenit o criză națională extrem de ascuțită, gomindanul nu mai poate să guverneze cum a guvernat înainte, și în legătură cu aceasta întregul popor chinez și elementele patriotice ale gomindanului cer din nou cu insistență colaborarea celor două partide. Deaceea renașterea adevăratului spirit al celor trei principii populare, reluarea colaborării ambelor partide pe baza acestor principii (în politica externă — naționalism, adică lupta pentru independență și eliberare, iar în politica internă — suveranitatea poporului, adică instaurarea democrației și a libertăților cetățenești, și prosperitatea poporului, adică asigurarea fericirii și a bunăstării a poporului), precum și conducerea poporului în ceea ce privește înfăptuirea fermă a acestor trei principii corespund pe de-a-ntregul cerințelor istorice ale revoluției chineze, și acest lucru trebuie să fie absolut clar pentru fiecare comunist.

Comuniștii nu renunță câtuși de puțin la idealurile lor socialiste și comuniste; trecând prin etapa revoluției burghezo-democratice, ei vor ajunge la etapa socialistă și comunistă. Partidul Comunist Chinez are un program politic și economic propriu. Programul lui maximal este socialismul și comunismul, și aceasta nu este tot una cu cele trei principii populare. Programul lui din perioada revoluției democratice merge și el mai departe decât programele tuturor celorlalte partide din China, dar în fond el nu este în contradicție cu programul celor trei principii populare proclamat de primul congres al gomindanului. Deaceea noi nu numai că nu renunțăm la cele trei principii populare, dar vrem să le transpunem în mod ferm și hotărît în viață, cerem ca gomindanul să transpună împreună cu noi aceste principii în viață și chemăm în-

regul popor chinez la înfăptuirea lor. Noi considerăm că partidul comunist, gomindanul și întregul popor chinez trebuie să se ridice în unanimitate la luptă pentru cele trei scopuri mărețe — pentru independență națională, pentru puterea poporului și libertăți democratice, pentru fericirea poporului.

13. A fost oare greșită chemarea noastră anterioară de a se crea o republică democrată muncitorească-țărănească? Nu, ea n'a fost greșită, întrucât burghezia, în special marea burghezie, s'a îndepărtat de revoluție și, trecând de partea forțelor imperialiste și feudale, a devenit un dușman al poporului; ca forțe motrice ale revoluției au rămas numai proletariatul, țărănimea și mica burghezie orășenească; ca partid revoluționar a rămas numai partidul comunist, misiunea de organizator al revoluției revenind singurului partid revoluționar din China — partidului nostru comunist. Numai partidul comunist a continuat să țină sus steagul revoluției, a păstrat tradițiile revoluționare, a lansat lozinca republicii democratice a muncitorilor și țăranilor și a dus în decurs de mulți ani o luptă grea pentru înfăptuirea acestei lozinci. Lozinca republicii democratice a muncitorilor și țăranilor nu este contrară sarcinilor revoluției burghezo-democratice, ci, dimpotrivă, înseamnă îndeplinirea fermă tocmai a acestor sarcini. În politica pe care noi o ducem în cursul acestei lupte nu există nimic care să nu corespundă acestor sarcini. În politica noastră, care include chiar confiscarea pământului moșieresc și introducerea zilei de lucru de 8 ore, noi n'am depășit câtuși de puțin cadrul sistemului proprietății private capitaliste și n'am procedat câtuși de puțin la înfăptuirea socialismului.

Care va fi compoziția de clasă a noii republici democratice? Proletariatul, țărănimea, mica burghezie orășenească, burghezia și toți acei care împărtășesc ideile revoluției naționale și democratice. Această republică va fi o alianță a tuturor acestor clase în revoluția națională și democratică. Particularitatea acestei alianțe constă în faptul că în ea intră acum burghezia; întrucât în situația actuală s'a ivit din nou posibilitatea participării ei la rezistența împotriva Japoniei, partidul proletariatului nu trebuie să respingă participarea burgheziei — dimpotrivă, el trebuie să atragă burghezia și să reînvie alianța cu ea în vederea luptei comune în interesul dezvoltării revoluției chineze. Pentru a pune capăt ciocnirilor armate dinăuntru țării, partidul comunist este de acord să suspende politica de confiscare prin violență a pământului moșieresc și este gata să rezolve problema agrară pe cale legislativă și prin alte metode corespunzătoare în procesul construirii noii republici democratice. În primul rând însă trebuie rezolvată problema cui aparține pământul chinez — Japonezilor sau Chinezilor. Întrucât problema pământului ridicată de țărani va fi rezolvată pornindu-se dela sarcina generală a apărării Chinei, trecerea dela metodele confiscării prin violență la metode noi, corespunzătoare situației, va deveni absolut necesară.

Lozinca unei republici democratice muncitorești-țărănești a fost în mod just lansată în trecut și este în mod just retrasă în prezent.

14. În scopul creării unui front național unic în vederea luptei unite împotriva dușmanului trebuie rezolvate în mod just unele contradicții dinăuntru țării, pornindu-se dela necesitatea de a contribui la întărirea și lărgirea,

și nicidecum la slăbirea și îngustarea frontului național anti-japonez unic. În etapa revoluției democratice nu pot fi evitate contradicțiile și lupta dinăuntrul țării între clase, partide și grupuri, precum și între blocurile politice, dar poate și trebuie să înceteze orice luptă care împiedică unirea forțelor în vederea rezistenței împotriva Japoniei (războiul civil, dușmănia dintre partide, desmembrarea țării în regiuni izolate, asupraea politică și economică feudală, pe de o parte, iar pe de altă parte, politica răscoalelor și a revendicărilor economice excesive, care nu contribuie la unirea în scopul de a opune rezistență Japoniei etc.) și să fie menținute acele forme de luptă care favorizează unirea în vederea rezistenței împotriva Japoniei (libertatea criticii, revendicarea independenței partidelor, revendicarea îmbunătățirii condițiilor politice și economice de viață ale poporului etc.).

15. În conformitate cu sarcinile generale ale luptei pentru un front național anti-japonez unic și pentru o republică democrată unică, în fața Armatei roșii și a bazelor de sprijin anti-japoneze se ivesc următoarele sarcini: a) să facem astfel ca Armata roșie să corespundă condițiilor războiului anti-japonez, iar pentru aceasta să reorganizăm imediat Armata roșie în Armata național-revoluționară, să ridicăm și mai mult nivelul ei militar, politic și cultural pentru a crea din ea unități militare care să servească drept exemplu în războiul anti-japonez; b) să transformăm bazele de sprijin într-o parte componentă a întregii republici, să instaurăm pe teritoriul lor un regim democratic corespunzător noilor condiții, să reorganizăm detașamentele securității publice, să lichidăm pe trădătorii și dezorganizatorii națiunii, să facem din aceste baze regiuni care să servească drept exemplu

în lupta împotriva cotropitorilor japonezi și în organizarea democratică; c) să desfășurăm în aceste regiuni construcția economică necesară, să îmbunătățim condițiile de viață ale populației; d) să desfășurăm în ele construcția culturală necesară.

RĂSPUNDEREA NOASTRĂ PENTRU CONDUCERE

16. Burghezia chineză, capabilă în anumite condiții istorice să ia parte la lupta împotriva imperialismului și a rânduelilor feudale, poate în alte condiții istorice, din cauza slăbiciunii ei politice și economice, să șovăie și să trădeze. Această lege este confirmată de fapte din istoria Chinei. De aceea sarcinile revoluției burghezo-democratice antiimperialiste și antif feudale pot fi îndeplinite în China numai dacă, așa cum a arătat mersul istoriei, la conducere se va afla nu burghezia, ci proletariatul. Totodată, numai dacă proletariatul va da dovadă de o adevărată fermitate și consecvență în înfăptuirea revoluției democratice, vom putea birui nestatornicia și inconsecvența inerente burgheziei și să nu permitem ca revoluția să se sfârșească printr'un avorton. Să acționăm oare în așa fel încât proletariatul să urmeze burghezia sau în așa fel încât burghezia să urmeze proletariatul? Cine va conduce revoluția chineză — burghezia sau proletariatul — de aceasta depinde desnodământul ei. Experiența anilor 1924—1927 a arătat cu cât succes s'a desfășurat revoluția atunci când burghezia a urmat conducerea politică a proletariatului și ce înfrângere a suferit revoluția atunci când proletariatul (răspunderea pentru aceasta o poartă partidul comunist) s'a târit din punct de vedere politic

în coada burgheziei¹⁸. Nu putem permite ca istoria să se repete.

Fără conducerea politică a proletariatului și a partidului lui, în situația actuală nu se va putea crea frontul național anti-japonez unic, nu vor putea fi îndeplinite sarcinile stabilirii păcii interne, democrației și rezistenței împotriva agresorului, nu va putea fi apărată patria, nu se va reuși să se desăvârșească cu succes făurirea republicii democratice unice. Astăzi burghezia chineză, reprezentată de gomindan, este încă foarte pasivă și conservatoare; aceasta se vede din faptul că de atâta timp ea nu se hotărăște să accepte crearea unui front național anti-japonez unic, al cărui inițiator este partidul comunist. Această împrejurare face ca proletariatul și partidul său să poarte o și mai mare răspundere pentru conducerea politică. A-și asuma rolul de mare stat-major în războiul împotriva cotropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei este o datorie sfântă pentru partidul comunist, datorie la care el nu are dreptul și nu poate să renunțe.

17. Dar cum exercită proletariatul prin intermediul partidului său conducerea politică a tuturor claselor revoluționare din țară?

În primul rând, potrivit cu mersul dezvoltării istorice, se lansează o lozincă politică fundamentală, iar pentru îndeplinirea acesteia se lansează în fiecare etapă de dezvoltare și în legătură cu fiecare eveniment important lozinci de acțiune. Așa, de pildă, noi am lansat lozincile fundamentale: „front național anti-japonez unic” și „republică democratică unică”, iar ca o complectare la ele — lozincile: „încetarea războiului civil”, „cucerirea democrației”, „rezistență împotriva agresorului”, și aceste

lozinci au devenit scopul concret al acțiunilor unanime ale întregului popor. Fără acest scop concret nici nu poate fi vorba de o conducere politică.

În al doilea rând, atunci când potrivit cu acest scop concret întreaga țară se va pune în mișcare, proletariatul și îndeosebi avangarda lui — partidul comunist — vor trebui să dea dovadă de o combativitate și de un devotament nemărginit, să devină un exemplu în lupta pentru îndeplinirea acestui scop concret. În lupta pentru îndeplinirea tuturor sarcinilor unui front național anti-japonez unic și ale unei republici democratice, comuniștii trebuie să dea dovadă de cea mai mare clarviziune, de un mare spirit de abnegație, de fermitate și pricepere de a analiza temeinic situația, trebuie să se sprijine pe majoritatea poporului și să câștige sprijinul maselor populare.

În al treilea rând, fără a pierde din vedere scopul politic fixat, trebuie stabilite relații corespunzătoare cu aliații, trebuie dezvoltată și întărită alianța cu ei.

În al patrulea rând, trebuie asigurată creșterea rândurilor partidului comunist, unitatea lui ideologică și o disciplină severă. Conducerea politică a întregului popor de către partidul comunist se îndeplinește pe calea îndeplinirii tuturor condițiilor enumerate mai sus. Aceste condiții constituie baza care asigură conducerea noastră politică, cheazășia faptului că revoluția va avea un sfârșit victorios și nu va deveni o jertfă a nestatorniciei aliaților noștri.

18. După realizarea păcii înăuntrul țării și stabilirea colaborării între cele două partide, formele de luptă, formele de organizare și metodele de muncă folosite de noi înainte, în condițiile existenței a două puteri politice opuse una alteia, trebuie schimbate. Aceste schimbări

trebuie să conștie în special în trecerea dela formele armate de luptă la forme pașnice, dela formele ilegale la forme legale. O asemenea cotitură nu e ușor de realizat, trebuie să învățăm lucruri noi. Trebuie să dăm cadrelor o nouă pregătire — aceasta devine una dintre sarcinile noastre principale.

19. Foarte mulți tovarăși pun problema caracterului republicii democratice și a perspectivelor ei de dezvoltare. La aceasta noi răspundem în felul următor: în ceea ce privește caracterul ei de clasă ea este o alianță a tuturor claselor revoluționare, ca perspectivă însă ea poate să meargă spre socialism. Republica noastră democratică se creează în procesul îndeplinirii sarcinilor războiului național anti-japonez, se creează sub conducerea proletariatului, se creează într-o nouă situație internațională (victoria socialismului în Uniunea Sovietică, ajunul unei noi perioade în dezvoltarea revoluției mondiale). De aceea, deși în virtutea condițiilor sociale și economice ea rămâne prin caracterul ei un stat burghez-democratic, în virtutea condițiilor politice concrete însă ea trebuie să devină un stat bazat pe alianța muncitorilor, țăranilor, micii burghezii și burgheziei — în aceasta și constă deosebirea dintre ea și o republică burgheză obișnuită. Din aceeași cauză, deși ca perspectivă ea va merge pe calea capitalistă, totuși există în același timp și posibilitatea trecerii ei pe calea socialismului, partidul proletariatului trebuind să lupte din toate puterile pentru această a doua cale.

20. O condiție indispensabilă a îndeplinirii sarcinilor care stau în fața partidului o constituie lupta împotriva închistării, aventurismului și codismului. În munca partidului nostru cu masele există demult tendințe de în-

chistare îngustă, de sectarism înfumurat și de aventurism. Aceste tendințe dăunătoare împiedică partidul să creeze un front național anti-japonez unic și să cucerească majoritatea poporului. Este absolut necesar să ne debarasăm de ele în fiecare domeniu concret al muncii noastre. Este necesar să ne sprijinim pe majoritate și să acționăm ținând seama de situație în ansamblul ei. Noi nu putem admite renașterea codismului lui Cen Du-siu, care a fost o oglindire a reformismului burghez în rândurile proletariatului. A te îndepărta de pozițiile principiale ale partidului, a estompa fizionomia lui politică, a sacrifica interesele muncitorilor și țăranilor reformismului burghez — înseamnă să duci inevitabil revoluția la înfrângere. Este necesar să înfăptuim o politică revoluționară fermă, să cucerim victoria deplină în revoluția burghez-democratică. Pentru a lichida toate tendințele dăunătoare menționate mai sus este absolut necesar să ridicăm în partidul nostru nivelul pregătirii teoretice marxist-leniniste, deoarece numai teoria marxist-leninistă este busola care arată revoluției chineze calea spre victorie.

ADNOTĂRI

- 1 Evenimentele din 1935 din China de Nord — o serie de evenimente legate de ocuparea Chinei de Nord de către coteropitorii japonezi și de pierderea rușinoasă de către guvernul gomindanist, în frunte cu Cian Kai-și, a drepturilor suverane asupra Chinei de Nord. În Mai 1935 coteropitorii japonezi au cerut guvernului gomindanist să le acorde dreptul de a-și instaura dominația asupra Chinei de Nord. În Iunie guvernul gomindanist a satisfăcut această cerere, încheind cu Japonezii așa numitul „acord He In-țin — Umeju”, adică un acord semnat de reprezentantul guvernului gomindanist din China de Nord, He In-țin, și de comandantul suprem al trupelor de ocupație

japoneze din China de Nord, Iosidziro Umeju. Conform acestui acord, China a pierdut o parte considerabilă din drepturile sale suverane în provinciile Hebei și Ciahar. În Octombrie acelaș an, instigați de cotropitorii japonezi, trădătorii națiunii au deslănțuit o răscoală în județul Sianhe (provincia Hebei), reușind să ocupe centrul județean. În Noembrie 1935 trădătorii de patrie au organizat, din ordinul ocupanților japonezi, așa numita „mișcare pentru autonomia celor cinci provincii din China de Nord” și au creat în partea de Est a provinciei Hebei un guvern-marionetă — „guvernul autonom anticomunist”. Potrivit directivei guvernului gomindanist, Sun Cie-juan și alții au format așa numitul „Consiliu politic din Hebei-Ciahar”, în scopul de a satisface cerința cotropitorilor japonezi cu privire la „instaurarea unei puteri de un tip deosebit în China de Nord”.

² E vorba de declarația Partidului Comunist Chinez publicată la 1 August 1935. Mai jos este reprodusă partea principală a acestei declarații:

„În momentul de față, când asupra patriei noastre planează primejdia înrobirii, iar întreaga națiune este amenințată să piară, Partidul Comunist Chinez adresează încă odată tuturor compatrioților următorul apel:

Toate partidele și grupurile politice, indiferent de convingerile și interesele lor politice din trecut și prezent, toți compatrioții, aparținând oricărei pături a populației, împărțășind concepții diferite și urmărind interese diferite, toate formațiunile militare, indiferent dacă între ele au avut sau au loc în prezent operațiuni militare — toți trebuie să se pătrundă de o adevărată înțelegere a faptului că «acasă frații se ceartă unul cu altul, dar împotriva unui obiduiitor din afară acționează împreună», adică trebuie în primul rând să pună capăt războiului civil pentru a mobiliza toate forțele țării (rezervele umane, resursele materiale și financiare și forțele armate) la luptă pentru cauza sfântă a rezistenței împotriva Japoniei și a salvării patriei. Partidul comunist declară din nou cu toată seriozitatea că dacă trupele gomindaniste vor înceta operațiunile ofensive împotriva Armatei roșii, dacă vreo unitate militară oarecare se va încadra în războiul anti-japonez, atunci

Armata roșie nu numai că va înceta imediat orice ostilități, dar va fi gata, mână în mână cu ea, prin eforturi comune coordonate, să salveze patria, indiferent dacă a existat înainte sau dacă există acum între ele dușmănie sau ură și indiferent dacă între unitatea militară respectivă și Armata roșie există vreo divergență în problemele politicii interne.

...Partidul comunist este gata să ia inițiativa creării unui astfel de guvern al apărării naționale. Partidul comunist declară că este gata să înceapă imediat tratative în problema creării unui guvern al apărării naționale cu toate partidele, grupurile și organizațiile politice (sindicatelor, uniunile țărănești, uniunile studențești, camerele de comerț, societățile de culturalizare, asociația ziariștilor, asociația învățătorilor, asociațiile celor originari din acelaș loc, Ciguntanul*, Societatea pentru autoapărarea armată națională, asociațiile anti-japoneze, asociațiile pentru salvarea patriei etc. etc.), cu oameni de știință cunoscuți, cu oameni politici și cu toate organele militare și administrative locale care doresc să participe la rezistența împotriva Japoniei și la opera de salvare a patriei. Guvernul apărării naționale care va fi format în urma acestor tratative trebuie să devină un organ de conducere provizoriu, care să-și propună ca scop salvarea patriei dela pieire. Acest guvern al apărării naționale va trebui să ia măsuri în vederea formării unui organ cu adevărat reprezentativ, care să exprime voința tuturor compatrioților (el va fi alcătuit din reprezentanți aleși pe baza principiilor democratice de către muncitori, țărani, militari, funcționari de stat, comercianți, intelectuali, de către toate partidele, grupurile și organizațiile care năzuiesc să dea o ripostă Japoniei și să salveze patria, precum și de către emigranții chinezi din străinătate și de toate naționalitățile care populează China), pentru a discuta mai concret toate problemele legate de lupta împotriva Japoniei, pentru salvarea patriei. Partidul comunist sprijină în totul convocarea unui astfel de organ reprezentativ al întregului popor și va îndeplini întocmai toate hotărârile acestuia.

* Una dintre organizațiile Chinezilor din străinătate.

...In Armata anti-japoneză unită trebuie să între toate unitățile militare care și-au exprimat hotărârea de a opune rezistență Japoniei. Sub conducerea guvernului apărării naționale va fi creat un comandament unic al Armatei anti-japoneze unite. Cum va fi format acest comandament — din reprezentanți aleși de comandanții și soldații formațiunilor militare anti-japoneze sau prin vreun alt mijloc —, aceasta se va stabili în conformitate cu voința reprezentanților tuturor părților și a întregului popor. Armata roșie va intra, desigur, prima în această Armată unită pentru a-și îndeplini datoria sfântă în lupta împotriva cotropitorilor japonezi, pentru salvarea patriei. Pentru ca guvernul apărării naționale să-și poată îndeplini cum trebuie marea sa sarcină în acțiunea de apărare a țării și pentru ca Armata anti-japoneză unită să-și poată îndeplini cum trebuie sarcina în lupta împotriva Japoniei, partidul comunist chiamă pe toți compatrioții să dea totul: cei care au bani — banii, cei care au arme — armele, cei care au rezerve de produse alimentare — produsele alimentare, cei care sunt tari fizicește — forța lor, specialiștii — cunoștințele și priceperea lor, în scopul de a mobiliza pe toți compatrioții și de a înarma masele populare de multe milioane cu toate armele de care dispunem, atât noi, cât și vechi“.

³ Este vorba de „Hotărârea cu privire la situația politică actuală și la sarcinile partidului“ adoptată de Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez la 25 Decembrie 1935 la Vaiaobao, în partea de Nord a provinciei Șensi. În această hotărâre Biroul Politic a analizat temeinic schimbările care surveniseră până în acel moment în situația externă și internă a Chinei, precum și în raporturile dintre clase în țară, și a fixat politica partidului. Mai jos este reprodus un fragment din această hotărâre:

„Situația actuală arată că acțiunile imperialiștilor japonezi, care procedează la anexarea Chinei, au zguduit întreaga Chină și întreaga lume. Raporturile dintre clasele, păturile societății, partidele politice și forțele armate care acționează pe arena politică în China ori s'au schimbat, ori se schimbă. Frontul revoluției naționale și frontul contrarevoluției naționale se află într'un proces de transformare. În legătură cu

aceasta, linia tactică a partidului trebuie să constea în mobilizarea, unirea și organizarea forțelor revoluționare ale întregii țări, ale întregii națiuni în vederea luptei împotriva dușmanului principal din această etapă — imperialismul japonez, și căpetenia trădătorilor națiunii — Cian Kai-și. Toți cetățenii, toate grupurile, toate detașamentele înarmate și toate clasele care luptă împotriva imperialismului japonez și a trădătorului de patrie Cian Kai-și trebuie să se unească, să desfășoare un război național-revoluționar sfânt, să alunge pe imperialiștii japonezi din China, să răstoarne dominația lacheilor imperialismului japonez în China, să obțină eliberarea națională deplină a Chinei și să aperse independența și integritatea ei teritorială. Numai un front național anti-japonez unic cât se poate de larg (atât jos, cât și sus) poate să învingă pe imperialiștii japonezi și pe lacheul lor — Cian Kai-și.

Desigur că diversele persoane, diversele organizații, diversele clase și pături sociale, diversele unități militare participă la revoluția națională anti-japoneză pornind fiecare dintre ei dela propriile sale motive și având o platformă proprie. Unii fac acest lucru în interesul menținerii situației lor anterioare; alții luptă pentru conducerea acestei mișcări, pentru ca ea să nu depășească limitele permise din punctul lor de vedere; iar alții luptă pentru eliberarea națională cu adevărat deplină a Chinei. Tocmai pentru că fiecare pornește dela propriile sale motive și are o platformă proprie, unii vor șovăi și vor trăda chiar la începutul luptei, alții pot să devină pasivi sau să părăsească câmpul de luptă la jumătatea drumului, iar alții vor lupta până la capăt. Dar sarcina noastră nu se limitează la a uni laolaltă toate forțele principale capabile să opună rezistență Japoniei; noi trebuie deasemenea să unim laolaltă pe toți eventualii aliați în lupta împotriva Japoniei. Este necesar deasemenea ca întregul popor să dea tot cecece are: cine are forțe — să-și dea forțele, cine are bani — să jertfească bani, cine are arme — să dea arme, cine are cunoștințe — să-și dea cunoștințele; să nu existe niciun singur patriot chinez care să nu participe la frontul anti-japonez. Aceasta este linia generală a politicii partidului în cecece privește frontul național unic atotcuprinzător. Numai pe baza

acestei linii vom putea mobiliza toate forțele poporului la luptă împotriva dușmanilor întregului nostru popor — imperialiștii japonezi, împotriva trădătorului de patrie Cian Kai-și.

Clasa muncitoare și țărănimea constituie, ca și până acum, principala forță motrice a revoluției chineze, iar masele largi ale micii burghezii și intelectualitatea revoluționară — aliații ei cei mai de nădejde în revoluția națională. Alianța traianică a muncitorilor, țăranilor și micii burghezii constituie forța principală care va învinge imperialismul japonez și pe trădătorii și vânzătorii de patrie. O parte a burgheziei naționale și unii militariști, oricât de negativă ar fi atitudinea lor față de revoluția agrară și față de puterea roșie, dacă vor simpatiza cu lupta împotriva imperialismului japonez, împotriva trădătorilor și vânzătorilor de patrie, sau vor păstra o neutralitate binevoitoare, sau, în sfârșit, vor participa ei înșiși în mod direct la această luptă, — vor aduce folos cauzei desfășurării frontului anti-japonez. Aceasta îi va rupe de la gărul contrarevoluției și va spori forțele revoluției. Pentru atingerea scopului arătat, partidul trebuie să folosească metode și forme potrivite de atragere a tuturor acestor forțe de partea frontului anti-japonez. Apoi, chiar în însuși lagărul moșierilor și al burgheziei compradore nu există unitate deplină. Lupta dintre diferitele puteri imperialiste în China a dus la apariția unor clici rivale de trădători ai națiunii, care servesc interesele diferitelor state imperialiste. Partidul trebuie să folosească contradicțiile și ciocnirile dintre aceste clici și să facă tot posibilul pentru ca măcar o parte o forțelor contrarevoluționare să nu lupte vremelnic în mod activ împotriva frontului anti-japonez. O politică analoagă trebuie dusă și față de toate puterile imperialiste, în afară de Japonia.

Mobilizând, unind și organizând poporul chinez la luptă împotriva dușmanului său comun, partidul trebuie să lupte în mod ferm și hotărât împotriva tendințelor de șovăială, conciliatorism, capitulare și trădare care se ivesc în sânul frontului anti-japonez unic. Oricine subminează mișcarea poporului chinez împotriva imperialismului japonez este un trădător al patriei și al națiunii, și nu va scăpa de pedeapsa poporului. Prin manifestările și acțiunile sale juste și consecvente în-

dreptate împotriva imperialismului japonez, împotriva trădătorilor și vânzătorilor de patrie, partidul comunist trebuie să cucerească hegemonia în frontul anti-japonez. La rândul ei, mișcarea anti-japoneză poate să obțină victoria finală numai sub conducerea Partidului Comunist Chinez. Trebuie satisfăcute revendicările legate de interesele fundamentale ale maselor largi populare care participă la războiul anti-japonez (revendicarea țăranilor cu privire la pământ, revendicările muncitorilor, soldaților, ale sărăcimii și intelectualității cu privire la îmbunătățirea condițiilor de viață). Numai dacă vom satisface aceste revendicări vom putea să mobilizăm mase populare și mai largi la luptă împotriva imperialismului japonez, vom putea să imprimăm un caracter dărz mișcării anti-japoneze și să asigurăm victoria finală. Și numai pe această cale partidul va putea să cucerească hegemonia în conducerea războiului anti-japonez⁴.

Vezi și lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez”.

⁴ La 5 Mai 1936 comandamentul Armatei roșii chineze a trimis guvernului dela Nanchin o telegramă, cerând încetarea războiului și încheierea păcii în scopul unirii pentru lupta împotriva Japoniei. Această telegramă glăsuia:

„Către comitetul militar al guvernului național dela Nanchin, către toate forțele armate navale, terestre și aeriene, către toate partidele, grupurile, organizațiile și redacțiile ziarelor, către toți compatrioții care nu doresc să ajungă sub jugul robiei coloniale.

Din clipa forțării fluviului Huanhe și a începerii înaintării spre Est, unitățile de avangardă ale Armatei roșii populare chineze, unități create prin hotărârea Consiliului militar revoluționar al Armatei roșii chineze pentru lupta împotriva Japonezilor, au repurtat pretutindeni victorii care au găsit un viu răsunset în întreaga țară. Dar atunci când unitățile forțelor de avangardă au ocupat calea ferată Datun-Puciou și au început să se pregătească activ pentru campania împotriva provinciei Hebei, în vederea unor operațiuni directe împotriva cotropitorilor japonezi, Cian Kai-și a trimis în provincia Șansi forțe armate, cuprinzând peste 10 divizii, pen-

tru ca în cooperare cu trupele lui Ian Si-šan să împiedice înaintarea Armatei roșii, care pornise să lupte împotriva Japonezilor. În afară de aceasta, el a ordonat trupelor lui Cian Siue-lian și Ian Hu-cen și unităților aflate în partea de Nord a provinciei Șensi să înainteze în regiunile roșii din provinciile Șensi și Gansu și să dezorganizeze spatele trupelor noastre care luptau împotriva Japoniei. Pentru a începe acțiuni de luptă directe împotriva Japonezilor, unitățile de avangardă anti-japoneze ale Armatei roșii populare chineze ar fi trebuit, în fond, să se concentreze și să nimicească trupele lui Cian Kai-și, care le barau calea spre front. Dar Consiliul militar revoluționar al Armatei roșii, examinând temeinic situația, a ajuns la concluzia că, într'un moment când deasupra patriei planează o primejdie, într'un asemenea moment o ciocnire armată între trupele ambelor părți, indiferent de rezultatul ei, ar aduce prejudicii capacității de apărare a Chinei, ceea ce ar fi numai în avantajul imperialiștilor japonezi. În plus, în rândurile trupelor lui Cian Kai-și și Ian Si-šan există destui patrioți care doresc să pună capăt războiului civil și să lupte cu forțe unite împotriva Japonezilor. Dar executarea ordinului primit de ei dela Cian Kai-și și Ian Si-šan de a bara calea Armatei roșii, care merge să lupte împotriva Japonezilor, este contrară conștiinței acestor patrioți. Ținând seama de toate acestea Consiliul militar revoluționar al Armatei roșii, căutând să păstreze forțe armate capabile să apere țara, să contribuie la desfășurarea cât mai rapidă a războiului anti-japonez și să transpună cu hotărîre în viață cerințele noastre cu privire la încetarea războiului civil și la unirea forțelor în vederea luptei împotriva imperialismului japonez — cerințe asupra cărora noi insistăm în fiecare apel către popor —, precum și să trezească, în sfârșit, conștiința lui Cian Kai-și și a ostașilor cu atitudine patriotică din armata lui, a trecut unitățile avangărzii populare anti-japoneze pe malul de Vest al fluviului Huanhe, cu toate numeroasele victorii repurtate de Armata roșie în provincia Șansi. Acest act a dovedit guvernului dela Nanchin, tuturor forțelor navale, terestre și aeriene ale țării și întregului popor al Chinei sinceritatea intențiilor noastre. În scopul încetării răz-

boiului civil și al organizării rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi suntem gata ca în decurs de o lună să încetăm operațiunile militare și să ajungem la o înțelegere asupra păcii cu toate trupele care luptă împotriva Armatei roșii anti-japoneze. Consiliul militar revoluționar al Armatei roșii vă declară cu toată seriozitatea, domnilor membri ai guvernului din Nanchin, că, în acest moment extrem de critic, când asupra patriei și poporului planează primejdia pieririi, ar trebui să vă revizuiți în mod hotărît poziția și, pătrunși de spiritul vechii zicale: «Acasă frații se ceartă unul cu altul, dar împotriva unui obiduitor din afară acționează împreună», să încetați războiul civil în întreaga țară, și în primul rând în provinciile Șensi, Gansu și Șansi; ambele părți trebuie să-și trimită reprezentanții pentru a se pune de acord asupra măsurilor concrete în vederea rezistenței împotriva Japoniei și salvării patriei. Aceasta va fi nu numai o soluție fericită pentru d-v., domnilor, dar și o fericire pentru întreaga națiune și întregul stat. Dacă nu veți înțelege acest lucru și veți merge ca și înainte pe o cale greșită, dacă veți trăda patria, în cele din urmă dominația d-v. se va prăbuși, întregul popor vă va disprețui și veți fi răsturnați. Se spune: «Acela pe care îl blestemă o mie de oameni va muri și fără să fie bolnav», dar: «E destul ca măcelarul să-și lepede cuțitul, pentru ca să devină fără prihană». Am vrea să vă gândiți serios la toate aceste lucruri. Consiliul militar revoluționar al Armatei roșii chiamă toate organizațiile, partidele, grupurile și pe toți compatrioții care nu doresc să ajungă sub jugul robiei coloniale să sprijine cererea noastră insistentă: să încetăm războiul civil, să ajungem la o înțelegere asupra păcii, și toți, ca unul, să ne ridicăm împotriva cotropitorilor japonezi. Organizați comitele de acțiune pentru încetarea războiului civil, trimiteți pe reprezentanții voștri să obțină încetarea focului între părțile care duc războiul civil, contribuiți prin acțiunile voastre la realizarea imediată și deplină a tuturor acestor propuneri și controlați îndeplinirea lor*.

* Vezi adnotarea 7 la lucrarea: „Declarație cu privire la declarația lui Cian Kai-și“.

⁶ În „Hotărârea cu privire la situația politică actuală și la sarcinile partidului”, adoptată la ședința Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez în Decembrie 1935, și în raportul tovarășului Mao Tze-dun „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez” a fost formulată lozincă creării unei republici populare. Ulterior, pornind dela cerințele situației, partidul a început să ducă o politică care l-a silit pe Cian Kai-și să ducă războiul anti-japonez și, luând în considerație faptul că lozincă creării unei republici populare era inacceptabilă pentru clica ciankaișistă, în scrisoarea sa către gomindan din August 1936 a înlocuit această lozincă cu lozincă creării unei republici democratice. După aceasta, în a sa „Hotărâre cu privire la starea actuală a mișcării pentru rezistența împotriva cotropitorilor japonezi și pentru salvarea patriei, precum și cu privire la republica democrată”, adoptată în Septembrie același an, Comitetul Central al partidului a explicat în mod concret lozincă unei republici democratice. Deși aceste două lozinci se deosebesc ca formă, în esență ele sunt identice.

Mai jos sunt reproduse două extrase din hotărârea adoptată în Septembrie 1936 de Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez cu privire la problema republicii democratice: „Comitetul Central consideră că în situația actuală este necesar să lanseze lozincă creării unei republici democratice, deoarece aceasta este cel mai bun mijloc de a uni toate forțele anti-japoneze pentru asigurarea integrității teritoriale a Chinei și pentru preîntâmpinarea pericolului de care este amenințat poporul chinez, pericolul pieirii statului și a națiunii. În plus, aceasta este lozincă cea mai potrivită pentru frontul unic, lozincă generată de revendicările democratice ale masselor largi populare.

Republica democrată va extinde democrația pe un teritoriu mult mai vast decât regimul dictaturii democratice a muncitorilor și țăranilor, instaurat numai pe o parte a teritoriului Chinei, și va fi un sistem de guvernare mult mai progresist decât dictatura unui singur partid — gomindanul, instaurată pe cea mai mare parte a teritoriului țării. Deaceia republica democrată va putea asigura cu și mai mult

succes mobilizarea generală și victoria finală în războiul anti-japonez. În același timp republica democrată va putea nu numai să atragă cele mai largi mase populare din întreaga Chină să participe la viața politică și să ridice nivelul lor de conștiință și de organizare, dar și să deschidă câmp liber pentru libera activitate a proletariatului chinez și a conducătorului său — Partidul Comunist Chinez, care luptă pentru viitoarea victorie a socialismului. Deaceia Partidul Comunist Chinez declară că sprijină activ mișcarea pentru o republică democrată. El declară deasemenea că atunci când republica democrată va fi constituită în întreaga Chină și când pe baza alegerilor generale se va convoca parlamentul, regiunile roșii vor intra imediat în această republică ca parte componentă. Populația regiunilor roșii își va alege deputați în parlament, în aceste regiuni urmând să fie instaurat același regim democratic...”

„Comitetul Central subliniază că numai continuând să desfășurăm mișcarea poporului chinez împotriva imperialismului japonez, pentru salvarea patriei, numai lărgind frontul național anti-japonez unic al tuturor partidelor, grupurilor și păturilor populației și al tuturor forțelor armate, numai făcând să crească rolul politic conducător al Partidului Comunist Chinez în cadrul frontului național unic, numai întărind prin toate mijloacele puterea roșie și Armata roșie și numai luptând cu hotărâre împotriva oricăror manifestări și acțiuni care aduc prejudicii suveranității Chinei și prestigiului ei național și care slăbesc puterea frontului național unic, vom putea să silim guvernul gomindanist dela Nanchin să păsească pe calea luptei împotriva Japoniei și să creăm premisele pentru instaurarea unei republici democratice. Instaurarea unei astfel de republici nu este posibilă fără o luptă grea și îndelungată, fără mobilizarea întregului popor chinez și fără un avânt al revoluției. În cursul luptei pentru o republică democrată, Partidul Comunist Chinez trebuie să facă totul pentru ca această republică, începând prin a înfăptui „Programul rezistenței împotriva Japoniei și al salvării patriei”, formulat de partidul nostru și care cuprinde 10 puncte,

să ducă până la capăt îndeplinirea sarcinilor fundamentale ale revoluției burghezo-democratice în China“.

7 Această telegramă a fost trimisă la 10 Februarie 1937. Textul ei urmează mai jos :

„Către plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului. Intreaga țară salută cu bucurie soluționarea pașnică a incidentului dela Sian. Din acest moment s'a ivit posibilitatea reală de a înfăptui linia de orientare spre realizarea păcii, spre unirea și cimentarea forțelor pentru a da o ripostă dușmanului din afară, și aceasta constituie o adevărată fericire pentru stat și pentru națiune. În clipa de față, când cotropitorii japonezi își fac de cap, când însăși existența națiunii chineze atârână de un fir de păr, partidul nostru dorește din tot sufletul ca cea de a treia plenară a partidului d-v., pe baza orientării caracterizate mai sus, să adopte punctele ce urmează ca sarcini ale politicii de stat :

1. Incetând complet războiul civil, să unească toate forțele țării pentru a opune o rezistență unanimă dușmanului din afară.

2. Să garanteze libertatea cuvântului, întrunirilor și asociațiilor, să pună în libertate pe toți deținuții politici.

3. Să convoace o conferință a reprezentanților tuturor partidelor, grupurilor, tuturor păturilor populației și tuturor forțelor armate și astfel să unească cele mai bune forțe ale națiunii în vederea luptei comune pentru salvarea patriei.

4. Să termine mai repede toate pregătirile în vederea ducerii războiului anti-japonez.

5. Să îmbunătățească condițiile de viață ale poporului.

Dacă plenara a treia a Comitetului Executiv Central al partidului d-v. va accepta în mod hotărît și ferm aceste puncte ca sarcini ale politicii de stat, partidul nostru, pentru a dovedi dorința sa sinceră de unire în interesul luptei împotriva dușmanului din afară, este gata să dea plenarei d-v. următoarele garanții :

1. Să înceteze pretutindeni în țară aplicarea liniei de orientare spre o insurecție armată în vederea răsturnării guvernului național,

2. Să schimbe denumirea guvernului democratic muncitoresc-țărănesc în guvern al Raionului special al Republicii Chineze, iar denumirea Armatei roșii — în aceea de Armata național-revoluționară, punându-le sub conducerea guvernului central și a Comitetului militar din Nanchin,

3. Să introducă pe întreg teritoriul controlat de guvernul Raionului special un regim consecvent democratic, bazat pe votul universal.

4. Să renunțe la politica de confiscare a pământului moșieresc și să transpună cu hotărîre în viață programul comun al frontului național anti-japonez unic“.

8 Anul 1935 a marcat începutul unui nou avânt al mișcării patriotice a poporului chinez. Studenții din Pechin, sub conducerea Partidului Comunist Chinez, au fost primii care au organizat o demonstrație patriotică la 9 Decembrie, lansând asemenea lozinci ca : „Să punem capăt războiului civil și toți, ca unul, să ne ridicăm împotriva dușmanului din afară !“, „Jos imperialismul japonez !“. Această mișcare a făcut o breșă în sistemul teroarei exercitate mult timp de alianța dintre guvernul gomindanist și cotropitorii japonezi și a cucerit repede sprijinul întregului popor chinez. Ea a fost denumită „mișcarea dela 9 Decembrie“. Din acest moment au ieșit cu totul precis la iveală noile schimbări care s'au produs în raporturile dintre diferitele clase din țară. Frontul național anti-japonez unic, proclamat de Partidul Comunist Chinez, a devenit acea linie de orientare a politicii de stat pe care au început s'o ceară cu glas tare toți patrioții din China, în timp ce politica trădătoare a guvernului lui Cian Kai-și a devenit extrem de nepopulară.

9 În Noembrie și Decembrie 1936 au declarat grevă la Șanghai peste 45.000 de muncitori din 26 de fabrici textile japoneze și chineze. În semn de solidaritate cu muncitorii din Șanghai, muncitorii din toate fabricile textile japoneze din Tîndao au declarat și ei în Decembrie o grevă generală. Muncitorii din Șanghai au învins : începând din Noembrie, li s'au majorat salariile cu 5%. Administrației fabricilor i s'a interzis să concedieze în mod arbitrar, precum și să bată ori să insulte pe

muncitori. Greva din Tindao a fost înăbușită de unități de debarcare ale flotei maritime militare japoneze.

- 10 Ocuparea de către cotropitorii japonezi a trecătorii Șanhaivan, pătrunderea lor în China de Nord în 1933 și, mai ales, încheierea „acordului He In-tin — Umețu” în 1935 au însemnat o lovitură directă dată de imperialismul japonez intereselor imperialismului anglo-american în China de Nord și în China Centrală; de aceea Anglia și S.U.A. au început să-și schimbe poziția față de Japonia și să exercite o influență în aceeași direcție asupra politicii guvernului Cian Kai-și. În timpul incidentului dela Sian din 1936 Anglia a insistat ca China să respingă cererile Japonezilor, care lezau interesele Angliei în China, dând chiar să se înțeleagă că, dacă guvernul Cian Kai-și se va mai dovedi în stare să cărmuiască poporul chinez, ar merita ca el să accepte „o anumită formă de alianță cu comuniștii” pentru a da o lovitură politicii agresive a Japoniei.
- 11 În Iunie 1936 militariștii guanski Li Tzun-jen și Bai Ciun-si, precum și militaristul guandenez Cen Tzi-tan, mascându-se cu lozincă „lupta împotriva Japoniei și salvarea patriei”, s’au ridicat împreună împotriva lui Cian Kai-și. În August același an incidentul a fost lichidat de Cian Kai-și, care, cu ajutorul promisiunilor și al altor măsuri, a reușit să scindeze această grupare.
- 12 În August 1936 trupele japoneze și trupele marionetă au început invazia în provincia Suiiuan. În Noembrie același an trupele chineze din provincia Suiiuan le-au opus rezistență. Intreg poporul chinez a desfășurat o campanie de ajutorare a frontului din Suiiuan.
- 13 După încheierea „acordului He In-tin — Umețu” în 1935, sub presiunea mișcării anti-japoneze crescândă a poporului chinez și sub influența politicii relativ ferme a imperialiștilor anglo-americiani față de Japonia, guvernul gomindanist din Nanchin a luat și el o poziție relativ fermă. În cursul tratativelor japono-chineze, care au avut loc din Septembrie până în De-

- cembrie 1936, guvernul gomindanist a recurs la amânări și tergiversări; tratativele n’au dus la niciun rezultat și au fost întrerupte.
- 14 E vorba de plenara Comitetului Executiv Central al gomindanului care a avut loc la Nanchin la 15 Februarie 1937, după soluționarea pașnică a incidentului dela Sian.
 - 15 A-chiu — personajul principal al celebrei nuvele a marelui scriitor chinez Lu Sin „Povestea adevărată a vieții lui A-chiu”. În persoana lui A-chiu, Lu Sin a înfățișat pe omul obișnuit să se consoleze în toate împrejurările vieții, pe omul care întotdeauna se consideră învingător, care întotdeauna consideră că a repurtat o „victorie morală”.
 - 16 În cazul de față prin cele trei principii populare se înțeleg principiile și programul formulat de Sun Iat-sen — naționalism, suveranitatea poporului și bunăstarea poporului —, iar nu concepția lui despre lume sau sistemul concepțiilor sale teoretice. În etapa revoluției burghezo-democratice, comuniștii sunt de acord cu tezele fundamentale ale programului lui Sun Iat-sen și la timpul său au colaborat cu el; dar ei nu sunt deloc de acord cu concepția despre lume sau cu sistemul de concepții teoretice ale burgheziei și micii burghezii, al căror reprezentant a fost Sun Iat-sen. Constituind avangarda proletariatului chinez, comuniștii, prin concepția lor despre lume sau prin sistemul concepțiilor lor teoretice, prin vederile lor teoretice în domeniul problemei naționale și al altor probleme, se deosebesc radical de Sun Iat-sen. Vezi lucrarea tovarășului Mao Tze-dun „Despre noua democrație”.
 - 17 Gomindanul, după reorganizarea lui de către Sun Iat-sen în 1924, s’a transformat într’un bloc revoluționar al tuturor claselor. În acea perioadă comuniștii intrau în mod individual în gomindan. După ce gomindanul a trădat, în 1927, revoluția, în China au început pretutindeni represii împotriva comuniștilor, precum și împotriva numeroșilor gomindaniști de stânga, care erau adevărați adepți ai celor trei principii politice fundamentale ale lui Sun Iat-sen. Gomindanul a nu-

mit aceste represiuni „campania de curățire a partidului“. De atunci gomindanul a devenit un partid contrarevoluționar al marilor moșieri și al marii burghezii.

- 18 E vorba de situația care s'a creat în prima jumătate a anului 1927 din vina conducerii oportuniste a Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez.

LUPTA PENTRU ATRAGEREA MASELOR DE MULTE MILIOANE ÎN FRONTUL NAȚIONAL ANTIJAPONEZ *

(7 Mai 1937)

* Cuvântul de încheiere rostit de tovarășul Mao Tze-dun la Conferința generală a Partidului Comunist Chinez, care a avut loc în Mai 1937.

Tovarăși ! După ce raportul meu cu privire la sarcinile Partidului Comunist Chinez în perioada războiului anti-japonez a fost discutat timp de câteva zile, toți s'au declarat de acord cu el, cu excepția unor tovarăși, care au făcut unele obiecțiuni. Obiecțiunile lor au un caracter destul de serios și deaceea în cuvântul de încheiere mă voi ocupa întâi de cele spuse de acești tovarăși, iar apoi voi trece la alte probleme.

PROBLEMA PĂCII

De aproape doi ani partidul nostru luptă pentru pace în interiorul țării. După plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului, noi spunem că această pace a fost deja cucerită, că etapa „cuceririi păcii” este deja depășită, că acum se pune o nouă sarcină — aceea de „a consolida pacea”. Totodată noi arătăm că această lozincă este legată de lozinca „cuceririi democrației”, cu alte cuvinte că pacea trebuie consolidată prin cucerirea democrației. Unii tovarăși afirmă că această părere a noastră este lipsită de temei. Concluziile din cuvântările lor vor fi, fără doar și poate, sau contrare concluziei noastre, sau vor avea un caracter echivoc. Doar ei spun : „Ja-

ponia a bătut în retragere¹, la Nanchin șovăelile se intensifică, contradicțiile externe slăbesc, iar contradicțiile din interiorul țării cresc“. Dacă e să pornim dela o astfel de apreciere, desigur că nici n'ar mai trebui să vorbim despre o așa numită etapă nouă și despre sarcini noi; mai curând ar trebui să se vorbească despre o întoarcere la etapa veche, deja străbătută, sau chiar la o situație și mai proastă. Eu cred însă că această apreciere este greșită.

Când spunem că pacea este cucerită, aceasta nu înseamnă deloc că pacea este consolidată; dimpotrivă spunem că pacea nu este trainică. Stabilirea păcii interne și consolidarea acestei păci sunt două lucruri deosebite. În istorie sunt posibile întoarceri vremelnice înapoi; drumul spre consolidarea păcii poate fi întortochiat. Cauzele acestui lucru rezidă în existența imperialismului japonez și a trădătorilor națiunii — aceste elemente pro-japoneze. Totuși, după incidentul dela Sian, pacea internă a devenit un fapt. Această situație s'a creat ca urmare a unei serii de împrejurări (orientarea fundamentală a Japoniei spre ofensiva militară; faptul că Uniunea Sovietică, precum și Anglia, S.U.A. și Franța s'au pronunțat pentru pace; presiunea din partea poporului chinez; linia pașnică a partidului comunist în incidentul dela Sian și politica lui îndreptată spre încetarea adversității dintre cele două puteri; diferențierea din sânul burgheziei, diferențierea din rândurile gomindanului etc.), iar singur Cian Kai-și nu este în stare să stabilească sau să zădărnicească pacea internă. Pentru a zădărnici pacea internă, ar trebui să se declare război multor forțe care sunt pentru pace și, în plus, să se încheie în mod obligatoriu, în acest scop, o înțelegere cu imperialismul ja-

ponez și cu cercurile pro-japoneze din China. Este absolut evident că imperialismul japonez și cercurile pro-japoneze mai încearcă încă să prelungească războiul civil în China, și dacă până acum pacea nu a fost consolidată, apoi tocmai aceasta este cauza. Aceasta fiind situația, concluzia noastră este următoarea: să nu ne întoarcem la vechile lozinci: „Să se pună capăt războiului civil“ sau „Să cucerim pacea internă“, ci să facem un nou pas înainte, formulând o lozincă nouă: „Să cucerim democrația“. Numai în felul acesta poate fi consolidată pacea internă, numai în felul acesta se poate începe rezistența împotriva Japoniei. Dece lansăm noi tripla și indivizibilă lozincă: „Să consolidăm pacea internă“, „Să cucerim democrația“ și „Să începem rezistența împotriva Japoniei“? Noi facem acest lucru pentru ca carul revoluției să înainteze — situația ne permite să facem un nou pas înainte. Dacă se neagă existența unei etape noi și a unor sarcini noi, dacă se neagă cotitura care s'a conturat în politica gomindanului, se ajunge în mod logic la negarea succeselor acelor forțe diferite care de un an și jumătate duc lupta pentru pace în interiorul țării. Reiese atunci că am bătut pasul pe loc și că nu am făcut niciun pas înainte.

Dece fac acești tovarăși o apreciere atât de greșită a situației? Pentru că, analizând situația actuală, ei nu pornesc dela ceea ce este principal în ea, ci dela o seamă de fapte și fenomene cu caracter secundar și trecător (diplomația lui Sato, procesul dela Suciou², reprimarea grevelor, strămutarea armatei de Nord-Est în Est³, plecarea lui Ian Hu-cen în străinătate⁴ etc.) și toate acestea creează în ochii lor un tablou atât de sumbru. Noi spunem că în politica gomindanului a început deja o coti-

tură, dar totodată constatăm că gomindanul este încă departe de a fi săvârșit o cotitură deplină. Nu se poate presupune că politica reacționară pe care a dus-o gomindanul timp de 10 ani se poate schimba în mod radical, fără eforturi noi și mai mari din partea noastră și a întregului popor. Destui oameni care își zic „de stânga“, care de obicei au înjurat gomindanul și care în timpul incidentului dela Sian s'au pronunțat pentru suprimarea fizică a lui Cian Kai-și și pentru „pătrunderea prin trecătoarea Tunguan“⁵, astăzi, când, îndată după stabilirea păcii, se petrec evenimente ca procesul dela Suiciou, se întrebă cu uimire în glas: „Dece procedează iarăși Cian Kai-și astfel?“ Acești oameni trebuie să înțeleagă că nici comuniștii, nici Cian Kai-și nu sunt sfinți, nu sunt persoane izolate, ci părțile ale partidelor lor, ale claselor lor. Partidul comunist este în stare să ducă înainte în mod consecvent cauza revoluției, dar el nu poate să lichideze complect într'o singură zi tot ceea ce este rău în țară. În politica lui Cian Kai-și și a gomindanului a început o cotitură, dar fără eforturi și mai mari din partea întregului popor, el nu va reuși, desigur, să se spele complect într'o singură zi de tot noroiul adunat timp de 10 ani. Noi spunem că țara merge spre pace internă, spre democrație și spre rezistență față de agresor, dar nu afirmăm deloc că un rău atât de vechi ca războiul civil, dictatura și neîmpotrivirea față de dușman poate fi nimicit până la capăt fără eforturi deosebite. Răul învechit, turbureala și noroiul, unele zig-zaguri în dezvoltarea revoluției și eventualele întoarceri înapoi — toate acestea pot fi înlăturate numai prin luptă și prin eforturi, și încă printr'o luptă îndelungată și prin eforturi îndelungate.

Se spune că „singura lor dorință este de a se răfui cu noi“. Acest lucru este adevărat. Intotdeauna gomindaniștii au încercat și încearcă să se răfuiască cu noi. Admit întrutotul justetea acestei aprecieri. Numai cine doarme poate să nu țină seama de acest lucru. Problema este însă dacă s'au schimbat sau nu metodele prin care ei doresc să se răfuiască cu noi. Eu sunt de părere că s'au schimbat. Dela politica de război și de iasinate în masă, ei au trecut la o politică de reforme și de înșelăciune, dela politica „dură“ — la o politică „mai moale“, dela tactica militară — la tactica politică. Cum se explică aceste schimbări? În fața pericolului imperialismului japonez burghezia și gomindanul au fost siliți să caute un aliat vremelnic în persoana proletariatului, la fel cum noi căutăm un aliat în persoana burgheziei. Tocmai dela acest fapt trebuie să pornim atunci când apreciem această problemă. Și dacă pe arena internațională guvernul francez a trecut dela dușmănia față de U.R.S.S. la alianța cu ea⁶, apoi a făcut-o din aceleași motive. În domeniul politicii interne și la noi sarcinile politice iau locul celor militare. Dar nouă nu ne trebuie intrigi și înșelătorie. Scopul nostru este de a uni toate elementele din rândurile burgheziei și ale gomindanului care sunt pentru războiul anti-japonez, pentru ca prin eforturi comune să biruim imperialismul japonez.

PROBLEMA DEMOCRAȚIEI

Se spune că „a pune accentul pe democrație este o greșală: accentul trebuie pus numai pe rezistența împotriva agresiunii japoneze, deoarece fără rezistență directă împotriva agresiunii japoneze nu poate exista nici

mişcare democratică; majoritatea cere nu democrație, ci numai rezistență împotriva agresiunii japoneze; ar fi bine să se repete 9 Decembrie“*.

Permiteți-mi înainte de toate să pun următoarea întrebare: se poate oare afirma că în etapa străbătută (dela evenimentele din 9 Decembrie 1935 până la plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului din Februarie 1937) majoritatea a cerut numai rezistență împotriva cotropitorilor japonezi și nu a cerut pace internă? A fost oare o greșală din partea noastră faptul că în trecut am pus accentul pe pacea în interiorul țării? Oare nu poate exista o mișcare pentru pacea internă și fără acțiuni directe de rezistență împotriva cotropitorilor japonezi? (Știți că atât incidentul dela Sian, cât și plenarea a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului au avut loc după încetarea rezistenței armate împotriva trupelor japoneze în provincia Suiiuan: și nici acum nu există nici operațiuni militare în Suiiuan, nici evenimentele dela 9 Decembrie.) Cine nu știe că pentru rezistența împotriva Japoniei este nevoie de pace internă, că fără o asemenea pace nu poate exista rezistență și că această pace este o condiție a rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi? În etapa care s'a scurs (începând dela evenimentele din 9 Decembrie și până la plenara a treia a Comitetului Executiv Central al gomindanului) toate acțiunile legate direct sau indirect de rezistența împotriva cotropitorilor japonezi au gravitat în jurul luptei pentru pacea internă. Problema păcii interne a fost problema centrală a eta-

* Vezi adnotarea 8 la lucrarea „Sarcinile Partidului Comunist Chinez în perioada războiului anti-japonez“.

pei străbătute, a fost elementul cel mai esențial al mișcării anti-japoneze din etapa străbătută.

În noua etapă, cea mai esențială dintre toate sarcinile rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi devine cucerirea democrației. Pentru democrație — va să zică pentru rezistență împotriva Japoniei. Rezistența împotriva cotropitorilor japonezi și democrația se condiționează reciproc, tot așa cum se condiționează reciproc rezistența împotriva cotropitorilor japonezi și pacea internă sau democrația și pacea internă. Democrația constituie garanția rezistenței împotriva cotropitorilor japonezi, iar rezistența împotriva cotropitorilor japonezi poate crea condiții favorabile pentru dezvoltarea mișcării pentru democrație.

Noi sperăm că și în noua etapă un loc de seamă va reveni neapărat luptei directe și indirecte împotriva agresiunii japoneze; aceasta va servi drept impuls pentru desfășurarea războiului anti-japonez și va favoriza puternic mișcarea pentru democrație. Totuși principalul în sarcina revoluționară pe care ne-o pune istoria este cucerirea democrației. Și dacă noi punem iarăși și iarăși accentul pe democrație, oare greșim? Nu, eu cred că nu greșim.

„Japonia bate în retragere, Anglia și Japonia înclină spre stabilirea unui echilibru al forțelor, șovăelile Nanchinului se intensifică“ — aceste temeri neîndreptățite sunt provocate de neînțelegerea legilor dezvoltării istorice. Doar dacă în Japonia ar avea loc o revoluție și ea ar pleca într'adevăr din China, acest lucru n'ar face decât să ajute revoluția chineză și ar corespunde dorințelor noastre. Aceasta ar fi începutul prăbușirii frontului internațional al agresiunii. Dece ar fi aceasta un mo-

tiv de descurajare? Deocamdată însă lucrurile încă nu stau așa. Diplomația lui Sato urmărește pregătirea unui război de mari proporții, și acest război bate la ușă. Șovăelile din politica Angliei nu vor duce la niciun rezultat. Acest lucru este determinat de divergența de interese dintre Anglia și Japonia. Dacă Nanchinul va șovăi mult, el va deveni un dușman în ochii întregului popor, lucru care ar fi în contradicție cu interesele Nanchinului însuși. Un fenomen ca retragerea vremelnică nu poate să suprimă legile istorice generale. De aceea nu se poate nega existența unei etape noi, nu se poate să nu se formuleze sarcinile luptei pentru democrație. De altfel lozincă cuceririi democrației este oportună în orice situație. După cum își dă seama oricine, democrația este tocmai ceea ce lipsește poporului chinez, și nu ceva ce ar prisosi la noi, cu atât mai mult cu cât, așa cum a arătat realitatea, punerea problemei existenței unei etape noi și formularea sarcinii luptei pentru democrație ne apropie de rezistența armată împotriva Japoniei. Viața a mers înainte, și nu trebuie să fim trași înapoi.

Se pune întrebarea: „Dece să punem accentul pe Adunarea Națională?” * Pentru că Adunarea Națională va putea să influențeze toate laturile vieții țării, pentru că ea va fi o punte între dictatura reacționară și democrație, pentru că va avea importanță pentru apărare, pentru că va fi legală. Cerințele formulate de tovarășii

* Aici este vorba nu despre o Adunare Națională gomindanistă, ci despre o adevărată Adunare Națională, care trebuia să reprezinte întregul popor și a cărei formare a fost cerută de partidul comunist. Vezi adnotarea 7 la lucrarea „Declarație cu privire la declarația lui Cian Kai-și”.

noștri, și anume: eliberarea părții de Est a provinciei Hebei și a părții de Nord a provinciei Ciahar, lupta împotriva contrabandei, lupta împotriva colaborării economice cu dușmanul etc. — sunt cu totul juste; dar ele nu sunt cât de cât în contradicție cu sarcinile luptei pentru democrație și pentru o Adunare Națională. Toate aceste cereri se completează reciproc, dar accentul principal se pune totuși pe Adunarea Națională și pe libertățile cetățenești.

Lupta de zi cu zi împotriva cotropitorilor japonezi și lupta pentru îmbunătățirea condițiilor de trai ale poporului trebuie să se împletească cu mișcarea pentru democrație. Acest lucru este cu totul just, și nimeni nu-l poate contesta. Totuși, în etapa actuală, sarcina centrală și fundamentală o constituie cucerirea democrației și a libertății.

PROBLEMA PERSPECTIVELOR REVOLUȚIEI

Unii tovarășii au ridicat problema perspectivelor revoluției. La aceasta pot răspunde pe scurt următoarele: dacă o lucrare se compune din două părți, numai după terminarea primei părți se poate scrie a doua. O conducere hotărâtă a revoluției democratice este condiția cuceririi victoriei socialismului. Noi luptăm pentru socialism și aceasta ne deosebește de oricare adept al celor trei principii populare revoluționare. Actualele eforturi trebuie să fie îndreptate spre atingerea mărețului țel viitor; a pierde din vedere acest țel măreț înseamnă a înceta de a mai fi comunist. A slăbi însă eforturile îndreptate spre îndeplinirea sarcinilor curente înseamnă deasemenea a înceta de a mai fi comunist.

Noi suntem adepți ai teoriei transformării revoluției⁷, noi suntem pentru transformarea revoluției democratice în revoluție socialistă. Revoluția democratică va parcurge câteva etape de dezvoltare sub lozincă unei republici democratice. Trecerea dela precumpănirea forțelor burgheziei la precumpănirea forțelor proletariatului va constitui un îndelungat proces de luptă, de luptă pentru hegemonie. Ritmul acestui proces va depinde de activitatea desfășurată de partidul comunist pentru ridicarea nivelului de conștiință și de organizare al proletariatului, pentru ridicarea nivelului de conștiință și de organizare al țărănimii și al micii burghezii orășenești.

Aliatul de nădejde al proletariatului este țărănimea, iar după ea — mica burghezie orășenească. Burghezia însă este concurentul nostru în lupta pentru hegemonie.

Pentru a birui șovăelile și inconsecvența burgheziei, trebuie să ne bazăm pe forțele masei populare și să ducem o politică justă; altfel burghezia va triumfa asupra proletariatului.

Noi vrem transformări fără vărsare de sânge și trebuie să luptăm din răzputeri pentru aceasta; rezultatul însă va depinde de forța masei populare. Noi suntem adepți ai teoriei transformării revoluției, noi nu suntem adepți ai teoriei troțchiste a „revoluției permanente”⁸. Noi suntem pentru a se ajunge la socialism trecând prin toate etapele de dezvoltare a republicii democratice. Noi suntem împotriva codismului, dar și împotriva aventurismului și a pripelii.

A renunța la colaborarea cu burghezia pe motiv că participarea ei la revoluție are un caracter temporar, sau a califica drept capitulare politica de coaliție cu partizanii rezistenței împotriva Japoniei din rândurile

burgheziei (într-o țară semicolonială), este o teză troțchistă, cu care nu putem fi de acord. Astăzi coaliția cu partizanii rezistenței împotriva Japoniei din rândurile burgheziei este o punte necesară pentru noi în drumul spre socialism.

PROBLEMA CADRELOR

Pentru a conduce o mare revoluție trebuie să ai un partid mare, trebuie să ai numeroase cadre bune. În China, cu populația ei de 450 de milioane de oameni, o mare revoluție, fără precedent în istorie, nu va putea fi înfăptuită dacă această revoluție va fi condusă de un grupușor închis, sau dacă partidul va avea numai conducători și activiști de partid mărginiți, incapabili și miopi. Dar Partidul Comunist Chinez este demult un mare partid politic. El a suferit pierderi în perioada reacțiunii, dar cu toate acestea rămâne un mare partid politic și are mulți conducători și activiști de partid buni, și totuși numărul lor este insuficient. Partidul nostru trebuie să cuprindă cu organizațiile sale întreaga țară, noi trebuie să creștem în mod sistematic multe mii de activiști de partid, ne trebuie sute de buni conducători de mase. Ne trebuie cadre și conducători de partid care să-și fi însușit marxism-leninismul, clarvăzători politicește, capabili de muncă, pătrunși de spirit de abnegație, capabili să rezolve singuri problemele, să nu șovăie în împrejurări grele și să muncească cu devotament pentru binele națiunii, al clasei și partidului lor. Partidul, sprijinindu-se pe astfel de oameni, întreține legătura cu membrii de rând ai partidului și cu masele

și, bazându-se pe ferma conducere de către ei a maselor, își va atinge țelul, — va zdrobi pe dușman.

Acestor oameni trebuie să le fie străin egoismul, să fie dezinteresați. Trebuie să le fie străine tendința spre gloria personală și carierismul, trebuie să le fie străine neglijența și pasivitatea, trebuie să le fie străin sectarismul înfumurat. Ei trebuie să fie eroi dezinteresați și devotați națiunii lor și clasei lor. Acestea sunt calitățile și stilul în muncă necesare comunistului, activistului de partid, conducătorului de partid. Tocmai aceasta ne-au lăsat poruncă zecile de mii de membri de partid, miile de activiști și zeci și zeci de conducători dintre cei mai buni căzuți în luptă. Noi trebuie să cultivăm în noi aceste calități. Este fără îndoială necesar să devenim și mai buni, să ne ridicăm la un și mai înalt nivel revoluționar. Nici aceasta nu este însă suficient: mai trebuie să fie trasată încă o sarcină — aceea de a descoperi în partid și în țară numeroase cadre de partid noi, conducători noi. Cauza revoluției noastre depinde de cadre. Așa cum spune tovarășul Stalin, „cadrele hotărăsc totul”⁹.

PROBLEMA DEMOCRAȚIEI INTERNE DE PARTID

Pentru realizarea acestor scopuri este necesară democrația internă de partid. Forța partidului depinde de aplicarea principiului centralismului democratic, care trebuie să ridice activitatea întregului partid. În perioada reacțiunii și a războiului civil, centralismul s'a manifestat la noi ceva mai puternic. În noua etapă centralismul trebuie să se îmbine strâns cu democrația. Este necesar ca prin înfăptuirea democrației să dezvoltăm activitatea

întregului partid, iar prin dezvoltarea activității întregului partid să călim numeroase cadre de conducere, să lichidăm rămășițele sectarismului, să sporim coeziunea rândurilor partidului și să facem ca partidul să devină tare ca oțelul.

UNANIMITATEA CONFERINȚEI ȘI UNITATEA ÎNTREGULUI PARTID

În cadrul conferinței, după lămuririle corespunzătoare, divergențele de păreri cu privire la problemele politice au fost înlăturate. Divergențele din trecut dintre linia Comitetului Central și linia de orientare spre retragere, promovată de unii tovarăși, au fost și ele lichidate¹⁰. Aceasta arată că rândurile partidului nostru sunt deja unite foarte strâns. Unitatea noastră constituie cea mai importantă temelie a actualei revoluții naționale și democratice, deoarece numai prin unitatea partidului comunist poate fi obținută unitatea întregii clase și a întregii națiuni; numai prin unitatea întregii clase și a întregii națiuni dușmanul poate fi învins și pot fi îndeplinite sarcinile revoluției naționale și democratice.

LUPTA PENTRU ATRAGEREA MASELOR DE MILIOANE ÎN FRONTUL NAȚIONAL ANTIJAPONEZ UNIC

Linia noastră politică justă și unitatea noastră strânsă sunt îndreptate spre un singur țel — lupta pentru atragerea maselor populare de multe milioane în frontul național anti-japonez unic. Masele largi ale proletariatului, țărănimii și micii burghezii orășenești așteaptă dela noi o muncă de agitație, de propagandă și

organizatorică. Alianța pe care partizanii burghezi ai rezistenței împotriva Japoniei au încheiat-o cu noi cere deasemenea din partea noastră să ducem munca mai departe. Pentru ca politica partidului să devină politica maselor populare, se cer din partea noastră eforturi îndelungate, insistente, perseverente și încordate, răbdare și hotărîrea de a desfășura o muncă migăloasă. Fără aceasta succesul nu este posibil. Organizarea frontului național anti-japonez unic, consolidarea lui și îndeplinirea sarcinilor care-i stau în față, crearea în China a unei republici democratice sunt cu totul de neconceput fără o asemenea luptă pentru mase. Dacă în urma eforturilor noastre vom reuși să cucerim masele de multe milioane și să ne punem în fruntea lor, vom reuși să îndeplinim repede toate sarcinile revoluției noastre. Eforturile noastre vor duce, fără îndoială, la zdrobirea imperialismului japonez și la eliberarea noastră națională și socială deplină.

ADNOTĂRI

¹ După incidentul dela Sian imperialiștii japonezi au adoptat temporar o poziție aparent moderată, sperând să împingă astfel pe conducătorii gomindaniști la subminarea păcii interne, care în acel moment începuse deja să se stabilească în China, la subminarea frontului național anti-japonez unic, care se forma treptat. Îmboldit de cotropitorii japonezi, guvernul autonom marionetă al Mongoliei interioare a adresat de două ori (în Decembrie 1936 și Februarie 1937) mesaje telegrafice întregii țări, în care declara că sprijină guvernul gomindanist dela Nanchin. Vrând să atragă pe Cian Kai-și de partea sa, ministrul afacerilor externe al Japoniei, Sato, a declarat cu ipocrizie că Japonia își va schimba atitudinea față de China și va contribui la unirea și renașterea ei. Pe de altă parte, Ja-

ponezii au trimis în China așa zisa „misiune pentru cercetarea situației economiei“ în frunte cu magnatul financiar Kodama Kiondzi, chipurile, în scopul de a ajuta Chinei în eforturile sale „de a desăvârși organizarea unui stat modern“. Prin așa numita „diplomație a lui Sato“ și prin „retragerea Japoniei“, cum au văzut politica acesteia unii oameni derutați de manevrele false ale imperialiștilor japonezi, se înțeleg toate aceste uneltiri ale cotropitorilor japonezi.

² În Noembrie 1936 guvernul gomindanist a arestat 7 lideri ai mișcării patriotice anti-japoneze din Șanghai (Șen Tziun-ju și alții). În Aprilie 1937 procurorul gomindanist a intentat „un proces“ împotriva lui Șen Tziun-ju și a celorlalți la tribunalul provincial suprem din orașul Suciou. Folosind metoda lor obișnuită, conducătorii gomindaniști reacționari au ridicat împotriva lor acuzația de „atentat la siguranța republicii“, acuzație pe care, de regulă, o ridicau împotriva tuturor participanților la mișcarea patriotică.

³ Până la incidentul dela Sian, armata de Nord-Est, care era așezată la hotarul dintre provinciile Șensi și Gansu, se afla în vecinătatea directă a Armatei roșii, care era așezată la Nord de Șensi, și de aceea era supusă puternicei sale influențe. Tocmai ca rezultat al acestui fapt, s'a produs incidentul dela Sian. În Martie 1937 clica gomindanistă reacționară, dorind să rupă legăturile care se stabiliseră între Armata roșie și armata de Nord-Est și să se folosească de acest prilej pentru provocarea unei sciziuni în rândurile armatei de Nord-Est, a dat armatei de Nord-Est ordinul categoric de a se stabili pe noi baze în provinciile Henan și Anhuei.

⁴ Ian Hu-cen, leader militar din Nord-Vest; împreună cu Cian Siue-lian a fost inițiatorul evenimentelor dela Sian. De aceea numele lor întotdeauna erau rostite împreună, ei fiind numiți „Cian Ian“.

După eliberarea lui Cian Kai-și, Cian Siue-lian l-a însoțit pe acesta din urmă la Nanchin. La Nanchin Cian Siue-lian a fost arestat. În Aprilie 1937, din ordinul clicii gomindaniste reacționare, Ian Hu-cen a fost destituit din funcția sa și a

fost nevoit să plece în străinătate. După începerea războiului anti-japonez în China, el s'a întors în patrie și intenționa să ia parte la lupta împotriva Japoniei, dar a fost iarăși arestat de către Cian Kai-și și închis pentru un timp îndelungat. În Septembrie 1949, când Armata populară de eliberare se apropia de Ciunțin, Ian Hu-cen a fost ucis de gomindaniști într'un lagăr de concentrare.

⁶ Trecătoarea Tunguan — important punct strategic la punctul de întâlnire a hotarelor provinciilor Șensi, Henan și Șansi. În perioada evenimentelor dela Sian forțele armate ale gomindanului s'au instalat mai ales la Est de trecătoarea Tunguan. Pe atunci unii, care își ziceau „de stânga” (între care și Cian Go-tao), insistau asupra necesității de „a se pătrunde prin trecătoarea Tunguan”, adică de a întreprinde o ofensivă asupra armatelor gomindaniste. Aceasta era în contradicție cu orientarea Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez spre soluționarea pașnică a incidentului dela Sian.

⁸ După Revoluția din Octombrie din Rusia, imperialismul francez a dus mult timp o politică dușmănoasă față de Uniunea Sovietică. Imediat după Revoluția din Octombrie (1918—1920), guvernul francez a luat parte activă la intervenția armată a celor 14 state împotriva Rusiei Sovietice. Deși a fost înfrânt în această intervenție, el a continuat să ducă o politică reacționară de izolare a Uniunii Sovietice. Deabia în Mai 1935, ca urmare a influenței politice externe pașnice a Uniunii Sovietice asupra poporului francez, precum și ca urmare a primejdiei care amenința Franța din partea Germaniei fasciste, Franța a încheiat cu Uniunea Sovietică „un pact de asistență mutuală”. Dar ulterior, guvernul reacționar al Franței nu a respectat cinstit acest pact.

⁷ Vezi K. Marx și F. Engels, „Manifestul Partidului Comunist”, cap. IV; V. I. Lenin, „Două tactici ale social-democrației în revoluția democratică”, paragrafele 12 și 13 (Opere, vol. 9. — *Nota Red.*); „Istoria P.C. (b) al U.R.S.S. Curs scurt”, cap. III, paragraful 3.

⁸ Vezi I. V. Stalin, „Despre bazele leninismului”, paragraful 3 (Opere, vol. 6. — *Nota Red.*); „Revoluția din Octombrie și tactica comuniștilor ruși”, paragraful 2 (Opere, vol. 6. — *Nota Red.*); „În jurul problemelor leninismului”, paragraful 3 (Opere, vol. 8. — *Nota Red.*).

⁹ Vezi I. V. Stalin, „Cuvântare rostită în Palatul Kremlinului în fața absolvenților Academiei Armatei Roșii”. În această cuvântare tovarășul Stalin a spus: „...din toate capitalurile prețioase care există în lume, cel mai prețios și cel mai hotărâtor capital sunt oamenii, cadrele. Trebuie să înțelegem că în actualele condiții dela noi «cadrele hotărăsc totul»”. („Problemele leninismului”, Editura pentru literatură politică, 1952, ediția a III-a, pag. 511. — *Nota Trad.*)

¹⁰ E vorba de divergențele dintre linia Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez și linia de orientare spre retragere, promovată de Cian Go-tao în 1935—1936 (vezi adnotarea 21 la lucrarea „Despre tactica luptei împotriva imperialismului japonez”). Tovarășul Mao Tze-dun, spunând aici că divergențele sunt înlăturate, avea în vedere jonctiunea unităților frontului 4 al Armatei roșii cu unitățile Armatei roșii din Regiunea centrală. În ceea ce privește însă trădarea fățișă săvârșită ulterior de Cian Go-tao, care a trecut în lagărul contrarevoluției, aceasta se referă nu la problemele liniei conducerei, ci la acțiunile trădătoare ale lui Cian Go-tao personal.

CU PRIVIRE LA PRACTICĂ
DESPRE LEGĂTURA
DINTRE CUNOAȘTERE ȘI PRACTICĂ,
DINTRE CUNOȘTINȚE ȘI ACȚIUNI *

(Iulie 1937)

** În partidul nostru a existat un grup de tovarăși — adepți ai dogmatismului, care vreme îndelungată au respins experiența revoluției chineze, au negat adevărul că „marxismul nu este o dogmă, ci o călăuză în acțiune”, și n’au făcut decât să sperie lumea cu diferite cuvinte și fraze luate la întâmplare*

din textul operelor marxiste. A existat și un alt grup de tovarăși — adepți ai empirismului, care vreme îndelungată, cramponându-se de experiența lor personală, limitată, n'au înțeles importanța pe care o are teoria pentru practica revoluționară, n'au văzut situația revoluției în ansamblu. Deși munceau cu râvnă, această muncă era dusă orbește. Concepțiile greșite ale acestor două grupuri de tovarăși, îndeosebi concepțiile dogmatice, au adus în perioada 1931—1934 mari prejudicii revoluției chineze. Totodată, dogmaticii, învesmântându-se în toga marxismului, au indus în eroare pe foarte mulți tovarăși de-ai noștri.

Lucrarea tovarășului Mao Tze-dun „Cu privire la practică” a fost scrisă cu scopul de a demasca de pe pozițiile teoriei marxiste a cunoașterii greșelile subiectiviste ale adepților dogmatismului și ale adepților empirismului — în special ale adepților dogmatismului — din partidul nostru. În această lucrare s'a pus accentul mai ales pe demascarea dogmatismului, această varietate a subiectivismului, care disprețuește practica; deaceia lucrarea a fost intitulată „Cu privire la practică”. Concepțiile dezvoltate de către tovarășul Mao Tze-dun în această lucrare au fost expuse de el la timpul său într'o prelegere ținută la Universitatea anti-japoneză din Ianan.

Materialismul dinaintea de Marx privea problemele cunoașterii separat de natura socială a oamenilor, separat de dezvoltarea istorică a omenirii, și deaceia n'a putut înțelege dependența cunoașterii de practica socială, adică dependența cunoașterii de producție și de lupta de clasă.

Marxiștii consideră în primul rând că activitatea desfășurată de oameni în producție constituie activitatea lor practică fundamentală, care determină orice altă activitate. În cunoașterea lor oamenii depind mai ales de activitatea materială din producție, în procesul căreia ajung treptat să înțeleagă fenomenele naturii, proprietățile naturii, legile naturii și relațiile dintre om și natură; totodată, prin activitatea în producție, ei ajung să cunoască deasemenea treptat, în măsură diferită, diferitele relații dintre oameni. Toate aceste cunoștințe nu pot fi dobândite separat de activitatea în producție. În societatea fără clase, fiecare om, ca membru al societății respective, colaborând cu ceilalți membri ai societății și intrând în anumite relații de producție cu ei, desfășoară o activitate în producție menită să rezolve problemele vieții materiale a oamenilor. În diferitele societăți împărțite în clase, membrii acestor societăți, aparținând di-

feritelor clase, intrând, în forme diferite, în anumite relații de producție, desfășoară și ei o activitate în producție menită să rezolve problemele vieții materiale a oamenilor. Acesta este principalul izvor al dezvoltării cunoașterii umane.

Practica socială a oamenilor nu se limitează numai la activitatea în producție, ci mai are multe alte forme: lupta de clasă, viața politică, activitatea pe tărâmul științei și artei; într'un cuvânt, omul social participă la toate domeniile vieții practice a societății. Deaceea, în procesul cunoașterii omul ajunge să înțeleagă, în măsură diferită, diferitele relații dintre oameni nu numai în procesul vieții materiale, ci și în procesul vieții politice și culturale (care este strâns legată de viața materială). Deosebit de profundă este influența pe care diferitele forme ale luptei de clasă o exercită asupra dezvoltării cunoașterii umane. În societatea împărțită în clase fiecare om ocupă o poziție de clasă determinată, și nu există ideologie care să nu poarte o pecete de clasă.

Marxiștii consideră că activitatea în producție în societatea omenească se dezvoltă pas cu pas dela treptele inferioare la cele superioare, că deaceea cunoștințele oamenilor, atât în cece privește natura, cât și în cece privește societatea, se dezvoltă și ele pas cu pas dela treptele inferioare la cele superioare, adică dela simplu la complex, dela unilateral la multilateral. În decursul unei foarte îndelungate perioade istorice oamenii n'au putut înțelege istoria societății decât în mod unilateral; aceasta se întâmplă, pe de o parte, din cauza atitudinii tendențioase a claselor exploatare, care denaturau permanent istoria societății, iar pe de altă parte din cauza proporțiilor restrânse ale producției,

care limitau orizontul oamenilor. Numai atunci când, odată cu apariția unor uriașe forțe de producție — a marii industrii —, a apărut proletariatul modern, oamenii au reușit să-și formeze o concepție istorică multilaterală despre procesul de dezvoltare istorică a societății și să-și transforme cunoștințele despre societate în știință. Această știință este marxismul.

Marxiștii consideră că numai practica socială a oamenilor poate fi criteriul veridicității cunoștințelor omului despre lumea înconjurătoare. Căci, în fapt, numai dobândind în procesul practicii sociale (în procesul producției materiale, al luptei de clasă, al experiențelor științifice) rezultatele așteptate de ei, oamenii capătă confirmarea veridicității cunoștințelor lor. Dacă oamenii vor să obțină succese în muncă, adică să dobândească rezultatele așteptate, ei trebuie neapărat să-și pună în concordanță ideile cu legile lumii exterioare obiective; în caz contrar, vor suferi o înfrângere în practică. După ce au suferit o înfrângere, oamenii trag învățăminte chiar din înfrângerea suferită, își modifică ideile și le pun în concordanță cu legile lumii exterioare, și atunci ei pot transforma înfrângerea în victorie; proverbele: „Infrângerea este mama succesului“ și „Fiecare eșec ne face mai înțelepți“ exprimă tocmai acest adevăr.

Teoria cunoașterii a materialismului dialectic pune practica pe primul plan, considerând că cunoașterea umană nu poate cătuși de puțin să se rupă de practică și respingând toate teoriile greșite care neagă însemnătatea practicii și care rup cunoașterea de practică. Lenin spunea: „*Practica este superioară cunoașterii (teoretice)*, deoarece ea are nu numai meritul universalității, ci și pe acela de a fi realitate nemijlocită“¹.

Filozofia marxistă — materialismul dialectic — are două particularități deosebit de clare: prima particularitate este caracterul ei de clasă, recunoașterea deschisă a faptului că materialismul dialectic slujește proletariatul; a doua particularitate este caracterul ei practic, afirmarea dependenței teoriei de practică, sublinierea faptului că baza teoriei este practica și că teoria, la rândul ei, servește practica. Veridicitatea cunoașterii sau a teoriei este determinată nu de o apreciere subiectivă, ci de rezultatele practicii sociale obiective. Numai practica socială poate fi criteriul adevărului. Punctul de vedere al practicii este primul și principalul punct de vedere al teoriei cunoașterii a materialismului dialectic².

Dar în ce mod izvorăște cunoașterea umană din practică și cum servește ea, la rândul ei, practica? Pentru a înțelege aceasta, este suficient să urmărim procesul dezvoltării cunoașterii.

Fapt este că în procesul activității practice oamenii văd la început numai aspectul exterior al diferitelor lucruri, diferitelor fenomene reprezentate în acest proces, văd diferite aspecte ale lucrurilor, fenomenelor, văd legătura exterioară dintre diferitele fenomene. De pildă, persoanele venite la Ianan spre a se documenta au văzut în primele zile în Ianan localitatea, străzile, casele, au venit în contact cu mulți oameni, au participat la recepții, serate și meetinguri, au auzit diferite cuvântări, au citit diferite documente; toate acestea sunt aspecte exterioare ale fenomenelor, diferite aspecte ale fenomenelor și legătura exterioară dintre aceste fenomene. Această treaptă a procesului cunoașterii se numește treapta percepției senzoriale, adică treapta senzațiilor și reprezentărilor. Aceste diferite fenomene întâlnite la

Ianan, acționând asupra organelor senzoriale ale domnilor din grupul de documentare, le-au provocat anumite senzații, în conștiința lor au apărut o serie de reprezentări și s'a stabilit o legătură aproximativă, exterioară, între aceste reprezentări; aceasta este prima treaptă a cunoașterii. Pe această treaptă oamenii nu pot încă să-și formeze noțiuni profunde și să tragă concluzii logice.

Continuarea practicii sociale duce la o multiplă repetare a fenomenelor, care provoacă oamenilor senzații și reprezentări. Și atunci în conștiința oamenilor se produce un salt în procesul cunoașterii — apar noțiunile. Noțiunea nu mai reflectă aspectele exterioare ale lucrurilor, fenomenelor, diferite aspecte ale lor, legătura exterioară dintre ele; ea sezisează esența fenomenelor, fenomenul în ansamblul său, legătura interioară a fenomenelor. Între noțiune și senzație există nu numai o deosebire cantitativă, ci și una calitativă. Dezvoltarea ulterioară în această direcție, folosirea metodei judecării și raționamentului, poate duce la concluzii logice. Atunci când în „Povestea celor trei împărății” * se spune: „Încrunți numai sprâncenele, și în minte se naște un plan” sau când spunem în mod obișnuit: „Stai să mă gândesc”, înseamnă că omul operează în gând cu noțiuni pentru a face judecăți și a trage concluzii. Aceasta este a doua treaptă a cunoașterii.

Domnii din grupul venit la noi pentru documentare, strângând diferite materiale și „gândind” asupra lor, ar putea face următoarea judecată: „Politica de front național anti-japonez unic dusă de partidul comunist este

* „Povestea celor trei împărății” („Sango iani”) — roman istoric popular în China despre perioada luptei dintre cele trei împărății — Wei, U și Șu din secolul al III-lea e. n.

o politică consecventă, sinceră și cinstită". Dacă sunt și ei în mod cinstit pentru unire în scopul salvării naționale, atunci, făcând această judecată, ar putea să meargă mai departe și să tragă următoarea concluzie: „Frontul național anti-japonez unic poate fi creat cu succes". În procesul general al cunoașterii de către oameni a unui fenomen oarecare, această treaptă a noțiunilor, judecăților și raționamentelor este o treaptă și mai importantă, treapta cunoașterii raționale.

Adevărata sarcină a cunoașterii este de a se ridica dela senzație la gândire, de a se ridica la înțelegerea treptată a contradicțiilor interne ale lucrurilor, fenomenelor ce există în mod obiectiv, la înțelegerea legilor lor, la înțelegerea legăturii interioare dintre diferitele procese, adică de a ajunge la cunoașterea logică. Repetăm: cunoașterea logică se deosebește de cunoașterea senzorială prin aceea că cunoașterea senzorială îmbrățișează diferitele aspecte ale lucrurilor, fenomenelor, aspectele lor exterioare, legătura exterioară dintre fenomene, pe când cunoașterea logică face un uriaș pas înainte, îmbrățișând fenomenul în ansamblu, esența lui și legătura interioară a fenomenelor, se ridică până la descoperirea contradicțiilor interne ale lumii înconjurătoare și, implicit, poate să seziseze dezvoltarea lumii înconjurătoare în totalitatea ei, cu legăturile ei interne universale.

O astfel de teorie dialectico-materialistă a procesului de dezvoltare a cunoașterii, teorie bazată pe practică și pe mișcarea dela simplu la complex, n'a fost formulată de nimeni în mod consecvent până la marxism. Materialismul marxist a rezolvat pentru prima oară în mod just această problemă, a arătat în mod materialist și dialectic mișcarea cunoașterii pe linia continuei ei adânciri.

a arătat mișcarea progresivă a cunoașterii oamenilor sociali în complexa și mereu repetată lor practică de producție și de luptă de clasă — mișcarea dela cunoașterea senzorială la cunoașterea logică. Lenin spunea: „Abstracția *materiei*, a *legii* naturii, abstracția *valorii* etc., cu un cuvânt *toate* abstracțiile științifice (juste, serioase, nu absurde) reflectă natura mai adânc, mai just, *mai complet*"³. Marxism-leninismul consideră că trăsăturile distinctive ale celor două trepte ale procesului cunoașterii constau în aceea că pe treapta inferioară cunoașterea se manifestă ca cunoaștere senzorială, în timp ce pe treapta superioară ea se manifestă ca cunoaștere logică, ambele aceste trepte reprezentând însă trepte ale procesului unic al cunoașterii. Senzorialul și raționalul se deosebesc prin caracterul lor, dar nu sunt rupte unul de altul, ci se unesc pe baza practicii.

Practica noastră dovedește că lucrurile, fenomenele percepute senzorial nu pot fi înțelese de noi imediat și că numai fenomenele înțelese pot fi percepute și mai profund. Senzația poate rezolva numai problema aspectelor exterioare ale fenomenelor; problema esenței o rezolvă numai cunoașterea teoretică. Rezolvarea acestor probleme nu poate fi ruptă câtuși de puțin de practică. Omul nu poate cunoaște un fenomen oarecare fără a veni în contact cu el, adică dacă propria lui viață (practică) nu se desfășoară în ambianța acestui fenomen.

Nu puteai cunoaște dinainte legile societății capitaliste, trăind încă în societatea feudală, deoarece atunci încă nu apăruse capitalismul și nu exista practica corespunzătoare. Marxismul n'a putut să apară decât ca produs al societății capitaliste. În epoca capitalismului premonopolist Marx n'a putut cunoaște dinainte și în mod

concret unele legi specifice ale epocii imperialismului întrucât imperialismul ca ultimul stadiu al capitalismului nu se ivise încă și nu exista încă practica corespunzătoare; numai Lenin și Stalin și-au putut asuma această sarcină.

Marx, Engels, Lenin și Stalin și-au putut crea teoria lor nu numai datorită genialității lor, dar și, mai ales, pentru că au luat parte personal la practica de atunci a luptei de clasă și a experimentelor științifice; fără această din urmă condiție, nicio genialitate n'ar fi putut duce la succes. Expresia: „un siuțai*, fără a trece pragul casei sale, poate ști tot ce se petrece sub soare“ era o frază goală în vechime, când tehnica nu era dezvoltată, în timp ce în veacul nostru cu tehnică dezvoltată acest lucru este realizabil, deși cunoștințe adevărate, dobândite prin experiență personală, posedă numai oamenii care sunt legați de practica „celor ce se petrec sub soare“; în practica lor acești oameni dobândesc „cunoștințe“, care prin intermediul scrisului și al tehnicii ajung în mâinile „siuțaiului“ și-i dau posibilitatea să afle indirect „tot ce se petrece sub soare“.

Cunoașterea nemijlocită a unui fenomen sau a unor fenomene oarecare necesită participarea personală la lupta practică care are ca scop modificarea realității, modificarea unui fenomen sau a unor fenomene oarecare, deoarece numai participarea personală la această luptă practică ne permite să venim în contact cu aspectul exterior al unui fenomen sau al unor fenomene oarecare și numai participarea personală la această luptă practică ne

* Siuțai — persoană care se afla pe prima treaptă în ierarhia învățaților din vechea Chină.

permite să descoperim esența unui fenomen sau a unor fenomene oarecare și să le înțelegem. Aceasta este calea cunoașterii, pe care în realitate o urmează fiecare om; atâta doar că unii, denaturând intenționat adevărul, afirmă contrariul.

În cea mai ridicolă postură apar aici așa zișii „atotștiutori“, care, având o brumă de cunoștințe întâmplătoare, fragmentare, se consideră ca fiind „cei dintâi sub soare“, ceea ce nu dovedește decât îngâmfarea lor nemăsurată. Cunoștințe înseamnă știință, și aici nu încapă nici cea mai mică fățărnicie sau înfumurare, aici se cere categoric tocmai contrariul: o atitudine cinstită și modestă. Dacă vrei să capeți cunoștințe, participă la practica care modifică realitatea. Dacă vrei să cunoști gustul pereii, trebuie s'o modifici, s'o mesteci. Dacă vrei să cunoști structura și proprietățile atomului, trebuie să faci experiențe fizice și chimice, trebuie să modifici starea atomului. Dacă vrei să cunoști teoria și metodele revoluției, trebuie să iei parte la revoluție. Toate cunoștințele autentice izvorăsc din experiența directă. Însă omul nu poate să cunoască prin experiență directă tot ce există în lume, și în fapt cea mai mare parte a cunoștințelor noastre sunt produsul experienței indirecte, sunt cunoștințe care ne-au rămas din toate veacurile trecute și cunoștințe dobândite de oamenii de pe alte meleaguri. Aceste cunoștințe sunt produsul experienței directe a oamenilor care au trăit înainte sau al experienței directe a altora. Dacă în timpul experienței directe a strămoșilor sau contemporanilor noștri aceste cunoștințe au corespuns condiției despre care vorbea Lenin, adică dacă au fost rezultatul abstracției științifice și au constituit o reflectare științifică a unor fenomene care existau în mod obiectiv,

atunci aceste cunoștințe sunt sigure; în caz contrar, ele nu sunt sigure. Deaceea cunoștințele omului se compun din două părți: din datele experienței directe și datele experienței indirecte. Totodată, ceea ce pentru mine este experiență indirectă, pentru alții rămâne experiență directă. Prin urmare, dacă luăm cunoștințele în ansamblul lor, niciun fel de cunoștințe nu pot fi rupte de experiența directă.

Izvorul tuturor cunoștințelor îl constituie senzațiile pe care organele senzoriale ale omului le primesc din lumea exterioară care există în mod obiectiv; cine neagă senzația, neagă experiența directă, neagă participarea personală la practica ce modifică realitatea, acela nu este materialist. Iată de ce „atotștiutorii” sunt atât de ridicoli. Chinezii au un vechi proverb: „Nu poți să prinzi puiul de tigrul dacă nu intri în bârlogul tigruului”. Acest proverb este un adevăr pentru practica oamenilor și în egală măsură este un adevăr pentru teoria cunoașterii. O cunoaștere ruptă de practică este de neconceput.

Să mai dăm următoarele exemple concrete pentru a lămuri mișcarea dialectico-materialistă a cunoașterii, care ia naștere pe baza practicii modificării realității — mișcarea cunoașterii pe linia adâncirii ei treptate.

În perioada inițială a practicii sale — în perioada distrugerii mașinilor și a luptei spontane — proletariatul, în ceea ce privește cunoașterea de către el a societății capitaliste, se afla abia pe treapta cunoașterii senzoriale și nu cunoștea decât unele aspecte ale diferitelor fenomene ale capitalismului și legătura exterioară dintre acestea. Pe atunci proletariatul era încă o așa zisă „clasă în sine”. Când însă a venit a doua perioadă a practicii proletariatului, perioada luptei economice și politice conștiente și

organizate, când experiența variată dobândită din practică, experiența dobândită în cursul unei lupte îndelungate a fost sintetizată în mod științific de către Marx și Engels și a luat naștere teoria marxistă, care a fost folosită pentru educarea proletariatului și a învățat astfel proletariatul să înțeleagă esența societății capitaliste, să înțeleagă relațiile de exploatare apărute între clasele sociale, să înțeleagă sarcinile istorice ale proletariatului, atunci proletariatul a devenit „o clasă pentru sine”.

Aceeași cale a străbătut-o și cunoașterea imperialismului de către poporul chinez. Prima treaptă a fost treapta cunoașterii senzoriale superficiale, treapta luptei împotriva străinilor în general în timpul mișcării taipinilor, boxerilor și a altor mișcări. Numai treapta a doua a fost o treaptă de cunoaștere rațională, când poporul chinez a înțeles diferitele contradicții interne și externe ale imperialismului, când el a înțeles esența asupririi și exploatării maselor largi populare din China de către imperialism în alianță cu burghezia compradoră chineză și cu clasa moșierilor feudali; această cunoaștere a început abia în perioada „mișcării dela 4 Mai” 1919.

Să aruncăm acum o privire asupra războiului. Dacă războiul ar fi condus de oameni fără experiență militară, atunci, pe treapta inițială, ei n'ar putea înțelege legile profunde ale conducerii războiului concret dat (de pildă, războiul nostru agrar revoluționar din ultimii zece ani). Pe treapta inițială ei ar dobândi numai experiența participării personale la multe bătălii, dintre care un mare număr s'ar solda cu o înfrângere pentru ei. Și totuși această experiență (experiența victoriilor și, mai ales, a înfrângerilor) le-ar da posibilitatea să înțeleagă momentele de ordin intern care pătrund întregul război în an-

samblul lui, adică legile războiului concret dat, să înțeleagă strategia și tactica și implicit le-ar da posibilitatea de a conduce cu mână sigură războiul. Dacă în timpul acesta s'ar încredința conducerea războiului unui om lipsit de experiență, el, la rândul său, n'ar putea să înțeleagă legile reale ale războiului decât după ce ar suferi o serie de înfrângeri (adică după ce ar dobândi experiență).

De multe ori putem auzi pe unii tovarăși, care nu se pot decide să se apuce de o muncă sau alta, spunând că nu vor putea face față acestei munci. Și de ce cred ei că nu vor putea face față? Pentru că nu au o idee clară despre caracterul și condițiile acestei munci: ori n'au avut de-a-face niciodată cu o asemenea muncă, ori au avut de-a-face arareori; de aceea nici vorbă nu poate fi ca ei să cunoască legile acestei munci. După ce li se face o analiză amănunțită a situației și condițiilor muncii, ei încep să se simtă mai siguri și declară că sunt de acord să se apuce de această muncă. Dacă oamenii aceștia vor rămâne câtva timp în această muncă, ei vor dobândi experiență în ea; și dacă în plus vor studia cu râvnă situația reală și nu vor privi lucrurile în chip subiectiv, unilateral și superficial, atunci vor putea ei singuri să conchidă asupra felului cum trebuie dusă munca și vor începe să lucreze cu mult mai multă siguranță. Un eșec inevitabil îi așteaptă pe oamenii care privesc lucrurile în mod subiectiv, unilateral și superficial, care, venind într'un loc nou, fără să se intereseze de situație, fără să studieze problema în ansamblul ei (istoria problemei și starea ei actuală) și fără să pătrundă în miezul problemei (caracterul problemei date și legătura ei interioară cu celelalte probleme), încep imediat, plini de sine, să dispună și să dea ordine.

Prin urmare, primul pas al procesului cunoașterii îl

constitue primul contact cu fenomenele lumii exterioare; aceasta este treapta senzațiilor. Al doilea pas îl constituie sintetizarea datelor furnizate de senzații, ordonarea și prelucrarea lor; aceasta este treapta noțiunilor, judecăților și raționamentelor. Numai atunci când există date foarte abundente (iar nu răzlețe și incomplete) furnizate de senzații și numai dacă ele corespund realității (adică dacă nu sunt rezultatul unei înșelări a simțurilor), se pot elabora pe baza acestui material noțiuni juste și o teorie justă.

Sunt aci două momente importante, care trebuie subliniate în mod deosebit. Despre primul am vorbit mai sus, dar aci trebuie să repetăm: este problema dependenței cunoașterii raționale de cea senzorială. Cel care consideră că cunoașterea rațională poate proveni nu din perceperea senzorială, acela este un idealist. În istoria filozofiei a existat așa zisul raționalism, care nu recunoștea decât realitatea rațiunii, care nega realitatea experienței, care considera că numai rațiunea este sigură, pe când experiența furnizată de perceperea senzorială nu este sigură; greșala acestei orientări este că răstoarnă faptele cu capul în jos. Certitudinea datelor cunoașterii raționale decurge tocmai din faptul că ele provin din perceperea senzorială; în caz contrar, aceste date ale cunoașterii raționale ar deveni un râu fără izvoare, un copac fără rădăcini, ar fi ceva nesigur, care ia naștere numai în mod subiectiv. Din punctul de vedere al ordinei de succesiune a procesului cunoașterii, experiența senzorială este factorul prim, și noi subliniem însemnătatea practicii sociale în procesul cunoașterii, căci numai practica socială a omului poate servi ca bază pentru apariția cunoașterii la el, pentru dobândirea de către el a experienței percepției

senzoriale din lumea exterioară care există în mod obiectiv. Dacă un om închide ochii, își astupă urechile și se izolează complet de lumea exterioară care există obiectiv, pentru el nici vorbă nu poate fi de cunoaștere. Cunoașterea începe dela experiență — iată în ce constă materialismul teoriei cunoașterii.

Momentul al doilea — necesitatea adâncirii cunoașterii, necesitatea trecerii dela treapta cunoașterii senzoriale la treapta cunoașterii raționale — iată în ce constă dialectica teoriei cunoașterii⁴. A considera că cunoașterea se poate opri pe treapta inferioară, pe treapta cunoașterii senzoriale, a considera că numai cunoașterea senzorială este sigură, pe când cunoașterea rațională nu este sigură, — înseamnă a repeta greșelile cunoscute în istorie ale empirismului. Greșelile acestei teorii constau în neînțelegerea faptului că, deși datele furnizate de perceperea senzorială sunt fără îndoială reflectarea unor realități ale lumii exterioare care există în mod obiectiv (nu voi vorbi aici despre empirismul idealist, care reduce experiența la așa zisa autocontemplare), aceste date sunt unilaterale și superficiale, iar această reflectare este incompletă, ea nu reflectă esența lucrurilor. Pentru a reflecta în mod complet esența lucrurilor, pentru a reflecta legile interioare este necesar să construim un sistem de noțiuni și de teze teoretice, supunând bogatele date furnizate de perceperea senzorială unei prelucrări cu ajutorul gândirii, prelucrare care constă în separarea grăunțelor de coji, în îndepărtarea a ceea ce este fals și păstrarea a ceea ce este adevărat, în trecerea dela un aspect al fenomenelor la altul, dela exterior la interior — este necesar un salt dela cunoașterea senzorială la cunoașterea rațională.

În urma acestei prelucrări, cunoștințele noastre nu vor deveni mai puțin complete, mai puțin sigure. Dimpotrivă, tot ceea ce, apărând în procesul cunoașterii pe baza practicii, este supus prelucrării științifice, după cum spune Lenin, reflectă mai adânc, mai just, mai complet lumea obiectivă. Tocmai acest lucru nu-l înțeleg practicienii înguști: ei se prosternează în fața experienței și ignorează teoria, din care cauză nu pot îmbrățișa procesul obiectiv în ansamblul lui, le lipsește claritatea orientării, sunt lipsiți de o perspectivă largă și se lasă îmbătați de succesele lor întâmplătoare și de reprezentările lor superficiale. Dacă acești oameni ar conduce revoluția, ei ar duce-o la un impas.

Cunoașterea rațională depinde de cunoașterea senzorială, iar cunoașterea senzorială trebuie să se transforme în cunoaștere rațională. Aceasta este teoria cunoașterii a materialismului dialectic. Raționalismul și empirismul în filozofie nu înțeleg caracterul istoric, sau dialectic, al cunoașterii, și cu toate că fiecare din aceste orientări conține o latură a adevărului (e vorba de raționalismul și empirismul materialist, și nu de raționalismul și empirismul idealist), totuși, dacă le privim din punctul de vedere al teoriei cunoașterii în ansamblul ei, vedem că ambele aceste orientări sunt greșite. Mișcarea materialist-dialectică a cunoașterii dela senzorial la rațional are loc atât în procesul cunoașterii a ceea ce este mic (de pildă, cunoașterea unui obiect oarecare sau a unei munci oarecare), cât și în procesul cunoașterii a ceea ce este mare (de pildă, cunoașterea cutărei sau cutărei societăți, a cutărei sau cutărei revoluții).

Însă mișcarea cunoașterii nu se încheie aici. Dacă mișcarea materialist-dialectică a cunoașterii s'ar opri nu-

mai la cunoașterea rațională, n'ar fi epuizată decât o jumătate a problemei; mai mult, din punctul de vedere al filozofiei marxiste nici măcar n'ar fi epuizată jumătatea cea mai importantă. Filozofia marxistă consideră că principalul nu constă în a înțelege legile lumii obiective spre a putea explica lumea, ci în a folosi cunoașterea legilor obiective pentru a transforma în mod activ lumea. Marxismul recunoaște importanța teoriei, și aceasta și-a găsit o expresie deplină în următoarea teză leninistă: „Fără teorie revoluționară nu poate să existe nici mișcare revoluționară”⁵. Dar marxismul acordă teoriei o mare importanță tocmai și numai pentru motivul că ea poate să îndrumeze activitatea practică. Dacă, având o teorie justă, te limitezi numai la discuții goale în jurul ei, o ții sub obroc și n'o aplici în practică, această teorie, oricât de bună ar fi ea, nu va fi de niciun folos.

Cunoașterea începe dela practică; dobândind prin practică cunoștințe teoretice, trebuie să ne întoarcem din nou la practică. Rolul activ al cunoașterii se manifestă nu numai prin saltul activ dela cunoașterea senzorială la cunoașterea rațională, dar — ceace e și mai important — și prin saltul dela cunoașterea rațională la practica revoluționară. După ce sezisează legile lumii, cunoașterea trebuie să fie din nou îndreptată spre practica transformării lumii, să fie folosită în practica producției, în practica luptei de clasă revoluționare și a luptei de eliberare națională, precum și în practica experimentelor științifice. Iată procesul verificării teoriei și dezvoltării teoriei, proces care este continuarea procesului unic al cunoașterii.

Problema dacă o teză teoretică corespunde adevărului obiectiv nu se rezolvă pe deplin și nici nu poate fi re-

zolvată pe deplin în mișcarea cunoașterii dela cunoașterea senzorială la cunoașterea rațională, despre care am vorbit mai sus. Pentru rezolvarea deplină a acestei probleme este necesar ca dela cunoașterea rațională să ne întoarcem din nou la practica socială, să aplicăm teoria în practică și să verificăm dacă ea poate să ducă la țelul fixat. Multe teorii din domeniul științelor naturii au fost recunoscute ca adevăruri nu numai pentru motivul că aceste teorii au fost create de naturaliști, dar și pentru că au fost confirmate de practica științifică ulterioară. La fel și marxism-leninismul este recunoscut ca adevăr nu numai pentru că această învățătură a fost elaborată în mod științific de Marx, Engels, Lenin și Stalin, ci și pentru că ea a fost confirmată de practica ulterioară a luptei de clasă revoluționare și a luptei de eliberare națională. Materialismul dialectic este un adevăr universal pentru motivul că, așa cum arată verificarea lui în practica societății în ansamblul ei, în practica diferitelor clase și a diferiților oameni, totul se supune inevitabil legilor lui obiective, descoperite de marxism. Istoria cunoașterii umane ne arată că veridicitatea multor teorii n'a fost îndeajuns de completă, dar în urma verificării lor în practică caracterul lor incomplet a fost înlăturat. Multe teorii au fost greșite, dar în urma verificării lor în practică erorile lor au fost corectate. Iată de ce practica este criteriul adevărului. „Punctul de vedere al vieții, al practicii, trebuie să fie punctul de vedere prim și fundamental al teoriei cunoașterii”⁶. Minunat exprimă acest lucru Stalin: „... teoria rămâne fără obiect dacă nu e legată cu practica revoluționară, întocmai după cum și practica devine oarbă dacă nu-și luminează calea prin teoria revoluționară”⁷.

Se încheie oare prin aceasta mișcarea cunoașterii? Răspundem: se încheie și totodată nu se încheie. Oamenii sociali, încadrați în practica modificării unui anumit proces obiectiv pe o anumită treaptă de dezvoltare a lui (indiferent dacă este vorba de practica modificării unui proces care se desfășoară în natură sau de practica modificării unui proces social), sub influența reflectării procesului obiectiv și a activității lor subiective capătă posibilitatea de a trece dela cunoașterea senzorială la cunoașterea rațională și de a crea idei, teorii, planuri sau proiecte, care în general corespund legilor acestui proces obiectiv; și dacă, aplicând ulterior aceste idei, teorii, planuri sau proiecte în practica modificării aceluiaș proces obiectiv, reușim să atingem țelul fixat, adică dacă în practica acestui proces reușim să facem ca ideile, teoriile, planurile și proiectele dinainte elaborate să devină realitate sau să obținem în linii generale realizarea lor, atunci mișcarea cunoașterii acestui proces concret poate fi considerată încheiată. De pildă, în procesul schimbării naturii — realizarea unui plan de construcție, confirmarea unei ipoteze științifice, crearea unui mecanism, strângerea recoltei unei culturi agricole, sau în procesul schimbării societății — succesul unei greve, victoria într'un război, îndeplinirea unui plan în domeniul învățământului — toate acestea sunt considerate ca realizare a țelului fixat. Dar, în general vorbind, atât în practica modificării naturii, cât și în practica modificării societății, rar se întâmplă ca ideile, teoriile, planurile și proiectele elaborate inițial de oameni să fie traduse în fapt fără niciun fel de modificări. Aceasta se datorește faptului că oamenii care efectuează modificarea realității sunt adesea încalțuși de numeroase limite: ei sunt legați adeseori nu

numai de către condițiile științifice și tehnice, ci și de către dezvoltarea a însuși procesului obiectiv și de gradul de manifestare a lui (diferitele laturi și esența procesului obiectiv încă n'au fost descoperite în întregime). În această situație, datorită faptului că în practică ies la iveală împrejurări care n'au fost prevăzute dinainte, se întâmplă adeseori ca ideile, teoriile, planurile și proiectele să sufere modificări parțiale, dar sunt și cazuri când ele sunt modificate în întregime. Aceasta înseamnă că sunt cazuri când ideile, teoriile, planurile și proiectele elaborate inițial nu corespund, în parte sau în întregime, realității obiective, sunt în parte sau în întregime greșite. Într'o serie de cazuri, numai după repetate insuccese reușesc oamenii să înlăture eroarea, reușesc să obțină o concordanță cu legile procesului obiectiv și, astfel, reușesc să transforme subiectivul în obiectiv, adică să obțină în practică rezultatele așteptate. În orice caz, odată cu venirea acestui moment mișcarea cunoașterii de către oameni a unui anumit proces obiectiv pe o anumită treaptă de dezvoltare a lui poate fi considerată încheiată.

Dar dacă privim procesul în dezvoltarea lui, mișcarea cunoașterii umane nu se încheie aci. Datorită contradicțiilor interne și luptei, orice proces — fie că are loc în natură sau în societate — merge înainte și se dezvoltă. Și, urmându-l pe acesta, procesul cunoașterii umane trebuie deasemenea să meargă înainte și să se dezvolte. Dacă e să vorbim de mișcarea socială, adevărații conducători revoluționari trebuie nu numai să știe să îndrepte greșelile cuprinse în ideile, teoriile, planurile și proiectele lor, cum s'a spus mai sus, dar, atunci când un anumit proces obiectiv trece dela o treaptă de dezvoltare la alta, trebuie să știe ei înșiși, împreună cu toți participanții la

revoluție, să urmeze în cunoașterea lor subiectivă această trecere, adică să caute ca noile sarcini revoluționare ce se pun și noile planuri de muncă să corespundă noilor schimbări în situație. Într-o perioadă revoluționară situația se schimbă foarte rapid, și dacă cunoașterea revoluționarilor nu va ține pasul cu aceste schimbări, ei nu vor putea duce revoluția la victorie.

Deseori însă se întâmplă ca ideile să rămână în urma realității; aceasta se explică prin faptul că cunoașterea umană este limitată de numeroase condiții sociale. Noi luptăm împotriva conservatorilor din rândurile noastre revoluționare, deoarece ideile lor nu țin pasul cu situația obiectivă care se schimbă, fapt care s'a manifestat în istorie sub forma oportunismului de dreapta. Acești oameni nu văd că lupta contradicțiilor a făcut ca procesul obiectiv să progreseze, în timp ce cunoașterea lor continuă să rămână pe vechea treaptă. Această particularitate este proprie ideilor tuturor conservatorilor. Ideile lor sunt rupte de practica socială, ei nu pot să pășească în fruntea mișcării societății și să îndeplinească rolul de călăuză a ei, ei nu sunt în stare decât să se târască în coada ei, să se vaete că merge înainte prea repede, și să încerce s'o târască înapoi, să întoarcă înapoi roata istoriei.

Noi luptăm și împotriva frazeologiei „stângiste”. Ideile exponenților ei o iau înainte, sărind anumite trepte de dezvoltare a procesului obiectiv; unii dintre purtătorii acestor idei iau iluziile drept adevăruri, iar alții încearcă să forțeze lucrurile și să realizeze în prezent idealuri realizabile numai în viitor; ideile lor, rupte de practica contemporană a majorității oamenilor, rupte de realitatea contemporană, se manifestă în activitatea practică prin aventurism. Idealismului și materialismului mecanicist,

oportunismului și aventurismului le sunt caracteristice ruptura dintre subiectiv și obiectiv, ruperea cunoașterii de practică. Teoria marxist-leninistă a cunoașterii, a cărei trăsătură distinctivă este recunoașterea practicii ca criteriu al adevărului, nu poate să nu ducă o luptă hotărâtă împotriva acestor concepții greșite. Marxiștii admit că, în procesul general și absolut al dezvoltării universului, dezvoltarea diferitelor procese concrete este relativă. Deaceia, din șuvoiul infinit al adevărului absolut cunoașterea de către oameni a diferitelor procese concrete în anumite etape ale dezvoltării lor nu soarbe decât adevăruri relative. Suma nenumăratelor adevăruri relative formează adevărul absolut⁸.

Dezvoltarea procesului obiectiv este o dezvoltare plină de contradicții și de luptă. Dezvoltarea cunoașterii umane este și ea o dezvoltare plină de contradicții și de luptă. Orice mișcare dialectică din lumea obiectivă își poate găsi, mai curând sau mai târziu, oglindirea în cunoașterea umană. Procesul apariției, dezvoltării și pieirii în practica socială este infinit, și tot infinit este și procesul apariției, dezvoltării și pieirii în cunoașterea umană. Întrucât practica, care se bazează pe anumite idei, teorii, planuri și proiecte și are ca scop modificarea realității obiective, merge tot înainte, și cunoașterea de către om a realității obiective devine tot mai profundă. Procesul modificării lumii reale care există în mod obiectiv este etern și fără limite, și tot eternă și fără limite este cunoașterea de către oameni a adevărului în procesul practicii. Marxism-leninismul nu pune nicidecum capăt descoperirii adevărului, ci, dimpotrivă, deschide neîncetat căi pentru cunoașterea adevărului în procesul practicii. Concluzia noastră: suntem pentru unitatea istorică concretă

Între subiectiv și obiectiv, între teorie și practică, între cunoștințe și acțiuni; suntem împotriva tuturor concepțiilor greșite — „de stânga“ și de dreapta — care sunt rupte de istoria concretă. În epoca care începe acum a dezvoltării sociale istoria a pus pe umerii proletariatului și ai partidului lui politic răspunderea pentru justa cunoaștere și transformare a lumii. Atât în China, cât și în lumea întreagă procesul practicii transformării lumii — proces al cărui mers a fost schițat dinainte pe baza cunoașterii științifice — a atins un moment istoric de uriașă însemnătate, un moment fără precedent în întreaga istorie a omenirii, când are loc doborârea completă a întinericului atât în China, cât și în lumea întreagă și transformarea acestei lumi într-o lume luminoasă cum nu s'a mai văzut.

Lupta proletariatului și a masselor populare revoluționare pentru transformarea lumii cuprinde înfăptuirea următoarelor sarcini: transformarea lumii obiective, precum și transformarea lumii subiective proprii — transformarea propriei capacități de cunoaștere, transformarea raportului dintre lumea subiectivă și lumea obiectivă. Într-o parte a globului pământesc — în Uniunea Sovietică — oamenii înfăptuiesc deja aceste transformări și în prezent grăbesc acest proces de transformări. Poporul chinez și popoarele din lumea întreagă trec și ele în prezent sau vor trece în viitor prin procesul acestor transformări.

Când vorbim de lumea obiectivă care se transformă includem în ea și pe toți adversarii transformării; ei trebuie să treacă la început prin etapa transformării bazate pe constrângere, după care vor putea intra în etapa reeducării bazate pe conștiință. Epoca în care întreaga ome-

nire va ajunge la transformarea conștiință a sa și a lumii va fi tocmai epoca comunismului în lumea întreagă.

Prin practică să se descopere adevărurile și tot prin practică să se confirme și să se dezvolte adevărurile. Dela cunoașterea senzorială să se treacă în mod activ la cunoașterea rațională și, apoi, dela cunoașterea rațională la conducerea activă a practicii revoluționare, la transformarea lumii subiective și a celei obiective. Practică — cunoaștere, din nou practică și din nou cunoaștere, — în repetarea sa ciclică această formă este infinită, iar conținutul ciclurilor practicii și cunoașterii se ridică de fiecare dată pe o treaptă mai înaltă. Aceasta este în ansamblu teoria cunoașterii a materialismului dialectic, aceasta este concepția materialismului dialectic despre unitatea dintre cunoștințe și acțiuni.

ADNOTĂRI

- ¹ V. I. Lenin, „Conspectul cărții lui Hegel «Știința logicii»“ (Caiete filozofice, Moscova, 1947, pag. 185. — *Nota Red.*).
- ² Vezi K. Marx și F. Engels, „Unsprezece teze asupra lui Feuerbach“ (Opere, vol. IV, pag. 589. — *Nota Red.*); V. I. Lenin, „Materialism și empiriocriticism“ (Opere, vol. 14, pag. 130 [vezi și V. I. Lenin: „Materialism și empiriocriticism“, ed. P.M.R. 1948, pag. 154. — *Nota Trad.*] — *Nota Red.*).
- ³ V. I. Lenin, „Conspectul cărții lui Hegel «Știința logicii»“ (Caiete filozofice, Moscova, 1947, pag. 146. — *Nota Red.*).
- ⁴ V. I. Lenin spune: „Pentru a înțelege trebuie să începi prin a înțelege, a studia în mod empiric, iar dela empiric să te ridici la general“. V. I. Lenin, „Conspectul cărții lui Hegel «Știința logicii»“ (Caiete filozofice, Moscova, 1947, pag. 178. — *Nota Red.*).

- ⁵ V. I. Lenin, „Ce-i de făcut?” (Opere, vol. 5, pag. 341 [vezi și V. I. Lenin, Opere, vol. 5, Editura pentru literatură politică 1953, pag. 355. — *Nota Trad.*]. — *Nota Red.*).
- ⁶ V. I. Lenin, „Materialism și empiriocriticism” (Opere, vol. 14, pag. 130 [vezi și V. I. Lenin: „Materialism și empiriocriticism”, ed. P.M.R. 1948, pag. 154. — *Nota Trad.*]. — *Nota Red.*).
- ⁷ I. V. Stalin, „Problemele leninismului” (ediția a II-a, pag. 14 [vezi și I. Stalin: „Problemele leninismului”, Editura pentru literatură politică, 1952, ediția a III-a, pag. 13. — *Nota Trad.*]. — *Nota Red.*).
- ⁸ Vezi V. I. Lenin, „Materialism și empiriocriticism” (Opere, vol. 14, pag. 122 [vezi și V. I. Lenin: „Materialism și empiriocriticism”, ed. P.M.R. 1948, pag. 144. — *Nota Trad.*]. — *Nota Red.*).

UNITĂȚI MONETARE ȘI UNITĂȚI DE MĂSURĂ CHINEZE

Unități monetare

I u a n — principala unitate monetară a Chinei (așa numitul dolar chinez).

Ț z i a o sau m a o — unitate monetară egală cu 0,1 iuan.

F â n — unitate monetară egală cu 0,01 iuan.

V e n — monetă măruntă de aramă. Un iuan cuprindea circa 2.800 de veni.

Măsuri de greutate

D a n = 100 de țzini = 59,68 de kilograme.

Ț z i n = 16 liani = 596,8 grame.

L i a n = 10 țiani = 37,3 grame.

Măsuri de capacitate

D a n = 10 dou = 103,54 de litri (1 dan de orez nedecorticat cântă rește circa 60 de kilograme).

D o u = 10 șeni = 10,35 de litri.

Măsuri de lungime

Δ i = 576 de metri.

C i a n = 10 ci = 3,2 metri.

C i = 10 țuni = 32 de centimetri.

Măsuri de suprafață

M u = 0,06 hectare

CUPRINS

	Pag.
DIN PARTEA EDITURII	5
PREFAȚA LA EDIȚIE	7

PERIOADA PRIMULUI RĂZBOI CIVIL REVOLUȚIONAR

DESPRE CLASELE SOCIETĂȚII CHINEZE (<i>Martie 1926</i>)	13
Adnotări	26
RAPORT CU PRIVIRE LA STUDIAREA MIȘCĂRII ȚĂRĂNEȘTI DIN PROVINCIA HUNAN (<i>Martie 1927</i>)	31
Seriozitatea problemei țărănești	33
Se organizează	35
Răsturnarea tuhao-ilor și leșen-ilor, trecerea întregii puteri în mâna uniunilor țărănești	36
„Foarte rău“ și „foarte bine“	38
Problema așa ziselor „excese“	40
Așa numita „mișcare a golanilor“	42
Avangarda revoluționară	44
Cele patrusprezece mari cuceriri	50
1. Organizarea țăranilor în uniuni țărănești	51
2. Lovitura politică dată moșierilor	52
3. Lovitura economică dată moșierilor	58
4. Răsturnarea dominației feudale a tuhao-ilor și leșen-ilor — lichidarea vechilor organe ale puterii raionale și de plasă	60
5. Lichidarea forțelor armate moșierești și crearea forțelor armate țărănești	61
6. Răsturnarea puterii domnului șef de județ și a slugilor lui	63

7. Răsturnarea puterii gentilice — puterea templului strămoșilor și a șefilor ginții; răsturnarea puterii religiei — puterea duhului — păzitorul orașului și a duhurilor locale; răsturnarea puterii soțului	66
8. Desfășurarea agitației politice	72
9. Interdicțiile aplicate de țărani	74
10. Lichidarea banditismului	80
11. Desființarea impozitelor împovărătoare și angajamentelor	82
12. Mișcarea pentru cultură	82
13. Mișcarea cooperatistă	84
14. Repararea drumurilor și a zăgazurilor	85
Adnotări	87

PERIOADA CELUI DE AL DOILEA RĂZBOI CIVIL REVOLUȚIONAR

DECE POATE EXISTA PUTEREA ROȘIE ÎN CHINA (5 Octombrie 1928)	95
1. Situația politică din țară	97
2. Cauzele apariției și existenței puterii roșii în China	99
3. Crearea bazei revoluționare la hotarul dintre provinciile Hunan și Țziansi și înfrângerea din August	103
4. Însemnătatea bazei revoluționare Hunan—Țziansi pentru provinciile Hunan, Hubei și Țziansi	106
5. O problemă economică	107
6. Chestiunea bazelor militare	108
Adnotări	108
LUPTA DIN ȚZINGANȘAN (25 Noembrie 1928)	113
Crearea unei baze revoluționare la hotarul dintre provinciile Hunan și Țziansi și înfrângerea din August	113
Situația actuală a bazei revoluționare de sprijin	124
Probleme militare	127

Problema agrară	159
Problema organelor puterii	145
Situația în organizațiile de partid	147
Despre caracterul revoluției	156
Despre baza revoluționară	159
Adnotări	165
DESPRE DESRADACINAREA CONCEPȚIILOR GREȘITE DIN PARTID (Decembrie 1929)	171
Despre psihologia militaristă	174
Despre ultrademocratism	177
Despre concepțiile contrare principiilor organizatorice ale partidului	179
Despre tendințele de nivelare	181
Despre subiectivism	182
Despre individualism	184
Despre pornirile de volniță haideucească	186
Despre rămășițele putsch-ismului	188
Adnotări	188
DINTR'O SCANTEIE POATE IZBUCNI UN INCENDIU (5 Ianuarie 1930)	191
Adnotări	209
SĂ DAM ATENȚIE MUNCHI ECONOMICE (20 August 1933)	213
Adnotări	227
CUM SĂ STABILIM APARTENENȚA DE CLASĂ LA SATE (Octombrie 1933)	229
1. Moșierii	231
2. Chiaburii	232
3. Țăranii mijlocași	233
4. Țăranii săraci	235
5. Muncitorii	234
Adnotări	234

POLITICA NOASTRĂ ECONOMICĂ (23 Ianuarie 1934) . . .	235
Adnotări	244
MAI MULTA GRIJA PENTRU TRAIUL POPORULUI, MAI MULTA ATENȚIE METODELOR DE MUNCA (27 Ianua- rie 1934)	247
Adnotări	257
DESPRE TACTICA LUPTEI ÎMPOTRIVA IMPERIALISMU- LUI JAPONEZ (27 Decembrie 1935)	259
Particularitățile situației politice actuale	261
Frontul național unic	275
Republica populară	281
Ajutorul internațional	289
Adnotări	290
PROBLEMELE STRATEGICE ALE RĂZBOIULUI REVO- LUȚIONAR DIN CHINA (Decembrie 1936)	305
Capitolul I. Cum să studiem războiul	307
1. Legile războiului se dezvoltă	307
2. Tezul războiului este desființarea războaielor	312
3. Strategia studiază legile ducerii războiului ca un tot întreg	314
4. Principalul este să știi să înveți	319
Capitolul II. Partidul Comunist Chinez și războiul re- voluționar din China	327
Capitolul III. Particularitățile războiului revoluționar din China	332
1. Importanța problemei	332
2. Care sunt particularitățile războiului revoluționar din China?	334
3. Așa ia naștere strategia și tactica noastră	339
Capitolul IV. „Campaniile” și contracampaniile ca forme principale ale războiului civil din China	341
Capitolul V. Defensiva strategică	348

1. Defensiva activă și defensiva pasivă	349
2. Pregătirea contracampaniilor	354
3. Retragerea strategică	358
4. Contraofensiva strategică	379
5. Inceputul contraofensivei	382
6. Concentrarea forțelor	394
7. Manevrarea în operațiunile militare	404
8. Impetuoșitatea în operațiunile militare	413
9. Operațiunile de nimicire	419
Adnotări	421
DECLARAȚIE CU PRIVIRE LA DECLARAȚIA LUI CIAN KAI-ȘI (28 Decembrie 1936)	433
Adnotări	440
SARCINILE PARTIDULUI COMUNIST CHINEZ ÎN PERI- ODA RĂZBOIULUI ANTIJAPONEZ (3 Mai 1937)	449
Etapa actuală a dezvoltării contradicțiilor externe și interne din China	451
Lupta pentru democrație și libertate	457
Răspunderea noastră pentru conducere	467
Adnotări	471
LUPTA PENTRU ATRAGEREA MASELOR DE MULTE MILIOANE ÎN FRONTUL NAȚIONAL ANTIJAPONEZ • UNIC (7 Mai 1937)	487
Problema păcii	489
Problema democrației	493
Problema perspectivelor revoluției	497
Problema cadrelor	499
Problema democrației interne de partid	500
Unanimitatea conferinței și unitatea întregului partid	501
Lupta pentru atragerea masei de milioane în frontul național anti-japonez unic	501
Adnotări	502

CU PRIVIRE LA PRACTICA DESPRE LEGATURA DINTRE CUNOAȘTERE ȘI PRACTICA, DINTRE CUNOAȘTINȚE ȘI ACȚIUNI (Iulie 1937)	507
Adnotări	531
UNITAȚI MONETARE ȘI UNITAȚI DE MASURA CHINEZE	533

1937 - C.A. - 18

33

1872

